
LILLIAN LARK
A LOVE BATHHOUSE MONSTER ROMANCE
DECEIVED BY THE GARGOYLES

DECEIVED BY THE GARGOYLES

LILLIAN LARK

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarısı Önsöz
1. Grace
2. Grace
3. Grace
4. Elliot
5. Grace
6. Grace
7. Elliot
8. Grace
9. Alasdair
10. Grace
11. Grace
12. Elliot
13. Grace
14. Elliot
15. Alasdair
16. Grace
17. Grace
18. Grace
19. Elliot
20. Alasdair
21. Grace
22. Grace
23. Elliot
24. Grace
25. Alasdair
26. Grace
27. Grace
28. Broderick
29. Grace
30. Grace
31. Broderick
32. Grace
33. Alasdair
34. Grace

35. Grace
36. Elliot
37. Grace
38. Grace
39. Alasdair
40. Grace
41. Grace
42. Broderick
43. Grace
44. Grace
45. Grace
46. Alasdair
47. Grace
48. Alasdair
49. Grace
50. Grace
51. Grace
52. Alasdair
53. Grace
54. Broderick
55. Grace
56. Elliot
57. Grace
58. Grace
59. Grace
60. Alasdair
61. Grace

Epilog Bonus

Epilog

Yazarın Notu Yazar Hakkında

Gargoyleler Tarafından Aldatılmak

Telif Hakkı © 2022 Lillian Lark tarafından. Tüm hakları

saklıdır. ISBN: 979-8-9851813-1-9

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya Bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere mekanik araçlar.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: Ellie, Kardeşimin Editörü

Düzeltmen: Rosa Sharon, Kardeşimin Editörü

Kapak Sanatçısı: Lillian Lark

Vellum ile oluşturuldu

Muhteşem kocama.
Artık düğümlemenin ne olduğunu bildiğin için
üzgünüm/üzgün değilim.

İÇERİK UYARISI

Sevgili okuyucu,
Gargoyleler Tarafından Aldatılmak, hamilelik olmadan üreme, kötü adam tarafından bedenin utandırılması, kötü adam tarafından takip edilme, aile yabancılaşması, yalan söyleme ve açık bir ilişki içinde aldatmayı içerir.
Kendinize karşı nazik olun,
L. Lark

PROLOGUE

GRACE

Önümdeki vitrine baktım. Burası olamaz. Büyülü bir hamamı gizleyebilecekleri onca yol varken, gerçekten bir video kiralama yeri mi seçtiler? Koleksiyoncular ya da insan veya paranormal herhangi bir nostaljik kişi için bir mıknatıs olurdu. Adresi iki kez kontrol ettim ve başımı salladım.

İşte burası, Aşk Hamamı. Yanıp sönen Açık tabelasının ve sahte dış görünüşünün ardında, belirli iştahlara sahip paranormallerin cinsel arzularını tatmin edebilecekleri en önemli yer yatıyor. Ama ben bunun için burada değilim.

Çöpçatan için buradayım. Göz alıcı kapılardan içeri girdiğim an, planlarım ve bağlılığım teste tabi tutulacak. Bana bir eş seçmesi için bu neslin en iyi çöpçatanına güveneceğim.

Bu bir teslimiyet ama akıl sağlığım tehlikede.

Ben planlayıcı ve liste takıntısı olan bir cadıyım. Herhangi bir hedefi uygulanabilir adımlara bölebilirim, ancak işlerin gidişatına bakılırsa... flört kararlarımı dışarıdan alma fikri beni rahatlatıyor. Öyle olmasaydı, bu kaldırımda durup hedeflerimi düşünüyor olmazdım.

Tek yapmam gereken o kapıdan içeri girmek ve planladığım randevuya uymak. Sinirlerim geriliyor. Bunun işe yaramasını ummak çok mu fazla?

Sanki izleniyormuşum gibi omurgamda bir farkındalık hissi dolaşıyor. Bir daire çiziyorum. Sokak boş değil. Yolun karşısında büyük pencereleri olan popüler bir kafe var. Belki de bu yüzden hislerim sapıtıyor.

Giydiğim kırmızı bodycon elbise seksi ve gürültülü, tasarımı genellikle gözleri kalçalarımın genişliğine, karnıma ve göğüs dekolteme çekecek şekilde dar. Bu elbiseyi cesaretimi artırmak için seçmiştim. Buraya gelmek her zaman istediğim hayata kavuşmak için bir adımdı. Her zaman istediğim aileye. Yabancıların gözlerinin beni tereddüt ettirmesine izin vermeyeceğim.

Hadi, Grace! Yap şunu!

Ben sevgiyi hak eden belalı bir cadıyım.

Nefes alıyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

1

GRACE

Tenimin üzerindeki büyünün boyutu, önümdeki manzaranın yanında çok küçük kalıyor. Karo zeminlerden tonozlu mozaik tavanlara kadar muhteşem ve tamamen beklenmedik. Mekânda derin bir kahkaha duyuluyor ve yüzüm kızararak ağzımı kapatıyorum. Dev bir ön masanın arkasında oturan tanıdık kızıl saçlı adam bana gülümsüyor.

"Lowell!" Haykırıyorum. "Artık burada çalıştığını bilmiyordum."

Bu nazik erkek cadıyı en son okul buluşmamızda görmüştüm. Sırt çantasıyla yaptığı maceraları ve Avrupa'da ufak tefek işler yaparak nasıl çalıştığını anlatmıştı.

Masaya yaklaşırken topuklarımın sesi fayanslarda yankılanıyor.

Lowell güzel dekor karşısında gururla çenesini kaldırıyor. "Aile işinden kaçmayı bırakmam gerektiğine karar verdim. Artık hamam müdürüyüm."

"Gerçekten mi? Bu harika," diyorum. "Eminim Rose ve Jared senin daha sık buralarda olmana bayılıyordur."

"Evet." Lowell'ın yüzü yumuşak. "Eminim eninde sonunda benden bıkacaklardır ama tekrar bir arada olmak güzeldi."

Love ailesi hayatım boyunca benim için bir kıskançlık kaynağı oldu. Ailemle olan etkileşimlerim ve

Love kardeşler ve kuzenleri Lowell, çocukluklarından beri birbirlerine sıkı sıkıya bağlılar ve kuzenlerim her zaman gardırobumla alay eder ya da en yeni kilo verme trendiyle ilgili küçümseyici yorumlar yaparlar. Onları hâlâ kıskanıyorum.

Love ailesi gibi bir aile istiyorum. Bu yüzden buradayım. Uygulanabilir hedefler.

"Rose ile bir randevum var." Utancımı bastırmaya çalışıyorum. Yardıma ihtiyacım olduğunu kabul etmek zor ama bu aileyi tanıdığımdan beri bana karşı hiç acımasız olmadılar. Ve benim geldiğim toplumda bu altından daha değerli.

Belki de tüm paranormal varlıklar için kabul ve seks üzerine kurulu bir aile şirketine sahip olmak insanı daha az yargılayıcı yapıyor.

Lowell bana koridoru işaret etti. "Rose seni bekliyor."

Teşekkür ederek başımı sallıyorum ve o yöne doğru ilerliyorum. Ana banyo alanına açılıyor olması gereken kapalı bir kapıdan bir inilti geliyor ve tenim yanıyor. Annem bu müessesedeki varlığımdan dehşete düşerdi. Bu düşünce kızarmış yanaklarıma iyi gelmiyor ama adımlarımı hızlandırıp beni bir ofisin açık kapısına götürüyor.

Rose bir başka devasa ahşap masanın arkasında oturmuş, önündeki dizüstü bilgisayara bir şeyler yazarken dudağını ısırıyor. Kırmızı, yay gibi bukleleri başını dehşetle sallayarak kıpırdanıyor.

Açık kapıyı çaldım.

"Umarım kaşlarını çatmana neden olan proje ben değilimdir," diyorum, neşem kırılgan.

Rose'un yüzü aydınlandı. "Grace! Gelmişsin bile!" Saate bakar ve öksürerek güler. "Tam da olman gereken zamanda. Affet beni, dikkatim dağıldı ve saatin kaç olduğunu unuttum."

Sıcak karşılama karşısında katılığımın bir kısmı eriyip gidiyor. "Sorun değil."

"Girin!" Rose masasından kalkıyor ve masanın etrafını sarıyor. Sarıldık ve sertliğimin geri kalanı beni terk etti. Bu doğru bir karardı. Bana yardım edebilecek biri varsa o da Rose'dur.

Rose kapıyı kapatırken, "Oturun," diyor.

Ofis yemyeşil renkler ve desenlerle dekore edilmiştir. Bir duvarda çarpıcı, son derece erotik bir sanat eseri asılı, diğerinde ise farklı türde kırtasiye malzemelerinden oluşan çok renkli etkileyici bir sergi var. Rose ve benim cadı yeteneklerimin her ikisi de, oldukça farklı tezahürleri olsa da, kâğıda yöneliyor.

Onunki insanların eşleşmelerini bulmasına yardımcı olurken, benimki belgelerin tarihini okumama ve üzerlerine yazılan ayrıntıları özümsememe yardımcı oluyor.

Ofisimde renkli desenler yerine eskimiş parşömenler sergileniyor ama yaptığım işi pişmanlık duymayacak kadar çok seviyorum. Evrakları doldurmak için sandalyemi masaya yaklaştırıyorum. Gözüm çiftleşen figürlerin ve alevlerin oymalarına takılıyor ve bir kahkaha atıyorum. Tabii ki Rose'un masasında erotik çiftleşme figürleri var.

"Hâlâ kütüphanedesin ve Arşiv projesi üzerinde çalışıyorsun, değil mi? Değil mi?" Rose soruyor.

"Evet, öyleyim," diyorum.

Rose mırıldanıyor. "Annen hiç kendine geldi mi?"

Gülümsemem alaycı. "Yanıma gelmek derken, bütün gün eski püskü şeylerle oynayarak ne kadar sıkıldığımdan bahsetmeyi kastediyorsan, elbette."

Annem yanıma gelmedi. Zamanımı uygun organizasyonlar için etkinlikler planlayarak ve bizimkine benzer soyağacına sahip bekârlarla tanışarak geçirmemi tercih ederdi.

Rose gözlerini deviriyor. "Bu kadın büyü tarihiyle uğraşmayı boyanın kurumasını izlemeye benzetiyor."

Gülüyorum. Rose'a ulaşmam neden bu kadar uzun sürmüştü? Neden iletişimde kalmadım?

Cevap çok açık. Hazır değildim.

Hayatımın bir döneminde ailemin çekilmezliğinin ağırlığı beni neredeyse boğuyordu. Küçümseyici yorumlar yavaş ama ısrarcıydı, her biri kovadaki bir damla gibi boynumdaki ağırlığa ekleniyordu. Rose'un huzurunda olmak, bir cadı ile

Birbirini görmezden gelmeyen ya da küçümsemeyen bir aile çok fazla olurdu.

Kendimi özgürleştirmenin yolunun hayatımda başkalarının olmasından geçtiğini bilmiyordum. Rose ve ailesi gibi başkaları.

Ailevi bağlarımın beni yıkmasına izin verme zamanı sona erdi.

"Evet, şey, o böyle çekici biri," diyorum.

Rose iç çekerek başını sallar. "Ailenin kim olduğu hiç belli olmuyor."

"İşte bu yüzden kendim yapmak istiyorum," diye ağzımdan kaçırdım istemeden.

Sessizlik.

Gözlerimi açıp masaya dikiyorum. Rose'un varlığı rahatlık ve güven yayıyor. Bunun dalgaları, tüm başarısız randevular boyunca acı çekmemin çok kişisel nedenini yüksek sesle söylemem için beni uyuşturmuştu.

"Söylememeliydim-" diye başlıyorum ama çilli bir el masadaki solgun elime dayanıyor. Gözlerimi Rose'un anlayışlı gülümsemesine kaldırıyorum.

"Evet, yapmalısın. Dürüst ve açık olman senin için en iyi eşleşmeyi seçmeme yardımcı olacaktır. İsteklerin geçerli."

İsteklerim geçerli.

Hayatım için titizlikle listelediğim şeyler geçerli.

Bu basit ifade beni yumuşatıyor. "Teşekkür ederim. Eğer birini bulamazsan senden mucizeler yaratmanı beklemiyorum. Sadece giyim tarzımla çok fazla dikkat çektiğimin söylendiği berbat bir randevuya daha çıkamam."

"Onlar değil! Muhteşem görünüyorsun!" Rose haykırıyor.

Kıkırdıyorum, kendimi daha çok kendim gibi hissediyorum. Gerçekten de harika görünüyorum. Bu randevuların kendime olan güvenimi sarsmasından ziyade, her biri benim için biri olduğuna dair umudumu kırıyor.

Benim istediğimi isteyen ve giyim tarzıma ya da sihrimin doğru sihir olmamasına aldırmayan biri.

Or-

Başımı sallıyorum. "Bir adam beni ailesiyle tanıştırmadan önce yirmi kilo vermem gerektiğini söyledi."

Rose'un ağzı bir karış açık kalıyor ve kaşları öfkeli bir dehşet ifadesiyle çatılıyor.

"Ne. Ne. Siktir," diyor.

Beklemediğim bu küfür karşısında biraz sıçrıyorum. Annemin evinin dışında yaşadığım onca yıldan sonra bile, küfür etmek kadınlar için hala tabu bir eylem. Kadınlara yakışmıyor. Zihinsel bir homurtu duyuyorum.

"Hepsi pislik miydi?" Rose soruyor.

Tüm bu çaba ne kadar sinir bozucu olsa da verdiği tepki memnuniyet verici.

"Farklı şekillerde. Birkaç tanesi sadece meh idi. Cadılarla çıkmakla ilgili bir diğer sorun da soyadımın çekiciliği." Devam etmeden önce dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Geçen hafta çıktığım kişi tüm akşam yemeğini telefonunda gezinerek geçirdi ve ikinci bir randevuyla ilgilenmediğimde çok şaşırdı. Sonra da babama kefil olup olamayacağımı sordu."

Rose'un kaşları çatılır. "Starling soyunun ne kadar eski olduğunu düşünürsek bunun nasıl bir sorun olabileceğini anlayabiliyorum. Babana bu kadar yakın olduğunu düşünmemiştim."

Rose'un bu adamların cüretkârlığı karşısında gözlerini devirmesine neden olan bir kaş hareketiyle, "Değilim," diyorum.

Ebeveynlerimin istediği kadar esnek biri değilim. Babam benim için neredeyse bir yabancı ve annemle iletişimim sadece bir yöne yönlendirilebileceğimi düşündüğünde gerçekleşiyor.

Starling ismi şatafat ve prestijle dolu ve ben ondan tek bir şey bile istemiyorum.

Rose bir kalem alıyor ve koyu zümrüt rengi bir kâğıda vuruyor. "Dallanıp budaklanmaya ve cadı olmayanlarla eşleşmeye ne dersin?"

Göz kırpıyorum. Cadı topluluğunun genelinde cadı nüfusunun dışında çiftleşmek için bir damgalama yoktur, ancak bazıları

yaşlı ailelerin bu konu hakkında hala sessiz inançları var. Bu inançlar bir şekilde benim zihnime de girmiş olmalı, çünkü ben bu seçeneği hiç düşünmemiştim bile.

Kibritimin soyadım için yaygara koparmaması ihtimali... cazip geliyor.

"Sanırım buna açık olurdum. Paranormalin türü önemli olmamalı," diyorum.

Bu daha geniş bir ağ oluşturmalı. Rose için e-posta üzerinden farklı sorular doldurmuştum, hayatım ve hedeflerimle ilgili sorular ve eşleşecek diğer adayların uygunluğuna bağlı olarak daha fazla takip sorusu gelecekti.

Rose koyu renkli kağıda kendine bir not yazıyor ve parlak altın mürekkep parlıyor.

Gözlerim çizdiği her çizgiyi takip ediyor. "Bu renk benim favorim. Oyuncu seçimi yapıyorsun."

Kendimi aptal gibi hissediyorum ama Rose bana gülümsemekle yetiniyor.

"Güzel kağıt hala en iyi araçlarımdan biri" diyor. "İşe yarayan her şey harika."

Rose tekrar kâğıda bakıyor ve cevabıma eşlik etmek için altın bir süsleme yapıyor. Konsantrasyonu gözlerinin kısılmasından anlaşılıyor.

"Birden fazla kişiyle ilişki kurmaya açık mısınız? Üçlü ya da daha büyük bir ilişki gibi?" Rose soruyor.

Arkama yaslanıp bir an düşündüm. "Sanmıyorum."

Cevabım olması gerektiği kadar emin gelmiyor.

Gençlik yıllarımda kötü ilişkilere dönüşen birkaç kötü randevum olmuştu. Bu ilişkiler akıl oyunlarıyla doluydu, ilişkideki tek kadının ben olmadığım izlenimini edindiğim rutinler vardı, ancak bu inatla reddediliyordu ve içgüdülerimden şüphe ediyordum.

Sadakatsizlik ortaya çıkacak ve ilişkiler sona erecekti. Şimdiye kadar flört etmekten iki kez kaçınmıştım.

Artık içgüdülerime göre hareket ediyorum. Kötü randevuların kötü ilişkilere dönüşmesine izin vermiyorum.

İki kişiden fazla bir ilişki içinde olmak mı?
Bu benim kabul edebileceğimden daha fazla karmaşa ve kıskançlık gibi geliyor. Belki başkaları için işe yarıyordur ama ben aynı şeyi yapmayı düşünemiyorum.

Yine de... içimdeki merak ateşini söndürmek zor.

Rose iç düşüncelerimden habersiz bir not alıyor. "Bir erkekte ne aradığınızı düşündünüz mü?
ortak?" Rose soruyor.

Rahat bir nefes alıyorum, emin olduğum şeylere geri dönmeye hazırım.

"Evet, bir listem var."

2

GRACE

"Kadına bir liste verdiğine İNANAMIYORUM." Emilia'nın ağzı şaşkınlık ve eğlence karışımı bir ifadeyle buruşuyor. Koyu tonlardaki kırmızı ruju açık kahverengi tenini çok güzel tamamlıyor.

Kendime not: Emilia'ya yeşil kıyafetimle hangi ruju sürmem gerektiğini sor. En iyi arkadaşım, olağanüstü kütüphaneci dostum, kendi kıyafet seçimlerini tek renkli tutsa bile renk uyumu konusunda esrarengiz bir göze sahip.

Emilia ana arşivin dışında yer alan ofisimizde benimkinin karşısındaki masasında yazmaya devam ediyor. Her ikimizin de pozisyonu kendi ofislerimizi gerektiriyor, ancak Emilia'nın ofisindeki boru patladığından beri paylaşıyoruz. İkimiz de zamanımızın çoğunu ofisimizin dışındaki iş istasyonlarında geçirdiğimiz için bu durum işe yaradı. Benim sihir tarihi ile ilgili şeyleri kataloglamak ve test etmek için kendi laboratuvarım var, Emilia'nınki ise sihirli olmayan eşyaları restore etmeye adanmış.

Başlangıçta geçici bir çözüm olan şey, Emilia'nın şiddetli utangaçlığının altında saklı olan kişiliğini fark ettiğimde kalıcı bir çözüme dönüştü. Eski kitap sevgisiyle birbirimize bağlanmıştık.

Bir ofis arkadaşına sahip olmak güzeldi. Hayalimdeki işe nihayet kabul edildiğimde ne kadar yalnız hissettiğimi itiraf etmekten çekiniyordum.

Ve her neyse, Emilia eski ofisinin ağda ısıtıcılarının rekabet edemeyeceği şekilde küf koktuğunu itiraf etmişti. Şirketi sonunda bu işi benim istediğim hale getirdiğinde onu oraya geri gönderemem.

Emilia, annesi en iyi mantecaditos'u yaptığı için ona katlandığımı söyleyerek benimle birçok kez dalga geçti. Her zaman güler ve annesinin beni bayram yemeklerine davet etmesinin dünyadaki tüm kurabiyelerden daha değerli olduğunu saklamaya çalışırım.

"Listenin nesi tuhaf? Bir partnerde aradığım şeyler var," diyorum.

Emilia başını sallıyor ve koyu kıvırcık saçları bu hareketle dalgalanıyor. "Bilemiyorum. Biraz sınırlayıcı görünüyor. Ya mükemmel insanla tanışırsanız ve o sadece bir yönünü yerine getirirse?"

Yüzümü buruşturuyorum. "O zaman o mükemmel değil. Bir insanın listedeki her şey olmasını beklemiyorum. Yarısı mükemmel olurdu."

Emilia bilgisayarından başını kaldırıyor, koyu renk gözleri değerlendiriyor. "Belki fazla romantik biriyim ama bu çok klinik bir durum."

Alay ediyorum. "Öyle olması gerekiyordu. Liste, güzel yüzler ve romantik jestler beni etkilemesin diye yazdığım bir şey."

Rose'a yalan söylemedim. Randevuların çoğu berbattı ama birkaçı kur yapma stratejisiyle gelmişti. Bu adamların niyeti, randevumuz boyunca telefonla konuşan adam gibi değerli bağlantılar edinmekti ama çok daha iyi bir planları vardı. Çiçekler, çikolatalar, sonrasında çılgınca aramalar. Bu eylemler o kadar robotik ve abartılıydı ki onları yalnızca iş odaklı kategorisine koydum.

Soyadımla bağlantılı olmak mı? Bu sadece iyi bir yatırım.

Bu erkeklerden bazıları çok güzeldi ve benimle aşk yaşamaya çok kararlıydılar, ama benim bir listem var. Listenin kendisi

Genel ve basit olabilir ama güzel yüzler ve pürüzsüz çizgilerle dolu bir dünyada kalbimi korumak için kullanabileceğim fiziksel bir eşya.

Emilia tiksintiyle gözlerini deviriyor. "Bazı randevularına bile dayanamıyorum. Çevrenizdeki her erkek saat başı çiçek teslim etmenin kuduzluktan ziyade bağlılığın bir işareti olduğunu mu düşünüyor?"

Gülüyorum. "Öyle görünüyor. Bu yüzden birine gittim."

"Bir çöpçatan," diye düşünüyor Emilia. "Belki annemin başının etini yiyip tekrar birileriyle çıkmaya başlarsam denerim. Gerçi muhtemelen bir kol ve bacağa mal olur." Emilia elini sallamadan önce gözlerini kısıyor. "Ne kadar çaresiz kalacağımı göreceğiz. Muhtemelen çevrimiçi arkadaşlık uygulamalarını atlamaya değer."

Çekiniyorum. "Bundan daha alışılmadık bir şey. Bu tür şeylere inanmadığını biliyorum."

İnsan dostumla her zaman gerçeğe yakın olmaya çalışırım. Yalan söylemeyi sevmem. Rose, Emilia ile kolayca eşleşebilir, arkadaşım güzel ve yetenekli ama Aşk Hamamı eşleşme için para almıyor.

Eşleşmeler için takas yoluyla ödeme yapılır. Rose bana bir eş bulursa, ödemeyi eşimle hamamda bir gece geçirmek şeklinde yapacağım. Mümkün olan en doğal şekilde sihir yapacağız, seks. Hamam bu büyüyü toplayıp koruma şirketlerine ve benzerlerine satacak.

Hayatımın büyük bir bölümünü
Emilia'dan saklıyorum. En iyi arkadaşım
bir insan ve ben değilim.

Suçluluk duygusu artık o kadar tanıdık ki buna alıştım.

İnsanlara paranormal varlıkların varlığından bahsetmek kesinlikle yasak değil, ama biraz karışık. Emilia'nın her hareketinden ve hayatının geri kalanında anlattığı herkesin hareketlerinden şahsen ben sorumlu olurdum.

Yine de ona söylememin nedeni bu değil. Bir insan için, gecenin bir vakti ortaya çıkan şeylerin

gerçek olması rahatsız edicidir. Besin zincirinde bir insanın üstünde yer alan şeyler çok büyüktür. Hiçbir sihir olmadan bununla yüzleşmek.

Onu telaşlandırmadan elimden geleni yaptım. O ve annesi benim korumam altında ve bir koğuş yöneticisi, en kötüsünü dışarıda tutmak için uygun büyülerle yaşadıkları yere uyum sağladı.

Yalan söyleyerek idare ediyorum çünkü diğer seçenek arkadaş olmamak.

Emilia'yı kaybedemem.

O benim kayam, gerçeklik kontrolüm, en kötü anlarımda beni tekrar yüzeye çıkardı ve muhtemelen bunu asla bilemeyecek. Bunu yapan küçük şeylerdi. Ailemle ya da geçmiş ilişkilerimle ilgili durumların ağzımdan kaçmasına izin verdiğimde, son derece kurgulanmış bir şekilde, Emilia'nın şoku ve tiksintisi her şeyin ne kadar zehirli olduğunu göstermişti.

Emilia olmasaydı, kendimi ailemden asla ayıramayabilirdim. Güven fonum geldiğinde yardımcı oldu, ancak hayatım boyunca belirli bir şekilde muamele görmek, bunu bir şekilde hak etmediğimi hayal etmeyi zorlaştırdı.

Emilia beni şüphelerimden, bilmeden özümsediğim çirkinlik parçalarımdan kurtardı ve tüm arkadaşlığımız boyunca ona yalan söyledim.

Aklımı kurcalayan suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Eminim annenin aklında uzun bir talipler silsilesi vardır.

Eğer ona izin verirsen," diyorum.

Emilia ters ters bakar. "Onu cesaretlendirme. Şimdilik çıkma konusunda dırdır etmeyi bıraktı-"

Emilia ofisimizin kapısı çalınınca konuşmasını kesiyor. Agnes içeri bakıyor, ustaca düzenlenmiş ve sprey sıkılmış gri saçları kıpırdamadan duruyor.

"Merhaba hanımlar, umarım bölmüyorumdur. Müdür görmeden önce Grace'e bir teslimat bırakıyordum." Agnes'in sesi sıcaklık ve sertliğin bir bileşimidir, konuştuğu biz olduğumuzda sıcaklık her zaman sertliği gölgede bırakır. Yönetmen olduğunda ise her zaman serttir.

Kapı açılıyor ve kollarındaki büyük çiçek aranjmanı ortaya çıkıyor. Emilia ve ben endişeli bir bakış paylaştık.

"Bir şey beklemiyorum," diyorum masama dönerken.

Agnes'in kaşları çatıldı. "Bir kart var."

Aranjmanda kırmızı ve beyaz güller var. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Sevgililerime nerede çalıştığımı söylemem. Bu işte, buranın aşırı ve sığ hediyelerle dolup taşmasına izin vermeyecek kadar çok çalıştım. Kapıcım zaten yeterince hediye alıyor.

Emilia kaşlarını kaldırarak, "Belki çöpçatanınız hızlı çalışıyordur?" diye soruyor.

Başımı salladım. Rose, ben izin verene kadar asla bir eşe tüm detaylarımı anlatmazdı.

Beyaz bir kartı dikkatlice tutucudan çıkarıp çevirerek açıyorum.

Grace,

Bir sonraki randevumuz için

sabırsızlanıyorum. Theo

Bradshaw III

Göz kırpıyorum. Tanrılar aşkına, bu da ne? İsmi bulmam bir anımı aldı. Theo. İkinci bir buluşma olmayacağını çoktan söylediğim telefonda gezinen randevu. Kızgınlığım ve biraz da korkum yüzümden okunuyor olmalı çünkü Agnes'in yüz ifadesi anne ayı bakışına bürünüyor. Bu, bir stajyer halk kütüphanesinin mastürbasyon için uygun bir yer olduğunu düşünen birçok erkekten biriyle karşılaştığında takındığı bakışla aynı.

Bir fail için kıyameti, kendisinin olduğunu düşündüğü kişiler içinse teselliyi müjdeleyen bir bakış.

"Bunların talep edilmemiş olduğunu tahmin etmekte haklı mıyım?" Agnes soruyor.

"Evet, ama ben hallederim." Kafamı sallıyorum, düzenlemeyi çöp kutusuna kadar götürmem gerekip gerekmediğini ya da başka bir çöp kutusuna sığdırıp sığdıramayacağımı anlamaya çalışıyorum. Mahremiyetimin ihlali beni yalnız dışarı çıkma konusunda paranoyak yaptı. Kes şunu! Aşırı tepki veriyorsun, Grace.

Gülümsemeye zorladım. "Benim kötü randevularımla ilgilenmek senin işin değil."

Agnes huffs. "Bir adam sana istemediğin çiçekler gönderiyorsa bu senin suçun değil."

Düzenlemeyle birlikte geri adım atıyor. "Bunun için endişelenmeyin, müdüre çiçekleri bir bağışçının gönderdiğini söyleyeceğim ve bunu onun halletmesi gereken bir şey haline getireceğim. Daha fazla çiçeğin resepsiyondan geçmesine izin vermeyeceğim. Kayıtlara geçmesi için polise şikayette bulunmanızı tavsiye ederim ama ne istediğiniz size kalmış."

İşte böyle, bir çiçek aranjmanına aşırı tepki verme korkusu ortadan kalkıyor. İlk defa bu kadına sarılmak istiyorum. "Teşekkür ederim, Agnes."

"Elbette canım. Ne dediğimi unutma. Çok dikkatli olmak diye bir şey yok."

"Bunu düşüneceğim,"

diyorum. Agnes başını

sallayarak ayrılıyor.

"O kadını seviyorum," diyor Emilia. "Bence annem ve o mükemmel bir güç çifti olurlardı."

Çiçeklerin verdiği tuhaf hissi üzerimden atmaya

çalışıyorum. "Belki de kendi çöpçatanlığını yapmalısın." Alay ediyorum.

Emilia gözlerini kısar. "Olabilir. Sevgililerinden birinin nerede çalıştığını nasıl öğrendiğini biliyor musun?"

Dudağımı ısırdım. "Bir fikrim var ama suçlamadan önce kontrol etmeliyim."

Çantamı koyduğum çekmeceyi açtım ve telefonumu çıkardım. Kişi adını "scroller" olarak değiştirdiğim Theo'dan bir mesaj var.

Scroller: Umarım sürprizimi beğenirsin

Duraksıyorum ve numarayı engelleyip onu görmezden gelmek istiyorum ama bu adama ilgisinin hoş karşılandığını düşünmesi için bir neden veremem. Geri mesaj atıyorum.

Theo, birbirimizle çıkmaya devam etmemizle ilgilenmediğimi zaten belirtmiştim. Lütfen teması kes.

Kişisel bilgilerini vermeyeceğini umduğum kişiyi aramadan önce bir an tereddüt ediyorum ama….

Üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "Mary Starling konuşuyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Benim olduğumu biliyorsun anne. Cep telefonları böyle çalışır."

"Evet, ama yine de konuşmamıza düzgün bir şekilde başlamalıyız."

Başımı sallıyorum, kendimden uzaklaşıyorum. "Telefona nasıl cevap vereceğin senin kararın-"

"Telefona cevap vermenin en kibar yolu bu."

Oturup tavana bakıyorum. Emilia bana sempatik bir bakış attı. Annemle hiç tanışmadı ama ona kadın hakkında o kadar çok hikâye anlattım ki onu yeterince tanıyor.

"Evet, peki, çalıştığım yer hakkında kimseye bilgi verdiniz mi?"

"Oh! Theodore seni şaşırttı mı? Planın bu olduğunu söylemişti."

Onaylanınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Anne, Theo ve ben çıkmıyoruz. Ve ben-"

"Neden olmasın? Çok iyi bir genç adama benziyor. Onun ailesi ve bizimkiler çok iyi bir bağ kurabilir ve-"

"Çıkmıyoruz çünkü randevumuz iyi gitmedi-"

"Sözümü kesmek kabalıktır, Elizabeth Grace."

Duruyorum, annemle konuşurken her zaman eşlik eden hayal kırıklığının dışarı sızmasını engellemeye çalışıyorum.

"Böldüğüm için özür dilerim." Bu sözler ağzımda acı bir tat bıraktı. "Ama bu, isteyen herkese bilgilerimi vermenin kabalık olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

"Saçmalık. Ailesini tanıyorum ve bu hâlâ bir şey ifade ediyor."

Nasıl cevap vereceğimi bile bilmeden göz kırpıyorum. Söylenebilecek o kadar çok şey var ki ama beni dinlemiyor.

"Anne, senden bir daha böyle bir şey yapmamanı rica ediyorum. Lütfen bu sınıra saygı göster."

Burnunu çekiyor. "Bence adama bir şans daha vermelisin."

"Bunu düşüneceğim." Düşünmeyeceğim. "Ama buluşma sırasında kabaydı."

Annem dehşet dolu bir ses çıkarıyor ve ben yine gözlerimi deviriyorum. Bir erkeğe karşı ilgisizliğimi belirtmem onu caydırmaya yetmiyor ama kabalık yetiyor.

"Çok yazık. Artık gitmeliyim. Öğle yemeği için Janice'le buluşacağım. Biliyorsun, oğlunun boşanma davası yeni sonuçlandı ve o-"

"Hayır, teşekkürler anne. İyi öğle yemekleri."

Telefonu kapattım. "Oof," diyor Emilia.

"Oof gerçekten."

"Liste hakkındaki fikrimi değiştirdim. Her kutucuğun işaretlenmesini hak ediyorsun. Çöpçatanınıza olumlu hisler göndereceğim, woo-woo olsun ya da olmasın." Emilia'nın yüzü acı verecek kadar ciddi.

Bir kahkaha atıyorum ve telefonum söz konusu çöpçatandan gelen bir e-posta ile çalıyor. Açıyorum ve içindekileri tarıyorum. Göğsümde umut yükseliyor, her ne kadar içinde gerçek bir temkinlilik olsa da.

"Pozitif hislerin başka bir şey olmalı çünkü bir randevum var," diyorum.

3

GRACE

Ev sahibesi bana gülümsüyor, kıyafetim karşısında gözleri açılıyor. Zihinsel olarak omuz silkiyorum. Güçlü bir başlangıç yapabilirim. Giyinmeyi sevdiğim bir tarzım var ve uyum sağlamıyor. Bu gece, ihtişamlı bir tema seçtim. Beyaz kumaşın hoş bir parlaklığı var ve ağır göğüslerimi bir hediye gibi sarıyor. Belimdeki küçük çukur, kalçalarımı ve karnımı saran geniş elbise ile daha da belirginleşti.

Sarı saçlarımı bukleler halinde şekillendirmiştim ve makyajımı da buna uygun yapmıştım.

Harika görünüyorum. Emilia rujum için elbisenin vintage havasını mükemmel bir şekilde yansıtan ve soluk tenimi dengeleyen kırmızı bir renk seçmişti.

Ev sahibesinin yüz ifadesi, topluluğumdan memnun görünüyor ve bu restoranı tekrar listeme ekliyorum. Yeni ve hoş bir yer. Web sitelerine göre, şef yerel ve mevsimlik malzemelerle çiftlikten masaya mutfak vaadiyle sosyete sayfalarında yer almış.

Ve garsonlar benim stil anlayışımla alay etmiyorlar. Randevularımın seçtiği restoranların çoğu tekrar listesine girmiyor.

Bu umut verici.

Hostes beni, bizden uzakta oturan bir adamın bulunduğu bir masaya getiriyor. Arkadan baktığımda giydiği takım elbisenin güzelce oturduğunu ve sarı saçlarının hoyratça karıştırılmış olduğunu görüyorum. Hostese başımı sallıyorum ve bu yabancının görüş alanına giriyorum.

"Elliot sen misin?" Ben soruyorum.

Adam öyle bir güçle ayağa fırlıyor ki masayı deviriyor. Çatal bıçak takımı takırdıyor ve su bardakları devriliyor ama adam esrarengiz bir hızla bardakların dökülmesini engelliyor.

"Kahretsin, çok üzgünüm-" Beni içine çekerken sözleri kesiliyor. Yanakları pembeleşiyor, keskin çenesi bir an için gevşiyor. "Lütfen Grace olduğunu söyle."

Elliot Bramblewick topuklu ayakkabılarımla benden biraz daha uzun ve yüz hatlarında aristokrat bir hava var. Kalbim şimdiden heyecanla çarpmaya başladı çünkü bu öyle sıradan bir maç değil. Hareket edişinde ve yeşil gözlerindeki parıltıda midemdeki kelebeklerin uçuşunu hızlandıran bir şey var.

Gülümsedim ve elimi uzattım. "Güvendesin. Ben Grace Starling."

Elliot elimi tutuyor ve yanaklarımın yanmaya başlamasına neden olacak şekilde dudaklarına götürüyor. Gözleri alaycı bir yoğunlukla kararıyor.

"Bakıyorsun... Kelimeler için mücadele ediyorum ve kelimeler benim en iyi yeteneğim." Sesi yumuşak ve hayranlık dolu. "Büyüleyicisin."

Şimdi yanaklarımla birlikte göğsümün derisi de yanıyor. Boğazımı temizliyorum. "Sen de oldukça yakışıklı görünüyorsun."

Aşağı bakıyor ve omuzlarını utangaçlık ve kendini beğenmişlik ifade eden bir şekilde silkiyor, sonra da yanımdan geçip sandalyemi çekiyor.

"Çok naziksiniz ama itiraf etmeliyim ki gerçekte böyle görünmüyorum. Bu bir cazibe. Sizi korkutup kaçırmadıysam lütfen oturun," diyor.

"Oh, anlıyorum." Oturuyorum. Rose bana Elliot hakkında adı dışında pek bir şey söylemedi. Birçok paranormal

yaratık, tanımadıkları insanlara ne tür bir varlık olduklarından bahsetmez.

Biliyorum. Anladığım kadarıyla bu bir güvenlik önlemi. Bir şekil değiştiren ya da cadıdan daha nadir bir yaratık olmanın bir tehlike nedeni olduğu zamanlardan kalma bir şey.

"Gerçek formunuz daha az insan görünümünde mi?" Son derece kaba sayılabilecek bir şey sormaktan kaçınarak soruyorum. Nesin sen Elliot? Kalp atışlarımın normale dönmemesinin sebebi bu mu? Bana büyü mü yapıyorsun?

Bu sonuncusu çok saçma. Biri beni büyüyle hedef almaya çalışsa hissederdim.

Elliot, "Evet, insanların sokaklarda koşuşturmasına izin veremeyiz," diyor.

Garson yaklaştığında sohbet kesiliyor. İçki siparişlerimizi alıyor ve günün spesiyalini açıklıyor. Enginar ve yaban turpu kremalı New York bifteğinin tarifiyle ağzım sulanırken bu restoranı zihnimde tekrar ziyaret edilecek bir yer olarak listeliyorum. İkimiz de spesiyali sipariş ediyoruz ve garson tekrar yanımızdan ayrılıyor.

Bekliyorum. Bu genellikle buluşmanın köpeklere gittiği kısımdı. Geçmişte çok fazla erkek etkileşimlerimize ne yediğim hakkında yorum yaparak başladı. Sanki pasif agresif bir yorum bana salata sipariş ettirecekmiş gibi. Ben annemle büyüdüm. Onlar kıyaslandığında amatörler.

Ve bekliyorum.

Ama Elliot bana gülümsüyor. "Buluşmayı kabul ettiğine çok sevindim.
Eşleştirilmek için daha yeni başvurdum."

"Ben de!" Diyorum, göğsümdeki gerginlik biraz gevşiyor. Bu gerçekten işe yarayabilir. "Seçtiğin yeri gerçekten beğendim."

"Hiç gitmedim. Umarım yemekler göründüğü kadar harika değilse bunu bana karşı kullanmazsınız. Yeni yerler denemeyi seviyorum ve burası hakkında iyi şeyler duydum."

O kadar hevesli görünüyor ki gülüyorum.

"Bunu sana karşı kullanmamaya çalışacağım, ama beklentilerimi karşılamazsa üzülürüm," diye takılıyorum.

"Bu anlaşılabilir bir şey." Elliot'ın gözleri parlıyor. "Senden af dilemeliyim ve denenmiş ve güvenilir bir yerden tatlı alarak bunu telafi etmeliyim."

"Oh?" Ben soruyorum.

Bana göz kırpıyor. "Bu bir sürpriz. Peki, benim çarpıcı film yıldızım, neden bir çöpçatana başvurdun? Talip sıkıntısı çektiğinizi sanmıyorum."

Mırıldanıyorum ve nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. Elliot'la konuşmak kolay ama konuşmanın çok erken ağırlaşmasını istemiyorum. Elliot'ın bana dediği gibi, kırılganlıklarımı koluma takmadan çarpıcı bir kadın olmak istiyorum.

"Doğru türde talipler bulmakta biraz zorlanıyordum, eğer bu mantıklı geliyorsa. Son zamanlarda bazı kötü deneyimler yaşadım ve Rose ile aynı okula gittim. Onun bana birini bulabileceğini düşündüm; eş bulma konusundaki ünü mükemmeldir."

Garson ikimiz için birer kokteylle geri geliyor ve başparmağımı bardağın üzerindeki buğuya siliyorum. Kendime güvensizlik duymamak için çok çalıştım ama bundan önce çıktığım sayısız randevunun aksine Elliot'ın benden hoşlanmasını istiyorum.

Elliot kadehini kaldırıyor, gözlerindeki ışıltı biraz hınzırlaşıyor. "Doğru türden taliplere."

Dudağımı ısırıyorum, gülümsememin çiçeklerinin yüzümü ele geçirmesini engelliyorum. Kadehimi onunkine tokuşturuyorum.

"Doğru türden taliplere."

~

YEMEKLER FENOMENAL ve burası zihinsel olarak en sevdiğim yemek yerlerinden birine yükseltildi. Sohbet, Emilia'yı tanıdığımdan beri deneyimlemediğim bir kolaylıkla akıyor.

Elliot'la bu kadar rahat olmam şaşırtıcı, içgüdülerime ve Rose'un uyumluluğuna güveniyorum.

İşimin özellikleri ve hangi kütüphanede çalıştığım hakkında konuşabilirim.

Elliot bir restorasyon firmasının ortak sahibidir ve müdürü binanın bakımı için kendilerini işe almaya ikna etmeye çalışmaktadır.

Bu tesadüf olağandışı değil. Kütüphane, tüm paranormal varlıkları yöneten Konsey'in ortak mülkiyetindedir, çünkü çok sayıda büyü ve tarihçe son depolama yerlerine gönderilmeden önce orada belgelenmiştir. Tamamen paranormaller tarafından yönetilen bir yenileme şirketinin kütüphaneye ilgi göstermesi de buna uyuyor.

"Gördüğüm kadarıyla, Müdür Adder çekici kişiliğiyle tanınmıyor. Önce bir şeyler zarar görmeden onu etkileyebileceğimizi sanmıyorum," diyorum.

"Evet, klan üyelerim de bana aynı şeyi söylüyor ama bina çok güzel! Yenileme maliyetinin şehrin veya Konseyin karşılayabileceğinden daha yüksek olduğu bir duruma gelmesinden gerçekten nefret ediyorum," diyor Elliot.

Klan mı?

"Kafanda dönen çarkları görebiliyorum. Ne tür bir yaratık olduğumu tahmin etmene izin vermemeliyim, biliyorum." Elliot'ın gözleri endişeyle kırışıyor ve başının arkasını kaşıyor. "Sanırım sana söylemeden önce sana kur yapmak için bir fırsat istedim."

Bu konuda endişelenmeye başlar. Ya bana çekici gelmeyen bir yaratıksa?

"Çığlık atarak kaçacağımdan mı endişeleniyorsun?" diye sordum.

Elliot bunu düşünür. "Hayır, hiç sanmıyorum. Cesur olduğunu söyleyebilirim."

Gözleri endişeyle kırışırken bile sözleri neredeyse bir alay niteliğinde.

"Bu... bu senin balçığın mı?" diye sordum. Bir sümüklü böcek gibi sümüklü olmak benim sınırım olabilir.

Elliot'ın başı kahkahasından geriye düşer. Restoran devam etmeden önce yüksek sesle durur. Sevgilim kızardı.

"Uh-hayır, balçık yok," diyor Elliot. Devam etmeden önce parmaklarını kıpırdatarak masaya vuruyor. "Hadi gidelim, tatlıya doğru yürürken sana söylerim. Böylece çok fazla gelirse nazikçe çekilebilirsin."

Elliot hesabı öderken sohbetimizi önemsiz tutuyoruz. Tempolu gecede dışarı çıktığımızda bana dirseğini uzatıyor ve ben titriyorum. Kaşlarını çatıyor ve takım elbise ceketini çıkarıp bana sarıyor. Hareket o kadar hızlı ki, kumaşın sıcaklığını, granitin ve gece gökyüzünün kalıcı kokusunu içime çekmekten başka tepki verecek zamanım yok.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Elliot topuklarıma bakarak kaşlarını çatıyor. "Aklımdaki yer hemen köşeyi dönünce ama ihtiyacın olursa arabamı getirebilirim. Ne kadar seksi olursa olsun, kadın ayakkabılarının yürümek için yapılmadığını unutuyorum."

Sırıtıyorum. "Burası iki mil ötede değil de hemen köşede olduğu sürece bana bir şey olmaz."

Elliot sırıtıyor. "Belki de benim tarafımdan taşınman için seni böyle kandırıyorumdur."

Gözlerim büyüdü. "Sanmıyorum. Ben hafif değilim."

"Sen mükemmelsin." Elliot'ın gülümsemesi müstehcen bir hal alıyor. "İzin verirsen seni her türlü şey için kaldırır ve ayarlarım. Gerekirse size bir gösteri sunmaya hazırım."

Kaşları ima ile hareket ediyor ve ağzım bu sıradan ima karşısında kuruyor. Bu bir imaydı, değil mi? Başımı sallıyorum.

"Dikkatimi dağıtma." Gözlerimi kısıyorum ve takım elbisesinin ceketini daha sıkı sarıyorum. "Sen de tam bana ne olduğunu söylemek üzereydin."

Dramatik bir şekilde duraksamasını bekliyorum ama duraksamıyor. "Ben bir gargoyle'um," diyor.

Sözlerinin aniliği karşısında neredeyse sendeleyecektim ama Elliot'ın dirseği beni dik tutuyor. Kolunun kasları tutuşumun altında sıkılaşıyor. Terimin kafamda dönüp durmasına izin veriyorum.

Gargoyle, gargoyle, gargoyle. Gargoyleler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bildiklerim sadece eski binaların üzerindekiler.

"Yani, balçık yok mu?"

Gülümsemesi o kadar geniş ki bir an için neredeyse dişleri varmış gibi görünüyor. "Hayır, Grace, balçık yok."

"Bana gerçekte nasıl göründüğünü gösterecek misin?" Hemen cevap vermiyor, gülümsemesi azalıyor.

"Bunu başka bir güne saklasak sorun olur mu? Şu anda bana bakışın hoşuma gidiyor." Elliot kaşlarını sallıyor. "Gerçek formum buna benziyor, sadece bazı ekstra özelliklerim var."

Merakım bunu yakaladı. "Özellikleri?" "Şey, birincisi kanatlar."

"Uçabiliyor musun?" Ağzımdan kaçırdım.

Elliot dudaklarını ısırıyor, kendinden memnun görünüyor. "Evet, uçabilirim. Belki bir ara seni de götürürüm."

Kendimi gülmenin ortasında durdurdum ve düşündüm. Elliot beni bırakmadı ve her türlü şey için beni ayarlayacağını söyledi. Uçmak.

"Elliot Bramblewick, berbat bir alaycısın," diyorum.

Başını öne eğiyor.

"Ödemeye niyetim yoksa bu sadece bir şaka."

Ay ışığında uçuş fikri kulağa çok hayali geliyor. Belki de elbise giymediğim bir zaman.

"Bunu bir ara ben de yapmak isterim," diyorum.

"Dileğin benim için emirdir." Elliot başını eğiyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve ödünç aldığım takım elbiseye bakıyorum. "Kanatlar takım elbisene nasıl uyuyor?"

"Klanımın ve benim satın aldığımız cazibe çok yüksek seviyededir. Pahalı ama insanlarla yüz yüze çalışmak için gerekli. Büyünün nasıl çalıştığını bilmiyorum ama sanki insan gibi dolaşıyorum. Kanatlarımı ya da kuyruğumu hissetmiyorum."

"Kuyruğun mu var?!"

Birkaç insan geçerken Elliot beni yürüyüş yolunun kenarına çekerek ünlemimi vücuduyla bastırıyor. Sessiz kahkahalarla göğsü titriyor.

Başımı eğiyorum. Elliot'ın gözleri neşeyle parlıyor.

"Evet, bir kuyruğum var." Sözcükler onaylıyor ama Orada biraz sıcaklık var. Sanki kuyruk müstehcen bir şey ifade ediyormuş gibi. Nefesim titreyerek dışarı çıkıyor.

Elliot önünü benimkine bastırıyor ve ellerini belime doluyor. Göğüslerim ona doğru bastırılmasa, vücut ısısı elbisemden tenime doğru yayılmasa, bu pozisyon neredeyse sıradan olacaktı. Karnımda farklı bir sıcaklık yanıyor. Bu karşılaşmanın sınırlarında gezinen şehvet kendini belli ediyor.

"Bu seni azdırıyor mu Grace?" Sesi derinleşiyor ve içimde yarattığı heyecanla kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum. Elliot'ın parmakları geriliyor ve üzerimde daha fazla dolaşmalarını istiyorum. Bana dokunuyor olsaydı, en azından nefes nefese kalma ihtiyacım için bir nedenim olurdu.

Mırıldanıyor. "Harika bir koku alma duyum olduğunu söylemek doğru olur."

Yüzüm kızarıyor ama utanç sadece tahrik olmamı artırıyor.

Elliot yüzünü boynuma yaklaştırıyor ve içine çekiyor. Bu küçük alay beni ateşliyor. Ne kadar ıslak olduğumun kokusunu alabilmesi de yangını daha da körüklüyor. Kim bu adam? Gargoyle mu? Geriye yaslanıyor, gözbebekleri şehvetle parlıyor.

Elliot parmağıyla yanağımı okşuyor. "Utanma yıldızım, kokun nefis. Seni yemek istiyorum-" Nefesini üflüyor. "Ama bence bu ilişkiyi ağırdan almalıyız."

Rahatlamış ve biraz da hayal kırıklığı içinde iç geçiriyorum. "Sanırım bu hoşuma giderdi. Bu işi yapmakla çok ilgileniyorum."

4

ELLIOT

Kapalı otoparka çekiyorum, bedenim çiftleşmeyi reddettiği için bana hâlâ kızgın ama kalbim tatmin olmuş durumda. O mükemmel. Elizabeth Grace Starling, Bramblewick klanının bir üyesi olacak. Sadece birkaç şeyi halletmem gerekiyor. Biraz strateji ve cazibenin çözemeyeceği bir şey değil.

Bir suçluluk duygusu kalbimi ele geçiriyor, ama nefes alıp veriyorum.

Artık entrika çevirmememem gerekiyor. Arkadaşlarım bana manipülasyon konusunda çok net çizgiler çizdiler. Çoğunlukla beni sarıp sarmalıyorlar ve sevgilerini kazanmak için el altından iş çevirmeme gerek olmadığını söylüyorlar. Düzenbazlığıma yol açan güvensizliklerimi bastırmaya çalışıyorlar.

Ama.

Grace mükemmel. Onu bırakma riskini alamam.

Malikâne her zamanki gibi çok güzel; girişe doğru yürüyorum.

"Ben geldim," diye seslendim.

Kimse cevap vermiyor. Gerek de yok zaten. Hepimiz ayrı hayatlar yaşıyoruz, şimdi her zamankinden daha fazla. Sanki sürekli bir saatin ayrı dişlileriymişiz gibi. Birlikte bir iş yürütüyoruz ve zaman ilerliyor, ancak müzikal sayılar çok az ve sadece birimiz diğerinin yokluğunu fark ettiğinde ortaya çıkıyor.

Mutfağa gittiğimde Eloise'i bir fincan çay hazırlarken buluyorum. "Oh, merhaba güzelim," dedi, sesi biraz çatlayarak
biraz yaşlandı. Koyu renk saçları onunla ilk tanıştığım zamankinden daha fazla ağarmış ama yine de içi ve dışıyla tanıdığım en güzel kadınlardan biri. Yanağından öpüyorum.

"Ben de sana," diyorum.

Klanımızın kalbi ve hepimize annelik yapıyor.

Arkadaşı Graham elinde bir kutu kurabiyeyle kilerden çıkar. Artık neredeyse hiç cazibe takmıyor. Yaşlı gargoyle, yara izleri ve boynuzlarıyla çocukları korkutabilir.

Son klan liderimiz Lachlan, arkadaşları Graham ve Eloise ile birlikte Bramblewick klanını kurdu. Kimsenin istemediği gargoyleleri alarak cömert kalpleriyle oradan büyüdü.

"Siz ikiniz bu akşam Lachlan'la çay mı içeceksiniz?" Kendimi sormaya zorladım.

Eloise'in gülümsemesi sıcak ve yanağımı okşuyor. "Evet, onu özlüyoruz. Bunu anlamadığınızı biliyorum ama onunla konuşmak, onu hatırlamak bize yardımcı oluyor."

Graham onun arkasından geliyor ve kollarını insan dostuna dolayarak kurabiye kutusunu sallıyor. "Bu iyi bir gelenek."

Sesi çakıllıdır ve hiç çaba sarf etmeden patlama kapasitesine sahiptir.

Boğazım düğümleniyor. "Ona benden selam söyle."

Eloise başını sallar. "Elbette. Bir ara Alasdair'i ziyaret etmeyi denemelisin. O çocuk çok stresli, biraz düşünmeye ihtiyacı var."

Yutkunuyorum. Eski klan liderimiz bizi bir daha uyanmamak üzere taş uykusuna terk edeli bir yıl olmuştu. Alasdair'in klan liderliği görevini üstlenmesinin ve tanıdığı en iyi gargoyle'un yerini almaya çalışmasının üzerinden bir yıl geçmişti. Bir grup uyumsuza bir yuva veren klan liderinin.

Klanımızın başka birine ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamam bir yılımı aldı.

"Ona bundan bahsedeceğim,"
diyorum. Graham mırıldandı.
"Henüz eve gelmedi."
İçimi çekiyorum ve Alasdair'in çalışma alışkanlıklarından bahsetmek için bir not alıyorum. Dostumu evde görmeyeli günler olmuştu. "Broderick stüdyosunda mı?"
Eloise kıs kıs gülerek kupalarını dikkatle kaldırdı. "Evet, son gördüğümde kendi kendine mırıldanıyordu."
Çift yanımdan geçip gidiyor ve Graham donup kalıyor, nefes alıyor. Kalbim mideme iniyor.
Yaşlı gargoyle kaşlarını çatıyor. "Kadın gibi
kokuyorsun." Eloise'in nefesi kesilir. "Elliot!"
Yüzüm ısınıyor. "Arkadaşlarımdan hiçbirinin klan dışından biriyle çıkmamı sorun etmediğini biliyorsun."
Graham homurdanıyor. "Aptalca bir uygulama, ama genellikle bunu önce onlarla tartışırsınız."
Eloise, yargılamasını engellemek için elini eşinin göğsüne koyuyor. İlişkimiz klan büyüklerimiz için alışılmadık görünüyor ama bana kur yapmaya başladıklarında Broderick ve Alasdair kendimi kapana kısılmış hissetmemi istemediler. Buraya geldiğimde oldukça özgür bir ruhum vardı.
Geçmişte birkaç kez klan dışından biriyle çıkmayı denedim ama hiç yürümedi. Lachlan'ı kaybetmeden önce çiftleşmemiz sağlamdı. Başka bir şeye ihtiyacımız yoktu. Şimdi, çiftleşmemizin bir şeye ihtiyacı var. Grace'i görene kadar ne olduğunu bilmiyordum.
"Bu mu yani?" Eloise bana soruyor ve beni o yetiştirmemiş olsa da bu kadına asla yalan söylemeyeceğim.
"Hayır," diye kabul ediyorum. "Ama bir planım var. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."
Çift kaşlarını çatıyor. Graham bir elini enseme doluyor ve alnını alnıma bastırıyor, bu bizim türümüz için bir sevgi işareti.
"Elliot... sen benim için bir oğulsun. Diğer oğullarıma karşı dikkatli ol," diyor Graham.
Homurdanıyorum ama hayata onsuz başladığım baba

sevgisini içime çekiyorum. "Yapacağım. Her şey yoluna girecek."

Eloise'in gülümsemesi tereddütlü ama sözleri sert. "Umarım yakında bu kadınla tanışırım."

"Yakında, Klan Annesi, söz veriyorum."

Bununla birlikte çift, eşlerinin bir heykel gibi uyuduğu kuleye gider.

Ve bu evdeki başka biri planlarımı erkenden öğrenmeden önce Grace'in kokusunu tenimden temizlemek için ayrılıyorum.

Banyo kapısı açıldığında cildimi bir lifle ovuyordum. Gülümsüyorum ama köpükleri cildime yedirmeye devam ediyorum, Grace'in izlerini bu kadar çabuk kaybettiğim için biraz pişmanlık duyuyorum ama şimdilik böylesi daha kolay.

Daha büyük ve sıcak bir beden sırtıma bastırıyor ve loofa elimden düşüyor. Biçimi ve kokusu bana dostlarımdan hangisinin beni pusuya düşürdüğünü söylüyor. Koyu gri pençeli eller sabunla kaplı vücudumda geziniyor ve yüzümün yere düşmesini engellemek için avuçlarımı fayansa dayıyorum.

"Broderick," diye fısıldıyorum dişleri ensemi sıyırırken.

"Bir noktayı kaçırdın," diyor arkadaşlarımdan en pısırığı, elleri aşağı kayarak beni kavramadan önce. Kalçalarım onu kavrıyor. İniltilerim fayanslarda yankılanıyor.

"Bir insan olarak duş almak gerçekten o kadar kolay mı?" Broderick'in derin sesi başımın öne düşmesine neden oluyor.

Broderick eğer yardım edebilirse neredeyse hiç göz kamaştırıcı kıyafetlerini giymez.

o.

"Kanatlarım hep üşüyor. Onları asla hızlı kurutamıyorum Yeterince." Bırakın iki kişiyi, duşuma bir kanatlı sığdırmak bile yeterince zor.

Broderick bir kahkaha atıyor ve hızla sertleşen sikimi okşamaya başlıyor. Onun ağır sertliği zaten yanıyor

Kıçıma karşı.

"Seni özledim, benim baş belam," diyor. Bir şey bacağımdan yukarı kaymadan önce ayak bileğime sürtünüyor. Derimin her hassas noktasına, dizimin arkasına, kıçımın uyluğumla birleştiği yumuşak noktaya dokunuyor, sonra da kıçıma ve göt deliğime doğru kayıyor.

"Siktir..." Nefes nefese kaldım. "Sadece meşguldüm."

Broderick iç geçirir. "Evet, son zamanlarda hepimiz meşguldük. Alasdair'in sizi yok edişini izlemeyeli yıllar olmuş gibi geliyor."

İnliyorum, elini sıktığında içimdeki prekum sızıyor ama duşla birlikte akıp gidiyor. Birlikte yatağa girmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Zaten dökülmeye çok yakınsın. Değil mi, baş belası?" Broderick alay ediyor. "Sanırım bunu kaçıran tek kişi ben değilim."

"Broderick. Sana ihtiyacım var. Lütfen. Sikeyim. Buna ihtiyacım var." Kelimeler ağzımdan döküldü. Broderick'in kuyruğunun ucu içeri kaymadan önce bana masaj yapıyor. Haykırıyorum. "Kuyruğunu yağladın mı? Tanrım, beni öldüreceksin."

"Tabii ki yağladım. Sana ne yapacağımı çok iyi biliyordum." Broderick'in sözleri sadece boynuma kondurduğu öpücüklerle kesiliyor. Kuyruk içimde kıvrılıp bükülüyor, prostatıma öyle bir baskı yapıyor ki ağzımdan bir inilti kaçıyor.

"Yaklaştım," diye nefes alıyorum.

"Henüz değil." Broderick kuyruğunu benden kaydırıyor ve ağır siki bana doğru çentik atıyor, sıcak precum sızdırıyor ve zaten kayganlaştırıcı ile kayganlaştırılmış. "Beni alacak mısın, dostum?"

Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "Lütfen!"

İçime bastırdığında lanet ediyorum. Acıtıyor ama iyileşiyoruz.

Acı, birleşmenin verdiği ateşli zevkin yanında ikinci planda kalıyor. Broderick'in siki büyük ve gerilmesi yakıyor, ama başka türlüsünü istemezdim.

Broderick homurdanıyor ve kalçalarını kıçıma vuruyor, düğümünün kabarıklığı bastırana kadar içimde daha fazla

itiyor

girişime karşı. Kulağıma karşı inliyor, lobumu ısırıyor.

"Üzgünüm tatlım, şu anda seni düğümümü atmaya ikna etmek için yeterince bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Yalvarmaya benzeyen bir şeyler geveliyorum ve beni elinin avuçlarının içine alırken bir çığlık atıyorum.

Dağınık ve hızlı, ama doruk noktam içimden geçerken kalbimin ihtiyaç duyduğu her şey bu. Tohumlarım fayans duvara çarpıyor ve Broderick'in sikini öyle bir sıkıyorum ki, kıçımı sıcaklığıyla doldurmadan önce küfrediyor.

Soluk soluğayız, nefeslerimiz birbiriyle uyumlu. Broderick'in kolları beni sarıyor, başım omzuna yaslanıyor.

"Tanrım, tam da ihtiyacım olan şey buydu," diyorum.

Broderick onaylarcasına mırıldandı. "İkimizin de ihtiyacı olan şey." Kıç yanaklarımın arasından kayarken tıslıyorum.

"Biz olmamızı gerçekten özlüyorum. Hepimizi," diyor Broderick, sözlerinin arasından bir endişe akıyor.

Elbette, sanatçı Broderick bu uyumsuzluğu hissedecektir. Uyumsuzluğu fark eden tek kişinin ben olmamam rahatlatıcı.

"Sanırım hâlâ Lachlan olmadan hayatlarımızı, klanımızı anlamaya çalışıyoruz," diye mırıldandım.

Broderick tekrar rahatlamadan önce arkamda sertleşiyor. "Sanırım haklısın. Bunu nasıl düzeltebiliriz ki? I
zamanla düşün-" Broderick'in kederi onu durdurdu.

Kendimi bir şeyler söylemekten alıkoyamıyorum. Bana bulaşan umudu paylaşmaktan.

"Bir şey üzerinde çalışıyorum." Fısıltım boğuk. "Ama bu bir sır."

Broderick yanağıma sokuluyor, kıkırdaması tereddütlü. "Her zaman strateji kuruyorsun. Korkmalı mıyım?" diye soruyor. Evet, Grace her şeyi sarsacak.

Yutkunuyorum. "Bunun için daha güçlü olacağız." Umarım.

5

GRACE

"YANI... IYI MIYDI?" Emilia soruyor. Şu anki kitap restorasyonuna gitmeden önce hâlâ e-postalarını gözden geçirmeye çalışıyor.

Dudağımı ısırıyorum, bugün ele alacağım kalemler için kağıt formları topluyorum.

"İyiden de öteydi. Şimdiye kadar çıktığım en iyi ilk randevuydu. Tatlı olarak beni, spesiyaliteleri olan süslü malzemelerle sipariş üzerine yapılan sıcak çikolatanın satıldığı bu harika küçük dükkana götürdü."

"İyi zevkleri var." Dudakları eğlenen bir gülümsemeye dönüşüyor.

Masama yaslanıyorum, göğsümde baş dönmesi dönüyor.

"Sadece yemek değildi, yemin ederim. Yemek en iyisiydi Bir randevu planlamıştım ama o yaptı. Sadece konuşabiliriz. Harika bir konuşmacıdır."

"Kontrol listene kıyasla o nasıl?" Emilia soruyor, merakı iyi huylu, belki de sonunda listelerin ve planlamanın faydalarını anlıyor. Ya da belki benimle dalga geçiyor.

Burnumu kırıştırıyorum. "Şu ana kadar listemin üçte birini kontrol etti."

Emilia, "Üçte biri yarısı değildir," diyor.

Alay ediyorum. "Kesirlerin nasıl işlediğini biliyorum."

"Bu sadece bir gözlem." Emilia'nın kariyeri benimkinden daha fazla bilimle uğraşıyor, ancak bu konuda asla küçümseyici değil. "Bu listeyi telefonunda falan mı tutuyorsun? Yoksa müdür gelirse 'Grace'in Müstakbel Kocası' başlıklı bir listeyi saklamak konusunda endişelenmem mi gerekiyor?"

Emilia'nın alaycılığından biraz endişe akıyor. Yönetmenle benim kurduğumdan daha fazla teması var. Ya da görevleri kabul etmenin gerektirdiği kadar temas. Onunla gerçekten konuşup konuşmadığını bilmiyorum.

"Listem bir kâğıtta," diyorum. "Ve onu çantamda saklıyorum.
Bunu Bay Intense'e açıklamanıza gerek yok."

Dün gece eve geldikten sonra, kapıcıya atmasını söylediğim Theo the Scroller'dan gelen bir başka endişe verici çiçek aranjmanı olduğu gerçeğini aklımdan çıkarmak için kutuları kontrol ettim. Bu adam diğerlerinden daha ısrarcı.

Çalışma odama gitmek için her şeyimi toplayarak ayağa kalkıyorum. Telefonum, Elliot'la iletişime geçme isteğime yenik düşme ihtimalime karşı şık, geniş paçalı pantolonumun cebinde.

Benimle henüz iletişime geçmediği için biraz endişelenmeli miyim? Birbirimizin numarası var. Mükemmel bir dünyada, önce benimle iletişime geçerdi, o zaman birbirimizle tanışmamızdan hoşlanan tek kişinin ben olmadığımı bilirdim.

"Ah evet, sen ve kâğıt sevgin," diye takılıyor Emilia.

Başımı sallıyorum. "Güne başlamak için tamamen hazırım,
değerli kağıtlarımı tutarken. Kazara hiçbir şeyi ağartmayın."

Ben odadan çıkarken Emilia'nın nefesi kesiliyor. "Asla yapmam!"

Suçluluk duygusu artık çok az. Kâğıt sevgim, Emilia'ya garipliğimin bir kısmını açıklama şeklim.
Kağıt ve basılı şeyler benim sihrimden dolayı önem taşıyor.

Mükemmel ortak listemin bulunduğu kâğıda her

dokunduğumda, parlak bir geleceğin umutları gibi geliyor.

Bu yeni bir belge, bu yüzden bana sadece onu oluştururken kullandığım duygulara dair hafif izlenimler veriyor. Zamanla

Niyetimi ya da onu çevreleyen olayları daha fazla özümsüyorum. Her an, ele almaya hazırlandığım belgeler kadar duygu ve önem yüklü olana kadar özüne bir damla ekliyor.

Çalışma odam bodrumda. Duvarlar, işlediğim herhangi bir şeyin odanın dışına taşmasını engellemek için kalın korumalarla kaplı. Eğer telefonum daha iyi çekmeseydi Elliot'tan gelen mesajları kaçırmaktan endişe ederdim. Sihir ve diğer şeyler. Odayı arkamdan kilitliyorum.

Ahşap kasalar, yerelden egzotik olana kadar çeşitli pullarla bir duvarda sıralanıyor. Faturalar ve paketleme fişleri çalışma masamın üzerindeki bir sepette istiflenmiş durumda. Her bir sayfa, kasaların üzerindeki içerik açıklamalarına göre numaralandırılmış, ancak kasaların gerçekte ne içerdiğine dair bir anahtar görevi görüyor.

İnsanların gözetimi altında çalışmak, gerçek evrak işlerini geçersiz kılmak için çok fazla evrak işi gerektirir. Duman ve aynalar ve güvenlik büyüleri. Her sandık, standart olarak bir nesnede veya bir kitapta saklanan tehlikeleri bastırmak için kendi tılsımlarına sahiptir. Büyükannemin tılsımı sanıldığı kadar zararsız mı? İşimizi şansa bırakmayacağız.

Bu departman çalışmaya başladığında birinin yanlışlıkla yandaki mezarlıktan zombi çıkardığına dair bir söylenti duydum.

Arşiv projesi, dünyamızla ilgili her eski büyü eşyasını, büyü kitabını veya tarih kitabını belgeleme ve koruma çabasıdır. Gönderilen her öğe önce benim bölümüme gönderilir. Onu analiz ediyorum, risk seviyesini belirlemek için bazı testler yapıyorum. Ardından, incelenmek üzere bir uzmana veya depolanmak üzere belirli bir kütüphaneye göndermeden önce öğeyi belgelemek için önemli olan taramaları veya fotoğrafları çekiyorum.

Buraya gelen her bir şeye dokunmayı seviyorum.

Arşiv'e materyal göndermek gönüllülük esasına dayanmaktadır.

Bazen koleksiyoncular, koleksiyonlarının bir bölümünü

değerlendirilecek diğer eşyalar karşılığında koleksiyonların kendi bakımlarında saklanması.

İşin rutin kısmı hızla ilerliyor. İş önlüğümü ve eldivenlerimi giyiyorum, İtalya'dan işaretlenmiş bir sandıkla başlıyorum. Açmadan önce sandığın kenarlarına belirli bir sayaç koğuşu ile yüklü bir mücevher alıyorum. Havada tozlar uçuşuyor ve odadaki havalandırmayı açmadan önce hapşırıyorum. Sihirli tozla sadece bir kez karşılaşmıştım ama bu bana bir ömür boyu yeterdi.

Çiçekleri hapşırmak hiç hoş değil. Saklaması da zor. Büyü geçene kadar bir hafta evde kalmak zorunda kaldım. Büyü, etkilerini tersine çevirmek için bir uzmanla kolayca iletişime geçilemeyecek kadar eskiydi.

Ambalaj malzemesini kenara çekiyorum ve sandığın içindeki eşyaları çalışma masamın üzerine dizmeden önce katlanmış bir mektubu dışarı kaydırıyorum. Önce mektup, ardından içinde rulo haline getirilmiş belgeler bulunan birkaç deri tüp ve masaya en son yerleştirilecek olan, özenle sarılmış, kitap ağırlığında bir dikdörtgen. Eşyalardan edindiğim ilk izlenimler çok fazla değil, ambalajlar ve kaplar yeni ve mektuba sadece taslak hazırlanırken dokunulmuş.

Mektubu açtım.

Kütüphaneciye,

Lütfen ekteki büyü kitabı ve haritayı Bay Kalos adına Arşiv'e bağışlamayı kabul edin. Planlar işverenimin ilgisini çekmektedir ve zaman izin verirse, Bay Kalos içeriğin özel becerileriniz kullanılarak analiz edilmesini ve iade edilmesini takdir edecektir.

Saygıları

mla, Ben

Hanes

Heyecan kanımda dolaşıyor. Kalos ünlü bir koleksiyoncudur. Koleksiyonundan yapılan her bağış, her yerdeki paranormallerin tarihine katkıda bulunuyor. O bilinmeyen türden bir ölümsüz. Koleksiyonunun ne kadarının sadece yaşlılığından kaynaklandığını, bir eşya işe yarayana kadar biriktirdiğini düşünerek çok zaman harcadım.

Ölümsüzden ele geçirdiğim mal miktarıyla, diğerlerinin bağışladıklarına kıyasla eşyalarda gözle görülür bir fark var. Bilgi hiçbir zaman nadir yaratıklar hakkındaki ayrıntıları ortaya çıkaran türden değildir.

İşe büyü kitabıyla başlıyorum. Gizli büyü olup olmadığını kontrol ettikten sonra, ilgili ayrıntıları bir dizüstü bilgisayara kaydediyorum, donanımı tek tük büyü işaret fişeklerinden korumak için koruma altına alıyorum.

Büyü kitabı bir cadı ailesinin kayıtları gibi görünüyor. Sayfaları dikkatli bir merakla açtım. Her sayfa, bilmediğim bir dilde yazılmış sıkı yazılar ve bitkilerin titiz mürekkep çizimleriyle dolu.

Pamuklu eldivenlerimi çıkarıyorum, ellerimi görünmeyen kir ve yağdan arındırmak için özel bir solüsyonla temizliyorum. Parmaklarımı dikkatlice kâğıdın üzerinde gezdiriyorum ve kâğıdın tarihi zihnimi dolduruyor. İlk önce aile sevgisi çarpıyor yüzüme ve bunun şiddetinden nefesim kesiliyor. Bu kitap, güneşin sıcaklığına, zengin toprağın nemine ve yeni yaşamın körpe filizlerine tapan anaerkil bir soydan aktarılmıştı. Kelimeler benim için anlaşılmaz olabilir, ancak kâğıdın özü bana bu sayfaların iksir yapımını, bahçecilik deneylerini ve aile ağacını detaylandırdığını söylüyor.

Her bir aile reisi, çok az kişinin okuma yazma bildiği zamanlarda kendi hesaplarını sadakatle detaylandırırdı. Böyle becerilere sahip olmanın tehlikeli olduğu zamanlarda.

Her anaerkil, hastalıkla aniden sona erene kadar. Ödünç alınmış bir kederle boğazım şişiyor. Bu hikâye benzersiz bir hikâye değil, sadece dünya tarihine eklenen bir hüzün halkası.

Veba. Birçok insanı ve paranormalleri aynı şekilde devirdi.

Cadılar insanlardan sadece biraz daha güçlü ve daha uzun ömürlüdür.

Hikayeyi kokluyorum ve duyguları bir kutuya koyup eldivenleri tekrar giyiyorum. Kitabı kategorize etmeden önce eşya açıklaması olarak hesabımı yazıyorum. Bitki ilmi konusunda bir uzman var.

bu nitelikte. Kitabı daha sonra taramak üzere bir kenara ayırdım. Kitap açıklaması ve seçkin taramalar çevrimiçi paranormal topluluğa sunulacak.

Sırada plan var. Merakımı daha fazla erteleyemem. Tüpün kapağını açtım ve yıllanmış parşömeni çıkardım. Sihirle korunmuş büyü kitabı kadar eski değil ama yine de dikkatle kullanmamı gerektirecek kadar eski.

Planı açıyorum ve tasarımı çözmeye çalışırken kaşlarım birbirine çarpıyor. Özenle karalanmış çizim bir kalenin planına benziyor. Elimdeki pek çok belge gibi, dili İngilizce değil. Öğeyi kataloglamakta acele ediyorum, bu kez Arşiv'e girmek yerine bir rapor için.

Sayfalara yeniden dokunmaya hazırlanıyorum ve bir parmak ucumu kenar boyunca gezdirmeden önce yavaşça nefes alıyorum. Mimarın çılgın enerjisi bu eserin derinliklerine işlemiş; stres ve zevk eşit oranda, projeyi onaylayan kişinin idaresinden kaynaklanması gereken katı bütçe kaygılarının bir dokunuşu da var.

Oldukça sıradan. Binanın ne kadar ışığa ihtiyacı olduğu hakkında bir sürü düşünce. Kalos'un bilmek isteyeceği şeyler değil bunlar. Ta ki bir detaya rastlayana kadar. Bir engel gibi, bir bilgi gobleni çözülüyor.

Bir sır. Sihirle gizlenmiş bir seviye. Sadece en hassas kişiler tarafından ayırt edilebilen, planların maddesine karmaşık bir şekilde işlenmiş bir büyü. Ya da benim yeteneklerime sahip biri tarafından. Büyü, tek bir kelimenin söylenmesiyle ortaya çıkacak şekilde ayarlanmış. Parşömeni çimdikliyorum ve yüzeye çıkıyor.

"Manifesto," diyorum

Daha açık sepya çizgiler ortaya çıkıyor ve onlar tekrar kaybolmadan önce bir fotoğraf makinesi kapıp birkaç fotoğraf çekiyorum. Ölümsüzün istediği de bu.

Belge geçmişini, büyü detaylarını ve aktivasyon kelimesini içeren bir rapor yazıyorum. Çektiğim fotoğrafları ekliyorum

raporu Bay Hanes'e e-postayla göndermeden ve planlarla birlikte geri göndermek üzere basılı bir kopyasını çıkarmadan önce.

Cebimden gelen bir vızıltı dikkatimi dağıtıyor.

Elliot: Yemin ederim dün gece istemeden uyuyakaldım ve bu sabah alarmım çalmadan uyuduktan sonra aceleyle evden çıktım.

Elliot: Randevumuzdan ne kadar keyif aldığımı sana iletmek istedim. Umarım işte iyi bir gün geçirirsin.

Rahatlayarak iç çektim ve baş döndürücü bir his beni gülümsetti. Geri mesaj atıyorum.

Ben: Yani, beni hayalet gibi göstermeyi planlamıyordun?

Tepkisi anında oldu.

Elliot: Asla. Bundan sonra benimle uğraşmak zorunda kalacağını söylemeye cüret ediyorum.

Bu sözler en kötü endişelerimi hafifletiyor.

Ben: Bu fikri sevdim.

Elliot: Öğle yemeği fikri hoşuna gitti
mi? Elliot: Mesela... on dakika içinde?

Günümün planı bu davete isyan ediyor. On dakika mı? Neredeyse hiç haber yok. Planlarımı ve listelerimi seviyorum. Her şeyin tam olması gerektiği gibi olmasını seviyorum ama... spontanlık bir partnerde istediğim şeyler listemde.

Tam olarak spontane olmanın tam tersi olduğum için.

Kendimle tartışıyorum. Öğle yemeğine gitmek gerçekten günümü mahvedecek mi? İstediğim şey bu heyecan değil miydi?

Şık geniş paçalı pantolonum ve zaman zaman göbeğimi açıkta bırakan dar üstümle harika görünüyorum. Neden öğle yemeğini eşimle geçirmiyorum?

Tereddüt etmek yerine onayımı belirtiyorum. Elliot'ı ne kadar çok tanırsam, bu işin yürüyüp yürümeyeceğini o kadar çabuk anlayacağım.

6

GRACE

O beni görmeden ben onu görüyorum. Elliot başını arkaya eğmiş, ön masanın yanında yavaş bir daire çiziyor. Takım elbisesi lacivert, randevumuzda giydiğinden daha rahat ama çok da değil. Bu gargoyle şık giyiniyor. Agnes bana kaşlarını kaldırarak onaylayan bir gülümsemeyle bakıyor ve ben de ani bir utangaçlıkla başımı eğiyorum.

"Bu şekilde boynun ağrıyacak," diyorum.

"Boynumun ağrımasının tek yolu bu değil," dedi Elliot.

boğazını temizlemeden ve kızarmadan önce mırıldandı. "Kırmızı halı için uygun görünüyorsun, film yıldızım."

Edepsiz bir şaka mı yaptı? Kaşlarımı kaldırdım.

"Teşekkür ederim."

Elliot'ın gözlerinin aç bir şekilde üzerimde gezinmesi, iltifatın nezaketen yapıldığına dair kalbimdeki tüm şüpheleri yok ediyor.

Elliot bakışlarını tekrar yukarı çevirir. Tavan göz kamaştırıcıdır. Yaldızlı alçı kirişler ve sahte bois ile çevrili bulutlar ve gökyüzünden oluşan alacakaranlık bir duvar resmi.

"Tavan detayları muhteşem." Sözleri hüzünlü. "Keşke yönetmen orijinal panelleri daha fazla kaybetmeden önce o eğimli köşeyi düzeltmemiz için bizi işe alsaydı."

Kıs kıs gülüyorum. "Beni yemeğe götürmek istemenin gerçek nedeni bu mu? Sen buradayken ben sadece şanslı biri miyim?

Çalışıyor musun?"

Elliot'ın gülümsemesi genişleyerek dikkatini parçalanan panelden uzaklaştırıyor. "Tabii ki hayır. Ben kurnazım ama o kadar da kurnaz değilim. Bunun için yönetmene kur yapmam gerekir ve ben bu görev için yeterince özverili değilim. Hayır, buluşmamızın tek nedeni sizin ışıldayan yüzünüz."

"Güzel, buraya sahte bahanelerle geldiğini düşünmek istemezdim."

Elliot'ın gülümsemesi bir an için kaybolur, sonra yeniden parlar. "Gidelim mi? Tacolar hakkında ne düşünüyorsun?"

Elliot ile daha önce hiç yapmadığım şeyleri yapma rahatlığım beni şaşırtıyor. Elliot'tan önce, ilk randevunun ertesi günü asla bir randevuya çıkmak istemezdim. Elliot'tan önce, çıktığım kimseye nerede çalıştığımı söylememiştim çünkü Theo the Scroller'ın da kanıtladığı gibi, kötü giden randevulardan gelen istenmeyen hediyeler berbattır.

Elliot'la birlikte olmak keyifli olduğu kadar aydınlatıcı da oluyor. Rutinimi değiştirmek şimdiden meyvelerini vermeye başladı. Kütüphaneden iki blok ötedeki harika tacoları nasıl bilemedim?

Artık biliyorum ve Emilia ile bir dahaki sefere dışarı çıktığımızda öğle yemeği için buraya geleceğiz. Elliot ve ben bir loca tutuyoruz, et ve peynirin lezzetli kokuları ağzımı sulandırırken önemli bir ayrıntıyı fark ediyorum.

"Peçete yok, gidip getireyim," diyorum.

"Bunu yapabilirim," diyor Elliot, çiğnerken ağzını kapatmaya çalışarak.

Gülüyorum. "Anladım, sen zaten tehlikedesin."

Yolculuk kısa sürdü ve bir deste getirdim. Elliot teşekkür etmek için başını salladı ama düşünceli görünüyordu.

Taco koktuğu kadar güzel ve ben zevkle inliyorum. Elliot sırıtıyor ve yanaklarım yüzündeki hınzır parıltıdan

gözleri. Çiğniyorum ve
yutkunuyorum. "Bu harika,"
diyorum.
"Muhteşem bir şey," diyor ve taco'dan bahsedip bahsetmediğinden emin olamıyorum.
Başımı eğiyorum ve yemeğimizi yiyoruz.
Bir süre sonra Elliot ellerini siler ve yüz ifadesi yeniden düşünceli bir hal alır. "Grace, eşleşmek için ne istiyorsun? Hayatta olduğu gibi."
Büyü kitabı aklıma geliyor. Aile ve topluluk duygusu nefesimi kesiyor. Dün gece tüm kırılganlıklarımı saklamak istemiştim ama artık etkileşimlerimiz o kadar kusursuz ve uyumluluğumuz inkâr edilemez hale geldi ki daha açık olmanın zamanı geldi.
Ne aradığımı biliyor olmalı.
"Aileme hiç uyum sağlayamadım." Ben de öyle dedim. "Cadılar hakkında ne kadar bilgin var bilmiyorum ama Starling ismi yüksek cadı camiasında iyi bilinir.... Ben de bu çizgiyi devam ettirmek, iyi bağlantılar kurmak ve benzeri şeyler için yetiştirildim..."
Elliot serçe parmağını çay yudumlar gibi kaldırarak, "Ah, o ailelerden biri," diyor ve ben gülüyorum.
"Evet, o ailelerden biri. Daha doğrusu, bir aile gibi değil. Bir piranha tankına atılmak ve her seferinde bir kusurla canlı canlı yenmek gibi."
Elliot'ın kaşları havaya kalktı. "Bu hiç de aile gibi değil."
Bu kadar sık aynı fikirde olmamız hayret verici, sadece en kısa detaylarla. Gerçek uyumluluk bu mudur?
Nefesimi emiyorum ve devam ediyorum. "Evet. Benim istediğim kendi ailem. Böyle olmayan bir aile."
Bu ifadeyi yüksek sesle söylemek, hem de bir randevudayken, kalbimin kapılarını aralamak gibi bir şey. Bu uygulama o kadar açıklayıcı ki bakışlarımı kaçırıyorum. Pantolonumdan hayali bir tiftik parçası alıyorum ama sevgilimin boğazından gelen bir ses tekrar yukarı bakmamı sağlıyor.

Elliot eğiliyor, gözleri kararıyor. "Bir sürü bebek mi istiyorsun?"

Yüzündeki ifade içimde bir ateş yakıyor. Sanki tek bir kelime söylemem yeterliymiş gibi, bacaklarımı açmaktan ve bana-whoa Grace! Oluktan çık!

Öksürüyorum. "Belki bir ya da iki."

Elliot'ın gözleri hâlâ karanlık. Gülümsemesi rahat ama önceki düşüncelerini fısıldıyor. Koltuğuma yerleşiyorum, sanki tek yapması gereken parmağını bana doğru eğmek ve ben de onun kucağına kaymak-

"Eğer bir kadın çok sayıda bebek istiyorsa, çok sayıda bebek sahibi olmalıdır" diyor.

Kırmızı yanaklarımı saklamaya çalışarak peçetemi ona fırlatıyorum.

Elliot gülüyor, ama neşesi gözleri sıcaklıkla kırışana kadar azalıyor. Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor.

"Bir aile kurmak masada, peki ya bir aileye katılmak? Bir sevgi ve destek grubunun parçası olmak" diyor.

Yutkunuyorum. İşte aradığım duygu bu. "Evet." Elliot elimi ağzına götürüyor ve öpüyor.

"O zaman aynı şeyleri istediğimizi söyleyebilirim."

Nefesinin tenimdeki sıcaklığı, verdiği sözler. Hepsi neredeyse dayanılamayacak kadar fazla.

Gargoyle mırıldanıyor, titreşim içimdeki bir şeyi koparıyor.

"Ve üremekten mutlu olurum-"

"Gerçekten geri dönmeliyim!" İstediğimden daha yüksek sesle söylüyorum.

Elliot bir kahkaha atıyor ama bana bunun onun müstehcen sözlerini duyacağım son şey olmadığını söyleyen bir bakış atıyor.

"Seni geri götüreceğim ve dilimi kontrol etmeye çalışacağım," diyor.

Rahat bir sessizlik içinde bir blok yürüdükten sonra kızarıklığım aklıma bir şey getirecek kadar azalıyor.

"Gündüz vakti, gargoyleler hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama siz taşa mı dönüşüyorsunuz?"

Elliot'ın gülümsemesi hüzünlü. "Bazen ihtiyacımız olduğunda iyileşmemize yardımcı oluyor... Bazen de kalıcı oluyor."

"Ne?"

"Bir yaşa geldiğimizde, sonun yakın olduğunu biliriz ve bu sadece... olur. Bu bizim son dinlenmemizdir. Büyüklerimizin heykellerine bakmak bir gelenektir. Eski klanların onlarla dolu kaleleri vardır."

"Bu çok güzel bir düşünce. Klanınız yaşlı mı?" "Hayır, hiç de değil. Bakalım, benim klanım eski bir klan sayılmaz.

düzgün bir tane. Hiçbirimizin kan bağı yok ve sadece altı kişiyiz-" Elliot sözünü yarıda kesti, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Üzgünüm, beş kişiyiz. Son klan liderimizi bir yıl önce kaybettik."

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip teklif ediyorum. "Kaybınız için üzgünüm," diyorum.

O hüzünlü gülümseme yine geri geldi. "Teşekkür ederim. Uyum sağlamak zor oldu. Lachlan arkadaşlarıyla birlikte klanımızı kurdu. Gargoyle topluluklarıyla ilgili olan şey..." Elliot iç çekiyor. "Çoğu arkaik ve kan saflığını yetim bir çocuktan daha çok önemsiyorlar."

Nefesim kesildi.

"Tamam, bu kulağa olduğundan daha kötü geliyor," diye izin veriyor Elliot. "Çoğu klan bir gargoyle'u on sekiz yaşına kadar besler. Bazıları... o kadar da değil. On sekiz yaş olgunluk yaşı olarak kabul edilir ama genç gargoyleler bir klan yapısına, hiyerarşiye ihtiyaç duyar. Yoksa başları belaya girer."

Bunun üzerine Elliot'ın omuzları kalktı.

"Başı belaya giren sen miydin?" diye sordum.

"Evet, bendim. Ama her şeyi elde etmek daha kolay Kronolojik olarak gidersem detaylar doğru olur. Lachlan'ın yanına aldığı ilk genç gargoyle Alasdair'di, on beş yaşındaydı. Aslında tam kanlıydı ama evdeki durumu kötüydü ve babası onu evden attı."

Başımı salladım. "Bunu bana söylemenin bir sakıncası var mı?"

Elliot gülümsüyor. "Kısa tutacağım ama bu eski bir tarih."

Çok dikkat ediyorum. Bu muhtemelen tanışacağım ve işler yolunda giderse katılacağım bir aile grubu.

"Bence en şanslısı Alasdair'di, biz 'çocuklar' arasında Bramblewick'te en uzun süre kalan oydu. Sonra Broderick geldi, yetim kalmıştı ve klanı onu on sekizinci yaş gününden sonraya bırakmak istemedi. Annesi insandı," diyor Elliot açıklamak istercesine. "Onlar benden biraz daha büyükler. Ben sonradan geldim. Tam bir baş belasıyım."

Bir kahkaha attım. "O kadar da kötü olamazsın."

Elliot'ın yüzü yumuşuyor. "Bunu söylemen çok nazikçe,
ama... oldukça kötüydüm. Eğer bir dolandırıcılık yapmıyorsam, çalıyor ya da hile yapıyordum. Hayatım boyunca bir klanım olmadan yaşadım. Lachlan ben 21 yaşındayken karşıma çıktı ve hayır cevabını kabul etmedi. Berbat bir haldeydim."

Kahkahalarım uzak bir anı. "Tüm hayatın boyunca mı?" diye sordum.

"Bazı klanların yetimleri reddettiğinden bahsetmiştim. Teknik olarak yetim değildim ama annem bana bakmak için hiç yanımda olmadı, kimse babamın kim olduğunu bilmiyordu. Beni bir yuvaya gönderdiler. Büyü olmadan topluma uyum sağlayamayan paranormal çocukları kabul edenler."

"Kaç yaşındaydın?" Neredeyse sormak istemiyordum ama bilmem gerekiyordu.

"On, sanırım." Omuz silkiyor. "Doğum günümü bildiğimden emin değilim."

Üzüntüm öfkemin önüne geçiyor.

"Elliot, bu sadece... nasıl-bu korkunç."

Bir kolunu belime doluyor. "Harika değildi. Bir aile, bir yuva istediğinden bahsediyorsun, anlıyorum."

Yanaklarım yanıyor. "Benim gerekçem kıyaslandığında hafif kalıyor-"

"Dur."

Yürümeyi bırakıyoruz ve Elliot'ın benim alanıma girmesine izin veriyorum. "Zorlukları karşılaştırmamıza gerek yok. Gerek yok

aramızda bir acı hiyerarşisi için." Elliot bir

çenemin altındaki parmak eklemiyle yüzümü yukarı doğru eğdi. "Önemli olan tek şey aynı şeyleri istiyor olmamız. Paylaştığımız her arzuyu keşfetmeyi ve arzu ettiğin o aileyi kurmayı dört gözle bekliyorum."

Kelimeler boğazımda düğümleniyor, göğsümdeki duygu kabarmasını aşamıyor. Elliot eğiliyor ve dudaklarım beklentiyle aralanıyor. Alnımdan öpmeden önce nefesi dudaklarımı ve yanaklarımı okşuyor.

Elliot bir adım geri atıyor ve ben göz kırpıyorum. Yavaş. Bu işi yavaştan alıyoruz, dikkatli davranıyoruz.

Vücudumu onunkiyle sarmalamak ya da söylediği kötü sözleri kabul etmek istesem bile, yavaş hareket etmek en iyi yoldur.

Değil mi?

7

ELLIOT

Duştan yeni çıkmıştım, hâlâ Grace'in çantasında bulduğum listeyi düşünüyordum. Görür görmez ezberlemiştim ve üzerinde düşündükçe planımdan daha da emin oluyorum.

Mükemmel Ortak
~~Komik~~
Düşünceli
~~Spontane~~
Koruyucu
Çocuk İstiyor
Bir şey hakkında tutkulu
Kitap aşığı
~~Cinsel açıdan uyumlu~~

Üstü çizili maddeler beni gülümsetiyor. Tabii ki seksi kütüphanecinin eşi için istediği özelliklerin bir listesi var. Yakında, tüm bu düzgün maddelerin üstünü çizmek için en iyi çözümün onun düşüncesini biraz daha genişletmek olduğunu savunmam gerekecek... biraz daha geniş.

Yakında. Yavaş gitmek zaten yeterince zor. Arkadaşlarıma Grace'i, Grace'e de benim niyetimi anlatana kadar fiziksel sınırları aşmamak.

Planladığım aldatma ve manipülasyonun affedilebilir olması gerekiyor.

Ya öyle değilse? Ya Grace'e söyler söylemez onu kaybedersem? Bu düşünceler karşısında başımı sallıyorum ve eşofmanlarımı giyiyorum.

Evde başka birini aramak için odamdan çıkıyorum. Kuşkularım karşısında yalnızlık yüreğime çörekleniyor. Önce ışıklandırılmış bir ofise gidiyorum ve o yalnızlık sevince dönüşüyor.

"Evdesin," diyorum.

Alasdair dizüstü bilgisayarından başını kaldırıyor ve bana yorgun bir gülümseme veriyor. Çok sağlam, özel yapım ofis koltuğunda oturuyor ve gerçek haliyle göz kamaştırıyor. Gömleksiz, tam kan rengi çok güzel. Gargoyleların hepsi grinin bir varyasyonu olma eğilimindedir, ancak Alasdair'in derisi maviler ve turuncularla dokulu benekli bir desene sahip.

Birlikte çalışıyoruz, arkadaşlarımı her zaman ofiste ve şantiyelerimizde görüyorum, ancak işteyken birlikte kurduğumuz şirketteki rollerimizi oynuyoruz.

Evdeyken, biz üçlüyüz.

"Ve akşam olmadan önce. Tatil mi?" Alay ediyorum.

"Klanımı özledim," diyor. Sesi derin ve ruhumdaki temel bir şeyi yatıştırıyor.

Önündeki dizüstü bilgisayara kaşlarımı kaldırıyorum. "Yani, bizi görmek yerine biraz iş yapmayı mı düşündün? Kuralları biliyorsun."

Malikanede çalışmak yok. Lachlan, Bramblewick Renovasyonlarına başladığımızda bu kararı vermişti ve bazı hafif anlaşmazlıklardan sonra bu karar değişmedi. Broderick'in sanat atölyesi vardı ama bu onun tutkusuydu. Alasdair hesap çizelgelerinin aynı olduğunu iddia edemez.

Bilgisayarını kapatırken yanaklarının rengi kızarıyor. "Biraz dikkatim dağıldı."

Alasdair arkasına yaslanıyor ve sandalye uğursuzca gıcırdıyor. Gözlerim çıplak göğsünden aşağı, türümüzün tercih ettiği kilt benzeri giysiye doğru iniyor. Dostum geniş ve kaslı bir dev ve tenindeki deseni dilimle yeterince sık izleme fırsatı bulamıyorum.

Ben de. "Klan liderinin kuralları çiğnemesi uygun olmaz."

Alasdair yüzünü buruşturuyor. Bir yıl sonra bile bu unvan onun için hâlâ rahatsız edici.

Bana kaşlarını çatıyor ve kalın kalçalarından birini okşuyor. Ofis koltuğuna bakıp dudaklarımı büzüyorum ve omuz silkiyorum, kırılsa bile sarılmaya değer. Oturuyorum ve kolları beni sarıyor.

Göğsümdeki gerginlik, evimizde bir şeylerin düzeltilemeyeceği endişesi hafifliyor.

Alasdair alnını saçlarıma yaslıyor ve boynuzlarının kafa derimdeki dokusu insan tenimde tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Daha sık göz kamaştırıcılığının içinde kalıyorsun, her şey yolunda mı?" Alasdair kaşları endişeyle çatılmış bir halde soruyor.

Bu soru beni çok derinden etkiliyor. Bu benim eşim. Küçük dokunuşlar ve içsel güçle destek olan sessiz gözlemci. Klan lideri olduğundan beri onun bu yönünü neredeyse hiç görmedim.

Beni görüyor.

"Bazen benim için daha rahat olduğunu biliyorsun," diyorum, büyüleyici parmaklarımın Alasdair'in pençeli parmaklarının arasından geçtiği yere bakarak.

"Biliyorum, kalbim." Sözleri yumuşak ama altındaki tutarlı sevgi güçlü.

İnsan dünyasına karışamayan diğerlerinin evinde büyümenin ruhumda bazı izler bıraktığını inkar etmiyorum. Sadece tenimi saran sımsıcak bir cazibenin bastırdığı bazı yaralar.

Yutkunuyorum. "Ben de sana iyi misin diye soracaktım."

"Ben mi?" Alasdair sorar.

Onun şaşkınlığı gözlerimi devirmek istememe neden oluyor ve kendi kırılganlıklarımı daha derine itiyorum.

"Alasdair, seni bir aydır ilk kez hava kararmadan önce evde görüyorum. Aynı işin sahibiyiz, biliyorum.

hiçbir proje yanmıyor, neler oluyor?"

Koca kafasını ileri geri sallıyor. "Sadece işle meşguldüm-"

Bir ses çıkarıyorum. "Alasdair..."

Yutkunduğunu duydum. "Hiçbir şey yanmıyor. Şirket klanımızı destekliyor. Ailemizi başarıya ulaştırmak için mümkün olan tüm adımları atmaya ve önlemleri almaya çalışıyorum."

Sarılmamızın sıcaklığı, uygunsuz gerçekleri dile getirmek için dilimi çözüyor.

"Sen harika bir iş sahibisin," diyorum. "Ama bence bunu bir koltuk değneği olarak kullanıyorsun."

"Ah." Alasdair'in tepkisi enerjiden yoksun ve düşünceli bir bakış yüz hatlarını kaplıyor.

"Sen klan liderisin, dostum," diyorum. "Burada bizimle olmalısın."

İç çekiyor. "Biliyorum. Bazen çok fazla baskı hissediyorum. Büyükleri hayal kırıklığına uğratmak ya da Lachlan'ın anısına leke sürmek istemiyorum."

"Eloise onunla konuşarak biraz zaman geçirmen gerektiğini düşünüyor." Kaslı göbeğini dürtüyorum ve o da sıçrıyor.

Alasdair'in gülümsemesi içtendi. "Belki de yapmalıyım. Kadın benden çok daha bilge." İç çeker ve burun kemiğine masaj yapar. "Belki de kendimi fazla yoruyorum. Şirketteki her şey başladığımızdan çok daha iyi gidiyor ve bu stresimi azaltmak yerine daha fazla endişeleniyorum."

Bir süre sessizce oturuyoruz, herhangi bir söz vermiyoruz, sadece birbirimizin varlığını özümsüyoruz. Burası evimiz. Grace'in aradığı şey bu. Aramıza çok iyi uyum sağlardı. Onun varlığı ailemizin bağlarını sıkılaştırabilir.

Sormadan edemiyorum. "Klana bir tane daha eklemeyi düşündünüz mü?"

Alasdair kaşlarını çatıyor. "Beslemek mi istiyorsun? Kimsenin buna ayıracak zamanı olduğunu sanmıyorum."

Dehşet dolu bir ses çıkardım. "Demek istediğim, ihtiyacı olan başka bir gargoyle'a bir ev teklif etmeye hayır demezdim, ama

şu anda en iyisinin bu olacağını düşünüyorum. Bu aksaklıkla değil."

"Kesinti mi?" Alasdair soruyor.

Göğsümü ovuyorum. "Bir şeyler ters gidiyor."

Alasdair başını sallamadan önce eğiyor. "Sanırım ne demek istediğinizi anlıyorum. Kendimizi... huzursuz hissediyoruz."

Rahat bir nefes aldım. Hepimiz aynı sayfadayız. Broderick ve ben bunu Alasdair'den önce fark etmiş olabiliriz, ama orada.

"Belki bize bir tane daha eklemekten bahsediyorum,"

diyorum. Arkadaşım boğazını temizliyor ve yüzüne kan hücum ediyor,

teninin mavi tonunu koyulaştırıyor. Ağzı eğlenerek gerilirken bile başını sallıyor.

"Elliot." Alasdair'in kıkırdaması içimi ısıtıyor. "Çiftleşme, boşlukları kapatmak için bir başkasını içine atabileceğin bir şey değildir."

"Biliyorum." Alasdair yalanımı anlamasın diye gözlerimi başka yöne çeviriyorum. Çiftleşmemizde Grace şeklinde bir delik olduğunu zaten bilmeseydim normalde ona katılırdım.

Bu planladığımdan daha fazla strateji gerektirebilir.

Alasdair'in göğsü hâlâ neşeyle titriyor ve yüzü boynuma gömülüyor. Nefesi aynı anda hem gıdıklıyor hem de güven veriyor. Sakinleşiyor ve beni içine çekiyor.

"Gül gibi kokuyorsun," diyor Alasdair ve tekrar içine çekiyor.

Donuyorum. Grace gül gibi kokuyor. Onun kokusunu tenimden temizlediğimden emin oldum ama Alasdair aramızdaki en güçlü kişi. Kendini fazla yormasaydı benim ikiyüzlülüğümü ne kadar çabuk fark edebilirdi?

"Güzel," diyor, yüzünü boynumun kıvrımına sokarak.

Bir mırıltıyla kucaklaşmanın içinde

rahatlıyorum. Tüm yalanlar sonunda

buna değecek. Grace buraya ait.

8

GRACE

SICAK ÖPÜCÜKLER TENIMI KAPLIYOR. Dudaklarımdan iniltiler dökülürken parmaklarım karanlığı kavrıyor.

"Yıldızım," diye homurdanıyor.

Sonra uyandım. Çarşaflar bir esaret amatörünü etkileyecek şekilde etrafımda dönüyor, tenim reddedilmiş bir ihtiyaçla nemli.

Bir rüya. Belli bir gargoyle'un azgın ve ateşli bir rüyası. Gerçek olmaya yakın olmayan rüyalar.

Işık daireme doluyor ve kendimi yatak örtülerinden kurtarıyorum. Doğrulup geriniyorum, balkonumun kapısının yanında asılı duran güneşlikten gelen ışığın çıplak kollarımı dans eden renklerle süslemesine izin veriyorum. Bedenimi sıkıca saran cinsel hayal kırıklığı, küçük ışıkların her hareketinde beni serbest bırakıyor.

Kollarımı indirdim ve iç çektim. Bugün güzel bir gün olacak. Bir hafta sonu günü her zaman iyi bir gün olmalıdır. Elliot benimle birlikte bit pazarına gidip değerli eski kitaplar arayacak ve sonra da denemek istediği bir yerde öğle yemeği yiyeceğiz. Her şey mükemmel olacak.

Peki, neden kötü hissettiriyor?

Dudaklarımı ısırıyorum ve kahve yapmaya başlıyorum. Kafein her şeyi daha iyi yapar. Balkonda oturuyorum,

Sabah havanın yanaklarımı okşamasının ve mola verdiğimde ellerimi ısıtan sıcak bir fincan kahvenin tadını çıkarıyorum.

Bunun için dışarıdan tavsiye alınması gerekir.

Ben: Ne kadar yavaş çok yavaş?

Derin bir nefes aldım ve içkimden bir yudum aldım. Başkalarından yardım istemeye alışık değilim. Neyse ki uzun süre beklemem gerekmiyor.

Emilia_The_Great: İstediğinden daha yavaş = çok yavaş

Emilia_The_Great: Sadece bir hafta oldu, değil mi?

Ben: Ama öpüşmedik bile.

Telefonum bir aramayla aydınlanıyor ve cevap veriyorum. "Evet?" "Bundan daha önce bahsetmeliymişsin gibi hissediyorum." Emilia'nın sesi uykulu ve telefonun onun tarafından gelen bir ses duyuyorum. "Annem selam söylüyor bu arada."

Homurdanıyorum. Emilia'nın bu konuşmayı annesinin önünde rahatça yapması fikrini takdir ediyorum. Ben annemin yanında asla bu kadar rahat konuşamazdım.

"Ona selam söyle. Ve bunu senden bilerek saklamıyordum... Sanırım dün gece beni en azından öpeceğini düşündüm."

Emilia boğazını temizliyor. "Sen ve o neredeyse her gün görüşüyordunuz, değil mi? Ve seni öpmedi... Bunun biraz garip olduğunu söyleyebilirim."

"Yaklaşıyor ve sonra... duruyor. Sanki bunu istediğini söyleyebilirim." Bana attığı ateşli bakışlar, uzattığı rahat dokunuşlar, aç bir şekilde gülümsemesi. Elliot ilgileniyor.

"Belki utangaçtır? Belki de ilk hamleyi senin yapmanı istiyor ve senin hızlanmana izin veriyordur?" Emilia soruyor.

Dudağımı ısırdım. "Yani üzerine mi atlamalıyım?" Uzaktan bir kıkırtı geliyor.

"Telefonunun sesi ne kadar yüksek?" Ben soruyorum.

Emilia gülüyor. "Benden duyduğundan daha kötü bir şey değil. Yaşayacak. Üzerine atlamak istiyorsan, atla. Ama önce konuşarak başlayabilirsin. İletişim falan."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum.

Öpüşme meselesi buzdağının görünen kısmı. "Gerçekten ne için endişeleniyorsun?" Emilia soruyor, sanki İçimdeki tüm kargaşayı görebiliyor.

İç çekiyorum ve bulutlara bakıyorum. "Kulağa aptalca gelecek."

"Hadi ama Grace. Bana aptalca gelmiyorsa kime aptalca gelebilir ki?" Emilia alay ediyor ve bu benim tereddütümü kırıyor.

Gülümsüyorum. Kesinlikle hiç kimse.

"Ailesine çok yakın." Klan terimini kullanmak çok fazla soruya yol açabilir. "Hepsi birlikte yaşıyor, çok nesilli bir tarzları var. Onlardan çok bahseder."

"Annnnd?"

"Peki, beni onlardan saklıyormuş gibi hissetmem aptalca mı? Gah! Sadece bir hafta oldu. Rahatlamam gerektiğini biliyorum."

Emilia bir dakika boyunca cevap vermiyor ve ben irkiliyorum. "Bu aptalca değil. İkiniz de çöpçatana gittiniz. Çünkü evlenecek birini bulmak istiyorsun, değil mi?" "Evet."

"Ve bu adam senin için deli oluyor gibi görünüyor. Agnes ikinizin o kadar tatlı olduğunuzu söylüyor ki ağlayabilirmiş ve onun sana nasıl baktığını gördüm... Eğer ailesiyle tanışmak istiyorsan, özellikle de hepsi birlikte yaşadığına göre, bunu onunla konuşmalısın. Onlarla tanışmanız konusunda bahaneler uydurana kadar sizi sakladığını düşünmeyin."

Yabancıların yanında en utangaç olan Emilia'nın, cesur olmam gerektiğini bana her zaman hatırlatan kişi olması komik mi? Evet, ama o her zaman haklıydı.

"Yani her şeyi saklamak yerine onunla konuşmam mı gerekiyor?" Küçük bir gülümsemeyle soruyorum. Bir ömür boyu edinilen alışkanlıklardan vazgeçmek zordur.

"Aynen öyle! Hissetmediğini gizlemek burada işe yaramayacak. Hey, o ezik hala sana çiçek gönderiyor mu?"

Rahatsızlık içinde yüzümü buruşturuyorum. "Evet. Garip bir durum.

Genellikle, şimdi dururlardı. Kapıcım

teslimatları tamamen reddediyor, ben de öyle yapıyorum."

"Bir ihbarda bulunmayı düşündünüz mü? Bu endişe verici. Numarasını engellediniz, hediyeleri geri gönderdiniz, bu adamın nesi var?"

Başımı sallıyorum ve kahvemi yudumluyorum.

"Sanırım bunun babamla görüşmek istememle bir ilgisi var. İşle ilgili sebepler."

"Bu çok garip."

Emilia'nın annesinin telefonda beni azarlamasına gülümsüyorum ve küfür karşısında içgüdüsel olarak irkilmemi bastırıyorum. Eninde sonunda küfre verdiğim tepkiyi unutacağım. Çocukluğumdan kalan son şeylerden biri bu. Ben bunu başarana kadar da ortadan kalkmayacak.

"Bu... çok garip," diyorum.

Emilia gülüyor. "Söylerken canın acıdı mı?" "Korkunçtu!"

İkimiz de gülüyoruz.

"Adamınla konuş," diyor Emilia. "Belki o tuhaf adam hakkında bir rapor hazırlarsın ve Cumartesi gününün tadını çıkarırsın."

"Sen bilgelerin en bilgesisin."

9

ALASDAIR

ELLIOT telefonundan bir mesaj çıkarır ve gülümser. "Haberler iyi mi?" diye soruyorum.

"Ha? Ah, evet. Beklediğim bir şey geldi." Elliot, başkası için inandırıcı bir yalan olabilecek bu cümleyi tamamlamak için gülümsüyor ve gözlerini kahvesine dikiyor.

Broderick ve ben bakıştık. Baş belamızla ilgili bir şeyler oluyor.

"Bugünkü işlerimi hallettikten sonra kilise projesi hakkında çocuklarla görüşeceğim. İkinizden biri orada olmayı planlıyor mu?" Elliot soruyor.

Broderick kaşlarını çatıyor. "Burada yapmak istediğim bazı projeler var."

Broderick'e kaşlarımı kaldırmak istiyorum, bu olumsuz bir yanıt değildi, ama gözlerinde yanıtı rafa kaldırmama neden olan bir parıltı var.

Başımı salladım. "Bugün ofise gidiyorum." Elliot yüzünü buruşturdu. "Ama bugün Cumartesi!"

Yüzüm ısınıyor. "Yolumdan çekilmek istediğim küçük bir şey."

Elliot iç çeker ve masadan kalkıp kahve fincanını lavaboya koyar. "Sen büyük bir çocuksun, sana annelik yapmayacağım."

"Evet," diye sesleniyor Eloise masada Graham'la birlikte elinde gazeteyle oturduğu yerden. "Annelik işini bana bırak. Alasdair, kendini fazla yorma."

Gülümsüyorum. "Evet, Klan Annesi."

"Peki o zaman, ben gidiyorum, hepinizle akşam yemeğinde görüşürüz." Elliot, Broderick'e bir öpücük verdikten sonra bana da bir öpücük verdi. Dudaklarında her zamanki gibi bana bulaşan bir sıcaklık var ve onu yakınımda tutmak isteyen yanımı uyandırıyor. Bu baş belasını, şüphesiz dürtüklediği ayıdan koruyun.

Ona yapışan hafif gül kokusu beni okşuyor ve ruhumdaki bir şeyleri rahatlatıyor.

Başımı salladım.

Klan olarak hep birlikte bir akşam yemeği. Bir yemek planlamayalı uzun zaman olmuştu ama Elliot'ın sözlerini ciddiye almıştım. Bir eşin eklenmesi değil, bu bizim durumumuz için aşırı bir adım gibi görünüyor. Ama ben klan lideriyim, kendimi klanı destekleyen şirkete gömmek yerine klanımızın neye ihtiyacı olduğunu daha iyi anlamalıyım. Elliot'ın yalan söylemesi gibi ele alınması gereken ihtiyaçlar var.

Elliot çıkarken kapı kapanıyor ve ben Broderick'e bakıyorum.

"Sence neyin peşinde?" Ben soruyorum.

Broderick omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok ama bu da bir şeydir. O farklıydı. Onun için endişelenmeye başlamıştım ama şimdi mırıldanıyor ve kendi kendine gülümsüyor. Bir tür projesi var ve yakında ne olduğunu öğreneceğiz... Yasa dışı bir şey olacağını sanmıyorum."

Suçluluk duygusu göğsümde düğümleniyor. Nasıl oldu da Elliot'ın ters gittiğini fark etmedim? Ama cevabı biliyorum. Klanıma karşı olan sorumluluğumdan saklanıyordum.

Artık durdu.

"Bugün şantiyeyle ilgili sorusuna cevap vermedin," diyorum.

Broderick kendini küçümseyerek başını eğiyor. "Ne sakladığını öğreneceğimizi bilmemiz, onun

Bugün orada olup olmayacağımı neden sorduğunu merak etmiyorum. Muhtemelen önemli bir şey değildir."

Kaşlarımı çatıyorum, durum tuhaf ama Broderick haklı, muhtemelen önemli bir şey değil.

10

GRACE

Elliot'ın tabağındaki makarnadan bir ısırık aldığımda inliyorum. Zengin peynir ve pastırma karışımı, yutkunup iç çekene kadar dilimde eriyor.

"Bence sen daha iyi bir seçim yaptın," diyorum. "Benim makarnamdaki kırmızı sos harika ama carbonara muhteşem."

Elliot sırıtıyor. "Daha centilmen biri olsaydım, takas teklif ederdim."

Bit pazarında harika bir sabah geçirdikten sonra Elliot'un bir başka başarılı seçimi de restorandı. Sayfalarında sıcacık duygulara dair ağır notlar olan bir örgü kitabı ve eski bir kokteyl tarifi broşürü bulmuştum ama endişelerimin hiçbirini dile getirememiştim. İkimizin arasındaki ilişkide kırılganlık var, sanki taleplerimi dile getirdiğim anda her şey paramparça olacakmış gibi.

Ya da belki de sadece zihnim böyle olacağını söylüyor. Geçmiş ilişkilerde neler olduğunu. "Ama sen bir centilmen değilsin?" Ben soruyorum.

Işık elindeki çatala vuruyor ve gülümsemeyle kaybolmadan önce yüzündeki aç bir şeyi aydınlatıyor.

"Oh, Grace, hayatında olmaz. Seni kendi tabağımdan beslemekten çok keyif alıyorum. Eğer değiştirirsek, o zaman

O mutlu iç çekişlerden ya da tüm yüzünüzün zevkle aydınlanmasından herhangi birini iddia edemezsiniz. İnlemelerden bahsetmiyorum bile."

Gözlerimi Elliot'ın peçeteyle kaplı kucağına dikiyorum ve dudaklarımı ısırıyorum. Biriyle fiziksel olarak birlikte olma ihtiyacını hiç bu gargoyle ile hissettiğim kadar dokunaklı hissetmemiştim. Henüz bana gerçek formunun neye benzediğini göstermemiş ya da yanağıma kondurduğu bir öpücük dışında herhangi bir fiziksel yakınlığa girmemiş olan bu çirkin yaratıkla.

Elliot'ın eli yüzümü kavrıyor, başparmağı alt dudağımı dişlerimin arasından çekiyor. Sanki düşüncelerimi biliyormuş gibi gözleri kararıyor. Onu ne kadar istediğimi biliyor. Gelişmiş koku alma duyusuyla, belki de biliyordur.

İşte o an geldi. Sonunda beni öpeceği an.

Elliot'ın gözleri sıcak ve arzulu.

Ama herhangi bir şeyi tamamlamak yerine, daha yakına çekilip uzun zamandır arzuladığım öpücükle beraberliğimizi mühürlemek yerine, Elliot boğazını temizliyor ve arkasına yaslanıyor. Eli yüzümden çekiliyor ve hayal kırıklığıyla gözlerimi kırpıştırıyorum.

Elliot sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibi yemeğine geri döndü. Çünkü hiçbir şey olmadı.

Bu ilişkinin sürmesini istiyorum, isteklerim konusunda çekingen davranmayı göze alamam.

"Seansımızı hamamda yapmamız gerektiğini düşündün mü?" diye sordum.

Elliot yemeğinde boğuluyor.

Boğazını temizleyip yutkunduktan sonra "Hamamda seans mı?" diye soruyor.

Endişe, geçici cesaretimin içinden sızmaya başlıyor.

"Biliyorsun." Çatalımla işaret ediyorum. "Samimi olmak
başarılı maçımız karşılığında hamam." "Uh." Elliot devam etmez. Küçük bir miktar
Yüzünde panik vardı.

Bunu istemiyor mu? Beni mi?

Kalbim, göğsümde attığı yerden kopmuş gibi karnıma düşüyor, her seferinde bir iplik, sonuncusu kopmadan önce daha da alçalıyor. Belki de birbirimize uygun değilizdir. Belki de Elliot harika bir aktördür. Unut gitsin, Elliot'ın benim için örgü modeli kitabını takas etmesine izin verdim. O mükemmel bir aktör.

"İlişkimizin geri kalanında yapacağımız tek şey ateşli bakışlar atmak değilse tabii?" Ben soruyorum.

Elliot boğazının arkasından bir ses çıkarır.

"Yıldızım, ben sadece..." Bir şey söylemekte zorlanıyor ve ben de farklı bir nedenle dudaklarımı ısırıyorum. Gözlerimin boş yere sulanmasını engellemek için gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Bana ailen hakkında çok şey anlattın ama onlarla ne zaman tanışacağımdan bahsetmedin. Müstehcen şeyler söylüyorsun ama beni öpmüyorsun bile." Gülüyorum ama sesim biraz kırık çıkıyor. "Benden etkilenip etkilenmediğini bile merak etmeye başladım."

Elliot dehşete düşmüş görünüyor. Başımı sallıyorum; kendimi zorluyorum. Etraftaki masalar sessizleşti ve kafamın içinde olay çıkarmamamı söyleyen ses yanaklarıma kan hücum etmesine neden oldu.

Bir dakikaya ihtiyacım var. Kalbimi oyan büyük hayal kırıklığı içinde nefes almak ve yeniden değerlendirmek için bir dakikaya ihtiyacım var.

Sandalyemi geriye kaydırdım ve ayağa kalktım. "Hemen döneceğim." "Lütfen Grace, bana bir dakika ver."

Elliot'ın bakışlarıyla karşılaşmadan çantamı aldım. Bu konuyu daha önce açmalıydım. Daha açık olmalıydım. İletişim kurmalıydım.

Elliot'ın vücudu benimkiyle o kadar ani buluşuyor ki şaşkınlıkla başımı kaldırıp bir bahane bulmaya, kendimi toparlamak için bir neden göstermeye hazırım. Beni öptüğünde aklımdaki tüm bahaneler pencereden uçup gidiyor.

Dudaklarının dudaklarıma değdiği ilk an, son zamanlarda yaşadığım sıkıntıyla tatlandırılmış çılgınca bir kenara sahipti, ama hepsi

Elliot öpücüğün devam etmesi için ikna ediyor. Dudakları sıcak ve emin, daha önce paylaştığımız ateşli bakışı alevlendiriyor.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldığında iç geçiriyorum. Elliot yanağımı okşuyor ve bir kolunu belime dolayarak bizi birbirimize yaklaştırıyor.

"Sadece bir tane daha," diye fısıldıyor Elliot ve beni tekrar öpüyor.

Bu seferki aç. Ağzının içine doğru inlerken tenim ısınıyor. Kolunu kavrıyorum, bitmesini istemiyorum ama bitiyor. Elliot öpücüğü yavaşça geri getiriyor ve bir ayrılık hediyesi olarak dudağımı ısırıyor.

Öpüşmeyi kestiğinde nefesim kesildi.

"Bir şey itiraf etmem gerekiyor," diyor nefes nefese

"Ee?" Ben soruyorum. Elliot'ın sesindeki suçluluk duygusu

beni öpücükten indirdi.

"Seni henüz klanımla tanıştırmadım çünkü onlara senden bahsetmedim," diyor.

Bu beni düşürdü. "Ne? Ama-"

"Kötü bir sebepten değil, yemin ederim. Şu anda işler biraz sallantıda ve gereğinden fazla çekişmeye neden olmak istemiyorum."

"Bu hiç rahatlatıcı değil," diyorum ama az önceki hayal kırıklığı yüzeye çıkmıyor.

Elliot'ın gülümsemesi hüzünlü. "Ve sen önce benim klanımla tanışmadan ilişkimizi ilerletmek istemedim."

"Oh." Bu mantıklı.

"Ben de ikimizin arasında geçen bu zamanın tadını çıkarıyorum, belki de bu beni olması gerekenden daha fazla tereddüt ettiriyordur. Sana kendini istenmeyen biri gibi hissettirmek istememiştim Grace."

"Ailenizle ilgili bu kadar sarsıcı olan şeyin ne olduğunu bana söyler misiniz? Sen ve kardeşlerin kavga mı ediyorsunuz?"

Elliot yüzünü buruşturuyor. "Kavga ettiğimizden değil, biz kardeş değiliz Grace."

Gözlerimi deviriyorum. "Hatırlıyorum. Eğer o değilse-"

Beni tekrar öpüyor. Kısa sürüyor ama nefesimi kesiyor.

"Bana biraz daha zaman verin," diyor.

Mırıldanıyorum. "Dikkatimi dağıtmak için bunu yapmaya devam edersen, konuşmamız gerekecek."

Elliot'ın yüzündeki aceleciliğin bir kısmı kaybolur ve alaycı sırıtışı geri döner.

"Öyle mi? Ne tür sözler söyleyeceğiz, yıldızım? Kulağıma fısıldadığın fanteziler mi olacaklar?" "Elliot!"

Gargoyle'ım gülümsüyor. "Eğer ilgileniyorsan bir sürprizim var."

Başımı eğiyorum, merak ediyorum.

"Sizi şu anki projemize götürebileceğimi ve ne yaptığımızı gösterebileceğimi düşündüm. Ortaya çok güzel bir iş çıkıyor."

Elliot'ın gururla bahsettiği şirketi yakından görmek için mi? Onun ve kardeşlerinin çalışmaları aracılığıyla bu çirkin adam hakkında daha fazla bilgi edinmek için mi?

"Bunu çok isterim," diyorum.

11

GRACE

ELLIOT koltuğumun arkasına uzanıyor ve benim için tertemiz bir baret çıkarıyor. Pembe.

"Oh, bunun için hazırlandın. Koruma ve her şeyi getirmişsin." Şapkayı çıngırdatıyorum.

Elliot gülmeden önce benim aptalca şakam karşısında aptal aptal bakıyor.

"Size bu projeyi göstermek istiyordum, tadilatın çirkin halini henüz geçti."

"Bu projenin özelliği nedir?" diye sordum.

Elliot bana gülümsüyor. "Göreceksin."

Arabadan iniyoruz ve binaya ilk kez bakıyorum. Görüşümü engelleyen taş bir duvar var ama bir kule görüyorum. Elliot elimi tutuyor ve beni paslı bir gıcırtıyla açılan ferforje bir kapıya doğru çekiyor.

Bazı ağaçlar ve çalılar var, ancak patikada ilerledikçe her şey temizleniyor.

"Oh," dedim. Taştan bir şapel ve hüzünlü görünüyor. Tahta pencereler ve dökülen parçalar.

Elliot bir kahkaha atar. "Kararlarına sahip çık, yıldızım."

Kapı sivri bir kemer şeklinde ve açık duruyor. Bir testere sesi havayı kirletiyor. Elliot beni içeri götürüyor ve zayıf bir figür bir el hareketi yapıyor.

"Aptal şantiyede!" diye bir ses geliyor ve testere duruyor, etrafımızdaki taş ve ahşap sessizliğe gömülüyor.

Sözcüklerin arasında duruyorum ve zayıf figür donup kalıyor. "Oh, siz değil, güzel bayan, patronlar. Şapkamı çıkarıp selam verirdim ama bu bir güvenlik sorunu olurdu." Kendi baretine vuruyor. "Elliot misafir getirmekle ilgili bir şey söylemedi."

"Bunun için teşekkürler," diyor Elliot. "Burada iyi bir izlenim bırakmaya ve yeni taktığınız pencereyi göstermeye çalışıyorum-"

"Bu çok güzel!" Konuşan kişi yaklaşıyor ve pullarını seçebiliyorum. Sadece kertenkele adam olarak tanımlanabilecek bir şey bana tüm dişleriyle sırıttığında doğruluyorum. Rengi yeşil ve biçimi insana o kadar benziyor ki, uzaktan onun ötekiliğini fark edemedim.

Bu adamın ne tür bir paranormal olduğunu bilmiyorum ama bu bir sürpriz değil. Türleriyle ilgili ayrıntıları güvenlik önlemi olarak kendilerine saklayan pek çok yaratık çeşidi ve karışımı var. Bir tür ejderha, bir wyvern ya da pulları olan başka bir şey olabilir. Olasılıklar sonsuzdur.

"Grace, bu Alex. Bana hakaret etmediği zamanlarda en iyilerimizden biri." Elliot'ın sesi sıcaktı. "Alex, bu Grace... benim flörtüm."

Tereddütü anlıyorum. Elliot ve kardeşlerinin işlettiği tadilat şirketi küçük bir operasyon. Ve Alex'e karşı davranışları da bunu gösteriyorsa, sıkı sıkıya bağlılar. Elliot ailesine ilişkimizden henüz bahsetmediğini söyledi ama muhtemelen şimdi bahsetmek zorunda kalacak.

Alex'in kaşları havaya kalktı. "Oh?"

Zemin gıcırdıyor ve kocaman bir adam kapı aralığından içeri bakıyor. "Alex'i benden üstün mü tutuyorsun? Gerçekten mi?"

Ogre. Kırsal kesime yaptığım bir gezide birkaç tane görmüştüm. Genellikle insan şehirlerinden uzakta kendi gruplarında yaşarlar, bu yüzden hiç biriyle konuşamadım.

Dev bana gülümsüyor. "Ben Barry. Alex'ten çok daha iyiyim."

Alex kaşlarını çatıyor ama ağzı seğiriyor. "Eğer benden çok daha iyiysen, merdivenleri bitiren kesinlikle sen olmalısın."

Barry kertenkele adama burnunu çeker. "Yine de yapman gerektiğini düşünüyorum. Bu sana pratik yapma şansı verir."

Alex'in alayında da sözlerinde olduğu gibi aynı ıslıklı tıslama var.

Elliot kıs kıs güler.

"Büyülerin bitmesi konusunda endişelenmene gerek yok mu?" Ben soruyorum.

Alex'in gülümsemesi sıcak. "Bramblewick'ler bir cazibeye sahip olmanın ne kadar rahatsız edici olduğunu bilirler, binanın etrafında insanları iten koğuşlar vardır."

"Duygusallaşmayın. Mutlu işçiler iyi iş çıkarır," diyor Elliot ama sözlerinde bir memnuniyet payı da var. Sanki çalışanlarına rahatlık sağlamak özellikle gurur duydukları bir şeymiş gibi.

Elliot bir elini belime bastırıyor. "Bize izin verirseniz, Grace'e evi gezdirmek istiyorum."

Barry selam veriyor. "Elbette, patron."

Biz uzaklaşırken Elliot sesini alçaltıyor. "Hafta sonları gönüllü olarak projelerde çalıştıklarını belirtmek isterim, biz köle sürücüleri değiliz. Biz burayı yenilerken göz kulak olmak için papaz evinde kalıyorlar, bu yüzden daha fazla mesai harcıyorlar. Alasdair bunu ikramiyelerinde hesaba katacak. Söz veriyorum."

"Özellikle daha nadir türleri mi işe alıyorsunuz?" Ben soruyorum.

Elliot başını öne eğiyor. "Bilerek yapmıyoruz ama kendi geçmişimiz nedeniyle bir yere, bir topluluğa ihtiyacı olan insanları işe almak için her zaman yer açıyoruz. Bazıları ihtiyaç duydukları iş deneyimini edindikten sonra ayrılıyor, bazıları ise kalıcı oluyor. Tatillerde geliyorlar ve küçük şirketimizde kalmalarının tek nedeninin Eloise ve benim ayrılamayacak kadar iyi yemek yapmamız olduğunu söylüyorlar."

"Oh." Topluluk.

Ana şapele giriyoruz ve nefesim kesiliyor. Büyük bir vitray pencereden güneş parlıyor. Mor ve kırmızı şekiller, mavi vurgularla sarı ve turuncuların ateşine geçiş yapıyor. Işık dans etmiyor ama mutlak bir durgunluk yaratıyor. Meditasyonun tezahürü.

Barry ve Alex'in sesleri kaybolmuş gibi görünüyor. Elliot'ın eli benimkini kavrıyor ve durgun sakinliğin içinde duruyoruz.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum. Bu sözcük duyduğum hayranlığı tam olarak karşılamıyor ama aklıma gelen tek sözcük bu. Kurşunlu desen geometrik; güneş ışığının parlaması gibi dışarıya doğru yayılan daireler.

Elliot da "Burayı bir bütün haline getirmek için tam da buna ihtiyaç vardı," diye fısıldıyor ama pencereye değil, bana bakıyor.

Bir boğaz temizleme sesi ikimizi de irkiltiyor.

"Üzgünüm patron," diyor Alex. "O örtü buraya Ace'den geldi.
Gitmeden önce onaylarsanız, kurulumunu yapabiliriz."

Elliot bana döndü. "Sakıncası var mı? Sadece bir dakika sürer."

Alex alay ediyor. "Güzel bayana yalan söyleme, imzalaman gereken evraklar çok kalın."

Elliot gözlerini devirir. "Tamam, beş dakika falan. Sorun olur mu? Keşfetmek istersen burası etrafı kurcalamak için güvenli."

"Keşfetmenin sakıncası yok. İkinci katın neye benzediğini görmek isterim," diyorum, spiral bir merdiven ismimi çağırıyor.

Elliot başını sallıyor ve yanağıma sıradan bir sevgi öpücüğü konduruyor. Ben sessizlikte kaldım.

Merdivenler ayaklarımın altında gıcırdıyor.

Eski yerler, sadece benim dokunuşuma mahsus tarihlerle ıslanıyor. Kağıt kadar güçlü değil ama her oymanın sanatsallığı kendi zayıf hislerini barındırıyor. Ahşap benim için taştan daha kolay okunuyor ve ikinci katın korkulukları boyunca yürürken elimi bulduğum her şeyin üzerinde gezdiriyorum.

Canlı bir his bana çarptığında duruyorum. Elimi oyulmuş duvar panelinden kaldırıyorum ve yeni ahşabın orijinal parçaya nerede eklendiğini görüyorum. Onarımdaki yeni figürlerden birini okşuyorum ve aynı mizah ve tatmin duygusunu yaşıyorum. Figürün kanatları ve kuyruğu var.

Bir iblis mi? Ne de olsa burası eski bir şapel, ama algıladığım şeyle uyuşmuyor. Cevap zihnimde belirdiğinde parmağım yaratığın kuyruğunun kırbacını takip ediyor.

Bir gargoyle.

Yakındaki bir takırtı beni ürkütüyor. Sesler yan odanın kapısından devam ediyor. Elimi oymadan çekiyorum ve dikkatli olmam gerektiği aklıma gelmeden önce merakımdan içeriye bakıyorum.

Oyulmuş figürün canlı versiyonuna göz kırpıyorum. Korku ayaklarımı yere yapıştırıyor. Yaratık büyük, kalçalarına giydiği koyu renkli kilt benzeri bir giysi dışında gri bir deriden oluşuyor. Bu, pulları olan insan biçimli bir yaratık değil. Bu daha önce hiç görmediğim bir şey.

Ayaklarının dibindeki kutudaki aletleri karıştırırken kendi kendine mırıldanıyor. Daha doğrusu yırtıcı kuşa benzeyen bacakları ayak görevi gören pençelerle son buluyor. Membranımsı kanatları sırtından yayılıyor, kıvrımlarında pençeler var, bir tanesi keski tutuyor.
Yavaşça, içgüdüsel korku beni terk ediyor. Bu, kalbimi yemeye hazırlanan korkunç bir varlık değil.

Bu Elliot'ın kardeşlerinden biri.

Nefes veriyorum ve bir gargoyle'u ilk kez gördüğümde kalbimin atışı değişiyor. Çalışırken kasları dalgalanıyor ve bir an önce beni korkutan yüzü konsantrasyonla kırışıyor.

Şimdi daha sakin olduğum için, yüzünün hatları korkumun bana fısıldadığı kadar şeytani görünmüyor. Alnının çıkıntısı, çenesinin ve burnunun köşeli yapısı, bir cadının ya da erkeğin sahip olabileceğinden daha keskin ve abartılı görünüyor. Arkasında bir şeyin kırbacı var, bir kuyruk.

Kapının eşiğinde duraksıyorum, kendimi tanıtmak istemekle başka bir şey arasında kalıyorum. Gözlerimin önümdeki gargoyle üzerinde gezinmesine izin verdikçe beklenmedik bir sıcaklık beni ısıtıyor. Gitmeliyim.

Gargoyle'un bakışları dikleşiyor ve altın rengi gözleri içime bir korku dalgası daha saplıyor.

"Oh, merhaba," diye mırıldanıyor.

Refleksle bir adım geri atıyorum ve takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde, kıvrımlı kuyruğu dışarı fırlıyor ve belime dolanıyor, beni odanın içine ve ona yaklaştırıyor.

"Dikkatli ol, korkuluklar kontrol edilmedi." Gargoyle'un sesi aynı anda hem neşeli hem de alaycı.

Ona göz kırpıyorum ve yüzündeki neşenin bir kısmı başka bir şeye dönüşüyor. Açlığa benzeyen bir şeye.

"Senin gibi küçük, sevimli bir cadının bu sitede gizlice ne işi var?" Sözcükler suçlayıcı değil ve birkaç dakika önce onu görmek içimde korku uyandırmış olsa da kendimi güvende hissetmiyorum.

Bu beni hayallerimden kopardı. Alay ettim. "Uzun zamandır hiçbir erkeğin bana küçük dediğini sanmıyorum."

Sırıtışı saf kötülük. "Bunu bir sevgi ifadesi olarak söyledim, gerçi bana ya da arkadaşlarıma kıyasla daha küçüksün." ve bakışları göğüs dekoltemin kabarıklığına düşüyor. "Yine de bazı kısımların nefis bir şekilde fark ediliyor."

Yanaklarımın yanması kahkahamı bastırıyor ve çıplak göğsüne bastırıyorum. Sinirlerim beni garip bir ayrıntıdan uzaklaştırıyor. Elliot kardeşlerinden hiçbirinin arkadaşı olduğunu söylememişti. "Yeni tanıştığın bir kadına çok yakın davranıyorsun.
Ve gizlice girmiyorum. Burada Elliot'la birlikteyim... bu yüzden belki de beni biraz yalnız bırakmalısınız."

Bir duraklama oluyor. Gözlerim kendime hakim olamıyor ve gri teninde geziniyor. Bu kadar yakından, rengindeki mor alt tonları görebiliyorum. Derisi benimkinden daha kalın görünüyor.

Erkek arkadaşının kardeşine bakmayı kes, Grace!

Yaratık sanki çikolatalı kurabiyeymişim gibi içine çekiyor. "Onun gibi kokuyorsun. Sakladığı sır sen olmalısın. Ne harika bir sürpriz."

Kuyruk gevşemiyor.

Bakışlarımı indiriyorum ve göğsünde düz duran soluk parmaklarıma odaklanıyorum. "Sana henüz söylemediğini söyledi ama sanırım artık ağzındaki baklayı çıkardı. Ve kardeşinle çıktığıma göre, beni bırakmalısın."

Gargoyle boğazından garip bir boğulma sesi çıkarıyor ve kuyruğu benden kayıyor. Yokluğun verdiği hayal kırıklığını bastırmaya çalışıyorum.

"Grace?" Elliot'ın sesi yankılanıyor ve bedenimin ilgisinden dolayı kalbime bir suçluluk duygusu saplanıyor. Gargoyle'dan bir adım geri çekiliyorum ve elimi beceriksizce kolumda gezdiriyorum. Elliot kapının önünde durdu.

"Broderick! Burada olduğunu bilmiyordum," diyor Elliot, sesi gözlerinin genişlemesiyle eşleşiyor.

"Oh, siz Broderick'siniz, tanıştığımıza memnun oldum. Ben de Grace." Sanki az önce onun kollarında değilmişim gibi elimi sıkmak için uzattım.

Elimi kavrayıp ağzına götürürken Broderick'in yüz ifadesinde karanlık bir hava var. Bu öfke değil. Elimin arkasındaki dudak hissi, omurgamda sapkın bir ürperti yaratıyor.

"Seninle tanışmak güzel Grace. Elliot'ın seni neden sakladığını anlıyorum." Broderick'in sesi tüm neşesini kaybetmiş ve artık saf bir günah.

"Grace, beni aşağıda bekleyebilir misin? Broderick ve benim konuşmamız gerek." Elliot rahatsızlıkla ayaklarını sallar.

"Elbette," diyorum, odadaki gerginlikten kurtulmaya ihtiyacım var.

Broderick'e başımı sallayıp kapıya doğru ilerliyorum.

"Başın çok büyük belada kardeşim," diye alay ediyor Broderick. Kaçıyorum, kendi suçluluk duygum ayaklarımı kanatlandırıyor.

12

ELLIOT

ÜRPERIYORUM. "Bana öyle deme."

Broderick kaşlarını kaldırdı. "O nefis cadı böyle düşünüyor."

"Ona akraba olmadığımızı söyledim," diyorum, sanki bu yaptıklarımı mazur gösteriyormuş gibi.

"Ama arkadaş olduğumuz kısmı atladın. Daha güvensiz bir gargoyle olsaydım, yaralanırdım."

"Bugün burada olmayacağını söylediğini sanıyordum."

Broderick kaşlarını kaldırır. "Evde projelerim olduğunu söyledim, bugün buraya gelmeyeceğimi asla söylemedim."

Ağzımı açtım ve kapattım. Sinsi gargoyle. "Neden?"

Broderick başını eğdi ve bir el hareketiyle Grace daha yeni gelmişti. "Şüpheli davranıyordun. Nedenini bilmek istiyordum ve şimdi biliyorum."

Broderick kurduğu çalışma masasına yaslanıyor, bu oda onun burası için çalışma odası görevi görüyor. Burada yetenekli oymalar ve onarım işleri yapıyor. Güzel detaylar.

Broderick, "Demek üzerinde çalıştığın gizemli proje o," diyor. Bu bir soru değil ama yine de cevap veriyorum.

"Evet." İç çekerek kapı aralığına yaslanıyorum.

"Bir kadın getirerek tüm sorunlarımızı çözeceğinizi sanıyorsunuz."

"Sadece bu değil."

"Anlat bana." Broderick'in yüzü açık, yargılamadan ya da küçümsemeden uzak. Şu anda sanatçı olan o, benden dünyayı ona benim gördüğüm gibi göstermemi istiyor.

"Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum." Başımı eğiyorum, utanıyorum. "İlişkimizi seviyorum. Birbirimizden uzaklaştığımızdan korksam da, ikinizi özlemek için sizinle geçirdiğimden daha fazla zaman harcıyor gibi görünsem de, onu gördüğümde sanki bir şey kalbimi çekti ve aniden birbirimize nasıl uyum sağlayacağımızı görebildim. Adını bile bilmiyordum ama onun bize ait olduğunu biliyordum."

Broderick'in dudakları kıvrılır. "Sadece seninle değil mi?" Bu beni ürkütüyor ve başımı sallıyorum.

"Hayır, tabii ki değil. Onu klanımıza katma fikri üzerinde çalışıyordum."

Arkadaşım düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Bunu beklediğimden çok daha iyi karşılıyorsun."

"Sen benim baş belamsın. Sen sorun çıkarmak için yaratılmışsın," diyor.

Yanaklarım yanıyor.

"Merak ettiğimi itiraf etmeliyim. Bir eşte aradığım özelliklere sahip değil ama ondan neden bu kadar etkilendiğini anlayabiliyorum."

Sırıtıyorum. "Sadece muhteşem olduğu için değil."

Broderick sırıtıyor. "Ben de güzel bir dış görünüşün ötesini görebiliyorum, Elliot. Onda beni çağıran bir şeyler var ama bu konuda yanlış yapıyorsun."

Broderick'in kolay kabullenişiyle rahatlayan kalbimin bir yanı ağrıyor.

"Haklısın," diyorum. "Bu aldatmanın küçük bir şey olacağını sanmıştım ama artık öyle değil. Kendimi ona söylemeye her hazırladığımda donup kalıyorum."

Broderick yaklaşıyor ve beni kollarıyla sarıyor. Sarılma, korkularımın en kötüsünü ortadan kaldırmaya yardımcı oluyor. Arkasına yaslanıyor ve yüzümü kendi yüzüyle buluşturmak için eğiyor, öpücük saniyelere yayılan basit

bir şey.

Broderick bir mırıltıyla keser. "Dudaklarında onun tadını seviyorum."

Yüzüm yanıyor ve uyarılma hissi içimde zonkluyor.

Arkadaşım alnını benimkine bastırıyor. "Cesur ol, baş belası. Sana beyin dememizin bir sebebi var."

Yutkunuyorum. "Ona söyleyeceğim."

Broderick beni serbest bıraktı. "Gitsen iyi olur. Barry muhtemelen sen gelmeden önce mantoyu onaylaması için Alasdair'i aramıştır. Sen her şeyi açıklayamadan cadının klan liderimizle karşılaşması iyi olmaz."

Yüzümdeki kan çekiliyor.

"Siktir!"

13

GRACE

Merdivenlerden inerken dikkatliyim. Yanaklarım sıcak ve suçluluk duygum kalbimle aynı anda zonkluyor. Elliot'ın ailesiyle daha fazla görüşmeden önce sorunlarımı çözmem gerekiyor. Elliot'la birlikteyim, Broderick'ten etkilenmeme izin veremem.

İnlemek istiyorum.

Hepsinin gelişmiş bir koku alma duyusu var. Odadaki herkes vücudumun Elliot ya da Broderick'e nasıl tepki verdiğini bilecek. Ne kadar garip.

"Hey, Grace, iyi misin?" Barry sorar. Yüzü endişeyle buruşmuş. Dev ve kertenkele-adam arkadaşı önlerindeki duvar hakkında strateji geliştiriyor gibi görünüyor.

Kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Evet. Broderick'le tanıştım."

Barry'nin yüzü yumuşar. "Broderick iyi bir adam. O bizim usta oymacımız."

Gülümsemem şimdi daha gerçekçi geliyor. "Üst kattaki panele yaptığı ekleme miydi o?"

Alex'in kahkahası bir kıkırdamaya dönüştü. "Alasdair imzadan memnun değildi, buranın satışını zorlaştırabileceğini söyledi."

"Harika görünüyor. Tarzı tıpkı oymanın geri kalanına benziyor. Eminim bir alıcı fark etmeyecektir bile." Kaşlarımı çattım. "Elliot'ın diğer kardeşi bu kadar... gergin mi?"

Alex ve Barry donup kalıyor ve birbirlerine bakıyorlar. Omurgamda bir his dolaşıyor. Benim

bildiğim bir şeyi

Bilmiyorum.

Barry, "Onlar kardeş değil," diyor.

Elliot'ın dediği gibi. Onlara böyle dememek için çaba sarf etmeliyim. Ya geçmişteki bir travmanın üzerine basıyorsam? Hepsinin aileleri ya da klanlarıyla geçmişte yaşadığı sorunlar var, onlara kardeş demek hassas bir konuya temas edebilir.

"Yani, akraba olmadıklarını biliyorum," diyorum.

Aksine, devin gözleri daha da büyüyor ve tedirgin bir şekilde duruşunu ayarlayan Alex'e bakıyor. Bir şeyler batıyor, şüphe sinirlerimi gıdıklıyor. Bilmediğim ne var?

Elliot bana ne söylemiyor?

Geriye doğru bir adım attım. "Sanırım biraz temiz havaya ihtiyacım var." Bir kez daha kaçmak için dönüyorum ama bir duvara çarpıyorum.

Vücut ısısı yayan takım elbiseli bir duvar, geriye doğru düşmemi engellemek için kollarımı tutuyor. Sadece kendine özgü olarak tanımlanabilecek bir yüze bakıyorum. Daha önce hiç görmediğim bir tonda, parlak deniz mavisi gözlerin üzerindeki kalın kaşlar ve stresle kaplı keskin hatlar.

Ama bunun adamın gerçek yüzü olmadığını biliyorum. Çünkü bu sadece bir adam olamaz. Kollarımı kavrarkenki enerjisi, büyüklüğü ya da sadece güçlü varlığıyla ilgili bir şey bana onun bir büyü takıyor olması gerektiğini söylüyor. Bu bir gargoyle. Elliot'ın klanından bir başkası.

Bir şahinin pençesindeki bir tavşan benden daha iyi iş çıkarırdı. Donuyorum.

"Güller." Dev adamın sesi, bilincimin üzerinden akıp giden ve hazırolda durmamı talep eden emredici bir kenara sahip derin. Tek kelime bir nefeste çıkıyor ve kaşları şaşkınlıkla kırışıyor.

Arkamızdan bir ses geliyor ve başımı çeviriyorum.

"Alasdair, açıklayabilirim." Elliot sesin geldiği yöne doğru durdu.

gözleri panik içinde açılmıştı.

Alasdair benden uzaklaşıyor ve kollarımı bırakıyor.

"Kokunun neden bu kadının her yerinde olduğunu açıklayabilir misin?"

diye soruyor. Sözcükler keskin değil ama içlerinde beni hizaya getiren bir acı var.

Aşina olduğum bir acı, ihanet ve aşktan bahseden bir acı.
Donmuş halim paramparça oluyor ve bir nefes
çekiyorum. Oh.
Kardeş bile değiller. Sevgililer.
Ve ben ait olmayanım. Dışlanmış olan.
Her zamanki gibi.

14

ELLIOT

ALASDAIR'İN ACISI kalbime saplanan bir mızrak gibi ve Grace'in çıkardığı küçük ses de başka bir şey. Bu toplantıyı planlamak için zamanım resmen tükendi.

Alasdair ve Grace'in bakışları üzerimde ve içimde barındırdığım suçluluk duygusu onlarla buluşmak için yükseliyor.

"Göründüğü gibi değil," diyorum.

Alasdair doğruldu ve yüzünde belirginleşen ihaneti içine attı. O her zaman durgun suların derin aktığı bir örnek olmuştur.

"Klan dışından biriyle çıkabilirsin." Eğer bu konuda iletişim kurarsan. Alasdair son kısmı söylemiyor ama ilişkimizin şartları açık.

"Alasdair," diyorum ama inatçı dostum başını sallıyor. Bunu burada konuşmak istemiyor. Şimdi. Grace'in önünde.

Benim güzel Grace'im, kim bilir.

Gözleri sulanır ve başını sallar. "Gitmem gerek."

Alasdair'i iterek geçer ve o da ona izin verir.

"Grace!" Sesleniyorum ama içim parçalanıyor. Müstakbel eşim de eşim de acı çekiyor.

Alasdair'in kollarını kavrıyorum. "Onun peşinden gitmem gerek. Söz veriyorum göründüğü gibi değil. Lütfen, sadece bana

bir süre."

Alasdair'in ifadesi değişmiyor ve Broderick'in sesi arkamdan sesleniyor. "Zamanın tükendi, Elliot. Ben Alasdair'le konuşacağım; sen de cadının seninle konuşup konuşmayacağına bak."

Broderick'e başımı sallıyorum, Alasdair'in yüzüne bakmıyorum çünkü onu acı içinde görürsem Grace'in peşinden asla gidemem.

Koşuyorum.

Grace arabamın yanında duruyor, yüzü başka tarafa dönük. Elini kaldırdı ve başını eğerek gözyaşlarını sildi.

"Grace," dedim.

Bana doğru dönmüyor. "Çantama ihtiyacım var. Arabanın kilidini aç."

"Döneceğim. Seni evine bırakayım." "Hayır,"

diyor, kelime keskin, kesici.

"Tamam." Anahtarlarımı karıştırıyorum. "Lütfen Grace, açıklamama izin ver."

Arabanın kilidini açıyorum ve o da çantasını kapıp yerine inşaat şapkasını koyuyor.

"Açıklayacak ne var?" diye soruyor ama sesi daha sakin çıkıyor. Telefonunu çıkarıyor, muhtemelen bir araç paylaşım uygulamasına istek gönderiyor. "Ben sadece arkadaşlarını terk ederken senden hoşlanması için kandırdığın kadınım."

"Grace, biriyle çıkmak için iznim var-"

"Benden değil!" Bana dik dik bakıyor, gözleri kıpkırmızı. "Zaten ilişkisi olan biriyle çıkmayı kabul etmedim."

"Ve biz asla özel olduğumuzu söylemedik." Sözlerim yumuşak ama Grace ona tokat atmışım gibi bakıyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Haklısın. Yalan söyledim. Seni yanlış yönlendirdim. Lütfen açıklamama izin verin."

Grace başını sallar. Altta yatan acı su yüzüne çıkıyor. Öfkesi haklı ve kendimi buna karşı koruyabilirim, hak ettiği öfkeye göğüs gerebilirim. Ama acısı? Onun acısı ateşli

Kirpik, yakıcı ve dayanılmaz. Bunu durdurmak için her şeyi yaparım ama tek sunabileceğim gerçek.

"Bunu daha iyi hale getirmek için ne söyleyebileceğinizi bilmiyorum" diyor.

"Aracınızın gelmesine ne kadar var?" diye sordum. Grace başını sallıyor. "On dakika."

"Bana o kadar süre ver. Bana on dakika ver ve eğer hâlâ istemiyorsan-" Bu olasılığın acısı neredeyse konuşulamayacak kadar büyük. "Eğer sana kur yapmamı istemiyorsan, dururum. Beni bir daha görmek zorunda kalmazsın."

Grace'in nefesi titriyor ve kararlı bir şekilde gökyüzüne bakıyor.

"Sadece on dakika," diye yalvarıyorum. "Dokuz," diyor.

Tezahürat yapmaktan kendimi alıkoyuyorum çünkü zamanım yok.

"Aradığın aile biziz," diyorum. Grace yüzünü bana çevirdi. "Ne?"

"Ayrı ayrı hepimiz oldukça harikayız, ama birlikte bir eşte isteyeceğiniz her şeyiz."

"Sen neden bahsediyorsun?" Grace soruyor ama bu kez bakışları yere ya da telefonuna değil bana yöneliyor.

"Ben komik ve sosyal ortamlarda iyiyim. Alasdair ciddi ve isteyebileceğiniz en iyi koruyucudur. Broderick empatik ve tutkulu-" Yüzündeki ifadeye bakınca duruyorum.

Gözlerini kırpıştırıyor, şaşkınlık ve kuşku üstünlük için savaşıyor.

"Listemi nereden biliyorsun?" Grace soruyor. Kahretsin.

"Ben... çantana göz atmış olabilirim," diyorum. Grace ellerini havaya kaldırdı.

"Çünkü neden buna ekleme yapmayalım ki?" diye mırıldanıyor.

"Sana ihtiyacımız var Grace." Kelimelerin dürüstlüğü aramızda yankılanıyor ve o hareketsiz kalıyor. Onu tuzağa düşürdüm.

Dikkat. Grace cevap vermiyor

"Son klan liderimiz öldüğünde bir şeyler oldu, birbirimize her zaman çok iyi uyum sağladık ama şimdi sanki daha önce hiç olmayan bir boşluk var," diyorum. "Seninle tanıştığımda anlamıştım. Yalan söyledim çünkü bizi tanımadan önce birden fazla eş fikrini reddetmeni istemedim."

"Bunu arkadaşlarından saklamamalıydın" diyor.

Bunun üzerine ayağa kalktım. Alasdair ve Broderick adına kızgın olduğu hiç aklıma gelmemişti. Onun ne kadar mükemmel olduğunu görünce içimi bir heyecan kaplıyor ama kaşlarını çatınca bu hissi bastırıyorum.

"Yapmamalıydım. Haklısın. Onlarla her şeyi konuşacağım, özrümü hak ediyorlar. Benim ustalığıma alışkınlar ama daha önce hiç bu kadar ileri gitmemiştim. Ama Grace, lütfen bize kur yapmayı düşünür müsün? Klanımızın tam da ihtiyacı olan şey sensin, sana birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi göstermemiz için bize bir şans ver."

Tanımadığım bir araba çığlık atarak kaldırıma yanaşıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Grace hız yapmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve sürücü, kütüphanedeki sessiz Emilia, bana hançer gibi bakıyor.

"Grace?" Sesim kısık, beni reddetme olasılığı boğazımı sıkıyor.

"Bunu düşüneceğim," diyor.

Grace arabaya biner ve gider. Arkasına bakmıyor.

Ruhumu saran paniği bastırmaya çalışarak başımı öne eğiyorum.

Üçlüme verdiğim zararı onarmak için dönüyorum.

15

ALASDAIR

"VE SORUN ÇIKARAN DÖNÜYOR," diye mırıldanıyor Broderick.

Elliot kapıyı açarken nefesimi üflüyorum. Buranın avlusu biraz fazla büyümüş ama bu projeyi satın aldığımız zamanki şapelden daha iyi durumda. Ofise dönerken sık sık burada durup kuş seslerinin ve dal gıcırtılarının beni merkeze almasına izin veriyorum.

Şu anda göğsümdeki duygu fırtınasını dindirmeye yetmiyor.

Broderick benimle Elliot'ın planı hakkında konuşmaya başlamıştı ama açıklamayı başka kimseden duymak istemiyordum. Ondan bile. Broderick'in cadıyla daha yeni tanıştığı açıktı. Elliot'ın planlamadığı bir karşılaşma.

Asi dostum bize yaklaşıyor, yüzü sıkıntıyla dolu.

"Elliot-" Boğazımı temizliyorum, içindeki ham duyguyla mücadele etmeye çalışıyorum. "Ne yaptın sen?"

Arkadaşımın kaşları niyetle çatıldı. "Bir çözüm buldum."

Sesinde hiç pişmanlık yok. Bize bu acıyı yaşattığı için, bana bu acıyı yaşattığı için pişman olmasını istiyorum ama Elliot her zaman stratejiden yana olmuştur.

"Değer verdiğin bir kadını manipüle ettin," diyorum ve eşimin yüzündeki sıkıntı geri geliyor. "Bu kadının bizim kardeş olduğumuzu düşünmesine izin verdin."

"Ona kardeş olmadığımızı söyledim," diye mırıldandı.

Broderick gözlerini deviriyor ama bunun ikimiz arasında geçmesine izin veriyor.

"Kur yaptığın bu kadına sevgili, eş olduğumuzu söylemedin. Kalbim-" Sözümü kesiyorum, göğsümdeki yaralı sızıyı bastırmaya çalışıyorum. "İlişkimizi sakladın ve biriyle çıktığını bize söylemedin. Çiftleşmemiz dışında biriyle çıkma konusunda kurallar koymuştuk ve sen bu kurallara uymadın."

"Alasdair-" diye başlar Elliot.

"Klanımızdan ayrılmak mı istiyorsun?" Kalbimin en çok korktuğu soru beni telaş içinde bırakıyor.

Elliot bembeyaz kesilir. "Ne? Hayır! Hayır! Asla! Grace bize ait."

Grace... Bu isim onun zarif kokusuna uyuyor.

Elliot başını sallıyor, gözleri sulanıyor ve ben onu kollarıma almak istiyorum. Kendi acım devam ederken bile onu rahatlatmak için.

"Alasdair." Broderick araya giriyor, arabulucu olmaya her zaman hazır. "Belki de onu dinlemeliyiz. Bu kadınla daha yeni tanıştım ve... baş belamızın planladığı şey ilgimi çekti."

Merak uyandırıcı. Elliot'ın aldatmasının acısının altında buna benzer bir duygu yaşıyor. Geçtiğimiz hafta boyunca kadının kokusunun ipuçlarını yakaladığımda stresimi hafifletmesi gibi.

"Elliot, açıklayabilir misin?" Ben soruyorum.

Arkadaşım doğruldu, kendini bir şeye hazırlıyordu. "Sen klan lideri olduğunda ilişkimiz değişti. Biz de Lachlan'ı kaybettiğimizde değiştik."

Hepimizin bildiği gerçeği söylüyor olsa da irkiliyorum.

Elliot devam ediyor. "Durgunlaştık ve korkarım ki aramızdaki bağ başka bir şey olmadan daha fazla dayanamaz. Başka biri olmadan."

"Sorunlarımız için yapıştırıcı olarak kullanılmaktan daha fazlasını hak ediyor," diyorum.

Elliot'ın büyük resme dair aklı her zaman insanların duyguları gibi küçük şeyleri ezip geçme eğilimindedir.

"Onu yapıştırıcı olarak kullanmıyorum. Onunla tanışmayı hiç planlamamıştım bile... ama tanıştım ve birlikte çok iyi olabiliriz."

Güzel bir resim oluşturmuşlardı. Güzel yüz hatlarıyla Grace ve Elliot'ın keskin moda anlayışı. Orada başka bir şey daha var, Elliot'ın söylemediği başka bir gerçek, ama ben onun söylemesine izin veriyorum. Havada o kadar çok gerçek var ki, boğulmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Biz yeterli olamadık mı? Klandaki konumumla mücadele ettiğimi biliyorum, ama sen ihmal edilmiş hissettin mi?" Soruyorum.

Elliot'ın gözleri berrak ve duymak istemediğim ama duymak zorunda olduğum bir cevapla dolu.

"Başlangıçta hepimiz yas tutuyorduk." Elliot gözlerini ayaklarımızın altındaki dekoratif taşa dikiyor. "Birbirimizin arasına koyduğumuz mesafeyi fark etmek bir yana, hangi yönün yukarı olduğunu söylemek bile zordu. Bunu fark ettiğimde aradaki mesafe aşılamaz gibi görünüyordu. Ama Alasdair, acımızı geride bırakmaya hazırım. Bir şeyleri değiştirmemiz gerekiyor ve bence Grace'in klanımızda, çiftleşmemizde olması doğru geliyor."

Başımı salladım. Elliot söylememişti ama gerçek şu ki kendimi geri çektim. Omuzlarımdaki yeni yükün üzerinde durmamak için kendimi işimize vermiştim. Bunu ben yapmıştım.

"Ona ihtiyacınız var,"

diyorum. "Ona

ihtiyacımız var-"

"Benim adıma konuştuğunu sanma, dostum," diye çıkışıyorum. İçimde bu cadının varlığına ihtiyacım olup olmadığından daha fazla duygu var, ama bu durumda olan tek kişi ben değilim.

ilişki. "Seni hayal kırıklığına uğrattığımı kabul ediyorum ve bu kadının ilişkimizde yer almasına açığım ama henüz onu tanımıyorum bile. Tanıyana kadar onunla bir ilişki yaşayıp yaşamayacağıma dair bir karar vermeyeceğim."

Elliot rahat bir nefes alıyor, Broderick de öyle. Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve o da mahcup bir sırıtışla omuz silkiyor.

"İlişkimizdeki çatlakları yeni yeni fark etmeye başladım. Onunla vakit geçirmek istiyorum," diyor Broderick.

"Grace'e yapıştırıcı muamelesi yapmayacağız," diye yineliyorum. "Eğer herhangi birimiz ya da hepimiz ona kur yaparsak, bir çözümden daha fazlası olarak muamele görmeyi hak eder."

Elliot yüzünü buruşturur ve başını sallar.

"Tabii hâlâ kur yapmakla ilgileniyorsa," diyorum.

16

GRACE

"Vay be," diyor Emilia ve ben burnumu çekiyorum. Benim evime park ettik. Emilia birazdan annesini alması gerektiği için yukarı çıkmıyor ama beni üzen her şeyi anlatmamı istedi. Ben de hikayeyi sıradanlaştırmak için bazı düzenlemeler yaparak anlattım.

Gerçekten çok fazla değişiklik yapmama gerek kalmadı. "Aynen öyle" diyorum.

"Bu hiç hoş değil. Ve garip. Sence senin gibi birini bulmak için çöpçatana mı gitti?" Emilia soruyor.

"Benim gibi mi?"

"Harika ve açık."

Bunun üzerine yanaklarım biraz kızardı. "Neden çöpçatana bir grup ilişkisi içinde olduğunu söylemediğini anlamıyorum."

Emilia bir kahkaha atıyor. "Ne tür bir çöpçatana gittin? Nadir çevrelerde dolaştığını biliyorum ama bana sapıkça çevreler olduğunu söylememiştin."

Sözlerini duymazlıktan geliyorum ve yalan söylememeye çalışarak verdiğim cevapta tökezliyorum. "Sanırım daha önce bir şey söylememesinin bir nedeni de bu olabilir."

Geleneksel cadı topluluğu bunlara burun kıvırsa da, paranormal toplulukta çoklu ilişkiler nispeten yaygındır.

"Yani, bu adam sana daha önce söylememekle tamamen çizgiyi aştı, ama sen ilgileniyor musun?" Emilia soruyor.

Soruya takılmadan önce çöpçatanlık olayını geride bıraktığı için zihinsel bir rahatlama yaşıyorum.

"Birden fazla erkekle birlikte olmaya?" diye sordum. Emilia başını sallıyor. "Birbirleriyle de birlikte olan."

Bir tür üçgen şekli işaret etmek için işaret hareketleri yapıyor, sonra duraklıyor ve bir köşe daha ekliyor.

"Ben bunun için kaydolmadım." Birden fazla eş. İşe yarayacak birini bulabileceğimi bile düşünmemiştim. Ve şimdi Elliot zaten aşık olduğu iki kişiyi daha kabul etmemi istiyor.... Bir çiftleşme birimi için partiye geç gelme fikri, kürek kemiklerimin arasında bir rahatsızlık hissine neden oluyor. Keskin ve böyle bir anlaşmanın kötü gidebileceği tüm yollarla dolu.

Ama bana ihtiyaçları olduğunu söyledi.

"Bunda bir sorun görmüyor musun?" Cevabımı bulmak için kendime zaman tanıyarak soruyorum.

Emilia omuz silkiyor. "Kişisel olarak bunu yapabileceğimi sanmıyorum ama ahlaki olarak yanlış olduğunu da düşünmüyorum. Dediğim gibi, Elliot'ın yaptığı hiç hoş değildi. Kuralları çiğnemiş gibi görünüyor. Yaptığı şeyin affedilebilir olup olmadığını ya da onlarla birlikte olmanın senin için açık bir şey olup olmadığını söyleyebilecek tek kişi sensin."

Emilia homurdanana kadar bir dakika sessizce oturuyoruz. "Ne?" Ben soruyorum.

"Seni öpmemesi birden mantıklı gelmeye başladı."

Gözlerimi kısıyorum. "Zekice. Ailesiyle tanışana kadar bekleyeceğini söyledi."

Emilia dudaklarını ısırıyor ve başını sallıyor. "Sen söyle, biz de bir ayrılık randevusu planlayalım. Dondurma, film ve ona sövmek."

Duygularımı anlamamı beklerken yine sessizlik hüküm sürüyor.

Başımı koltuk başlığına yaslıyorum. "Elliot'ı seviyorum..."

Aptalca duygular.

"Peki ya Broderick? Diğeriyle karşılaşmadan önce onunla biraz zaman geçirdin. İlgini çekti mi?" Emilia soruyor.

Ağzım kurudu.

Kaşları kalkıyor. "Yüzündeki ifade evet diyor."

Ellerimle yüzümü kapatıyorum ve inliyorum. "Kafa karıştırıcı. Ona tepki verdiğim için kendimi çok suçlu hissettim. Kardeş gibi olduklarını sanıyordum!"

Emilia gülüyor. "Artık suçlu olmak zorunda değilsin."

"Ne yapmalıyım?"

Arkadaşımın yüzü ciddileşti.

"Ondan hoşlanıyorsun."

İç çektim. "Evet."

"Peki ya erkek arkadaşları?"

Soruyu sorarken durdum. Erkek arkadaş hem Broderick hem de Alasdair için çok dostane bir kelime gibi görünüyor. Belli bir enerji yayıyorlardı. Bir araba yolculuğu ve ranttan sonra hepsinin zorlayıcı olduğunu kabul edebilirim. Hatta zar zor tanıştığım Alasdair bile. Sesini, dokunuşunu hatırladıkça ürperiyorum.

"Ben deli miyim? Daha önce de aldatıldım, kıskançlık ya da buna benzer bir şey hakkında endişelenmek istemedim."

"Bir, hile yapıyormuş gibi mi hissediyorsun?"

"İlk öğrendiğim an... birazcık, ama Elliot beni aldatan erkekler gibi değil. O... ailesini çok önemsiyor ve benim de onun bir parçası olmamı istiyor. Sadece seksle ilgilendiğini bile söyleyemem çünkü bütün hafta boyunca bana çılgınca kur yaptı."

Elliot benimle kaliteli zaman geçirmiş, farklı mutfaklar ve baştan çıkarıcı dokunuşlarla bana kur yapmıştı. İlk randevunun sonunda onun üzerine atlamaya hazırdım, ama o bunun yerine bana kur yaptı ve bir geleceği paylaşmaktan ve aynı şeyleri istemekten bahsetti.

Başımı salladım. "Bu bir, iki ne?" "Kıskandın mı?" Emilia soruyor.

Dudağımı kemiriyorum. Kıskanıyor muyum?

Bana kur yapan erkekler sevgilidir. Onlarla çıkmayı kabul edersem, yatakta sadece benimle değil, birbirleriyle de birlikte olacaklarını bilerek kabul ederim.

Alasdair'in Elliot'la iç içe geçmiş iri bedeninin zihnimdeki görüntüsü yüzümü yakıyor.

Emilia yine gülüyor. "Meraklanmış görünüyorsun." Burnumu kıvırıyorum.

"Ne yapacağım?"

"Eğer ilgileniyorsanız, şartları konuşursunuz. Sınırlarınızı belirleyin, onlarınkini de isteyin. Sizin de kendi istekleriniz var, bakalım aynı şeyi istiyor musunuz?" Emilia direksiyona vuruyor. "Eğer büyük bir isteğiniz varsa... şehvet aklınızı karıştırmadan önce bununla başlamak isteyebilirsiniz."

Büyük sorar. Aklıma birkaç tane geliyor.

Dünya durgunlaşıyor ve ben ileriye doğru bir yol görebiliyorum. Düşünmek için seçeneklerim var.

"Senin rehberliğin olmadan ben ne yapardım?" Emilia'ya gülümsüyorum.

"Umarım asla öğrenmeyiz." Gülümsemesi orantısız. "Şimdi git. Almam gereken bir annem var."

Bir karar vermeye çalışarak telefonumu tezgahın üzerinde döndürüyorum.

Rose'a, flört geçmişim nedeniyle birden fazla partnerle ilişki yaşamak istemediğimi ama aldatılmanın birden fazla kişiyle çıkmaktan farklı olduğunu söyledim. Ve bu seçenekler eşli bir birimden farklı hissettiriyor. Bu tür bir ilişki içinde olmak istemediğim bir şey mi... yoksa kendime sahip olamayacağımı söylediğim bir şey mi?

Elliot'la ilgili bir şey bende deneme isteği uyandırıyor. Hepsiyle ilgili bir şey, sahip olduğumu bilmediğim bir merak uyandırıyor.

Bir şey beni cesur olmaya itiyor.

Ayrı olarak, zihnim tekrar tekrar başka bir ayrıntıya

takılıyor.

Sana ihtiyacımız var Grace.

Daha önce kimsenin bana ihtiyacı olmamıştı.

Elliot'ı aradım ve ilk çalışta telefonu açtı. "Grace?"

Sesi o kadar umut dolu ki neredeyse acıtıyor.

"Hepinizle bir ilişki içinde olmaya hayır demiyorum."

"Bu... Tanrım, bırak da oturayım. Bu beni çok mutlu etti."

"Onlarla resmi olarak tanışmam gerekiyor. Tanımadığım biriyle ilişkiye girmem."

Elliot mırıldanır. "Bu ayarlanabilir. Gelecek hafta akşam yemeğine ne dersin?"

"Bugün," dedim ve irkildim. "Ya da yarın... Bunu uzatamam. Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmem gerek."

Bir duraklama oldu. "İzin verin sorayım. Eminim ikimiz de herkesin adına, onların sözü olmadan plan yapmamam gerektiğinin farkındayızdır."

"Tamam, bunu yapmana izin vereceğim.

Peki, Elliot?" "Evet?"

"Herkesin gerçek formunda olmasını istiyorum. Aramızda daha fazla cazibe olmasın," diyorum.

Bir duraksama, anlamadığım bir tereddüt var. "Bir hanımefendinin seçimini tartışmayacağım."

17

GRACE

YEMEĞE GIDIYORUM. İşler kötüye giderse Emilia'nın beni bir günde iki kez kurtarmasını bekleyemem. En kötüsü için plan yapmak istemiyorum ama burada o kadar bilinmeyen sulardayım ki her türden bir cankurtaran salı ihtiyatlı olacaktır.

Bu bir hata mı?

Deneyene kadar bilemeyeceğim.

GPS'imin beni yönlendirdiği çakıllı araba yoluna girdiğimde gözümü kırpıştırıyorum. Burası onların evi mi?

Viktorya döneminden kalma konak, gül rengi tuğlaları ve mimari detayları vurgulayan beyaz ve mavi renkleriyle çok güzeldir.

Eminim ailemin de benzer mülkleri vardır, ama hiçbiri önümdeki bina gibi bir sıcaklık, bir eve dönüş yaymıyor. Ayaklarımın altındaki çakılların çıtırtısı beni şaşırtıyor. Arabamı park ettim ve bala giden bir arının şaşkın hareketleriyle binaya yaklaşıyorum.

"İçerisi daha da etkileyici."

Sese sıçrıyorum ve verandada uzanan çirkin yaratığı görüyorum. Broderick'in sırıtışı aynı anda hem kendini beğenmiş hem de neşeli. Kapıya doğru bakıyorum. Araziyi çevreleyen çalılar ve ağaçlar var ama biri denese kaldırımdan evi görebilir.

Broderick kıkırdar. "Koğuşlarımız var. İnsanlar görmeyi bekledikleri şeyi görüyorlar, ki bu da bir gargoyle değil."

"Oh," dedim, utanarak.

"Ama endişeniz çok dokunaklı."

"Herkesten gerçek formlarında olmalarını isteyen benim." Sinir ve heyecanın alttan alta uğuldamasına neden olan bir şey. Elliot'ı tanıdığım adam olarak görmeyeceğim. Şık bir takım elbiseyi ikinci bir deri gibi giyen adam.

Değer verdiğim bu kişiyi hala çekici bulacak mıyım?

Broderick kollarını açarak, "Bu benim için bir sorun değil," diyor. "Arzu ettiğin her yerimi sana göstermekten memnuniyet duyarım."

Yanaklarım yanıyor ve başımı eğiyorum. "Aranızda müstehcen yorumlar yapmayacak olan var mı?"

Broderick gülerek başını geriye atar. "Oh, Elliot meşgulmüş."

Başımı sallayarak verandanın basamaklarını tırmanıyorum. "Sanırım beni utandıracak şeyler söylemek onun en sevdiği aktivitelerden biri ve burada bunun hepinizin paylaştığı bir özellik olduğunu öğreniyorum."

Broderick'in gülümsemesi yumuşuyor ama arkasındaki kuyruğu, rahatlığını gizleyen bir enerjiyle çırpınıyor. Yabani doğasını gizlemek için avının huzurunda tüylerini diken diken eden sinsi bir erkek kedi gibi.

"Alasdair için bu konuda endişelenmene gerek yok. O daha özel biri. Elliot ve ben daha skandalcıyız ama birlikte dışarı çıkarsak bizi hizada tutacaktır" diyor.

"Bana tüm sırları anlatacak mısın?" Alay ediyorum.

Broderick kaşlarını kaldırır. "Korkudan kaçmanızı engelleyecek kadar sır."

"Bu konuda biraz gerginim," diye itiraf ediyorum.

Broderick'le ilgili bir şey beni sakinleştiriyor. Elliot'la konuşmak kolay, sosyal zekası parlak ve ilgi çekici, ama Broderick'in varlığı rahat. Günün sonunda yanına kıvrıldığınız ateş gibi, sıcak, vahşi ama rahatlatıcı.

"Gergin olma Gracie. Elliot'ın herkese yetecek kadar siniri var."

Burnumu kıvırıyorum. "Gracie mi? Bana hiç öyle demediler."

Broderick başını eğip beni düşünüyor. "Nefret mi ediyorsun? Eğer istersen dururum."

"Nefret etmiyorum." Bu lakap, daha önce sadece Elliot'la yaşadığım bir samimiyeti bahşediyor. Hepsiyle uyumlu olabilir miyim? İlk bakışta öyle görünüyor.

"Diğer herkes nerede?" Ben soruyorum.

Broderick mırıldanıyor. "Elliot mutfakta panik yapıyor ve Alasdair de muhtemelen yapmaması gereken bir işi gizlice yapmaya çalışıyor. Her ikisinin de kendi başa çıkma mekanizmaları var."

Kan yanaklarıma hücum ediyor. "Elliot'ı yemek konusunda strese sokmak istememiştim. Pizza iyi olurdu."

Broderick eliyle sert bir hareket yapar. "Onun önünde böyle şeyler söyleme. Elliot gösteriş yapmaya çalışıyor. Yemek onun sevgi dili."

Bir şekilde bu sinirlerime iyi geliyor. Elliot açıkça bu işin yürümesini istiyor. Beni önemsiyor.

Ağzımın üzerinde bir fermuar hareketi yapıyorum.

Broderick yere bakar. "Ve kesinlikle pizzadan ziyade kaliteli bir yemek için giyinmişsin. Muhteşem görünüyorsun."

Elimi tutuyor ve beni önünde döndürüyor. Salıncaklı elbise ve ek kombinezonlar hareketle birlikte dalgalanıyor. Bordo kumaş omzumu açıkta bırakıyor ve göğüs dekolteme doğru eğiliyor. Elbisenin şekli ve rengi seksi, kumaşın sertliği ise ona istediğim sofistike havayı veriyor.

"Sana bir sır verebilir miyim?" Fısıldıyorum.

Broderick'in gözleri zevkle parlıyor ve beni kendine doğru çekerek yanağıma bir öpücük bırakıyor. Bu hareket onun vücut ısısını, sedir ve talaş kokusunu da beraberinde getiriyor.

"Umarım öyledir." Sesi tenimde titreşiyor ve bir adım daha yaklaşarak bu çirkin yaratığı takdir etmeme izin veriyorum.

Daha önce, onun sınırların dışında olduğunu düşündüğümde yapmadığım bir şekilde.

"Bu benim başa çıkma mekanizmam," diyorum. "Kıyafetime dikkat edersem, sinirlerime takılıp kalmaktan kurtuluyorum."

Broderick geri çekiliyor ve gözleri elbisemin çizgisini izliyor, elbisem burada bitiyor ve göğüslerim yapısal olarak sağlam bir sutyenin yardımıyla yükseliyor. İncelemesi o kadar uzun sürüyor ki tenim ısınıyor. Yanaklarımın kızardığını biliyorum ama allığımın göğsümden aşağı inip inmediğini görecek kadar cesur değilim.

"Aynı anda hem dikkat dağıtıcı hem de zırh," diyor.

Zırh. Uzun zamandır ne giydiğimi zırh olarak düşünmemiştim, yetişkinliğin keyfi duygusal savaş gibi hissettiren durumlarda kalmak zorunda olmamanız, ama o haklı.

Broderick boğazından bir ses çıkarır. "Ah, sevgili Gracie, korkarım sen ve Elliot çok cömert başa çıkma mekanizmalarına sahipsiniz. Ziyafet çekmek için lezzetli bir vizyonla lezzetli bir yemek. Alasdair'in ve benimkiler çok daha az faydalı olduğu için ikiniz adına da üzülüyorum."

"Eminim o kadar da kötü değillerdir." Eğer Alasdair, Broderick'in yarısı kadar bile düzgün konuşuyorsa, uyumluluk konusundaki korkularım, hangi başa çıkma mekanizmalarına sahip olurlarsa olsunlar, özgürce rüzgara bırakılabilir.

Broderick sadece mırıldanıyor ve ön kapı açılırken ikimiz de dönüyoruz.

"Broderick, randevuna engel oluyorsun. Terbiyen nerede senin?" Yaşlı bir kadın kapıdan bize doğru süzülüyor ve Broderick kibarca geri adım atıyor. Siyah boncuklu elbisesi ışığı yakalıyor ve her hareketinde parıldıyor. Yaşlı ve kır saçlı bir adam onu takip ediyor ve omuzlarına özenle bir şal sarıyor.

"Ne terbiyesi?" Broderick alay ediyor ama bana dönüyor. "Grace, bu Eloise Bramblewick ve arkadaşı Graham. Büyükler-" Başını saygıyla eğiyor. "Bu Grace Starling."

Eloise iki elimi birden tutuyor. "Oh, çok tatlısın! Elliot da kütüphaneci olduğunu söylüyor. Bu çocuklar birbirlerine düşmeyi bıraktıklarında birlikte biraz zaman geçirmeyi çok isterim."

Kadının coşkusu bu kadar şaşırmamın nedenlerinden sadece biri. Eloise bir insan. Ellerimiz birbirine değdiği anda cadı kanı olmadığı anlaşılıyor. Bizim dünyamızda yaşayan çok fazla insan yok.

Arkasındaki adam bana başıyla selam veriyor. Enerjisinin klanının geri kalanına benzemesiyle bana bir cazibe taşıdığı izlenimini veriyor. Bir insan ve bir gargoyle, bu nasıl oldu?

"Kulağa hoş geliyor." Samimiyetinin ve gülümsemesinin sersemletici etkisinden kurtuluyorum.

"Hâlâ yapabiliyorken akşam yemeğimizden kaçıyorlar." Broderick iç çeker.

Eloise, Broderick'e sert bir el hareketi yapar. "En iyi kur yapma türü özel bir ilişkidir. Ve şimdi Graham'ın beni söz verdiği baleye götürmek için bir nedeni var."

Arkasındaki göz alıcı gargoyle sevgiyle gözlerini deviriyor. "Geçen hafta seni operaya götürmüştüm."

"Opera çok güzeldi ama bale değil." "Değil mi?

Koltuklar her ikisi için de rahatsız."

Karşılıklı konuşmaları beni gülümsetti. "Umarım hoşuna gider."

Eloise'in gözlerinin etrafındaki deri kırışıyor. "Ve umarım gecenizden keyif alırsınız. Ya da en azından Elliot mutfağımda yere yığılmaz."

Broderick bir ses çıkarır. "Gidip onu uzaklaştırmalıyız, yoksa kafasında bir tabak daha mezeye ihtiyacımız olduğunu falan kurar."

Yaşlı çift kol kola kapalı otoparka doğru yürürken kıkırdayarak el sallıyor.

"Kurslar mı?" Ben soruyorum.

Broderick, "Onu ikiye indirdim," diyor. "Gidelim mi?"

Bir kolunu uzatıyor ve ben de elimi koluna dolayarak bu şeytanın bana evlerine kadar eşlik etmesine izin veriyorum.

18

GRACE

Konağa attığımız ilk adımda ağzımı yemek kokuları sulandırıyor. Burnum beni mutfağa doğru götürmek istese de gözlerim nereye bakacağını bilemiyor.

Tavanlar yüksektir ve girişte antik tarzda bir avize bulunmaktadır. Kapı girişleri ve tavan kenarları karmaşık detaylara sahip ahşap panellere sahiptir. Bazı tasarımlar evin inşa edildiği orijinal döneme uygun görünürken, diğerleri benzersizdir.

Tıpkı dışarısı gibi burası da sevginin sıcaklığıyla dolup taşıyor. Böyle hissettiren çok az yer deneyimledim. En son Emilia ve annesiyle onların evinde akşam yemeği yemiştik. Her çaydanlık ve fotoğraf çerçevesi göğsüme bir sızı yerleştirdi. Sevginin özgürce verildiği bir aile isteği için en iyi arkadaşımı suçlamak kolay olurdu, ama bunu istemek normal bir şey.

"Bramblewick Malikanesi seni baştan mı çıkardı?" Broderick soruyor ve ben girişte durduğumu fark ediyorum. "Bu baştan çıkarma yönteminin kolay olduğunu söyleyebilirim ama bu evi yenilemek kolay bir şey değildi."

"Çok çarpıcı," diye nefes alıyorum, baştan çıkarma konusundaki yorumunu şimdilik görmezden geliyorum. "Bunun üzerinde mi çalıştınız?"

Broderick'in gülümsemesi sıcak ama hüzünlü. "Elliot sana son klan liderimiz Lachlan'dan bahsetti mi?"

Başımı salladım.

"Burayı Eloise ve Graham ile birlikte aldılar ve burası kulaklarının dibindeydi. Bir klanın büyümesi için bir yere ihtiyaçları vardı ama geleneksel bir klanın sahip olduğu finansmandan yoksundular. Ruhlarındaki tüm cesaretle burayı yaşanabilir hale getirdiler ve yıllar boyunca bazı kısımlarını eski ihtişamına kavuşturmak için projeler üzerinde çalıştılar. Alasdair ve ben ortaya çıktığımızda, bir çıkış noktasına ve ellerimizi meşgul edecek bir yola ihtiyaç duyan genç bir enerji demetiydik. Becerilerimizi geliştirmemize yardımcı oldular ve sonunda tam bir renovasyonu tamamlayabildik. Bu malikâne bizim işimizin doğduğu yerdir."

"Bu çok güzel."

Broderick'in gözleri benimkilerle buluşuyor. "Öyle. Klanımız küçük bir klan, Lachlan'ın planladığından daha küçük ama sadakatimiz tartışılmaz."

Kalbimdeki sızı özlem dolu. Broderick kaşlarını çatıyor. "Bu bakış ne için?"

Yutkunuyorum, itiraf etmesi zor bir şey. "Bu aileye, klana sahip olmanı seviyorum ama ben nereye uyuyorum anlamıyorum. Zaten birbirinize sahipsiniz."

Broderick'in eli sırtımın alt kısmında sıcacık. Gargoyle adeta bir fırın gibi ve bir adım daha yaklaştığında daha da içine çekiliyorum.

"Söylemeye çalıştığım şey, klanımızın her zaman genişlemesi gerektiğiydi. Elliot senin sadece çiftleşmemize değil, klanımıza da katılmanın uygun olacağına inanıyor. Ve, ne olursa olsun... Bence haklı."

"Daha yeni tanıştık!" Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum. Broderick şakacı bir şekilde elbisemin kumaşını çekiştiriyor.

"Geleneksel düşüncenin bizimle birlikte yerinizi bulmanıza engel olmasına izin vermeyin. Biz alışılmışın dışındayız. Eloise ile tanıştınız. Lachlan ve Graham bir insanla çiftleştikleri için klanlarından dışlandılar. Elliot ve ben de kan saflığı inançları yüzünden terk edildik."

Elliot geçmişlerini anlattığında yükselen öfke yine yükselir.

"Artık bu tür klanlara katlanmak zorunda olmadığın için mutluyum. Onlar seni hak etmiyor," diyorum.

Broderick dramatik bir şekilde nefes nefese kalır. "Oh, Grace, daha yeni tanıştık!"

Sözlerimi bana geri fırlatması öfkenin yakıcı kenarını çatlatıyor ve benden kaçan kahkahaya engel olamıyorum.

Broderick'in yüzü yumuşar. "Sakin ol, cadı. Bizim adımıza öfkelendiğini görmek beni ne kadar sevindirse de, birlikte geçireceğimiz gecede bunun yeri yok."

Nefes alıyorum. "Hiç kimse soyuna dayanarak reddedilmeyi hak etmez."

"Katılıyorum," diyor başka biri. Derinden gelen bu ses beni derinden etkiliyor ve doğruluyorum.

Bir oturma odası gibi görünen köşeyi dönen gargoyle devasa. Kanatları katlanmış, Broderick'inki gibi omuzlarını kavrıyor. Ancak rengi yanımdaki gargoyle'a hiç benzemiyor. Gri teni, açık deniz mavisi ve çivit mavisinin soğuk renklerinden oluşan benekli bir dokuya sahip. Siyah saçları uzun ve düşük bir at kuyruğu şeklinde.

"Grace." Başını sallıyor. "Daha önce doğru düzgün tanışma fırsatımız olmamıştı. Ben Alasdair, bu ayak takımı grubun klan lideriyim."

Kalçalarımı birbirine bastırıyorum ve Broderick anlamadığım bir şekilde mırıldanıyor.

"Sizinle tanışmak güzel. Doğru dürüst." Sesim kısık ve yüzümdeki sıcaklık bu geceden sonra kalıcı olabilir. İkimiz de harekete geçmiyoruz, bu gargoyle öne doğru süzülüp elimi öpmüyor ya da heybetli vücudunu benim alanıma bastırmıyor. Hareketin yokluğunda bir gariplik filizleniyor.

Daha önce tanıştığım bir çift gargoyle ile alıştığım baştan çıkarmayı özleyeceğimi düşünmemiştim. Alasdair benimle bu şekilde ilgilenmiyor mu?

Alasdair başını eğiyor ve gerileyen sinirler yeniden yüzeye çıkıyor.

Broderick boğazını temizler. "Mutfağa geçelim mi? Elliot'ın işi muhtemelen yakında biter."

Başımı sallıyorum ve Broderick beni itiyor. Bizi takip eden gargoyle'a dönüp bakmamaya çalışıyorum.

Mutfak aydınlık ve havadar. Modern aletler ve antika dolaplar bir şekilde mekana uyum sağlıyor. Bu odanın her yüzeyine sinmiş olan olumlu hisler, odanın bu klanın kalbi olarak taşıdığı önemi ortaya koyuyor ve ben bu odanın içinde rahatlıyorum.

Ocağın başındaki çirkin yaratık hiç de rahat değil.

"Elliot?" diye soruyorum.

"Grace!" Yaratık o kadar hızlı dönüyor ki kanadı tezgâha dayalı taburenin üzerine düşüyor.

Elliot'ın gerçek hali Broderick'e benzer ama daha incedir. Yine de büyülenmiş halinden daha iridir. Gri rengi yeşilin alt tonlarına sahiptir ve saçları bembeyaz bir topuzla geriye doğru toplanmıştır.

Yüz hatları Broderick ve Alasdair gibi sert ve belirgin değil, bunun yerine neredeyse narin görünüyor.

Bir insan yüzü ve kıyafeti giydiğinde olduğu gibi bir çirkin yaratık kadar güzel. İçimdeki son sinir ipliği de kendini geri çekiyor ve kalbim endişeden başka bir şey için daha hızlı atıyor.

Elliot'ın alnı endişeyle kırışıyor ve Broderick'i geride bırakarak yaklaşıyorum.

"Hey, sen," diyorum, sessiz ve alçak sesle.

Elliot yere bakmak için başını eğiyor, ayakları titriyor, ayaklarındaki pençeler mutfağın fayanslarına çarpıyor. Hareketleri garip, sanki kendi derisinin içinde rahatsızmış gibi. "Büyüleyici görünüyorsun, yıldızım."

Önüm onunkine değene kadar adım atıyorum, göğüs dekoltem onun görüş alanında.

"Demek bu sensin?" diye sordum.

Elliot'ın teninin yeşilimsi tonu elmacık kemikleri ve sivri kulakları boyunca koyulaşıyor. Kollarını açıyor ve zayıfça gülümsüyor. "Tüm çıplak ihtişamımla."

Gözlerimi devirmek istiyorum ama onun yerine arkama yaslanıp giydiği eteğe benzeyen giysiye bakıyorum. Göğsü çıplak ve yağsız kaslardan oluşan oluklarla sınırlandırılmış.

Dudaklarımı dehşet içinde büzüyorum. "Pek çıplak sayılmam."

Elliot şaşkın bir kahkaha atar. "Çıplak yemek pişirmek olmazdı. Daha yemek başlamadan seni korkutmak istemedim."

Sözlerine rahatsızlık karışıyor. Bir gargoyle olarak gerçekten rahatsız mı, yoksa gerçekten bundan hoşlanmamamı mı bekliyor?

"Kaçmayacağım, Elliot. Senin gerçek formundan değil." Belki de bana yalan söylediğin içindir. Bu detayı kendime saklıyorum. "Bunu dehşet verici bulmuyor musun?"

Elliot aşağıya doğru
Kendisi.

Broderick arkamdan homurdanıyor. "Baş belası, onun kokusunu alamıyor musun? Yoksa yine soğanları karamelize ederek o hissi yok mu ettin? Dehşete düşmekten çok uzak."

Ne dediğini anlamam bir anımı alıyor ve her zamanki kızarıklığım derinleşiyor. Kokumu alabiliyorlar. Alasdair'in sözleri, Broderick'in dokunuşları ve Elliot'ı gördüğümde vücudumun ısınma şekli.

Alasdair'den bir ses geliyor ve Broderick pişman olmuş gibi başka tarafa bakıyor, ama önce bana göz kırpmadan değil.

"Bu konuyu açmanın kabalık olduğunu düşünüyorum. Kokum hakkında yorum yapmama kuralı koyabilir miyiz?" Ben soruyorum.

Elliot'ın kahkahası rahatlama dolu. "Eminim uslu durabiliriz."

Beni öpecekmiş gibi eğiliyor ama donup kalıyor, yüzünde kararsızlık ifadesi beliriyor. Yüzünü kavrıyorum ve o geri çekilmeden onu öpüyorum. Teni daha sağlam bir dokuya sahip olsa da dudakları bu haliyle de benzer. Bu basit bir öpücük, onu ve klanının tadına bakması için beni

tezgâhın üzerine yatırmaya davet eden bir öpücük değil. Kokum beni zaten olduğundan daha fazla ifşa etmeden önce bu düşünceyi bastırıyorum.

Öpücük basit olabilir ama önemlidir. Bu flört seksten daha fazlası içindir. Birlikte bir gelecek içindir ve herhangi birimizin bu anlaşmaya getirdiği garipliklerin üstesinden gelmeden başlayamaz.

"Hayır," diyorum öpüşmeyi kestiğimde. "Senin gerçek halini korkunç bulmuyorum. Hoşuma gidiyor."

Elliot mırıldanıyor, biraz kırık, biraz emin değil, sanki ikna olmamış gibi.

"Sevindim," diyor. "Şimdi seni besleyelim."

19

ELLIOT

HERKES yemek ısırıklarının arasından keyif sesleri çıkarıyor ve öğleden sonraki üzüntüden beri midemi çalkalayan stres hafifliyor. Bunu deniyoruz. Grace iki arkadaşımla da ilişki kurmayı denemeye açık. Klanımızın bir parçası olmaya açık ve arkadaşlarım da ona kur yapmaya açık.

Keşke Alasdair bu kadar katı olmasaydı.

Her zaman, özellikle de yeni biriyle tanıştığında kartlarını kapalı tutan biri olmuştur, ancak sessizliği konuğumuza istemediği bir mesaj iletiyor olabilir.

Alasdair ne kadar uzun süre konuşmazsa, Grace o kadar gerginleşiyor. Broderick'in esprilerine ve benim alaylarıma gülmekte o kadar yavaşlıyor. Kendinden o kadar uzaklaşıyor.

Akşam yemeği klan liderimizin katkısı olmadan devam ediyor. Gargoyle'u sarsmak istiyorum ama çok iri ve bugün onu yeterince incittim. Kafasının içinde neler döndüğünü bilmiyorum ama Alasdair'le birlikte geçirdiğimiz yıllara bakarak yorumlayabildiğim bazı şeyler var.

Grace'i seviyor.

Gözlerinin dikkatli bakışlarında ve burun deliklerinin parlayışında.

Broderick'in koku alma duyumla ilgili söylediklerine rağmen Grace de ondan hoşlanıyor. Bakışları ne zaman klan liderimizin bakışlarını yakalasa, ilgisinin büyüleyici kokusu yükseliyor. Kaba olduğu konusunda dalga geçtikten sonra hiçbirimiz bu konuda yorum yapmadık.

"Bu çok lezzetli, Elliot. Bundan önce bana yemek yapmadığın için seni neredeyse affetmeyeceğim," diyor Grace.

"Siz ikiniz randevularda ne yapardınız?" Alasdair soruyor.

Söylediği ilk şey onu tekmelemek istiyorum ve bu kıskançlık gibi geliyor.

"Oh, um, Elliot çoğunlukla yemek yerleri seçiyor. Harika bir şekilde bilgi sahibi. Her yer daha önce duymadığım bir keşif oldu," diyor Grace.

Alasdair düşünceli bir şekilde başını sallar.

Broderick atlıyor. "Ne tür randevulara gitmekten hoşlanırsın?" diye soruyor.

Grace düşünceli bir şekilde başını eğiyor.

"Şey, bunu gerçekten düşünmedim. Son zamanlar dışında pek fazla randevuya çıkmadım. Okuldayken birileriyle çıktım ama onlar da üniversitedeki şeylerdi. Dışarı çıkmaktan ziyade takılıyorduk." Omuz silkiyor. "Elliot'la eşleşmeden önce çıktığım randevular da hep aynı türden, saygın olduğu düşünülen iki restorandan birindeydi."

"Eşleşti mi?" Alasdair sorar.

Kalbim düştü. Kahretsin. Bu arkadaşlarıma açıklamadığım bir detay. İtiraf etmediğim başka bir itirafı gerektiriyor. Beni daha kötü bir duruma düşürecek bir itiraf.

Grace gözlerini kırpıştırır ve oda biraz daha rahatsız olur. "Şey, evet. Eşleşmek için Aşk Hamamı'na gittim ve ertesi gün Elliot ile eşleştim."

Alasdair bana bakıyor ve ben masanın altına kaymak istiyorum.

Aramızdaki bu kopukluk kıvılcım saçıyor. Yüzünden okunuyor. Neden çöpçatana gittiğimi sormak istiyor ama yüzümdeki tereddütü görüyor olmalı.

"Bize kendinden bahset Grace," diyor Alasdair.

Klan liderimiz ona bakarken Grace koltuğuna yerleşiyor. Alasdair'in bakışlarından birine maruz kaldığım için, bunun ne kadar delici olduğunun farkındayım.

Broderick ve ben bakıştık. Alasdair Bramblewick kur yapma konusunda berbattır. Hiç oyunu yok, hem de hiç. Geç kalmış bir gözlem, ama hiç yapmak zorunda kalmadığım bir gözlem. Bir araya geldiğimizde, bu benim kışkırtmamla oldu. Sözlerimle ve bakışlarımla onunla alay ettim. Duştan sonra havlumu unuttuğum gibi aptalca bir bahaneyle koridorda çıplak yürüdüğümden eminim.

Onu çıldırtmıştım.

Ta ki bir hırıltıyla beni sahiplenene kadar.

Sikeyim.

Bu Grace'de işe yaramayacak. O geleneksel bir aileden gelen saygıdeğer bir cadı, hırıltıdan daha fazla iletişime ihtiyaç var.

"Peki, ne bilmek istiyorsunuz? Konsey'in Arşiv projesi için kütüphanede çalışıyorum." Grace'in sert duruşu gevşemeye başlar. İşi hakkında konuşmaktan hoşlanıyor.

"Peki ya aileniz?" Alasdair soruyor.

Grace sertleşiyor. İçimden Alasdair'in ağzına bir şey tıkmak geliyor. Eğlenceli bir şey de değil, çorap gibi bir şey.

"Ailemle... pek anlaşamıyoruz. Annem tozlu kâğıtlarla dolu sıkıcı kariyerimi nasıl terk etmem gerektiği konusunda şiirsel sözler söylemeyi seviyor." Grace gülüyor, kendini küçümseyen alaycı bir tavır takınmaya çalışıyor.

"Kütüphanedeki işin hakkında bana anlattıklarına bakılırsa, hiç de sıkıcı olduğunu düşünmüyorum," diye araya giriyorum.

Alasdair kaşlarını çatıyor. "Neden ailenle iyi geçinemiyorsun?"

Çatalımı sıkıyorum. Alasdair masanın başındaki pozisyonuyla tekme atamayacak kadar uzakta. Broderick ona ulaşabilirdi ama bu dikenli konunun boyutlarından habersiz, Grace'in cevabını ilgiyle bekliyor.

Grace'in kaşları bu doğrudan soru karşısında çatılıyor ama yıldızım korkak değil. "Ailem benim mutluluğumdan çok statü konusunda endişeli. Tanınmış başka bir aileden bir cadıyla evlenip çocuk doğurmamı tercih ederler."

"Ve çocuk istemiyorsun?" Alasdair sanki ifadenin geri kalanını önemsemiyormuş gibi soruyor. Donup kalıyorum, aklıma çok sayıda olası eylem geliyor ve bu konuşmayı daha iyi yönlendirmem için yalvarıyorlar. Başka bir konu açmak daha iyi olurdu ama bocalıyorum.

Broderick ağır çekimde kafasını sallıyor. Tren kazası izlemek gibi.

"Tek önemimin getirdiğim soy olduğu sevgisiz bir evliliğin içinde olmak istemiyorum. Hayatımı ailemin istekleri doğrultusunda yaşamıyorum." Grace'in sesi daha soğuk, daha kesin bir hal alıyor.

"Alasdair-" diye başlıyorum, yaklaşan çarpışmadan kaçınmak istiyorum.

Sözünü kesiyor, kaşları aşağı doğru kanatlanıyor. "Aile önemlidir-"

"Benim mutluluğum da öyle," diyor Grace. "Çocuk istiyorum ama benim büyüdüğümden farklı bir ailede büyümelerini istiyorum."

"Biz de çocuk istiyoruz," diye araya giriyor Broderick.

"Ama ailen kariyerini onaylamıyorsa-" diye başlıyor Alasdair.

Grace çatal bıçak takımını yere bırakır ve gürültü onu keser.

"Ailemin ne kadar zehirli olduğunu bilmiyorsun. Aslında benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Grace'in yanakları kızardı.

"Ailemin refahını hayatımdaki diğer her şeyin üstünde tuttuğumu biliyorum." Alasdair söylüyor. Sözleri güçlü ve kesin.

Gözlerim açıldı.

Broderick boğazını temizliyor. "Hey, Alasdair seçimlerinizi eleştiriyormuş gibi görünmek istemez-"

Alasdair, Broderick'in kendisine doğru fırlattığı can simidini tokatlamak üzereymiş gibi bir ses çıkarır.

Grace ayağa kalkar ve oda sanki bir şey kırılmış gibi hareketsiz kalır.

Kalbim göğsüme düşüyor, yanakları öfke ve incinmişlikle kızarıyor. Sanki sandalyesinden atlamak istememiş gibi vücudu kaskatı kesiliyor ama bu onu devam etmekten alıkoymuyor, gözleri lazer gibi klan liderimize odaklanmış durumda.

"Ailemden ayrıldım çünkü ruh sağlığıma zarar veriyorlar. Belki siz kâr amacıyla kullanılabilecek bir varlık gibi muamele görmenin ya da zevk aldığınız her şey için yıkılmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsunuz ama ben anlıyorum. Sevgi dolu bir ailen olduğu için mutluyum, benim ailem böyle değil."

Alasdair karşılık vermiyor. Duruşu donuyor, sanki ne kadar kayıtsız olduğunu şimdi fark etmiş gibi.

Grace, restoranda fiziksel yakınlık konusunda benimle yüzleştiğinde yaptığı gibi panikle göz kırpıyor. "Kaçmam gerek" diye bağıran bir şekilde, kalp kırıklığı yüzünden okunuyordu.

Ayağa kalkıyorum. "Grace-"

"Sanırım gitmem gerekiyor. Ben-" eliyle bir işaret yapıyor ama telaştan bir şey söylemiyor. "Akşam yemeği çok güzeldi, Elliot. Seni tekrar görmek güzeldi, Broderick."

Yüzündeki ezilmiş kırılganlık kelimeleri ondan önce söylüyor.

"Özür dilerim," diyor.

Kollarımı ona dolamak ve Alasdair tarafından itildiği duygusal mayından aşağı inmesi için onu ikna etmek istiyorum ama o tökezleyerek geri çekiliyor.

Broderick ayağa kalkar. "Seni
geçireyim." Bu hızlı bir işti ve ben
Alasdair'e döndüm. "O da neydi?"

Tısladım.

20

ALASDAIR

"I..." Devam edemem. Az önce olanlar için geçerli bir mazeretim yok.

"Sen..." Elliot devam etmemi işaret ediyor ve ben devam etmeyince gözlerini tavana dikiyor. "Seni daha iyi tanımasaydım, onu kovalamaya çalışmakla suçlardım."

"Bunu bilerek yapmadım." Arkama yaslanıyorum ve sandalye gıcırdıyor. Kelimelerim kendi kulaklarıma bile zayıf geliyor.

"Biliyorum, ama kendini hiç duydun mu? Ya sana baban seni evden attıktan sonra neden öz ailenin yanına dönmediğini sorsaydı?"

İrkildim.

"Öyle anlaşılmasını istememiştim. Sadece ailesinin onun için istediklerine isyan ettiğini söylediğinde..." Korumacı davranmıştım. Zihnim, onun istekleri yüzünden ailesinin düzeninin bozulmasına neden olduğu gerçeğine daralmış ve klan odaklı zihnim büyümüştü.

Elliot, "Ailen tarafından kötü muamele gördüğünde empati kurabilmelisin," diyor. Yanakları az önceki sevimli gariplik yerine öfkeden kızarmış.

"Evet, ama bizim klanlarımızda ve ailelerimizde, klan bizi eksik bulduğunda dışarı atılırdık, alıkonulup istismar edilmezdik," diye mantık yürütmeye çalışıyorum.

Uzun sürmeyecek. Elliot haklı. Zehirli bir ailede olmak konusunda herkesten çok ben empati kurabilirim. Yetişkinlikten çok önce sürgün edilmiştim ama bunun nedeni kırılmamamdı, çünkü babam ondan daha güçlü olacağım günden korkuyordu. Annem ve tüm klan bunun olmasına izin vermişti.

"Özür dilerim, Elliot," diyorum.

"Peki ya geri kalanı?" diye soruyor. "Kıskanıyor musun?" "Hayır." Bunu hiç düşünmeden cevaplayabilirim.

Grace, Elliot'a benim sağlayamadığım bir şey sağlıyor ve ona olan tutkusunu anlıyorum. Çok canlı, utangaçlık ve cesaretin karışımı beni içine çekiyor. Yüzünün acıyla kızarması onu korumak için içgüdülerimi harekete geçirdi. Hasara neden olan ben olsam bile, onun şampiyonu olmak için.

Kıskanmıyorum ama Elliot'un bunun gerçekleşmesi için perde arkasında ne kadar torpil yaptığını merak ediyorum. Korumacıyım ve entrikalarının sonunda bu kırılgan düzeni bozacağından endişe ediyorum.

"Bir çöpçatana gittin." Kaşlarımı kaldırdım.

Elliot'ın gözleri büyür. "Şu anda konuştuğumuz şey bu değil."

Gözlerimi kısıyorum ama o haklı. "Verdiğim tepkiden pişmanım. Onun sözlerini gerçekten dinlemediğim için pişmanım. Bunun dışında bir mazeretim yok... Sanki ona söyleyecek doğru kelimeleri bulamıyorum."

"Hiç çıkmadın, değil mi? Hiç sormadım," diyor Elliot. Öfkesi yüzünden akıp gidiyor.

Yutkunuyorum, yanaklarım şimdi onun incelemesi altında ısınıyor. "Hayır, hiç çıkmadım. Broderick ve ben sık sık hayal kırıklıklarımızı giderirdik. Başkalarına kur yapma arzusu hissetmedim. Sen klana katılana kadar Broderick'le yaşadığımız ilişkinin dışında gerçek bir ilişki yaşamak için bir istek duymadım."

Elliot iç çekerek bir elini yüzünde gezdiriyor. "Çok sevimlisin."

Hoşnutsuz bir şekilde geri çekildim. "Dezavantajlıyım ve Grace'i gücendirdim. Bunda neyi sevimli buluyorsun bilmiyorum."

"Özür dilemek zorunda kalacaksın. Bu senin için yeni bir şey, bunu ona söyle. O anlayışlı bir insan. Yaşam tercihleri hakkında sorgulanmadığı zaman çok hoş biri."

İrkildim ve ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" Elliot benden tabağımdaki yemeğe bakarak soruyor.

"Özür dilemeliyim. Bunu aramızda halletmem gerekiyor."

Elliot kaşlarını çattı. "Telefonda özür dileyemez ve yaptığım yemeği bitiremez misin?"

Ben donup kalıyorum, o da gözlerini deviriyor. "Tamam, buzdolabına koyarım."

"Harikaydı, Elliot. Çok yeteneklisin."

Başını sallamadan önce iltifattan hoşlanıyor. "Üzgünken yemek yiyemiyorsun. Biliyorum. Ona ne söyleyeceğine karar vermek için havada biraz zaman geçirsen hiç fena olmaz. Muhtemelen onun da sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı vardır."

~

ELLIOT HAKLIYDI. Buna ihtiyacım vardı. Dolunay ve parlak şehir ışıkları kabarık bulutları aydınlatıyor, yıldızlar bu gece uzak bir şey. Soğuk rüzgâr tenimi yalayıp geçiyor ve içimdeki duyguları çözüyor. Uçmanın verdiği eforla kaslarım ve ciğerlerim yanıyor. Düşünceler kalbimin atışıyla birlikte zihnimde dönüyor. Havada olmanın her zaman bir şeyleri damıtmanın bir yolu vardır.

Lütuf bize aittir.

Başta emin değildim. Elimde sadece Elliot'ın güvenceleri ve Grace'in kokusu vardı. Şimdi onu evimizde gördüğüme göre, Elliot'ı alaycı bir ifadeyle nasıl sakinleştirebildiğini ve Broderick'in her zaman-

bir bakışla odaklanıyor, Elliot haklı. Grace klana uyuyor.

Kendi kurumuzun nasıl gideceğine karar vermeliyim. Bocalamalarımla her şeyi mahvetmemeliyim.

Cadı ilgimi çekiyor. Onu kanatlarımla sarmak ve Broderick ya da Elliot gibi baştan çıkarmak istiyorum ama ben aynı şekilde yaratılmadım. Duygularıma onlar kadar açık değilim. Hiç bir kadınla birlikte olmadım.

Tek umudum onun da benim kadar ilgisini çekmesi. Bana karşı sabırlı olmasını.

Elliot'ın benimle paylaştığı apartmana doğru süzülüyorum. Büyü yüzüğümü boğazımdaki bir zincire takıyorum. Grace'le, ona kur yapan bir cadı gibi kapıcısı aracılığıyla iletişim kuracağım.

Davetsiz olarak balkonuna inmek kabalık olur ve şüphesiz balkon korunaklıdır.

Binayı yakından tanıyorum, geçen yıl komşu yapıda bazı yenileme çalışmaları yapmıştık.

Bir ses bana ulaşıp kalbimi sımsıkı sardığında inişe geçiyorum.

Grace'in çığlığı.

21

GRACE

DAHA ERKEN

DUYGULARIM ISYAN EDIYOR. Sanki Alasdair bir eşek arısı kovanına tekme atmış, dengemi tamamen bozmuş ve ardında onaylanmamanın acısını bırakmış gibi.

Broderick sessiz, bana arabama kadar eşlik ederken sırtıma dokunan eli rahatlatıcı. Ön kapıdan çıktığımızda gece havasını koklayarak içime çekiyorum.

Kaçmamalıydım. Kalmalıyım, duygularımla, hayal kırıklığımla konuşmalıyım.

Sadece ön verandadan gelen ışıkla topuklu ayakkabılarla çakılların üzerinde yürümeye çalışmak iyi bir dikkat dağıtıcıdır.

Broderick bir ses çıkarır. "İşte, bana bırak." "Wha-whoa!" Broderick beni kaldırdığında sözüm kesildi.

Şaşkınlıkla çırpınıyorum ama Broderick'in özür dileyen yüzüyle duruyorum.

Güvenli bir şekilde gelin arabasındayım ve beni düşürmeyecek. Ağırlığımla hiç mücadele etmiyor bile.

"Sanırım sormam gerekirdi," diyor.

"Az önce beni şaşırttın." Sesim kalın ve yine burnumu çekiyorum. Broderick'in sıcaklığı içime işliyor. Onun rahatlığı, kollarının beni sarması, duygularımın etrafına ördüğüm duvarı yıkıyor.

"Gracie, her şey yoluna girecek," diyor Broderick. Arabama doğru yürürken sesi yumuşaktı.

"Öyle olduğunu sanmıyorum. İlk anlaşmazlıkta kaçıyorum. Oraya geri dönüp bunun hakkında konuşamam. Bu tür kararları hafifçe verdiğimi varsaydı.
-"

Broderick, "Yeniden toparlanıyorsunuz," diyor.

"Benden hoşlanmıyor," diyorum. İşin özü bu. Alasdair'in beni sevmesini istiyorum. Onda beni kendine çeken bir şey var. Beynimin ilkel bir parçasının zevkten titremesine neden olan bir şey.

Bu yüzden onun onaylamaması çok acı veriyor.

"Öyle. Sana söz veriyorum. Alasdair sosyal bir kelebek değil. İletişim becerileri paslanmış durumda. Aslında tek bir randevuya bile çıktığını sanmıyorum." Broderick arabama bindi ama beni henüz indirmedi. "Bizden vazgeçme Grace."

Yutkunuyorum ve yüzlerimizin ne kadar yakın olduğunu fark ediyorum. Ağzının köşesi kalkmadan önce bir an nefeslerimizi paylaşıyoruz.

"Bana öyle bakma," diyor. "Ne gibi?"

diye soruyorum.

"Sanki iyi geceler öpücüğü istiyormuşsun gibi. İlk öpücüğümüzün hayatının en mutlu anlarından biri olmasını istiyorum."

İnanılmaz bir şekilde dudaklarım seğiriyor. "Çok mu

kibirlisin?" "Göreceksin. Beklediğine değecek, tıpkı Alasdair seni üzen şeylere takılıp kalmak yerine senden ne kadar hoşlandığını nasıl söyleyeceğini bulduğunda."

"Hâlâ kızgınım." Yalan söylemiyorum. Dev gargoyle hiçbir ayrıntıyı bilmeden beni yargılamıştı. Öfke ve inkar edilemez acı boğazıma düğümleniyor ve Alasdair'in söylediği sözleri düşünmeyi bile zorlaştırıyor.

Broderick gıdaklıyor. "Kızgın ol. Bizimle savaşın. Duygularınıza zaman ayırın ama bizi dışlamayın. Bizden vazgeçmeyin."

"Hiçbir söz vermiyorum," diyorum.

Broderick beni ayağa kaldırıyor.

"Bir gün seni bazı sözler vermeye ikna edeceğim," diye takılıyor. "Dikkatli sür, Gracie."

~

Göğsümde yanan öfke ve panik yavaş yavaş kayboluyor ama kayboluyor. Evime dönüş yolculuğum olaysız geçiyor ve bu gecenin etkileşimlerini düşünmeme izin veriyor. Alasdair benim için en kötü konuyu açmıştı, bundan eminim. Başka bir konu açsa kolayca geçiştirirdim ama o hâlâ taşıdığım yaralarım hakkında konuşmak istemişti.
Utanç. Şüphe.

Daha fazlasını yapabilir miydim?

Ailemin dramı üzerinde çalışmam gerektiğini düşünmemiştim ama belki de çalışmalıyım. Konuşmadan uzaklaştığımda, Alasdair'in aile konusunu açtığını anlayabiliyorum çünkü bu onun için en önemli şey. Klanı için yaşıyor. O her şeyden önce bir klan lideri, hatta belki de ilişkilerine zarar verecek şekilde.

Elliot'a göre ilişkilerindeki sorunlar son klan liderlerini kaybettiklerinde başlamış. Alasdair'in bu role yükselmesinin hepsi için sonuçları olduğunu varsaymak çok da zor değil.

Söylediği kadar aşağılık biri mi, yoksa ben mi kötü tepki verdim? İkisinden de biraz mı?

Ona gerçekten bu kadar şüpheyle yaklaşabilir miyim?

Ugh. Stan adında dost canlısı bir trol olan kapıcıma el sallıyorum ve düşüncelerimle birlikte asansöre giriyorum.

Bunu halletmek için iki sebebim var, Elliot ve Broderick. Orada bir şey var. O ikisiyle aramdaki bağ anlıktı. Sadece ikisiyle romantik olsam bile üçüyle birlikte bir klanın parçası olabilir miyim?

Yapabileceğimi sanmıyorum. Alasdair'den etkileniyorum. Gür sesi dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor ama söylediği sözler sinirlenmeme ya da incinerek kendimi geri çekmeme yol açmıyor. Bu çekim, sadece Elliot ve Broderick ile bir ilişkiyi sürdürmeyi rahatsız edici hale getirecektir.

Üçüyle ya hep ya hiç. Asansör kapısındaki yansımama bakıp başımı sallıyorum. Nasıl bir çıkmazın içindeyim. Ben sadece bir erkek ararken üç erkek.

Asansörün sesi duyuldu ve çıktım, daireme doğru ilerliyorum. Kapıya geldim ve anahtarımı çıkardım.

Donup kaldım.

Doğru gelmiyor. Kişisel koğuşlarımın vızıltısı eksik. Kapımın tokmağını çeviriyorum ve kilitlenmeden açılıyor. Korku ciğerlerimi ele geçiriyor. Kilitlemeyi unutmadım, değil mi?

Bu koğuşlarımın nasıl düştüğünü açıklamıyor.

Telefonumu çıkarıyorum, resepsiyonun numarasını getirip ararken ellerim titriyor. Bu bina birçok cadıya ev sahipliği yapıyor ve yapının kendisi için standart korumalar var. İçeri girdiğimde bunlar her zamanki gibi uğulduyordu. Sadece benim dairemin korumaları çalışmıyordu.

"Bayan Starling?" Stan soruyor. Bu kadar sık teslimat aldığım için resepsiyonun sisteminde numaram var.

"Dairemdeki koğuşlar yıkıldı."

"Yola çıkıyorum. Koridorda bekle." Telefon bağlantının kesilmesiyle birlikte klik sesi çıkarır.

Ellerimi sıkıyorum. Stan binanın koğuşlarını yönetmeye yardım ediyor ve şiddetli bir gerçek formu var ama çaresiz değilim. Anahtarlığımda bir bayıltma tılsımı var. Çoğu cadının yeteneklerine sahip olmayabilirim ama kendi başımın çaresine bakabilirim.

Burası ihlal edilen benim sığınağım.

Daireme giriyorum.

Işıklar yanıyor ve korku boğazıma düğümleniyor ama mekân boş geliyor.

Rahatsız ama boş.

Oturma odama girdim ve nefesim kesildi. Ahşap zemine geometrik çizgiler ve tanımadığım sembollerle beyaz bir daire çizilmiş. Sadece daire bile tüylerimi diken diken ediyor, ondan yayılan bir hava odayı ürkütücü bir hisle dolduruyor ama en rahatsız edici kısmı bu değil.

Ortada bir yığın ölü güvercin var. Minik beyaz tüyler yere dökülmüş, en ufak bir esintinin tüm alana yayılmasını ve bu şiddeti bulaştırmasını bekliyor. Kar beyazı bedenlerin boyunlarında kanlı halkalar var ve çemberin etrafına yerleştirilmiş beş gümüş kase kanla dolu gibi görünüyor.

Bu tür büyüye aşina değilim ama bana yanlış geliyor. Kan kullanan büyü türü yeterince yaygındır ama kötü niyetli olması gerekmez. Bu kötü niyetli hissettiriyor.

Odada gezinirken nefeslerim hızlanıyor, yerinde olmayan başka bir şey var mı diye kontrol ediyorum. Bir yastığa her dokunduğumda ya da bir çerçeveyi her düzelttiğimde neşe uyandıran özenle koordine edilmiş dekor şimdi farklı hissettiriyor. Kadife ve dantel vurguları anlamsız, savunulamaz. Bu alan artık pozitiflik ve güvenle yankılanmıyor.

Bir adım atıyorum ve bir şey hareket ediyor. Durdum ve başımı çevirdim. Güvercinler harekete geçiyor, hastalıklı yarım kanat çırpışlarıyla dağılıyorlar.

Çığlık atıyorum.

Nefes almayı bırakmış küçük bedenler kendilerini odanın içinde savuruyor. Yeniden canlanan kuşlar çirkin uçuşlar ve dalışlar yaparken ellerim başımın üzerine geliyor. Duvarlara ve fotoğraf çerçevelerine çarpıyorlar. Bir vazo kırılıyor.

Arkamdan dev bir gürültü geliyor ve Alasdair balkon kapımın yıkıldığı yerde duruyor.

"Grace! Ne-"

Kollarımı ona doluyorum ve kanatları beni sararken kuşların yağmuru duruyor. Vücudu gergin ve kanatlarının koruyucu kalkanının zarına çarpmalar oluyor.

"Bu nedir?" diye sorar.

"Bilmiyorum," diyorum kollarımı ona daha sıkı sararak.

Daha önceki randevumuzda kalamayacak kadar üzgün olmamın ya da bu gargoyle'u çok az tanımamın bir önemi yok. Onun varlığı güvenlik demek.

O bir liman.

"Bayan Starling!" Stan'in sesi bağırıyor.

"O burada," diyor Alasdair.

Stan bir şeyler mırıldanıyor ve bir anda eşyalar yere düşüyor ve apartman sessizliğe gömülüyor.

Alasdair kanatlarını hareket ettiriyor, böylece neler olduğuna bakabiliyorum. Kapıcımın yeşil desenli yüzünde güçlü bir kaş çatma ifadesi var. Alasdair'e benzer boyutlarda, heybetli bir varlık.

Etrafımda kanatlar olmadan, güvenliğin sıcaklığı dağılıyor. Nane ve eski kitapların kokusu azalıyor ve kan kokusu yükseliyor. Kuşların çarptığı her yüzeye kan sıçramıştı. Kollarım ve elbisem de istisna değil.

Titremeye başladım ve bunun adrenalinden mi, korkudan mı yoksa öfkeden mi olduğunu bilmiyorum.

"Yaralandınız mı, Bayan Starling?" Stan sorar.

Başımı sallıyorum. Alasdair omzumu sıkıyor ve kollarının beni sardığını fark ediyorum.

Alasdair boğazını temizler. "Grace, sözlü bir onaya ve belki de sana saldıran bir canavar olmadığımın söylenmesine ihtiyacı var."

"Oh," diyorum, odadaki gerginliği fark ederek. Stan kendini hazır tutuyor, gözleri kısılmış. "Ben yaralı değilim. Bu Alasdair, burada ne işi var bilmiyorum." Alasdair, "Bu cadıya klanım tarafından kur yapılıyor," diyor.

Klan. Bana onun klanı kur yapıyor, o değil. Bırakmalıyım, bir adım uzaklaşmalıyım ama çıplak teninin baskısı paniğimi uzak tutuyor. Biri yerimi ihlal etti.

Stan rahatlayarak iç geçirir. "Bramblewick klanı, doğru mu?"

Alasdair'in ağzı seğiriyor. "Bölgedeki tek gargoyleler biziz."

Stan omuz silkiyor. "Bu güncel olarak takip ettiğim bir şey değil. Geçen yıl banka üzerinde çalıştığınızı hatırlıyorum."

Ben araya girdim. "Alasdair, burada ne işin var?"

Alasdair bana bakıyor, elmacık kemiklerinin üzerindeki teninin mavi tonu koyulaşıyor. "Seni görmeye geliyordum. Çığlık attığını duydum." Bakışlarını kırdığı kapının tahta parçalarına yöneltti. "Koğuşları hiç düşünmedim."

Stan burnunu çeker. "Eğer ona kötülük yapmak isteseydin, binanın koğuşları seni durdururdu."

"Gerçekten mi? Görünüşe bakılırsa hiç de öyle değil." Alasdair'in kaşları odanın dağınıklığı karşısında öfkeyle çatılır.

Stan'in yüzü kendi öfkesiyle kararırken gözlerini odaya dikiyor. "Koğuşlar bir şekilde rahatsız edilmemiş. Bunun nasıl yapıldığını bulacağız, Bayan.
Starling. Birini gördünüz mü ya da kayıp bir şey fark ettiniz mi?"

Başımı sallıyorum ve sonunda bedenimi Alasdair'e sarılmaktan vazgeçmeye ikna ediyorum. Kendimi geri çekiyorum ve evim olan felakete doğru bir adım atıyorum.

Ağlamamak için gözlerimi kırpıştırıyorum ama gözüme bir şey takılıyor. "Bunların burada olmaması gerekiyordu."

Yan odadaki yemek masasının üzerinde duran ve o kargaşada bir şekilde bozulmadan kalan gül vazosunu gösteriyorum.

Stan bukete dikkatle yaklaşıyor. Güllerin arasından bir not çıkarıyor ve izin almak için bana bakıyor. Başımı sallıyorum ve notu açıyor. Yüzündeki öfke kararıyor. Yerdeki çemberin etrafında dönüyor ve notu yüksek sesle okumak yerine bana uzatıyor.

Bunu takdir ediyorum. Evimin havasında bu sözleri duymak istemiyorum.

Birlikte çok iyi olabiliriz, ara beni.

Aramazsan pişman olursun.

-Theo

"Bu da ne böyle," diye nefes alıyorum.

"Nedir bu Grace?" Alasdair'in sesi suçlama ya da şüphe dolu değil. Sesi endişeli geliyor.

Yine de suçluluk duygusu kalbimi sıkıştırıyor. Buna ben mi sebep oldum?

Hayır. Bu benim hatam değil.

"Elliot'la tanışmadan önce çıktığım bir adam. Ona ilgilenmediğimi söyledim ama çiçek göndermeye devam etti. Numarasını engellemek zorunda kaldım."

Stan'in üst dudağı tiksintiyle kıvrılır. "Görünüşe göre bu adam korkutma taktiklerine başvurmuş. Neden seni hedef aldığını biliyor musun?"

"Bir şeyler gönderenlerin ailemle bağlantılı olmak istediklerini varsayıyorum ama daha önce hiç böyle bir şey yapmadılar. Bu kadar uzun süre bir şeyler göndermesi endişe vericiydi. Bundan bıkacağını umuyordum."

Stan homurdanıyor. "Daha önceki tüm teslimatlarını reddettik, buna geçmesi iyi değil. Siz ifadenizi verene kadar bunu Konsey'e ileteceğim."

"I-" Bana bir şeyler göndermekten vazgeçmeyen bir adamla ilgili kayıtlara geçmek istemiyorum. Bu tamamen başka bir şey olsa da, bir şekilde bunu benim istediğim hissinden hâlâ kurtulamıyorum. "Bu sadece utanç verici."

Alasdair bir pençesini yanağımda gezdiriyor, saç tellerini kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bu adam kendini soyutlamanı istiyor. Onun tekliflerini kabul etmediğin için utanmanı istiyor. Bu şekilde senin üzerinde güç kazanıyor. Bu tehlikeli bir durum ve bunu olduğu gibi kabul etmekte utanılacak bir şey yok."

Yumuşak, gürültülü kelimeler ürpertici bir nefes almamı sağlıyor. Utanç ve suçluluk duygusu silinip gitti. Alasdair bunu ciddiye alıyor. Stan bütün hafta teslimatlarla uğraştı ve bunun endişe verici olduğunu düşünüyor.

Bunu büyütmememi, olay çıkarmamamı söyleyen zihnimdeki küçük ses benim sesim değil.
Bu sadece bir başka zehirli düşünce.

Başımı salladım. "Tamam."

Alasdair bana başını sallıyor.

Stan rahatlayarak homurdanır. "Bir ekip gönderip büyüleri temizleteceğim ve kanı temizleteceğim. İsterseniz burada kalabilirsiniz ama ben başka bir yerde kalmanızı tavsiye ederim. Burada bir çeşit gizli büyü olup olmadığını bilemeyiz.

Ekip tamamen elden geçirene kadar, bu da bir gün sürebilir."

"Bizimle kalacak," diyor Alasdair.

"Ne?" diye sordum. Sesim olmasını istediğimden daha yüksekti.

Stan'in kaşları kalkıyor. "Sizin için de uygunsa, dairenin geri kalanını kontrol edeceğim, Bayan Starling?"

"Evet," diyorum ve trol diğer odaya geçiyor. Alasdair'e ters ters bakıyorum. "Ne demek seninle kalıyorum?"

Alasdair'in yüzü donuyor, sanki şimdi daha büyük bir tehlikeyle uğraşmak yerine benimle bir şey konuşması gerekiyormuş gibi, nutku tutuluyor. Başını iki yana sallıyor. "Burada kalmaya çalışırsan Elliot endişelenir."

Dudağımı ısırdım. Bunu söylemesinin neden canımı yaktığından emin değilim. "Bu gece malikanede kalır mısın?" diye soruyor. "Biz
bir misafir odam var ve güvende olduğunuzu bilmekten memnun olurum." "Öyle mi?" Ben soruyorum.

Alasdair yutkunur, rahatsızlığı açıktır. "Akşam yemeğindeki sözlerim için özür dilemeye geldim. Söylediklerim düşüncesizceydi. Akrabalarım tarafından kötü muamele görmeye yabancı değilim. Verdiğim tepki için hiçbir mazeretim yok. Kur yaparken aramızdaki tatsızlığın büyümesini istemedim."

Özür dilemek için beni şahsen görmeye geldi.

"Klanının sana değil bana kur yaptığını sanıyordum," diyorum.

Alasdair göz kırpar. "Ben klanımın bir parçasıyım. Eğer izin verirseniz, size kur yapmak istiyorum. İzin vermezseniz, yine de bizimle kalmanızı isteriz. Sana karşı korumacıyız."

Beni koruyor.

Her nasılsa bu itiraf, bu korkunç durumda parlak bir nokta oldu. Teklifini reddetmek, bağımsız olmak ve kendi kalacak yerimi kendim bulmak için verdiğim ani tepki hafifliyor. Onların klanının bir parçası olmak istiyorsam, benimle ilgilenmelerine izin vermem gerekmez mi?

"Bu gece kalacağım. Bir çanta hazırlayayım ve" -Yıkık elbiseme, tenimdeki kan izlerine bakıyorum

ve saçımdaki tüyler- "Bir duş al. Ben sonra gelirim."

"Ben kalacağım. Seni benimle eve uçurabilirim."

Beynim frene basıyor. "Kendi aracım olsun istiyorum."

Alasdair beni düşünüyor ve başını sallıyor. "Sen hazırlanırken ben yine de kalacağım. Kapıcınız ekibi içeri almadan önce burada yalnız kalmanızı istemem."

Başımı sallıyorum. Bu, yapmaya fazlasıyla istekli olduğum bir uzlaşma.

GRACE

DUŞ sıcak ve hızlı. En sevdiğim vücut yıkayıcımla cildimi yıkıyorum, gül kokusunun tüylerin ve kanın hatırasını yok etmesine izin veriyorum. Saçıma hızlı bir fön çekiyorum ve bazı temel eşyalarımı topluyorum. En azından yarın Pazar ve adrenalinim düşerken bir iş kıyafeti bulmam gerekmiyor.

En rahat eşofman takımımla oturma odasına geri döndüğümde, bir yerine iki gargoyle buluyorum. Broderick ve Alasdair bana o kadar uzun süre bakıyorlar ki yanaklarım ısınmaya başlıyor. Adaçayı rengi eşofman altım ve ona uyan uzun kolum beni daha önce gördükleri kıyafetlerden çok farklı ve yüzüm makyajsız.

Boğazımı temizliyorum. "Her zaman çarpıcı olamam."

Broderick'in yüzü bir sırıtışla ikiye ayrılır. "Ne giyersen giy muhteşem görünüyorsun. Sadece bu kadar rahat göründüğün için sana sarılma isteğiyle savaşıyorum."

Alasdair'e bir bakış attım. "Süvarileri çağıracağını düşünmemiştim."

Alasdair gürültülü bir ses çıkarır. "Süvariler Elliot. Broderick'i aradım, kapını kapatması için. Yarın tamir ederiz."

Broderick, "Seni evimize kimin götüreceği konusunda kavga ediyorduk," diyor. "Seni evimize kimin götüreceği

ama o" -Broderick parmağıyla Alasdair'i işaret ediyor- "ne kadar çekici olursa olsun arabanıza sığmayacak."

Alasdair'e bir aşağı bir yukarı bakıyorum. "Sığabilirsin ama dar olur." Başımı sallıyorum. "Ama ikinizin de benimle gelmesine gerek yok."

Broderick o garip mırıltısını çıkarıyor ve çantamı omzumdan onunkine kaydırıyor. "Bırak seninle biz ilgilenelim, Gracie. Sana kur yapan kişiler olarak bu bizim ayrıcalığımız."

Tereddüt ediyorum ama omuzlarım düşüyor, gerçekten şehri tek başıma geçmek istiyor muyum?

"Tamam," diyorum.

Broderick kaşlarını kaldırır. "Arabanı sürmeme ne dersin? Geç oluyor ve sen de kötü bir gece geçirdin."

Ağzım seğiriyor. "İşte şimdi zorluyorsun." "Saçmalık,"

diyor ve yanağıma bir öpücük bırakıyor.

Alasdair bir ses çıkarır. "Stan aradı. Yarın öğlene kadar burayı temizleyebileceğini düşünüyor. Çıkarken kapıyı kapatacağım ve ikinizle evde buluşacağım."

"Teşekkür ederim," diyorum.

Alasdair'in gözleri parlıyor. "Bu, bir klanda olmanın bir

parçası.

Sizinle ilgilenmek bizim için bir zevktir."

Malikanenin önüne geldiğimizde YAWN yaptım.

Broderick bana bakıyor, tabii ki sürücü koltuğundan. "Zor bir gece miydi?"

Broderick'in arabayı kullanmasına izin vermem için beni ikna etmesi uzun sürmedi. Adrenalinin düşmesinden ve sıcak duştan sonra bacaklarım kan çanağına dönmüştü ve bir yatakta sızmaya hazırdım.

Broderick direksiyona geçmek için bir cazibe takındı ve sürüşün çoğunda onun bu versiyonuna gözlerimi kısarak baktım. İnsan formu, alıştığım çirkin suretine yeterince benziyordu.

ama farklı. Dar kalçaları ve sivri kaşlarıyla kötü çocuk çekiciliğini bu formda da koruyor. Saçları dağınık görünen kısa bukleler halinde kalmış. Boynuzlarını görmeyi neredeyse özlüyorum.

"Biraz stresliydi," diyorum.

"Doğru." Broderick tereddüt eder. "Elliot biraz korkabilir. Alasdair beni aradığında ona söylemedi, yoksa oturma odanızda üç gargoyle olurdu. Ama Alasdair bizden önce döndüğü için şimdi öğrenecek."

"Çıldırmak mı?" Ben soruyorum.

"Seni sevgiye ve atıştırmalıklara boğmaya çalışacak." Göz kırpıyorum. "Bana annelik mi yapacak?"

Broderick başını sallar. "Sana bildiği şekilde bakacaktır. Çok bunaltıcı olabilir. Sen söyle, ben de Alasdair'e mesaj atıp gece boyunca dikkatini dağıtmasını isteyeyim."

"Bu korkaklık olur," diyorum.

Broderick homurdanıyor. "Sahip olduğu enerji miktarına bakılırsa, bu ihtiyatlı bir davranış olacaktır."

Başımı eğiyorum. "Ben... Ben onu görmek istiyorum." "Oh?" Kaşları kalktı.

"Akşam yemeğinden ayrılırken, ben sadece..." Ne söyleyeceğimi ya da yaşadığım geceden sonra Elliot'ı görme ihtiyacımın nedenini bile bilmiyorum.

"Bana hiçbir şey açıklamana gerek yok." Broderick bilerek sırıtıyor.

Arabadan indik ve ön kapı pat diye açıldığında neredeyse verandaya varmıştık.

"Grace!" Elliot beni kollarına çekmeden önce "Grace" dedi. İnsan gibi görünen kollarına. Yine büyüsünü takıyor. Alasdair onu takip ediyor, yemek randevumuzdaki sertlik yok. Sanki klan lideri havada kalmış bir karara varmış gibi.

"Sana söylemiştim." Broderick sesini yükseltmeden önce mırıldanıyor. "Eve hoş geldin karşılamam nerede? Kız arkadaşın geldi diye soğukta mı kalacağım?"

Elliot beni içine çekiyor ve daha sıkı sıkıyor, bir elini kaldırarak Broderick'i ters çeviriyor.

"Burada olmana çok sevindim," diyor Elliot. "Alasdair aşırıya kaçmayacağıma dair bana söz verdirdi ama bir şeyler atıştırmak ister misin? Ya da biraz alkol?"

Ben gülüyorum. Broderick homurdanıyor ve Elliot'ı benden uzaklaştırıp kollarının arasına alarak öpüyor.

Oh.

Öpüşme iffetli bir şey değildi. Onlardan birini ilk kez bir başkasıyla birlikte görüyorum ve vücudumun bu kadar çabuk ısınmasına şaşırıyorum. Elliot öpücüğün içinde rahatlıyor ve Broderick'in dişlerinin bir kısmı parlıyor.

Broderick öpüşmeyi keser. "Bu beni kıskandırdığın içindi."

"Uh?" Elliot ağlamaklı bir sesle.

"Grace'i evinde ağırlamak, beni değil."

Elliot durur, ağzı açık kalır. "Aman Tanrım, gerçekten kıskandın mı?"

Broderick mırıldanıyor. "Belki de cadımızın senden biraz nefes almasına izin veriyorumdur."

Elliot'ın alnı endişeyle kırışır.

Broderick burnuna vurur. "Kıskanmıyorum. Sadece seni özledim."

Alasdair gözlerindeki ışıltıyla çifti izlerken içimdeki sıcaklığı bastırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Yatağa girmeye hazır değil miydim?

Bakışları bana dönüyor ve ben damarlarımda şarkı söyleyen uyarılmayı bastırmaya çalışıyorum.

"Bramblewick Malikanesi'ne tekrar hoş geldiniz," diyor Alasdair. "Yine çekilmez biri olmamaya çalışacağım."

23

ELLIOT

HUM, Broderick'in bana uzattığı bir tencereyi kuruluyorum. Genellikle ben yemek yaparken bulaşıkları o ve Alasdair yıkardı ama Grace'le yaşadığımız olay bu ritmi bozdu. Alasdair'in bulaşıkları yıkamak yerine Grace'e odasını göstermesini tercih ederim.

Alasdair aramızdaki en güçlü ve en koruyucu gargoyle. Eğer Grace ona alanımızı gezdirerek bir nebze olsun rahatlayabilirse, bunu isterim.

"Burada olduğu için mutlusunuz," diyor Broderick.

Arkadaşımın bakışlarından kaçıyorum ve tavayı rafa asıyorum.

Broderick'in bakışı devam ediyor.

İçimi çektim. "Evet, durumdan memnun değilim ama gecenin hepimiz için akşam yemeğiyle sona ermemiş olmasından mutluyum."

Broderick mırıldanıyor ve tam Alasdair kapıda belirdiğinde havluyu elimden çekip alıyor.

Alasdair, "Broderick'in yanındaki hazırladığınız odaya yerleşti," diyor.

Broderick bana kaşlarını kaldırdı. Tüm odalarımız aynı katta ama Broderick'inkinin hemen yanındaki misafir odası stratejik bir seçimdi. Grace'i yakınımda istiyorum. Grace'i çiftleşmemizin bir parçası olarak istiyorum.

"Strateji belirlemeyi biraz gevşetmelisiniz. Bunu zorlayamazsınız" diyor Broderick.

Gözlerimi ona diktim.

Alasdair'in yorgun sesi, hararetli bir tartışma olacağından emin olduğum konuşmayı böldü. "Başka bir şeye ihtiyacınız yoksa ben yatmaya gidiyorum."

Bana konuşma fırsatı vermeden gidiyor ve kalbim mideme iniyor.

"Git." Broderick eliyle işaret ediyor. "Ben burada bitireceğim. İkinizin konuşması gerek."

Arkadaşım bu kelimeye kötü bir vurgu yapıyor ama haksız da değil. Herkesi kandırdım ve Alasdair'le aramızdaki havayı dağıtmak için bir dakikamız bile olmadı. İhanetimden sonra yeniden bağlanmak için.

Broderick'i öpüyorum ve Alasdair'i takip ediyorum. Odasına varana kadar ona yetişemiyorum. Özel yapım büyük yatağın üzerine oturmuş, boynundaki cazibe yüzüğünü taktığı zinciri çıkarmış, boynuzlarından dikkatle kaçıyor. Yutkunuyorum, kapının pervazına yaslanıyorum.

"Burada ne yapıyorsun Elliot?" Alasdair başını kaldırmadan sorar.

"Artık davetli değil miyim?" Çok yorgun olduğunu söyleyip söylemeyeceğini, bu gece beni göndermek için bir bahane bulup bulamayacağını görmek için bekliyorum. Bir zamanlar, stresli bir Alasdair için çözüm ben olurdum. Geçen yıl içinde seks onun için bir çözüm olmaktan çıktı. Bunun olmasına nasıl izin verdim?

Alasdair, "Bu gece sana iyi davranabileceğimi sanmıyorum," diyor.

Ağzım kurudu. "Belki de üzerime fazla gelmemen gerekiyordur."

Alasdair'in kaşları kalkıyor.

Kendimi düzeltiyorum. "Bunun için hala çalışmam gerekiyor."

Alasdair'in tek büyük yanı boyu değil. Yüzüm kızarıyor ve bunu sayısız kez yapmış olmamıza rağmen içimde bir gariplik dalgası oluşuyor.

Alasdair'in ağzı çarpılır. "Kararsızım."

Kalmamı istiyor ama...

"Herkese yalan söyledim,"
diyorum. Klan liderim başını
sallıyor.
"Sen yaptın. Bunu yakında kelimelerle çözeceğiz. Buna ihtiyacımız var." Alasdair yere bakar. "Mesele sadece bu değil. Ben senin eşinim ve sen bana güvenmedin. Bunun yerine geçici bir çözüm buldun."
"Onu görene kadar ne kadar kötüleştiğini fark etmemiştim." Sesim küçük bir şey.
Alasdair'in parlak mavi gözleri beni yakalıyor, suçluluk
duygusu onları çiziyor.
Duygusal ve fiziksel olarak ona çekildim. Yaklaşımım yavaş.
Alasdair, "Bir şeylerin ters gittiğini fark etmeliydim," diyor.
"Kendine çok fazla yükleniyorsun. Henüz bilmeni istemedim. İkinizi de çiftleşmemize ekleme yapmamız gerektiğine ikna edene kadar değil. Çiftleşirken ona kur yaptığımı söyleyene kadar olmaz."
"Daha şüpheci olmalıydım." Alasdair ayağa kalkar. "Aynı zamanda, onu bulduğuna sevindim."
"Öyle misin?" Gözlerim büyüdü.
Alasdair gözlerini devirir. "Bu kadar şaşırmış gibi davranma. Her şeyi tahmin etmiştin."
"Çok fazla umutlanmak istemedim. Bana senin ihtiyaçların için konuşmamamı söylemiştin."
"İncinmiştim. Hâlâ da incinmiş durumdayım" diyor.
Elbise gömleğimi klan liderimin çıplak göğsüne bastırıyorum. "Özür dilerim, Alasdair."
Dudaklarım boğazının derisine değiyor ve kollarımı kavrıyor.
"Ve bir eş olarak başarısız olduğum için üzgünüm, çok
üzgünüm," diyor.
Boğazımdaki duygularla boğuluyorum. "Benden daha fazla değil. Seni aldatma kararını ben verdim."
"Senin yaptığın.... Çöpçatanlık mı
Elliot?" Bu beni sertleştirdi. "Um."
Bu kısmı itiraf etmek, önce Grace'le konuşmam gereken bir şeymiş gibi geliyor. Bir çöpçatan niyetini gösterir ve

Planlama. Benim yaptığımdan daha fazla planlama. Ve bizimle kalmasına neden olan durumla birlikte... Davranış tarzım iyi karşılanmayabilir.

"Ona her şeyi anlatmalısın," diyor Alasdair alnıma vurarak ve vicdanımı yüksek sesle dile getiriyor. "Kolunun altında sakladığın başka bir şey varsa. Stratejinin onunla olan şansımızı mahvetmesini istemiyorum."

Başarılar! Alasdair şimdiden Grace'e çiftleşmemizin bir parçasıymış gibi davranıyor.

Yine de korkuyla irkiliyorum. "Kalacağım. Bu kalamayacağım anlamına mı geliyor?"

"Ben öyle bir şey demedim. Bu halimle seni baştan mı çıkarıyorum?" Alasdair'in sorusu yavaştı. Sabit.

Yüzüm yanıyor, cazibemi giydiğimi unutmuşum. Daha önce insan formumdayken de bu işi yapmıştık ama bu gece... bu gece klan liderimin yanında çıplak olmam gerekiyor.

Bu gece yakışıklı bir insan yüzünün arkasına saklanamam. "İzin ver de kıyafetlerimi çıkarayım," diyorum.

Alasdair ve Broderick'in cazibelerinin aksine, benimki insan tarzı kıyafetlerle gelmiyor. Çeşitliliği ve modayı tek bir kıyafetle sınırlandırılamayacak kadar çok sevdim.

Alasdair arkasına yaslanıp beklerken gözleri kararıyor.

Gömleğimin düğmelerini açıyorum, geçen her saniye, her nefes ve kumaşın tene sürtünmesi sinirlerimi harekete geçiriyor. Tenim beklentiyle ısınıyor.

Ben giysilerimi katlayıp bir kenara koyarken Alasdair hareketsiz duruyor. Aptalca sinirlerimi yutuyorum, Alasdair gerçek halimi birçok kez gördü, ama bu benim kişisel hislerime yardımcı olmuyor. Büyü yüzüğünü kıpırdatarak çıkarıyorum ve kıyafet yığınının üzerine koyuyorum.

Kanatlarım geriliyor ve diğer özelliklerimin büyüyle bağlanmış olmasından kaynaklanan rahatsızlık hissini bastırıyorum. Bu tanıdık bir his.

Alasdair bana doğru adım atıyor. Yüzündeki şehvet, elimi yüzüme götürdüğümde beni rahatsız eden öz-bilinci hafifletmeye yardımcı oluyor.

Gerçek form. Alasdair yatak oyunlarına çekilmekte yavaş kalıyor, ancak harekete geçtiğinde bu çok güçlü bir şey.

Hâlâ giyinik olduğu için gözlerimi onun bütünlüğünde ziyafet çekemiyorum ama o beni benimkinde görebiliyor. Bu şekilde çıplak olmak nefesimi kesiyor. Uyarılma karnımda düşük bir şey. Onun önünde durmanın savunmasızlığından, yaklaşan bağlantıdan ve diğer arkadaşlarımın koridorun hemen aşağısında olduğu fikrinden tahrik oluyorum.

Grace'e henüz dostum diyemem.

Kalbim onun ne olduğunu biliyor, kibar toplum kur yapmayı gerektirse bile.

"En son ne zaman kaçırıldın?" Alasdair soruyor, aklımı cazibenin acısından ve kur yapma düşüncelerinden uzaklaştırıyor.

Yüzümün kızarması kulaklarıma kadar ulaşıyor. Alasdair hep böyle başlar. Yumuşak bir şekilde, üstü kapalı konuşarak. Bu, daha sonra açıkça konuştuğu anların daha sert geçmesine neden olur.

Boğazımı temizliyorum. "Bir hafta önce."

Alasdair şaşkınlıkla göz kırpıyor. İlişkimiz, aramızda seksin nadiren gerçekleştiği bir ilişkiye dönüşmüş olabilir, ancak Broderick ve ben genellikle daha aktifiz.

Parmak eklemiyle çenemi yukarı kaldırıyor. "Açıkla, kalbim."

Birçok şey söyleyebilirdim ve bunlar doğru olurdu ama gerçek olmazlardı. Hepimizin meşgul olduğunu, Broderick'in şu anki projesinde kendini tüketecek kadar çalıştığını ve benim de Grace ile meşgul olduğumu söyleyebilirim ama söylemem.

"Doğru gelmedi," diye fısıldadım.

"Onu zaten kandırıyordun," diyor Alasdair bir şekilde tam olarak ne demek istediğimi anlıyor ama diğer kısımları kaçırıyor.

"Sadece ona değil." Dudağımı ısırdım. "Ona dokunduğumda ikinizi aldatıyormuşum, ikinizden biriyle birlikte olduğumda da onu aldatıyormuşum gibi hissediyordum."

Alasdair yanağımı okşuyor.

"Ah, kalbim, çok sıkı sarılmış olmalısın." Sesinin çakılları içime işliyor ve ereksiyonum sallanıyor. Düğümüm şimdiden şişmeye başladı.

Eli etrafımı sararken inliyorum, pratik vuruşlar beni ayak parmaklarıma kadar kaldırıyor, kalçalarımı onun kavrayışına doğru sallıyor.

"Bunu bekliyordun," diyor Alasdair ve ikimiz de seksten bahsetmediğini biliyoruz.

Onun komutasına ihtiyacım var.

Yumuşak öpücükler yanaklarıma, dudaklarıma, beni tekrar okşarken kapanan göz kapaklarıma düşüyor.

"Alasdair, lütfen."

Mırıldanıyor. "Düğümümü atman için çok şey gerekecek."

Neredeyse ağlayacaktım. Hızlı bir şey istemiyorum. Kalbim karmakarışık ve Alasdair'in hakimiyetinin dikkatli elinin beni temizlemesine, beni affetmesine ihtiyacım var. Hazırlık gibi bir şey yüzünden aramızdaki ilişkiyi kısaltmak bir reddedilme gibi geliyor.

Bu düşünceyle hıçkırıklara boğuldum.

"Şşş, kalbim." Alasdair'in pençeli eli saçlarımı kavrıyor ve çekiştirmesi içimde bir rahatlama dalgası yaratıyor. Bir sonraki sözlerini söylediğinde, dizlerimin bağı çözülüyor. "Yatağa uzan."

Saçlarımı serbest bırakıyor ve ben de sendeleyerek onun istediğini yapıyorum. Battaniyeleri geri çekiyorum ve çarşafların üzerine uzanıyorum. Yüzümü onun kokusunu taşıyan kumaşa bastırmak istiyorum ama direniyorum. Bu gece bu pekâlâ gerçekleşebilir ve bunun için sabırlı olacağım.

Alasdair yatağın yanındaki lambayı yakıyor ve ışıkları kapatıyor. Sıcak ortam karşısında içimde gergin bir şeyler gevşiyor. Işık ve gölge bedenlerimizi sevgiyle okşuyor. Elleri eteğine gidiyor. Onu çıkarma hareketlerini aceleye getirmiyor ve her an beklemenin lezzetli hissini artırıyor.

Alasdair'in cesedi ortaya çıktığında inledim. Devasa dostumun gülümsemesi alaycı. Komodine gidiyor, bir şişe kayganlaştırıcı ve düğümünü benim almamı planladığımızda kullandığımız popo tıkacını çıkarıyor.

Kalçalarım sallanıyor ve usulca güldüğünde utancım içime işliyor.

"Çok hevesli," diyor kayganlaştırıcıyla bana yaklaşırken.

Şişenin tıkırtısı sikimi kaldırdığında başımı tekrar çarşafın üzerine koyuyorum.

"Siktir," diye fısıldıyorum. Birkaç iffetli öpücük dışında henüz bana dokunmadı bile. Erken gelmek bir seçenek değil. Onu almalıyım, hepsini, kalbim ve ruhum bunu gerektiriyor.

Alasdair'in kuyruğu dönüyor ve dostum kayganlaştırıcı sürülmüş elini kuyruğun üzerinde kaydırıyor. Nefesim kesik kesik çıkıyor ve beklenti içimdeki gerilimi artırıyor. Alasdair bana kaşlarını kaldırıyor ve ben de ayaklarımı yatağın üzerine koyup kalçalarımı kavrıyor ve kendime doğru çekiyorum.

Kuyruk yanaklarımın ve büzülmüş deliğimin arasından kayıyor. Taşaklarıma vuruyor. Yumuşak bir şekilde beni okşuyor.

Alasdair orada bana bakıyor, kuyruğunun ucunun içime girmesini izliyor. Küçük istila büyürken homurdanıyorum.

Alasdair hırlıyor, kuyruğu benden uzaklaşıyor ve dizlerinin üzerine çöktüğünde kalbim duruyor, iri elleri uyluklarımın arkasını bana doğru bastırıyor. Dili üzerimde gezindiğinde ve ben teslim olana kadar oraya bastırdığında haykırıyorum. İçime girerken inliyorum. O kadar sertim ki, prekum midemi boyuyor, aklım o kadar başımdan gitmiş ki, onun fişi tutup yağladığını fark etmiyorum. Dilinin yerini içime bastıran yuvarlak sertlik alana kadar fark etmiyorum bile.

"Oh!" diye homurdandım.

"Sakin ol, bunu kaldırabilirsin." Alasdair'in sesi karanlık ve aç.

Burnumdan nefes alıyorum, nefes verirken dışarı itmeye çalışıyorum. Birkaç nefes ve Alasdair'in sabırla içeri ve dışarı itmesi gerekiyor ama tıkaç içeri girdiğinde ikimiz de

İnle. Tam streç, gelecek olanla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil, ama bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu.

Fiziksel olarak verdiğim zihinsel ve duygusal duvarlar yıkılıyor.

"Bu kadar ileri gitmesini hiç istememiştim," diyorum. "Bu kadar uzun süre yalan söylemek."

Alasdair ayaklarımın yatağa düşmesine izin veriyor ve uyluğumun iç kısmını usulca öpüyor. Sözlerim karşısında sessiz.

"Yemin ederim," diye soluk soluğa kaldım, duygularım öfkeyle kabarıyordu. "Tanıştığımız anda ona söylemeyi planlamıştım ama bizi reddetme ihtimali beni durdurdu. Onu bulduktan hemen sonra kaybetmekten korktum. Bunun bizim sonumuz olacağından korktum. İlişkimizin kötüleşmeye devam edeceğini. Sahip olduğum tek aileyi kaybedeceğimi."

Sesim gözyaşlarıyla kalınlaşıyor ve Alasdair elini kalbime bastırıyor, ovuşturuyor, ağırlığıyla gerginliği yatıştırıyor.

"Sus, Elliot."

Titreyerek nefes alıyorum. "Lütfen her şeyi mahvetmediğimi söyle."

Bu benim en derin endişem. Ne kadar stratejik davranırsam davranayım, ilgili herkesi ne kadar önemsersem önemseyeyim, eylemlerim tek başına mümkün olanı mahvedecek.

Alasdair başını öne eğer. "Sen mahvetmedin. Elliot, ilişkimizdeki çatlaklara ışık tuttun. Pişmanca davranmış olabilirsin ama ailen hâlâ senin için burada. Ben de hâlâ senin yanındayım. El altından yaptığın her şeye rağmen seni sevmeye devam edeceğim çünkü senin niyetin asla bizi incitmek değil."

Yutkunuyorum ve gözyaşlarımı siliyorum, fişin gerginliğine alışıyorum. Aramızdaki sükunetten geriye kalan tek şey paylaştığımız yakınlık.

"Öp beni?" Ben soruyorum.

"Ah, kalbim, her zaman."

Alasdair üzerime tırmanıyor. Dudakları dudaklarımla buluştuğunda, öpüşme yavaş ve nazikçe başlıyor. Bedenim onunkine karşı sallanıyor ve öpüşmelerimiz kontrollü kalarak soluksuz bir hal alıyor. Çaresiz bir ses çıkardığımda sert aleti benimkine bastırıyor ve nabız gibi atıyor.

Alasdair öpücüğü kesiyor, gözleri karanlık. Dişlerini boynuma geçiriyor ve yıllar önce üzerimde bıraktığı çiftleşme izini yakalıyor. Vücudumun aşağısını öpmeye devam ediyor, dudaklarını yalıyor.

"Hayır, hayır, hayır" diyorum aşağı indiğinde, gideceği yeri tahmin ederek.

Alasdair kaşlarını çattı. "Hayır mı?"

Ses tonu alaycı, bu gargoyle'da görmem gerektiği kadar sık görmediğim eğlenceli bir yan.

"Bana kafa atarsan gelmeden duramam," diyorum. Yanaklarım o kadar kızardı ki neredeyse canımı acıtacaktı.

Alasdair'in gülümsemesi acımasızdır. "Bu gece her şeyimi almak istiyorsan, gelmekten vazgeçeceksin."

Sikimi ağzına aldığında nefes nefese kıpırdanıyor ve tıkacın etrafını sıkıyorum. Dişlerine dikkat ederek üzerimi yalıyor ve beni daha derine emiyor. Her hareketi o kadar sistemli, o kadar ölçülü ki ağlayabilirim. Alasdair parmaklarını etrafımda dolaştırıyor, alay etmek için düğümümün kabarıklığının hemen üzerinde sıkıyor.

İkimizin de orgazma ulaşabilmesi için düğümlerimizin sıkıca kavranması gerekiyor. Her iki arkadaşım da benimkini elle nasıl kavrayacaklarını bilme konusunda yetenekliler. Alasdair'in diğer eli altıma uzanıyor ve tıkacı kavrayarak ağzına doğru hareket ettiriyor.

Gelmemek acı veriyor. Grace'in ya da Broderick'in burada olmasını dileyerek, kızgın bir karmaşaya dönüşmekten bir nefes uzaktayım.

Onun kokusunu alabilmek için çok çabalamalıyım, ama koku tekrar kayboluyor ve ben ihtiyaç içinde inliyorum.

Alasdair sonunda fişimi çekti ve beni yatağa yatırdı. Sabrı tükenirken, kayganlaştırıcıyla kaplı

bana doğru bastırıyor.

İnliyorum ve onu alabilecek kadar rahatlamaya çalışıyorum. Alasdair'in sahip olduğu canavarı kabullenmek bir süreç.

"Siktir," diye inliyorum.

"Çok güzel. Al beni, Elliot."

Başı kas halkasını geçtiğinde tıslıyorum ve onunla aynı anda göğsümün derinliklerinde inliyorum. Geri kalanı, saçlarımın ucundan ayak parmaklarıma kadar hissettiğim yavaş nabızlarla, etli düğümü bana baskı yapana kadar takip ediyor.

Alasdair içime girip çıkmaya başladı, hareketler yavaştı.

"Kalbim, bana çok iyi uyuyorsun, tohumumun senden damladığını görmek için sabırsızlanıyorum" diyor.

Onun affetmez kalınlığını sıkmaktan kendimi alamıyorum ve o inliyor. İçimde ilerliyor, her hassas mükemmel yere çarpıyor.

Her darbede küfrediyor ve inliyorum. Yalvaran sesler benden dökülmeye başlıyor, bedenim çok sıkı ve tamamlanmaya muhtaç. Pençelerim çarşaflarına saplanıyor ve sikimi kavramak istiyorum ama Alasdair'in baskınlığını teslim olamayacak kadar çok arzuluyorum.

"İşte bu," diyor Alasdair. "Düğümümü alacak mısın?"

"Evet!" Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Alasdair sertçe bastırıyor ve içeri kaymadan önce gerilen gözlerim başımın içinde geriye yuvarlanıyor ve bağırıyorum. Alasdair hırlıyor ve zonkluyor, içimi onunla boyuyor.

Alasdair düğümümü sıkıca kavradığında ve vücudum serbest bırakıldığında kelimelerim kayboluyor ve anlamsızlaşıyor. Yüzüm örttüğüm çarşaflara sertçe gömülüyor.

Doruk noktası beni paramparça ediyor. Suçluluk duygum, endişelerim, fiziksel rahatlama ve zevkle kırılıyor. Bedenimin Alasdair'inkiyle aynı anda çarpması, arzuladığım eve dönüştü.

Boynumu öpüyor ve mırıldandığı her övgü sözcüğünde eriyorum.

"Kalbim, aşkım, güzel dostum. Seni her zaman affedeceğim."

24

GRACE

Konforlu misafir yatağımın içindeyken tekrar dışarı çıkıyorum. Oda çok güzel dekore edilmiş ve kendimi rahatlatmak için elimden geldiğince çok şey topladım, ama hala yabancı bir odada, yabancı bir evde yalnızım. Zihnim henüz çarşaflara sarılmama izin vermiyor. İpek bornozumu çekiyorum, en sevdiğim kısa fırfırlı geceliğimi örtüyor.

Bu gece Broderick'e yalan söylememiştim. Moda ve güzel şeyler benim başa çıkma mekanizmalarımdır. En sevdiğim giyim eşyalarımın her biri özel dikimdir ve en sevdiğim terziyle zaman ve listeler gerektirir. Her liste ve titiz detay beni sakinleştirir.

Bu gecelik vintage tasarımlı ve neredeyse şeffaf, bol miktarda tüllü kumaş göğüslerimden ve kalçalarımdan düşüyor, dantel kenarları uyluğumun ortasına kadar uzanıyor. Muhteşem ve beni bir yıldız gibi hissettiriyor ama mutfağa giderken bornozsuz giyebileceğim bir şey değil.

Su, bir bardak su, bu yeni ortamda rahatlamama yardımcı olacak. Koridora baktığımda karanlık olmasa da boş olduğunu görüyorum. Alasdair'in kendi odası olarak işaret ettiği odanın kapısı aralık ve oradan ışık sızıyor. Koruyucu gargoyle'u rahatsız etmek istemediğim için aceleyle uzaklaşıyorum.

Mutfağa giden yolu bulana kadar karanlık merdivenleri dikkatle iniyorum. Girişteki ışık hala yanıyor ve mutfağın rahat ortamı, yıllarca süren samimi anlar ve sevgi dolu görevler kalbimin hızını yavaşlatmaya yardımcı oluyor. Birkaç yudum su içtikten sonra odama geri dönüyorum.

Mutfağın rahatlığından ne kadar hoşlansam da, gerginliğim yatıştığında, herhangi birinin beni evde bornozumla dolaşırken fark edebileceğinin daha fazla farkına varıyorum. Bu pek de kibar bir davranış değil.

Koridor bıraktığım gibi, ama neşeli mutfağın bağlamından sonra, gölgeler hoş bir şekilde etrafımı sarıyor. Alasdair'in kapısından gelen ışık hala tek aydınlatıcı ve ona da uyumakta zorlanıp zorlanmadığını sorma isteğimi bastırıyorum.

Başımı sallıyorum ve sesi duyduğumda misafir odama doğru dönüyorum.

İnleme uzak, yumuşak.

Ödünç aldığım odanın kapısında donup kalıyorum ve kalp atışlarım hızlanıyor. Bir şey beni gece yatağıma dönmek yerine koridorda yürümeye zorluyor. Daha sonra kendime sadece bir sesi kontrol ettiğim yalanını söyleyebilirim, merak ve şehvetin beni çektiğini değil.

İnleme sesi Elliot'a benziyordu.

Ve Alasdair'in odasından geldi. Kapının aralığından sızan ışık, bir işaret feneri gibi davranıyor. Daha derin bir inilti bedenimin kontrolünü ele geçiriyor. Bakmamalıydım... ama sanki transa geçmiş gibi bakıyorum. Yakındaki bir okuma lambası, yatakta hareket eden iki gri bedeni ortaya çıkarıyor. Alasdair'in formu Elliot'ınkini gölgede bırakıyor ama bu neler olduğunu görmemi engellemiyor.

Elliot sırtını yastıklara yaslıyor, Alasdair'in başı açık bacaklarının arasında, belirgin bir ritimle hareket ediyor. Büyük çirkin adam altındaki bir şeyle oynarken Elliot bir ses çıkarıyor.

Gitmeliyim.

"Seni kapı aralıklarında bulup duruyorum." Fısıltı beni yerinden sıçratıyor ama bir el ağzımı kapatarak sessiz kalmamı sağlıyor. Isı ve talaş kokusu etrafımı sarıyor, aşinalık hissiyle rahatlıyorum.

Broderick usulca kıkırdıyor, bir sesten çok göğsünün sırtıma değdiği bir hareket. Elini yavaşça kaldırıyor, pençesi yanağımda gezinirken içimi bir ürperti kaplıyor.

"Onları rahatsız etmek istemeyiz; bu uzun zamandır beklenen bir şey." Broderick fısıltısını alçak tutuyor.

Yutkunuyorum ve yüzüm yanıyor. "Gitmeliyim, muhtemelen onlara katılmak istersin."

Sırtımda kalçalarımı oynatmak istememe neden olan bir sertlik var. Biriyle birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu ve şimdi aynı anda üç erkeğe birden kur yapmaya atıldım. Beynimin kısa devre yapmaması bir mucize.

Broderick iri elini karnıma bastırarak beni olduğum yerde tutuyor.

"Hayır, ikisinin de buna ihtiyacı var. Elliot aldatmacasıyla klan liderimizi incitti, bu onların bunu aşma zamanı."

"Seks yoluyla mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bunu sanki acı samimiyetle aşılamazmış gibi söylüyorsun. Sanki Elliot'ın, Alasdair aletini içine sokana kadar kendini gerilmeye bırakması önemli ve güzel bir şey değilmiş gibi."

Sıcaklık beni tüketiyor ve kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Hiçbir şeyi saklamıyor. Geceliğimin ve bornozumun altında çıplak kaldım. Yatakta hareket eden bedenler yüzünden kalçalarım şimdiden kayganlaştı.

"Bu özel bir konu," diye fısıldıyorum.

"Ah, ama sen ihtiyacını giderdin. Ne yapacaksın, küçük Gracie? Derinin altındaki ateş soğuyana kadar geri dönüp yatağında dönüp duracak mısın?"

Broderick'in eli bornozumun ipeksi kumaşından aşağı kayıyor ve kravatımı çekiyor. Düğüm çözülüyor ve bornoz açılarak ince geceliğimi serin havaya maruz bırakıyor.

Koridorda. Sıcak ışık beyaz kumaşa vuruyor ve altındaki vücudumun hatlarını ortaya çıkarıyor. Broderick'in gri elinin daha da aşağı kaymasıyla oluşan kontrast, dudaklarımdan dökülen nefesin titremesine neden oluyor.

"Çok güzel, en güzel pasta gibi. Ya da belki acı çekmeyeceksiniz, belki yatağınıza gidip her türlü yaramaz düşünceyi düşünmeyi planlıyorsunuz. İhtiyacını giderene kadar kendine dokunmayı. Vibratör getirdin mi?"

Kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Başımı iki yana sallıyorum. Hayır, birkaç şey getirdim, en sevdiğim geceliğimi, eşofmanlarımı, bir bornozu, küçük bir kozmetik setini ve hatta bir yastık kılıfını. Vibratör getirmedim.

"Ah, demek ki acı çekmenize izin veremem. Bu beni berbat bir ev sahibi yapar." Broderick parmaklarını kumaşın üzerinden monsuma bastırıyor ve inlememek için kalçalarımı birbirine doğru geriyorum. Broderick duruyor, diğer eliyle saçımın bir tutamını pençesinin etrafında kıvırıyor. "Bana durmamı söyle Grace. Bacaklarının arasındaki ağrıyı dindirmene yardım etmemi istemediğini söyle."

Nefes veriyorum. Ona durmasını söylemeliyim.

Broderick'in sesi derinleşiyor. "Dilimin o ıslaklığı yalamasını hoş karşılamayacağını söyle bana."

Kelimeler amımı ağlattı. Hiç bu kadar ıslandığımı hatırlamıyorum.

"Birbirimizi çok az tanıyoruz," diyorum.

"Seni tanıyorum Gracie. Kokunun ağzımı sulandırdığını biliyorum ve her ne kadar saklamaya çalışsan da Elliot'a karşı hissettiklerinin farkındayım. Ama bunun bunlarla ilgili olması gerekmiyor. Karanlıkta iki yabancı olabiliriz, hem merakımızı giderebilir hem de bir arzuyu tatmin edebiliriz."

Pençeleri geceliğin dantelli süsüne ulaşır ve onu daha yukarı çekmeye başlar. Yatak odasında Alasdair komodinin üzerine bir şey koyuyor ve Elliot'ı yatağa yatırıyor. Sızlanıyorum.

Broderick saçlarımda inliyor.

"Şşş. Bunu istiyor musun?" diye

soruyor.

Alasdair'in kalçaları, yüzünü çarşafın içine sokan Elliot'a karşı çalışmaya başlar.

Dudaklarım aralandı. "Lütfen-"

Broderick sırtımı duvara yaslamam için beni çeviriyor, iki gargoyle'ı göremiyorum ama elleri göğüslerimi sıkmak için yukarı kalkıyor ve içimi eriten sıcaklık bir cehenneme dönüşüyor.

Broderick'in ağzından bir ses çıkar. "Daha sonra bunlara ilgi göstereceğim ama şimdi tatlımı alacağım."

Önümde diz çöküyor, kanatları sessizce açılıyor ve menteşedeki pençeleri bileklerimi sarıp kaldırarak başımın üzerinde sabitliyor.

Nefesim kesildi ve Broderick dondu kaldı. "Kelimeyi söyle Grace, ben de durayım... Hiçbir şey söyleme ve bir gargoyle dilinin nasıl bir his olduğunu öğren."

Beynim kısa devre yapıyor. Bir gargoyle'un... dili.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Broderick'in sırıtışı karnımda keskin bir kıvılcım yaratıyor. Geceliği yukarı itiyor ve duruyor.

"Oh, bir resim kadar güzel görünüyorsun. Pembe ve sulu." diyor.

Nefesi ıslaklığıma çarpıp ürpertiyor. Bacaklarımın onun incelemesi için açılmasına engel olamıyorum. Eğiliyor ve içime sıcak dokunuşlar yapıyor. Nefesim kesiliyor ve diliyle ne demek istediğini anlıyorum.

Broderick'in dili uzun, kalın ve güçlü. Amımdan yukarı doğru ilk yalayışında sessiz kalmak için dudağımı acı verecek kadar ısırıyorum.

Yukarıdaki tüm tanrılar beni kurtarsın. Ya da bu an hiç bitmesin. İkisi arasında tatmin olacağım bir şey yok.

Broderick geceliğimi yumruklarıyla kavrıyor.

Arkasına yaslandığında gözleri büyümüştü. "Siktir, Gracie, senin tadın benim yeni favori yemeğim."

"Ellerime ihtiyacım var," diyorum o kadar alçak sesle ki duyduğuna şaşırıyorum ama duyuyor. Kanatlarındaki pençeler elimi serbest bırakıyor.

Bileklerimi ve ellerimi ağzıma bastırarak kendimi muffle ediyorum.

Broderick'in sırıtışı o kadar geniş ki ışık dişlerine vuruyor.

Tamam mı? Benimle konuşuyor.

Başımı sallıyorum ve gargoyle beni yok ediyor.

Daha önce yenmeyi tecrübe ettiğimi sanıyordum. Broderick'in beni yiyişine kıyasla hiçbir şey yaşamamıştım. Dili kaygan kıvrımlarımın üzerinde kayıyor, kalçalarımın ona karşı sallanmasını sağlayacak şekilde baskıyı sertten yumuşağa doğru değiştiriyor. Broderick bir elini dizimin arkasına doluyor ve bacağımı omzunun üzerinden geçirerek ciğerlerimdeki havayı boşaltacak şekilde beni duvara doğru daha sert bastırıyor.

Aynı anda her yerde. Hevesli ve yetenekli.

Broderick dilini içime kaydırdığında boşalmaya can atıyorum. İçeri ve dışarı hareket ettiriyor, kaygan kalınlığıyla içime giriyor, her santimimin tadına bakıyor.

Elliot odadan bağırıyor ve Alasdair serbest bırakılması gereken şeyle homurdanıyor. Broderick'in dili üzerimden kayıyor ve klitorisimi emiyor, doruğa ulaşmamla birlikte körüklediği zevki doruğa çıkarmaya zorluyor.

Vücudum eğiliyor ve elimden geldiğince çok ses çıkarıyorum, ancak his dalgası kulaklarımı çınlatıyor ve bir hıçkırık elimden kaçıyor.

Yüce Tanrım. Hiç bu kadar sert boşalmamıştım.

Ben aşağı inerken Broderick beni kucaklıyor, sularımı en sevdiği tatlıymış gibi höpürdeterek içiyor. Dokunuşuna karşı hassaslaşarak nefes alıp veriyorum. Gargoyle beni dillemeyi bırakıyor ama yeni favori yerine sokulmaktan da geri kalmıyor. Omuzları sessiz bir kahkaha gibi titriyor.

Neden gülüyor?

Kaşlarımı çatıyorum ve Broderick kalçamın yan tarafına dokunuyor. Bir güreş müsabakasında pes etmek gibi. Dehşetle, kalçamın başının etrafındaki tutuşunu bırakıyorum ve o da omzunda olan bacağını yere bırakıyor.

Benden önceki gargoyle'ı neredeyse boğmuş olmanın verdiği sinir, onun müstehcen sırıtışı karşısında dağılıyor. Pekala, umursuyor gibi görünmüyor.

Rahat bir nefes alıyorum ve bir anda bedenimi ayakta tutan gerginlik ve güç kayboluyor. Uykuya dalmak artık hiç de zor olmayacak.

Broderick ayağa kalkıyor ve belimden kavrayarak, birbirleriyle mırıldanan arkadaşlarına mahremiyet sağlamak istercesine bizi aralık kapıdan uzaklaştırıyor.

Bana verilen odanın önünde durana kadar gideceğimiz yeri fark etmiyorum. Gözlerimi açıyorum. Onu içeri davet etmeli miyim?

Bu gargoyle beni orgazm etti, kesinlikle bu iyiliğe karşılık vermemi istiyor olmalı.

Ağzımı açıyorum ama alnımı öptüğünde hemen kapatıyorum, dudakları hâlâ benim özümle ıslak.

"İyi uykular, Gracie."

"İstemiyorsun..." Gözlerim giydiği eteği iten şişkin sertliğe takılınca sözümü kesiyorum.

Gülümsüyor. "İstiyorum ama bunun için doğru zaman değil. Bir araya geldiğimizde karanlıkta keşif yapan yabancılar olmayacağız."

Ağzım seğiriyor. "Bu öpüşmek için mükemmel anı beklemek gibi bir şey mi?"

"Aramızdaki her ilk, tadını çıkarmayı planladığım bir şey. Alasdair kadar sabırlı ya da Elliot kadar stratejik olmayabilirim ama yaşadığımız her ilkin günahkârca unutulmaz olmasını sağlayabilirim."

Bununla birlikte Broderick beni bırakıp yanımdaki odaya girdi.

O gittikten sonra bir süre orada durdum.

Hava nereye gitti? İçimden bir ses benim sekse bakış açımla bu evdeki muamelenin çok farklı olduğunu söylüyor, ya da belki de daha önce benim zevkime bu kadar önem veren insanlarla birlikte olmadım.

Seks, içinde bulunduğum ilişkilerde her zaman verili bir şey olmuştur. Eğer biriyle çıkıyorsam.

seks yapıyorum. Eğer yapmıyorsam, tek başıma yapıyorumdur.

Ama Broderick'in Elliot ve Alasdair'in bir araya gelişinden bahsetme şekli... buna güzel demişti. Göğsümde bir sızı oluştu.

Gerçek hayatta mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir şeyin özlemini çekiyorum.

Samimiyet.

25

ALASDAIR

Broderick mutfağa girdiğinde ben telefonumda haberleri okuyordum. Elliot hazırladığı yumurtalı ekmeği tabaklara koyuyor, insani cazibesinin üzerine bir önlük, elbise gömleği ve pantolon giymiş. Elliot'ın son zamanlarda bu kadar sık glamour'unun arkasına saklanması endişe verici.

Bu genellikle stresli olduğunun bir işaretidir, ama şimdi Grace'e olan hisleriyle... Öz bilinciyle ilgili tartışmalar öngörüyorum. Cazibeler çok sık takılmak için değildir. Rahat değiller.

"Teşekkür ederim, Elliot. Bu sabah iyi ve rahatlamış görünüyorsun. Misafirimiz hâlâ uyuyor mu?" Broderick sorar, gözleri neşe doludur.

Elliot kızarıyor ve bir mutluluk parıltısı bir an için dikkatimi dağıtıyor.

"Grace hâlâ uyuyor. Dün stresli bir gün geçirdi." Elliot öyle diyor. Sobaya doğru dönerken yüzü kızararak rahatsız bir ifadeye bürünüyor.

Broderick'e kaşlarımı kaldırıyorum, onun da gülümsemesi genişliyor.

"Bu sabah kapımın önünde oldukça ilginç bir şeyin kokusunu aldım," diyorum. Grace ve Broderick'in uyarılmalarının kokusu hafif ama mevcuttu. Güller ve sedir ağacı ile misk kokusu. Ağzım sulandı ve Broderick'le nadiren böyle bir araya gelirdik.

Elliot kokusunu almadı ama benim koku alma duyum daha güçlüdür.

Broderick'in gülümsemesi artık saf kötülük. "Öyle mi? Misafirimize yatağına kadar eşlik ediyordum."

Homurdanıyorum. "Koridorda mı?"

Broderick'in sırıtışı azalmaya başlar. "İkiniz için de sakıncası yok, değil mi?"

Uzun zamandır aynı kişiye kur yapmak zorunda kalmamıştık. Broderick ve ben kendimizi birbirimizin eşi olarak görmüyoruz. Zaman zaman fiziksel olarak yakınlaşıyoruz ama Elliot her zaman içimizde farklı arzular uyandırdı. İkimiz de aynı erkekle çiftleştik ve başlangıçta bunun getirdiği duygularla baş etmek zorunda kaldık.

Elliot döner ve hareketsiz kalır. "Sen ve o...?"

Broderick şimdi rahatsız bir şekilde boğazını temizliyor. "Evet, samimiydik. İkimiz de seni ve Alasdair'i gördükten sonra."

Elliot'ın alnı kırışıyor ve oradaki ifadeyi çözmek zor ama kokusunda kıskançlık var. Ve sonra kızarıyor.

"Oh, ikiniz de bunu gördünüz mü?"

Ona gülmemek için dudaklarımı yuvarlıyorum. Adımlarımı zorlaştıran stres gitmişti. Elliot'la dün gece paylaştığımız yakınlık onu yok etti.

Elliot dudaklarını büzer. "Broderick, onu baştan çıkarmaktan daha fazlasını istiyoruz ve siz ikiniz daha yeni tanıştınız."

Broderick ellerini kaldırır. "Bunları bilmek için onunla bir hafta geçirmeme gerek yok ama Elliot, ona bir hafta kur yaptın ve ona dokunmadın. Neredeyse gerginlikten titriyordu."

Elliot kaşlarını çatarak başka tarafa bakarken mırıldanıyorum.

"Çiftleşmemizi onurlandırmaya çalışıyordum."

Broderick başını sallar. "Grace de muhtemelen bunu biliyordur ama böylesine hayat dolu bir kadını eksik bırakamazsınız."

"Yapmayacağım," diyor Elliot ve sonra yüzünü buruşturuyor. "Onunla hoşlanmayabileceği bir şey hakkında

konuşmam gerekiyor."

"Ne?" Broderick soruyor.

Elliot başını sallar. "İlk öğrenen o olmalı." Broderick omuz silkiyor ve bana dönüyor. "Aramız iyi mi?"

"Casusluk konusunda mı yoksa-"

Broderick'in homurtusu araya giriyor. "Ayak parmaklarına basmıyor muyum? Her yere onun kokusunu mu bırakıyorum?"

Cevap vermeden önce kahvemi yudumluyorum.

"Hayır. Grace kendi başına bir insan. Dürüst olmak gerekirse, etkileşimlerinizin bu kadar kolay olmasını biraz kıskanıyorum. Ben kötü gitmeden hiçbir şey söyleyemiyor gibiyim."

Broderick bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Zamanla onunla nasıl konuşacağını bulacağını düşünüyorum."

"Çok fazla duyguya kapılıyorum ve sonra yanlış bir şey söylüyorum," diye itiraf ediyorum.

Elliot başını öne eğer. "Belki de duygularını kendi başına gözden geçirmek için zamana ihtiyacın vardır. O bir liste yapar ve yazardı. Bence ikiniz bu yönden birbirinize benziyorsunuz."

Bir ses hepimizi suçluluk duygusuyla dondurdu.

Grace'in onun hakkında dedikodu yaptığımızı düşünmesini istemeyiz.

Öyle olsak bile.

Eloise ve Graham mutfağa giriyor ve hepimiz rahat bir nefes alıyoruz.

"Günaydın," Elliot şarkı söylüyor.

"Günaydın, tatlım. Yardım etmemi istediğin bir şey var mı?" Eloise sorar.

Elliot burnunu kıvırıyor ve tezgâhtaki koltukları işaret ediyor. "Kahvaltı görevindeyim, sakın devralmaya kalkma."

Eloise gülüyor ve yanımdaki tabureye yavaşça oturuyor. Onlar için daha iyi tabureler almayı not ediyorum. Graham ayakta kalıyor.

"Opera nasıldı?" diye sordum.

Graham homurdanıyor ve Eloise ona bir dirsek atıyor.

"Bale," diye düzeltiyor Eloise. "Harikaydı, Alasdair." Sesinde bir huşu vardı ve yüzü uzun zamandır görmediğim bir şekilde hülyalıydı.

Devam ediyor. "Koltuklar harikaydı-"

Graham alay ediyor. "Sıkıştım!"

"Sahneye göre harika bir şekilde yerleştirilmişler," diye ekliyor Eloise. Gözleri mizahla parlıyor ama bana dönüyor. "Bizi şımartıyorsun."

Yüzümdeki gülümsemeye karşı koyamıyorum. "Seni ben şımartıyorum. Graham sadece vekaleten şımartılıyor."

Yaşlı gargoyle gözlerini bana dikiyor ama ikimiz de onun yalnız gitmesine izin vermeyeceğini biliyoruz. Geriye kalan tek eşi o. Ona eşlik etmek onun onuru ve sorumluluğu.

Eloise ellerini kibarca kavuşturur. "Ama kesinlikle masraf -"

"Klan Annesi," diye araya girdim büyük bir saygıyla. "Bize başımızı sokacak bir çatı, ihtiyaç duyduğumuz bir aile verdin ve her ihtiyacımızı karşılamak için çalıştın. Seni şımartmamıza izin ver."

Eloise'in gözleri sulanır, ama burnunu çeker ve kimsenin istemediği aşırı büyük bir genç gargoyle'u kabul eden o saçma sapan kadına geri döner.

"Sanırım üçünüzün bizi şımartmasında bir sorun yok," diyor ve Graham bir kolunu onun omzuna doluyor.

Merdivenlerden bir ses geliyor ve Grace içeri girince hepimiz konuşmayı kesiyoruz.

Bir elbise giyiyor. Moda hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum ama bu dün gece giydiği kırmızı elbiseden daha rahat. O elbiseye ve onun göğüslerini sevgiyle sarışına neredeyse ağzım açık bakacaktım. Gece boyunca gözlerimi yüzünden ayırmamak için kendimi zor tuttum. Bu elbise çok güzel ama neyse ki konuşmayı o kadar da zorlaştırmıyor.

Bakışlarımız altında kapı aralığında donup kaldı. "Günaydın."

Bakışları Broderick'e değiyor ve yanakları kızarıyor.

Grace'in ihtiyaçlarının usta marangozumuz tarafından karşılanmış olması ruhumda bir şeyleri rahatlatıyor.

"Grace," diyor Elliot, Broderick'in yanına onun için bir tabak koyarken.

Gülümsememi gizlemek için biraz daha kahve yudumladım. Elliot'ın entrikaları bırakmasını sağlamak zor. Bu, birlikte olduğumuz yıllar boyunca devam eden bir dürtü. İtiraf etmesi gereken her türlü suç için onu affedebileceği anlamına geliyorsa, anlık kıskançlığı ne kadar çabuk atlatabilir.

İtirafı ne olursa olsun, umarım Grace'in kabul edebileceği bir şeydir.

GRACE

İçeri girdiğimde mutfaktaki sessizlik endişe vericiydi.

Dört gargoyle ve bir insan bana bakıyordu. İçimden kuyruğumu kıstırıp kaçmak geldi. Sonra Broderick bana gülümsedi ve koridorda yaptığımız her şey canlı ayrıntılarıyla aklıma geldi.

Şimdi tezgâhta, karanlıkta beni dilleyen çirkin yaratığın yanında oturuyor ve bunu düşünmemeye odaklanıyorum. Uyarılmışlığımın kokusunu alabilirlerdi. Aile dostu şeyler düşün. Gargoylelerin dilleri ya da Elliot ve Alasdair'i en son nasıl gördüğüm hakkında düşünmek yok.

Bu ayrıntıları düşünmekten kaçınmak, ilham verdiğim sohbetlerdeki durgunluk nedeniyle tahmin ettiğimden daha zor.

"Bizimle kalman çok güzel Grace," diyor Eloise. "Eğer Elliot akşam yemeğini bana bırakırsa, özel bir şeyler hazırlamam gerekecek. Ailemize hoş geldin."

Elliot gözlerini devirir ve Eloise'in istediği her şeyi yapabileceğine dair bir şeyler mırıldanır.

Konuları değiştirdiği için o kadar minnettarım ki, Broderick'in kalçası tezgahın altından benimkine çarparken bile ona gülümsüyorum.

"Kulağa harika geliyor! Yine de kısa sürede evime döneceğime eminim. Ben ilgilenirim

Bir ara hep birlikte aile yemeği yiyelim."

Alasdair kaşlarını çatar. "Durum çözülene kadar dairende kalmak ister misin?"

"Evet," diyorum. "Bugün temizletecekler ve Konsey'e bir rapor sunduktan sonra durumla ilgili yapılabilecek pek bir şey yok. Buraya öylece taşınamam.
-"

"Hiçbir şeyi aceleye getirmeyelim," diyor Elliot.

Alasdair her ne söyleyecekse ağzını kapatıyor ama onaylamaması canını sıkıyor. Bir sapık cadının tüm hayatımı alt üst etmesine izin veremem.

"Bir aile yemeği kulağa hoş geliyor," diyor Eloise. Kendi tabağını ve Graham'ın tabağını alıyor. "Sizi biraz yalnız bırakalım; verandada biraz vakit geçirmek istiyorduk ve dışarıda hava çok güzel."

Eloise sanki kahvaltı tezgâhındaki bu gargoylelerle skandal yaratacak şeyler yapmayı planlıyormuşum gibi bana göz kırpıyor. Broderick kıkırdarken yüzüm yanıyor.

Klanın yaşlı üyeleri gittikten sonra, "Kahvaltıda ne olmasını bekliyor bilmiyorum," diyorum.

Broderick omzunu benimkine vuruyor. "Bize elinden geldiğince avantaj sağlıyor. Buna ihtiyacımız olduğunu düşündüğü için kırılmalı mıyım yoksa minnettar mı olmalıyım bilemiyorum."

Elliot gülümsüyor, ama biraz zayıf. Fransız tostuna bakınca yüzü aydınlanıyor. "Tarifim hakkında ne düşündüğünü söyle."

Göz kırpıyorum. İnsanları beslemek onun sevgi dili. Elliot ve ben klanının ortaya çıkmasından sonra hâlâ garip bir durumdayız ama bunu denemek istiyorum. Artık birbirleriyle nasıl etkileşime girdiklerini biraz gördüğüme, her biriyle bir dakikadan fazla sohbet ettiğime göre, bu işin yürümesini istiyorum.

Fransız tostundan bir ısırık alıyorum ve gözlerim bir iniltiyle kapanıyor. Kabarık ve baharatlı, şurubun tatlılığı tarçın, hindistan cevizi ve başka bir şeyle mükemmel bir şekilde karışıyor.
Karanfil. Sıcak, rahatlatıcı ve mükemmel.

Elliot'a iltifat etmek için gözlerimi açtım ve hareketsizdim. Hepsi bana bakıyor. Az önceki telaşlı bakış değil bu, fareyi gören yırtıcı bir hayvan gibi. Gözleri karanlık ve aç. Çiğnemeye devam ediyorum ve gargoylelerin hepsi aynı anda tepkilerini fark ediyor gibi görünüyor.

Broderick kendi tostunu yerken kendi kendine gülümsüyor ve Alasdair kaşlarını çatarak bakışlarını tamamen kaçırıyor. Elliot'a bakıyorum ve en uzun süre o bakıyor. Yanıtımı beklerken yüzünde açlık ve umut canlanıyor.

"Şimdiye kadar yediğim en iyi Fransız tostu," diyorum ve Elliot sırıtarak son parçaları kendisi için tabaklıyor. Herkesin karşısındaki tezgâhta yerini alıyor ve ayakta yemeyi tercih ediyor.

"Nasıl uyudun?" Elliot soruyor ve ben neredeyse boğuluyorum.

Broderick homurdanıyor ve ben ona dirsek atıyorum. Gargoyle bir şey düşünüyormuş gibi donup kalıyor.

"Onlara koridorda vakit geçirdiğimizi söyledim. Hiçbir şeyi saklamaya alışık değilim. Kur yaparken birbirimize ayrıntıları açıklamamamızı tercih ediyorsanız, buna saygı duyarım."

"Oh." Yüzüm kızarıyor ama utancımı bastırmaya çalışıyorum. "Bu konuda konuşman benim için sorun değil. Hepimiz kur yapıyorsak böyle sırlar saklamak doğru olmaz."

Bir sonraki sözlerimde neredeyse boğuluyordum ama zorlayarak söyledim. "İkinizi gözetlediğim için özür dilerim."

Elliot üzülmek yerine güler.

"Kokunu aldığımı sandım ama kendi kendime bunun bir hüsnükuruntu olduğunu söyledim."

Keşke.

"Um." Yutkunuyorum, hassasiyetlerim beni bu konuda cesurca konuşmaktan alıkoyuyor.

Alasdair kahvesini bıraktı ve bana baktı. "Her zaman davetlisiniz, o yüzden lütfen bizi iş üstünde yakaladığınız için kendinizi kötü hissetmeyin. Elliot'ın sesi oldukça gür çıkar. İkimiz de utangaç değiliz."

Şimdi Elliot'ın yüzü kızarıyor ve ben de utanan tek kişinin ben olmadığım gerçeğiyle rahatlıyorum.

Her zaman davet edilir. "Sanırım grup faaliyetlerine dahil olmadan önce hepinizi tanımak için biraz daha zamana ihtiyacım var."

Bunun üzerine Alasdair'in ağzı seğiriyor ama o kadar çabuk geçiyor ki neredeyse hayal ettiğime kendimi inandıracağım. Klan liderinin başını sallamasıyla birlikte tostumuzu yerken rahat bir sessizliğe gömülüyoruz.

Bitirdiğimde tabağımı itiyorum. "Teşekkür ederim, Elliot."

"Bir şey değil." Elliot bana gülümsüyor. "Hepimiz sırayla yemek yapıyoruz ama itiraf etmeliyim ki en çok ben keyif alıyorum."

"Dışarıdan yemek sipariş etmek hile sayılır mı? Çünkü hiçbir zaman iyi bir aşçı olamadım, öğrenmeye çalışsam da-" Duruyorum çünkü bir anda kendimi bu klana dahil ediyorum. Tek bir gün içinde kendimi burada bu gargoylelerle yaşarken görebilmek tuhaf bir şey.

Frene bas! Bu yaşam tarzıyla ya da bu gargoylelerle uyumlu olup olmayacağımı bile bilmiyorum. Klanlarına uygun olmadığıma karar verebilirler ve Eloise'le sıcacık çaylar ve Broderick'le hınzır anlar hayal ettiğim tüm bu hayaller boşa gider.

"İstersen öğrenmene yardım etmek isterim," diyor Elliot hevesle, benim içimden geçenleri hiç anlamadan.

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyorum, gülümsemem kırılgan.

Elliot gülümsüyor ama ifadesi değişiyor. "Sana söylemem gereken bir şey var Grace. Bilmen gereken bir şey."

Kaşlarımı kaldırıyorum, Elliot'ın yüzünü buruşturan şeyin ne olduğunu merak ediyor ama korkuyorum.

"Sanırım..." Elliot başlar. "Herkese aynı anda söylemem gerektiğini, ama önce sana söylememi tercih edersen, söylerim."

"Ne oldu?" Alasdair ve Broderick'e bakarak soruyorum. İkisi de endişeli görünüyor. "Nasıl olsa onlara da anlatacaksın. Bari hep birlikte söyleyelim."

"Çöpçatan hakkında..." Elliot rahatsızlıkla kafa derisini kaşıyor. Neden insan cazibesini takıyor? "I

seni eşleşmeden önce gördüm."

"Ah?" Kaşlarımı çatıyorum, geçmişi hatırlamaya çalışıyorum.

"Seni hamamın önünde gördüm ve büyülendim." Elliot bakışlarımı tam olarak karşılamıyor. "Seni takip ettim ve Lowell'a seni sordum-"

Sözleri anlam kazanmaya başladığında kalbim sıkışıyor ve yerini buz alıyor.

"Rose'la eşleşmedik mi?" Ben soruyorum.

Kelimelerimin net bir şekilde çıktığına inanmakta güçlük çekiyorum. Düşüncelerim dönüyor. Tanışma şeklimiz tamamen bir tuzaktı.

"Öyleydik!" Elliot aceleyle cevap verir. "Lowell çöpçatanı ziyaret edeceğinizi söylediğinde, hemen ardından bir randevu aldım... ve notlarınızı inceledim."

"Nasıl?" Sanki daha fazla ayrıntıyla Elliot'ın beni takip ettiği gerçeğine takılıp kalmayacakmışım gibi soruyorum. Sanki herhangi bir ayrıntı, çığlık çığlığa yüzeye çıkan tüm şüpheleri susturacakmış gibi.

"Beni ofisinde yalnız bırakan ana banyo odasında yaşanan bir anlaşmazlıktan yararlanmış olabilirim." Elliot'ın sinirleri havayı tatlandırıyor. "Bilgisayarını falan hacklemedim ama sen olduğunu bildiğim bazı el yazısı notlar vardı. Bekâr bir eş aradığını gördüm..."

Bu ayrıntı bulmacanın içine yankılanan bir gümbürtüyle düşüyor. "Ve sen de Rose'a öyle olduğunu söylemiştin."

Sallıyorum inanamayarak başını salladı. "Bizi eşleştirdin mi?"

İhtiyacım olduğu için bir çöpçatana gitmiştim ve Elliot sistemi oynadı.

"Hayır! Eğer eşleştiysek, bunun olması gerektiğini düşündüm ve öyleyiz! Çöpçatan bizi uyumlu olarak değerlendirdi-"

"Ama ona yalan söyledin, beni takip ettin." Takip edilme düşüncesi, özellikle de Theo'nun faaliyetleriyle birlikte, tüylerimi diken diken ediyor. Ayağa kalkıyorum. "Hepsi seninle çıkmam için beni kandırmak içindi."

"Grace." Elliot'ın yüzü düşer. "Eğer uyumlu olmasaydık-"

"Yalan söylemeseydin eşleşmeyecektik!" Başımı sallıyorum, içimde kabaran şüpheleri bastırmaya çalışıyorum. Başka ne konuda yalan söylemiş olabilirdi? Gerçekten ne kadar uyumluyuz?

Broderick ve Alasdair kaşlarını çatıyor ama bu muhtemelen Elliot'ın onlar olmadan bir çöpçatanla buluşmasından daha kolay takip edilebilecek bir olaylar zinciri.

Ama tadına baktığım bu güzel hayata asla ait olmadım.

"Sadece bekâr olduğum konusunda yalan söyledim. Söz veriyorum," diyor Elliot.

Sersemlemiş bir halde başımı sallıyorum. "Sana inandığımdan emin değilim."

Elliot'ın ifadesi yıkıma dönüşüyor ama ben kalbimi umursamamak için duvar örmeye çalışıyorum.

"Ben çoktan toplandım. Eve gidiyorum," diyorum. "Grace, lütfen gitme-" Elliot başlıyor.

Alasdair araya giriyor. "Güvenli olmayabilir-"

"Gracie-" diyor Broderick ama ben havada bir kesme hareketi yapıyorum ve her şey sessizleşiyor.

"Evim bugün boşaltılıyor. Bazı şeyleri düşünmem gerekiyor."

"Peki ya takipçi?" Alasdair soruyor.

"Sapığın icabına bakılana kadar hayatımın geri kalanında saklanmayacağım ve Elliot da benzer şekilde davranırken burada kalmak istemiyorum."

Elliot sanki ona vurmuşum gibi bir ses çıkarıyor.

"Onun yaptığı farklı," diyor Broderick, yaklaşıyor ama kollarını bana dolamamak için kendini tutuyor. "Üzgün olduğunu biliyorum ve ihtiyacın olan zamanı kullanmalısın ama Elliot'a saldırmak seni daha iyi hissettirmeyecek. O senin evine tecavüz etmedi."

Başımı sallıyorum. Artan paniği, onları çok fazla sevdiğimi, burada olmayı çok fazla sevdiğimi fark etmemi engellemek için boşluğa ihtiyacım var.

Her şey yalanlardan oluşan hatalı bir temelin üzerine yıkılabildiğinde.

Göğsümden bir hıçkırık yükseliyor ve üçlüden uzaklaşıyorum. Eşyalarımı almam gerekiyor.

Kimse beni gitmekten alıkoyamaz.

GRACE

SAATLER SONRA, binama bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Daireme geri dönmekten çekinmek saçma olurdu. Burası benim evim, duygularımı ve bedenimi neredeyse hiç çaba harcamadan çılgına çeviren gargoylelerle dolu bir malikane değil.

Çok saçma.

Derin nefesler. Belki de nadir kitapçıda kendime ısmarladığım kitabın sayfalarını okşuyorum. Bulduğum kitabın eskimiş sayfaları sakinleştirici düşünceler ve sevgiyle dolu. Kitabın kendisi yıllar boyunca yatmadan önce anlatılan hikâyelerin bir derlemesi.

Bir aileye duyduğum acıyı dindirmedi ama kâğıt imza kalp atışlarımı yavaşlatmayı başardı. Daha sakin olmak Elliot'ın itirafı üzerinde düşünmeme yardımcı oldu.

Üzgündüm. Bu noktada, tam olarak nedenini belirlemek zor. Benimle eşleşmek amacıyla Rose'a yalan söylediği için mi? Ya da Theo'nun çirkin durumuyla uğraşırken beni takip edip her şeyi manipüle etmesi miydi? Artık yargılarıma güvenmediğim için mi?

Yoksa bunların bir kombinasyonu ya da herhangi biri mi?

Neden itirafı beni Rose'a gitmiş olmasından daha fazla üzdü?

Biz uyumluyuz. Bu konuda yalan söyleyeceğini sanmıyorum. Beni gördü, beni istedi ve tüm bu durumu o tasarladı. Ona olan güvenim zedelenmiş olabilir... ama hala ondan hoşlanıyorum.

Belki de bu eşleşme Rose tarafından belirlenmediyse, o zaman başarısız olma, bana kur yapan erkek grubunun ilgisini kaybetme ihtimali daha yüksektir. Hiçbir garantim yok, kendime güvenmekten başka seçeneğim yok ve zaten ilişkiler konusunda yetersiz olduğumu kanıtladım.

Elliot'tan önceki randevularım berbattı ama yaşadığım ilişkiler de berbattı. Benimle çıkmak istediğini söyleyen insanlarla anlaştım ve sonra sadakatsizlik beni ilişkiyi bitirmeye zorlayana kadar her türlü bahaneyi uydurdum.

Her şey zihnimde bir araya gelmişti. Broderick, seks ve yakınlık hakkında daha önce hiç duymadığım bir şekilde konuşarak, geçmişteki ilişkilerin ne kadar sığ olduğunu gözlerimin önüne serdi.

Paylaştıkları samimiyeti istiyorum. Bu hıçkırıkların ilişkimizi tanımlamasını istemiyorum.

Bramblewick'lerin teklif ettiği şeyi hak ediyorum.

Bununla birlikte, Elliot'ı arıyorum.

"Grace-"

"Özür dilerim," diyorum.

Elliot bir ses çıkarır. "Olacak bir şeyin yok-" "Sana patlamamalıydım."

"Yalan söyledim," diyor.

Bir duraksama oldu ve dudağımı ısırdım. "Bunun alev almasını istemiyorum ama sanırım beni reddetmeni bekliyordum."

"Grace." Elliot'ın sesi keskindir. "Seni reddetmeyeceğim. Seni klanımıza katmak için sinsi bir piç gibi davrandım. Yokluğun içimi acıtıyor."

Yutkunuyorum.

Elliot'ın iç çekişi acı vericidir. "Seni tekrar şahsen gördüğümde senden af dileyeceğim. Bu gece

Bu arada, bunun gerçekten işe yarayacağına inanmak için kendine izin vermeni istiyorum. Bunu başarabileceğimize inancım tam."

Ben sevgiyi hak eden belalı bir cadıyım.

"Tamam. Üzgünüm bavulum-"

"Bu düşünceyi bitirmeyin. Hepimizin yükü var. Sadece benim yükümün seni kovalamamasına sevindim." Elliot'ın fısıltısı kalbime çarpıyor.

Vedalaştık ve ben rahatlamış ve umutlu bir şekilde arabamda kaldım.

Dairemi bulana kadar hiçbir şey ilerleyemez. Cesaretimi toplayıp içeri giriyorum.

Stan bana gülümsüyor. "Bayan Starling, sizi görmek güzel." "Ben de seni gördüğüme sevindim, Stan."

Trol beni arayıp dairenin temiz olduğunu söyledi. Tek gereken, koğuşlarımı diriltmek. Dışarıdayken onlar için daha fazla malzeme almıştım.

"Bir Konsey infazcısıyla temas kurmayı başardın mı?" diye soruyor.

İç çektim. "Evet."

Rapor için tam adımı yazana kadar uygulayıcı ayrıntılardan sıkılmış görünüyordu. Ondan sonra çok daha duyarlı oldukları fikri beni ürpertiyor ama bu pek de alışılmadık bir durum değil.

"Size yeterli kanıt olmadığını söylediler mi?" Ben sordum.

Bir cadı arkadaşımı dairemi ihlal etmekle suçlamak büyük bir olay. Theo'nun bu işe karıştığına dair elimizdeki tek kanıt çiçekler ve bir tesadüf olarak geçiştirilebilecek kadar belirsiz bir mesaj. Dairemde kullandığı büyü kusursuzdu ve bir kullanıcıya işaret edebilecek her türlü izden arındırılmıştı.

Stan'in ifadesi kararır. "Yaptılar. Binadaki gözetimimizi artırdık. En azından bir rapora sahip olmak, başka olaylar meydana gelirse bize daha fazla dayanak sağlayacaktır."

Sanki Stan durumun iyi yanlarını anlatıyor ama ben yine de takdir ediyorum.

"Koğuşları nasıl geçtiğini öğrendin mi?" diye sordum.

Stan yüzünü buruşturuyor. "Sakinlerden biri binanın arka tarafında kilitli kaldığını iddia eden birini içeri aldı. Koğuşları ayarladık."

Başımı sallıyorum. Bina sakinlerinden biri izin verdi. Muhtemelen iyi davrandıklarını düşünüyorlardı. "Bir tarif verebilirler mi?"

Stan başını sallar. "Pamela'ydı."

Omuzlarım düştü. "Oh"

Pamela, görme desteğine çok ihtiyacı olan sevimli, yaşlı bir cadıydı... ve görmediğine inanıyordu.

Stan parlıyor. "Gargoyle'un burada."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

Stan sanki emin değilmiş gibi durur.

"Bramblewick'lerden biri." "Onun burada ne işi var?"

Ben soruyorum.

"Kapıyı tamir ediyor. Bunu önce sana söylemediler mi?" Stan'in yeşil tonu kızarmaya başlar.

"Oh, sanırım sorun değil." Alasdair bu konuda bir şeyler söyledi ve zaten bir sürü yabancı evime girip çıkmadı değil.

Ama şimdi uğraşmam gereken bir gargoyle var.

28

BRODERICK

ÇALIŞIRKEN ISLIK ÇALIYORUM. Bu iş uzun sürmeyecek ve Grace'in ben hala buradayken eve gelmesini isteyip istemediğim konusunda kararsız hissediyorum. Kendini kalabalık hissetmesini istemiyorum ama ona çok fazla yer verip sevgimi sorgulamasını da istemiyorum.

Grace'inkinin yerine getirdiğim kapının üzerinde, o bu sabah hışımla çıkıp gittikten sonra üzerinde çalıştığım bazı özel oymalar var. Meditasyon gibiydi. Dairesinin nasıl bir yer olduğuna dair hatıralarımın pençelerimi ve Dremel'i yönlendirmesine izin verdim.

Vintage esintili narin parşömenler çok güzel oldu.

İlişkimizdeki sarsıntılar tahmin ettiğimden çok daha hızlı gerçekleşiyor. Elliot'ın itirafından sonra oymacılık zihnimi sakinleştirmeye yardımcı oldu ama içgüdülerim hâlâ cadımızla temasa geçmek için çığlık atıyor.

Beni onun evinde yakalamasını istediğime karar verdim. Bu onu kızdırsa bile.

Kilitteki anahtarın sesi beni ürkütüyor ve matkabı yere bırakıyorum. Kapı açıldı ve Grace içeri girdi, güneş elbisesi sallanıyordu, sabahki gibi neşeliydi. Çantasını omzuna asmış, bir kolunda içinde kuru otlar olan bir çuval, diğerinde ise sarılmış bir kitap var gibi görünüyor.

"Sana yardım edeyim." Yaklaştım ve tereddüt etmeden ondan bitkileri aldım.

Grace bana alaycı bir bakış attı. "Burada olmanı beklemiyordum."

"Gitmemi ister misin? Neredeyse bitirdim." Kapıya dönüp bakıyorum, geriye kalan tek şey matkabın tozunu temizlemek. Bazı sihirli ürünlerin yardımıyla kapının ahşabını tamamladım ve leke rengi duvardaki çerçevelerle uyumlu.

"Hayır." Grace yorgun görünüyor. Başını sallıyor. "Burada olmana sevindim."

Mırıldanıyorum. "Burada
olduğum için mutluyum." Ve
aynen böyle kızardı.

Otları üstünkörü kokluyorum. "Bunlar koğuşlar için mi?"

"Evet, onları çalışma odama koyacağım."

"Bunu yapabilirim," diye teklif ediyorum. "Otur, rahatla."

Mucizevi bir şekilde Grace önerdiğim şeyi yaptı. Çantasını yere bırakıyor ve rahat görünümlü bir kanepeye kıvrılıyor, sarılı kitabı göğsüne bastırıyor. Gözleri dairesinin yüzeylerinde geziniyor. Çalışma ve kan lekeleri gitmiş ama gözlerindeki hüzne bakılırsa mekân henüz olması gerektiği gibi hissettirmiyor.

Duraklıyorum. "Çalışma odanız nerede? İç çamaşırlarını karıştırmak istemem."

Kaşlarımı sallıyorum ve Grace gülüyor. Bu ses mekâna, eksik olduğunu bilmediğim bir huzur getiriyor.

"Koridorun sonunda solda," diyor.

Tariflerini takip ederek dairenin derinliklerine indim. Güzel bir yer ama gösterişli değil. Grace eski bir aileden geliyor ama ailesinden ayrıldığı için muhtemelen kendi parasıyla geçiniyor.

Acaba yetiştirilme tarzımızın ne kadar zıt olduğunun farkında mı? Bir grup dışlanmış olduğumuzu umursayacak mı?

Kalbime saplanan iğneden kurtulmaya çalışıyorum. Bu saçma bir güvensizlik. Gençlik yıllarımdan kalma. Gargoyle soyu

Klan liderinin beni kovmaktan suçluluk duymayacağı bir yaşa geldiğimde inançlar beni klansız bıraktı.

Grace hayatını, bizim iş yaptığımız paralı insanlar gibi ayrı yaşamıyor. Bir işte çalışıyor, evi güzel ama devasa değil ve Bramblewick Malikanesi'nde yaptığımız işe hayranlıkla baktı.

Çalışma odasını buluyorum ve bir an kapıda durup hayretler içinde kalıyorum. Her duvar kitap rafları, parşömenler ve kağıt heykellerle kaplı. Oda nem kontrollü ve kitaplar kitapçıya gittiğinizde yeni alacağınız türden değil. Bunlar eski, deri sırtlı ve altın harflerle yazılmış. Ekstra ısı kontrolü gerektiren birkaç kitap cam bir kutuda tutuluyor.

Çok düzenli ve her kitaplığın yanında bir envanter listesi görüyorum.

Grace düzeni seviyor gibi görünüyor.

Kurutulmuş bitkileri masanın üzerine koydum, Grace'in hazinelerinden uzakta tutmaya dikkat ettim.

Yavaşça bir daire çiziyorum ve kapı aralığında onu görünce sıçrıyorum.

Grace'in ağzı isteksiz bir gülümsemeyle seğiriyor. Sarılı kitabı havaya kaldırıyor. "Sizi korkuttuğum için üzgünüm ama koleksiyonuma bir şeyler eklemem gerekiyor."

Eski bir öykü koleksiyonu olan kitabı açmak gibi standart bir rutinden geçmesini izliyorum. Envanter listelerinden birini alıyor ve kitabın ön yüzündeki ayrıntıları toplayarak bilgileri not ediyor. Rafa geri dönüyor ve ek kitabı yeni yuvasına yerleştiriyor.

Memnuniyetin parıltısı beni eğilmeye zorluyor. Onu henüz öpmeyeceğim ama o bu kadar büyüleyiciyken bunu unutmak kolay. Grace'in çenesi eğiliyor ve kirpikleri iniyor. Cinsel gerginlik hissi hızlı ve kalıcı. Dudaklarım bir gülümseme oluşturuyor ve başımı sallayarak bir mesaj veriyorum. Henüz değil.

Sinirlenmek yerine, tatlı ağzı gülümsüyor.

"Çalışmalarımı sana göstermeme izin verir misin?" İlk öpücüğümüzü kurtarmayı unutmadan önce bu küçük odadan çıkmam gerektiğini söylüyorum.

Grace onu dışarı çıkarmam için bana izin veriyor ve çok geçmeden yedek kapıya eklediğim oymalara daha iyi bakmak için eğiliyor.

Boğazımı temizliyorum. "Süpürgeyi getireyim."

Sakinleşmek için kendime biraz zaman tanımak için tatlı kıçının görüntüsünden dönüyorum. Bu güzel kütüphaneciyle ilgili her şey beni tahrik ediyor. Dün gece sadece çıkardığı seslerden ve tadından neredeyse boşalıyordum.

Bir gün onu Elliot'la aramıza koyacağım ve onu anlamsızca becereceğim. Bu düşünce hiç yardımcı olmuyor.

Grace bana sesleniyor: "Girişin yanındaki vestiyerde," diyor.

Odun talaşı dağınıklığıyla ilgilendiğimde Grace artık eğilmiş değildi. Kollarını kendine sarmış bir şekilde kenarda duruyor.

"Üşüyor musun?" Kanepeden kabarık bir battaniye almaya giderken soruyorum.

"Hayır, bu sadece... Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Buraya her şeyden sonra ihtiyacı olan bir şey kattı... Ne olduğunu bilmiyorum ama ona baktığımda kendimi güvende hissediyorum."

Göğsüm gururla kabarıyor. Ben yetenekli bir piçim ve bunu duymak hoşuma gidiyor. Ama Grace'in bana iltifat etmesi ve bunun ona kendini güvende hissettirmesi, bir fırçanın son darbesi ya da Eloise'in bana iki yıldır ilk kez sarılması gibi bir şey.

Bu sevinçli bir kabulleniş.

Klanımın ve benim kur yaptığımız kadın tarafından görülmek göğsümde dağılmayan bir sıcaklık yaratıyor.

Yüzüm kızardı. "Şey, Alasdair sonuncusunu bozdu-"

"Bunun üzerinde zanaatkar düzeyinde oymalar yoktu. Bu çok
güzel, Broderick."

Adımı nefes nefese söyleyişi beni yarı yolda bırakıyor, dudaklarını büzüşüyle kalp hislerinden kilt hislerine savruluyorum.

"İstersen şimdi saçından çekilebilirim," diyorum, onca güzel sözünden sonra ona alan tanımak için kendimi zorlamaya çalışarak.

"Elbette, muhtemelen geri dönmek isteyeceksiniz."

Havada beni durduran bir hayal kırıklığı izi var.

"Gracie, hepimizin hayatında olmasını sindirebilmen için sana ihtiyacın olan zamanı ve alanı tanımak istiyorum."

Dudağını ısırıyor, utanıyor. "Ya şu anda zaman ve mekan istemiyorsam?"

Önüne geçiyorum. Kokusundaki utangaçlık ve tahrik edici dokunuş baş döndürücü. "Seninle vakit geçirmeyi çok isterim. Sadece istemen yeterli."

"Pizza yemek için kalmak ister misin?" diye soruyor.

Bir elimi beline koyup onu kendime doğru çekiyorum. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

GRACE

BRODERICK BRAMBLEWICK PÜRÜZSÜZDÜR. O harika bir Zanaatkar, daha doğrusu zanaatkar çirkin? Benim için özel bir şey oyma zahmetine girmişti ve bu kişisel dokunuş sayesinde dairem yeniden doğru hissettirmeye başladı. Sanki bu tutkulu gargoyle'un dokunuşuna ihtiyacı varmış gibi.

Ya Elliot ve Alasdair'den de bir dokunuş olsaydı, daha da ev gibi hisseder miydim? Bu sinsi düşünceyi aklımdan silkeleyip atıyorum.

Karnımızı pizzayla doyuruyoruz ve Broderick bana üzerinde çalıştığı projelerden ve ek olarak aldığı komisyonlardan bahsediyor. Geç öğle yemeğimiz kısa sürede bitti ve Broderick korku filmi zulamı görüp bir tane izlememiz için yalvarana kadar hayal kırıklığı içinde ayaklarımı sürüyordum.

"Kimse onları benimle birlikte izlemeyecek! Bu bir rezalet.

Lachlan tek kişiydi-" Broderick ayrılıyor.

Bu klandaki keder çok derin. Geçmişteki klan liderleri hakkında öğrendiğim her ayrıntı kafamdaki bu resme bir yenisini ekliyor. Gargoyle, Lachlan, hayattan daha büyüktü ve böyle birinin nasıl var olabileceğini bilmiyorum. Onun kaybını bu kadar büyük hissetmelerine şaşmamalı.

Böylece, kanlı bir korku filmi izledik, doğru kısımlarda zıpladık ve kıkırdadık.

İkisi de bu klasiği daha önce görmüş.

Yavaş yavaş ve Broderick'in kapıyı taktığı andan itibaren evim yeniden benim oluyor. Bramblewick Malikânesi'nin telaşını yaşadığım için biraz daha boş geliyorsa, buna yardımcı olacak hiçbir şey yok.

Kanepede Broderick'in yanına kıvrılmışım, filmin jeneriği akarken onun sıcaklığı ve sedir kokusu beni rahatlatıyor.

Broderick beni kendine doğru çekiyor ve bu basit jest beni kırıyor.

Yüzünü görebilmek için bastırıyorum. Sarılmamızın rahatlığı her nefes alışımda değişiyor. Broderick'in gözleri kapanıyor ve açlığını gizlemeye çalışmıyor. Sanki gitmesi gerektiğini söyleyecekmiş gibi, sanki bu yakınlıktan kaçacakmış gibi dudakları aralanıyor.

Kendimi başka türlü ikna edemeden hamlemi yapıyorum.

Gargoyle'ımı öpüyorum. Dudaklarım onunkilere dokunuyor, önce iffetli, Broderick karşılık verene kadar da gergin bir istekle dolu. Dudaklarımızın her dokunuşunda iffet hararete dönüşüyor. Dilimin bir fiskesi ve onun tadı her şeydir. İri bir el boynumun arkasını kavrıyor, o da benim tadıma bakarken beni sıkıca tutuyor.

İnlediğimde beni kucağına çekiyor, kalçaları benimkileri genişlemeye zorluyor. Bu pozisyon pek rahat değil ama Broderick'in ağzının beni yalayıp yutması bütün düşüncelerimi suya düşürüyor.

Broderick geri çekiliyor. "Kurnaz cadı, planladığımdan önce seni öpmemi sağladın."

"Beni muhtaç hale getiriyorsun, Broderick," diyorum. İnliyor ve beni tekrar içine çekiyor.

Dün geceden kalma güçlü dili özenle ağzıma giriyor ve içimdeki ateşi alevlendiriyor. Kalçalarımı kavrıyor ve bacaklarımın arasındaki muhtaç yeri onunkine sürtüyor ve nefesim kesiliyor. Sürtünme kıyafetlerimin içinde bile harika hissettiriyor. Kukum onun tadıyla zaten ağrıyor, ama vücutlarımızın her sallanışı beni farklı bir şeye çarpıyor. Uykulu bir şekilde geri çekiliyorum.

"Ne?" Aşağıya bakıyorum ve eteğinin içinden sertliğinin izini görüyorum, tabanında alışılmadık bir şişkinlik var. Başımı eğdim.

"Gracie, en iyi özelliklerimizi mi kaçırıyorsun?" Broderick gözlerinde bir parıltıyla soruyor. "Geçen gece Alasdair ve Elliot'ı görmediğine şaşırdım."

"Dilin en iyi özelliğin değil mi?" Soruyorum, Alasdair ve Elliot'ın birlikte hareket eden bedenlerinin anıları elimi ıslandığım yere kaydırma isteği uyandırıyor.

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. "Onlardan biri."

Başımı diğer tarafa eğiyorum, kanımdaki merak beni normalde olduğumdan daha cesur yapıyor. "Görebilir miyim?"

Broderick'in göğsünden bir mırıltı geliyor ve elleri eteğinin bağcıklarına gidiyor. Kucağından kayıyorum ve yere, bacaklarının arasına diz çöküyorum. Dudaklarım şişmiş ve saçlarım dağılmış, berbat görünüyor olmalıyım ama Broderick'in karanlık bakışları içimde akan uyarılmayı artırıyor.

"Bedenimi kullanarak gargoyleleri mi araştırmak istiyorsun?" Broderick eteğini çekip açarak kendini teşhir ediyor.

"Misafirim ol," diyor, dikkatim dağılmasa güleceğim bir yetenekle.

Bu gargoyle'un siki beklediğim gibi değil. Şaft ve kafa şekli insana benziyor, ancak daha büyük ve derisinin geri kalanından biraz daha koyu gri renkte.
Kasık kıllarının olmaması her bir farkı daha da belirginleştiriyor. Gözlerimle şeklini takip ediyorum ve tabanına ulaştığımda dudaklarım aralanıyor. Bu yeni bir şey.

Broderick'in şaftının dibine yakın bir yerde, şafttan daha geniş olan bombeli bir şekil vardır. Neredeyse bir...

"Bu bir düğüm mü?" Ben soruyorum.

"Ah, yaramaz Gracie, fanfiction mı okuyorsun?" Broderick alay ediyor. "Ama çok iyi. Evet, düğümlerimiz var."

Yüzümün kızarması neredeyse acı veriyor. Dudağımı ısırıyorum ama ihtiyaç beni konuşturuyor.

"Yani bu içime mi girecek?" Böyle bir şey sorduğuma inanamıyorum.

"Sadece sen istersen. Germek biraz zaman alır ama bence hoşuna gider. Yeterince sert kavranırsa gayet iyi boşalabiliriz." Broderick bir elini şaftında yukarı aşağı gezdiriyor, ta ki şişkinliği kavrayana kadar. "Bunun gibi, ama daha sert."

Gözlerim harekete yapıştı. Külotum kesinlikle mahvoldu.

"Ve sonra birlikte sıkışıp kalacak mıyız?" Ağzım hâlâ konuşabiliyor.

Broderick başını sallar. "Dakikalar ile yarım saat arasında değişiyor."

"Ne değişiyor?" Burada çok spesifik oluyorum ama detaylardan bahsedersem beynim böyle bir konuyu yüksek sesle konuşmaktan yanmaz.

"Gracie'm utangaç mı?" Broderick mırıldanıyor.

Yine kıpırdandım. Sanki Broderick utancımı beni ıslatmak için başka bir yola dönüştürmüş gibi. Bu gargoyle'un başka bir yola ihtiyacı yok.

"Böyle şeyler hakkında konuşmaya alışık değilim,"

diyorum.

Broderick mırıldanıyor, siki biraz zıplıyor ve ben de onunla birlikte zıplıyorum, irkiliyorum. Gözleri parlıyor, sanki bu oyundan zevk alıyormuş gibi.

"Nasıl hissettirdiğini keşfetmek istemiyor musun?" Broderick, ucunda bir damla prekum boncuklanırken bile masumca gözlerini kırpıştırıyor.

Gördüğüm manzara karşısında kalçalarımı birbirine

bastırıyorum.

"Teklif mi ediyorsun?" diye sordum. Sesim daha önce hiç duymadığım bir şekilde nazlı.

"Oh, Gracie, yakında yalvarmaya başlayabilirim." Bana tembel bir gülümseme veriyor. Parmağının ucu göğüs dekoltemin üzerinde geziniyor gibi görünüyor ama hissetmiyorum, temasa izin vermiyor. "Ellerini kullanmana bile gerek yok."

Homurdanıyorum. "Sen en kötüsüsün."

Broderick kaşlarını kaldırdı. "Sen önünde bilgi duran bir

kütüphanecisin. Bu bilginin üzerine atlayacağını düşünürdüm.

keşfetme fırsatı."

Onu bir gülümsemeyle ödüllendirmemeye çalışıyorum, çünkü ne kadar derinliğimin dışında olsam bile, o haklı. Keşfetmek istiyorum. Uzunluğunun her zonklayan damarını öğrenmek ve o düğümün kavrayışım altında ne kadar verdiğini analiz etmek için can atıyorum.

Bilincimin skandalla dolu kısmını bastırıyorum ve uzanıyorum. Kalın sikin gövdesine dokunuyorum ve Broderick inliyor. Teni burada yumuşacık, sanki kavrayışımda kaymak için yapılmış gibi, sert bir sertliğin üzerinde bir yumuşaklık. Elimi şaftına doğru kaydırıyorum, hiç gerçek bir baskı uygulamadan, derinin altındaki sıcak damarları izliyorum.

Broderick kalçalarını oynatıyor, sanki avucumun içine girmesini engellemeye çalışıyormuş gibi. Biraz daha baskı uyguluyorum ve bezlerini ve başını ortaya çıkarmak için sünnet derisini aşağı çekiyorum.

Başka bir precum damlasına doğru eğildim ve vücudumun tatma isteğini takip ettim. Dilimi dışarı çıkarıp sıvıyı yakalıyorum. Broderick'in sıcak kokusu burada daha güçlü ve daha fazla misk içeriyor. Tadı tuzlu ve sanki daha fazlasını tatmaya hazırlanıyormuş gibi ağzımı sulandıran acı bir tang.

"Siktir!"

Tıslayan küfür beni ürkütüyor ve aniden geri çekiliyorum.

Broderick'in karnı geriliyor ve inliyor. Hareketlerim karşısında kaşları endişeyle düştü. "Her şey yolunda mı?"

"Um, evet." Gerçek bir utanç alevlendi. Beni bu pozisyona ikna eden o değildi ve bunu bir şekilde anlayabiliyordu.

Broderick kaşlarını çatıyor ve yanağımı yatıştırıcı bir şekilde okşuyor. "Eğer seni rahatsız edecek bir şey yaptıysam-"

Gözlerimi deviriyorum. "Bu çok aptalca."

Ağzı seğiriyor. "Şimdi çok merak ettim. Sen pek çok şeysin Gracie ama aptal bunlardan biri değil."

Burnumu kırıştırıyorum ama bana kur yapan erkeklerden hiçbirinin bu yüzden benimle kötü niyetle alay edeceğini

sanmıyorum.

"Bu tür küfürlere alışık değilim," diyorum.

"Sikmek kelimesine alışık değil misin?"

Dudaklarımı büzüp başımı sallıyorum.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyor, saçlarımdan bir tutamı pençelerine dolayarak.

Bunu düşündüm. "Hayır... sanki fiziksel olarak tepki vermekten kendimi alamıyorum. Sadece bir şok gibi hissediyorum. Söylemiyorum çünkü ailemin evinde yasaktı ve sanırım bunu duymaya alışamadım."

Broderick mırıldanıyor. "Peki ya amcık kelimesini kullanmaya ne dersin?"

Kelimeye ekstra vurgu yapıyor ve içimden bir sıcaklık dalgası geçiyor, tam o bölgeye doğru.

Broderick sinsice sırıtıyor. "Oh, Gracie, gözlerinin açılma şekli... Sanırım bununla çok eğleneceğiz."

Ciddileşiyor. "Senin sınırın olduğunu söylemediğin sürece.

Ne kadar aptalca olduğunu düşünürseniz düşünün ya da ne kadar utanç verici olursa olsun, kötü bir şekilde rahatsız olmanızdansa bir şeyden hoşlanmadığınızı söylemenizi tercih ederim."

"Kötü bir yol değil," diyorum ve aynı anda karar veriyorum.

Sikiş kelimesinin kullanımı her zaman sarsıcı olmuştur ama hiçbir zaman Broderick'in söylediği zamanki gibi karnımdaki ateşi alevlendirmemişti. Diğer kelime... Bu noktada külotumu çıkarmalıyım, ama önümdeki sert uzunluğa çok odaklandım.

"Devam edebilir miyim?" Fısıldıyorum.

Broderick'in gözlerindeki ateş parlıyor. "Yalvarmamı istiyorsan söyle yeter, tatlı Gracie."

Mırıldanıyorum ve keşfime devam ediyorum, elimi onun sertliğine doğru kaydırıyorum ve aynı zamanda uyluklarımı birbirine bastırıyorum. Yalvarmasını isteyip istemediğimi bilmiyorum ama onu tekrar tatmak istediğimi biliyorum.

Daha önce de oral seks yapmıştım ama o zamanlar bu seferkine kıyasla daha farklı hissettirmişti. Bunun sebebinin o zamanların aceleye getirilmiş ve partnerlerim istediği için yapılmış olması olduğunu anlamam bir anımı alıyor, ağzımın elimdeki alete yönelmesine engel olamadığım için değil.

Elimi üzerinde gezdirirken Broderick'in her hareketimi izlemesi büyüleyici ve erotik.

"Bence sen başka bir şeyi merak ediyorsun Gracie." Kaşlarını çatıyor ve ben dudağımı ısırıyorum. "Beni nasıl istersen öyle hisset, küçük cadı. Sen de aynısını yapmama izin verene kadar bekleyemem."

Diğer elimin daha önce deneyimlediklerimden çok farklı olan kısma dokunmasına izin veriyorum. Broderick'in düğümü şişiyor ve onu kavramadan önce derisini okşuyorum. Homurdanıyor, onu çabucak bıraktığımda inliyor. Baskı uyguladığımda düğüm etli hissediyor, sert ama horozunun şaftından daha fazla veriyor, sadece içime nasıl vuracağını hayal edebiliyorum.

Başını tekrar yalıyorum ve inliyorum, onu ağzıma almadan önce dudaklarımı ıslatıyorum.

"Aynen böyle, Gracie. Doyamayacakmışsın gibi sikimi ağzına al."

Çaresizce inliyorum ve onu ağzımın içinde daha fazla emmeye çalışıyorum. Daha önce hiç yapmadığım kadar büyüktü.

Başka yerlere de sığacak mı?

"Şşş, çeneni gevşet tatlım. Yapabilirsin, çok zorluyorsun, daha derine batırmana izin ver, zorlamaya çalışma, tabii öğürmeyi sevmiyorsan," diyor Broderick.

Onu çekiyorum ve güldüğümü fark edince kesilen bir sıkıntı sesi çıkarıyor.

"Ne?" diye sordu. Aleti hâlâ elimde zonkluyordu.

Omuzlarım titriyor. "Birlikte olduğum ve bana yol gösterecek deneyime sahip ilk erkeğin sen olduğunu fark ettim."

"Tabii ki, tecrübem var. İstersem Alasdair'i bile emebilirim."

Durdum, şaşırdım. "Nedense Alasdair'le bu şekilde birlikte olduğunuzu düşünmemiştim."

Bu düşünce içimdeki tahrik cehennemine yeni bir kıvılcım daha ekliyor.

"Çok dikkatli. Çoğu zaman değiliz. Bizimkisi dostluktan çok arkadaşlığa yakın bir aşk ama zaman zaman birbirimize elimizi ya da ağzımızı uzatıyoruz." Broderick sırıtıyor. "Bu güzel bir değiş tokuş ve Elliot'ı çılgına çeviriyor."

O konuşurken elbisem tamamen dar geliyor. Rahat edemiyorum, tenim kızarıyor ve vücudum koridordaki o kısa süre dışında hiç yaşamadığım kadar tahrik oluyor.

"Oh, tatlı Gracie, biraz rahatsız görünüyorsun. Çok güzel kokuyorsun, eğer benim için diz çökmekten sıkıldıysan, çığlık atana kadar amını yalamak isterim."

İnliyorum ve Broderick'in gözleri memnuniyetle parlıyor.

Tekrar yalanmak istemiyorum. Bu gargoyle'u uzun zamandır sahip olmadığım bir şekilde istiyorum.

"Düğümünü içime sokmayı denemek istemiyor musun?" Ben soruyorum.

Broderick kıpırdamıyor, siki avucumun içinde sarsılıyor ve ucunda daha fazla prekum beliriyor. Gargoyle sanki odaklanmaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor.

Kaşlarını çattı. "Sana kur yapmayı planlıyorum Grace. İlk birlikteliğimizin bir kanepede olmasını isteyeceğini düşünmemiştim."

Herkesin bana kur yapma girişimleri hakkında sızlanmamak için oflayıp puflamamı durdurmaya çalışıyorum.

"Hepiniz bana karşı çok dikkatli davrandınız ama Broderick, bu ağrı canımı acıtıyor. Çiçeklere ya da mum ışığında akşam yemeklerine ihtiyacım yok. Dün gece koridorda yaşadığım en ateşli şeydi ve daha fazlasını istediğim için kendimi açgözlü hissediyorum ama-" Broderick boğazından bir ses çıkarınca duruyorum.

"Ama açsın ve sana cam kırığı gibi davranıyoruz. Dürtülerimi dizginlemekte iyi değilim, tatlı cadı. Seni fazla yalvartmayacağım."

Umutla doğruluyorum. "Benimle bu şekilde mi olacaksın?"

Broderick beni yerden kaldırıyor ve kolaylıkla ayağa kalkıyor. "Eğer bunu istiyorsan, seni asla reddedemem ama bir yatağa ihtiyacım var. Seninle zaman geçirmek istiyorum."

Vücudum neşeyle şarkı söylerken bile alay ediyorum. "Beni öpmekle ilgili söylediğin bu değildi."

Gülüyor. "Centilmenlik yapmayacağım ve seni çığlık atana kadar çarşafların içinde becerme isteğimin seni

öpmekten daha fazla olduğunu söyleyeceğim."

30

GRACE

Küfür karşısında hem ürperdim hem de kıs kıs güldüm.

Broderick'in yüzü, onu keşfetmeme izin verdiğinde yüzünü kaplayan gerginliği kaybetti. Dairemde yürüyor, tüm çıplak havası ve aç kenarlarıyla. Yatak odamı bulduğunda mırıldandı.

Bu kadınsı alanda vahşi, şeytani çirkin yaratığın varlığı uyumsuz olmalı, ama değil. Yumuşak ve sert, kadınsı ve erkeksi olanın mükemmel bir birleşimi.

"Bu odanın sen kokmasına bayılıyorum," diyor ve battaniyeleri yatağın üzerine çekip beni çarşafların üzerine yatırıyor. "Gargoylelar cinsel hastalık taşımaz ama korunmamızı ister misin?"

Mırıldanıyorum. "Sana uyan prezervatifleri cebinde mi saklıyorsun?"

Bakışlarımı onun gururlu, çıplak ereksiyonuna yönelttim. Broderick dondu kaldı. "Şey, hayır."

"Tılsımım yanımda," diyorum. Cadı ailelerinde kız çocuklarına belli bir yaşa geldiklerinde hamilelikten ve cinsel hastalıklardan koruyan tılsımlı takılar hediye edilmesi bir gelenektir. Annem beni hizmetçiyle birlikte bir tane seçmem için göndermişti.

Seçtiğim tılsım narin bir tasarıma sahip ve her zaman taktığım bir şey. Bir aile kurmak istediğim kadar

Bunu bir eşle ya da her şey yolunda giderse belki de tanıdığım ve sevdiğim arkadaşlarımla yapabilirim.

"Oh, güzel." Broderick rahatlayarak iç geçirir. "Erzak almak için eve uçarken durmak istemedim. Dışarıda çok iyi görünüyorsun ve uyarılmanın kokusu akıl sağlığımı çalıyor. Seni düğümümün etrafında gerilmiş görmek için sabırsızlanıyorum."

Boğazımın arkasından gelen ses, uyarılma ve sabırsızlığın bir karışımı.

"Ama her şeyin bir zamanı var," diyor Broderick. "Bana o güzel meme uçlarını göster, Gracie. Dün gece uyku elbisenin içinden onları gördüm ve o zamandan beri aklımdan çıkmıyorlar."

Dudağımı ısırıyorum. Çoğu zaman vücudum hakkında bilinçli değilim. Annemin ve kuzenlerimin görünüşümle ilgili olarak üzerime yığdıkları zehirli duyguları temizlemek için çok çalışmak ve zaman harcamak gerekti.

Vücudumu seviyorum ve onu vurgulamak için giyinmeyi seviyorum, ancak uzun zamandır bir başkasının önünde çıplak kalmadım. Bir partnerin önünde çıplak olmadığım zaman kıvrımlarıma güvenmek daha kolay.

"Utangaç mısın, Gracie?" Ben harekete geçmeyince Broderick soruyor. "Yoksa seni çıplak görmenin, amının tatlı derinliklerine batmamak için kontrolümü test edeceğini biliyor musun?"

Beni hareketsiz kılan sinirlerim gülmemle birlikte dağılıyor. "Sana biraz fazla dramatik olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Sürekli. Ben bir sanatçıyım. Bu işin doğasında var ama bu" -Broderick başını sallıyor- "hiç de dramatik davranmadım. Bana vücudunu göster Grace. Benim için bacaklarını aç ve her pembe, yemyeşil parçanı görmeme izin ver."

Nefes ciğerlerimden çıkalı çok oldu ve bir daha geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyorum. Eğer şüphe nefesle birlikte geliyorsa, bunu asla istemiyorum. Güneş elbisesinin fermuarını açıyorum ve askılarını aşağı çekiyorum, çok fazla para ödediğim çıplak bir sütyen ortaya çıkıyor. Broderick'in nefes alış verişi sığlaşıyor ve ben elbiseyi

yumuşak karnımın ve kabarıklığımın üzerinden sıyırıp çıkarıyorum.

kalçalarımın arasında. Külotlar birbirlerine uyuyor, ne kadar ıslak oldukları neredeyse şeffaf.

"Daha fazla," diye homurdanıyor ve amım bu sesle sıkılıyor.

Yutkunuyorum ve sütyenin kopçasını çözüyorum, serbest kalmanın ve serin havanın hassas tenimi okşamasının verdiği rahatlamayla iç çekiyorum. Sütyeni şifonyerime doğru fırlatıyorum ve birden Broderick önümde beliriyor. Yatağın üzerinde diz çöküyor, elleri açıkta kalan göğsüme gidiyor, her hareketi huşu ile yankılanıyor.

"Oh, Grace, bunları saklamak bir suç," diyor Broderick. Nefesi soluk tenimi ve meme uçlarımı okşuyor, büzüşmelerine neden oluyor. Elleri onların ağırlığını kavrıyor, kalçalarımın sallanmasına neden olacak şekilde sıkıyor. Her dokunuş ve çimdik içimdeki ihtiyacı büyütüyor.

"Etrafta çıplak dolaşmak suçtur-" Broderick sıcak ağzına bir tepe noktası aldığında haykırıyorum. Güçlü dili emerken beni kırbaçlıyordu.

İçimden akan ısı çağlayanı ve bacaklarımın arasında biriken uyarılma ile inliyorum.

Omuzlarını kavradığımda kasları sertleşiyor ve istesem bile onu itecek gücüm olduğunu sanmıyorum.

Broderick diğer göğsüne geçiyor ve pençeli bir elin terk ettiği göğsü sıkmasına izin veriyor. Diğer göğsümdeki ağzının sıcaklığı içimi sıkarken bile nemli tenim havada ürperiyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

Broderick meme ucumu bir patlamayla serbest bırakıyor ve bana sırıtıyor. "Tanrılara şükürler olsun. Bütün gece böyle kalabilirim ama bu beni senin mükemmel amını sikmeye yaklaştırmaz."

Bu iğrenç sözler karşısında nefesim kesiliyor ve eğiliyorum ve çirkin adam gülüyor. Göğüslerimi birbirine bastırıyor ve uzun dili kabarıklıklarında desenler çiziyor.

"Bir gün bunları becereceğim," diyor boş boş.

Kalçalarımı oynatıyorum. Hissettiğim boşlukla birlikte ağrı neredeyse acının ötesine geçiyor. "Lütfen, Broderick."

Küfür ediyor. "Adımı böyle söylediğinde, zamanımı boşa harcamak istemiyorum."

"O zaman yapma," diyorum.

Broderick kıkırdar. "Düğümümü hissettin. Eğer içine sığmasını istiyorsan, seni buna hazırlamam gerek."

Kelimelerle boşluğa sıkıştığımda tıslıyorum.
Hayal kırıklığı ihtiyaçla birlikte kabarıyor ve gözlerimi yaşlarla dolduruyor.

"İhtiyacım var-" diye başlıyorum ama yarıda kesiyorum.

Broderick mırıldanıyor. "Neye ihtiyacın var, tatlı cadı?"

Bir pençe külotumun kenarından kayıyor ve aşağı çekiyor.

"Sana içimde ihtiyacım var,"
diyorum. "Dilim mi?" diye alay
ediyor. "Sen!"
"Benim utangaç kütüphanecim bundan daha iyisini yapabilir."
"Senin sikin, senin düğümün, senin dilin. Lütfen, Broderick!" Sözlerim Broderick'i harekete geçirdi ve aşağı kaydı,
Yere diz çöküp külotumu sonuna kadar çıkarıyorum. Dizlerim açık kalıyor, odanın soğuğu ıslak amıma çarpıyor.

Tereddüt ediyorum.

Broderick durgunlaşıyor ve inliyor, bakışları tamamen açıkta kalan bedenimi inceliyor.

"Oh, Gracie, çok güzelsin," diyor. Beni kışkırtmak için konuştuğundan farklı bir şekilde, sanki sadece beni görmek bile onu dizlerinin üzerine çöktürmüş gibi.

Göğsümde şefkat kabarıyor ama bedenim hâlâ yanıyor.

"Broderick," diye fısıldıyorum.

Parmakları kalçalarımın etine giriyor ve beni içine çekiyor, ağzı amıma inerken haykırıyorum ve geriye doğru düşüyorum. Gargoyle'ım bu sefer sadece diliyle başlamıyor. Bütün ağzı beni emiyor ve ellerim kıvırcık saçlarını kavrıyor.

Alaycılığının aksine, Broderick hiç acele etmiyor. Dili içime doğru ilerliyor ve ben dilinin kalın kayışıyla inliyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, şu anda söylediğimi bile bilmediğim diğer kelimelerle birlikte.

Broderick elini monsumun ve alt karnımın üzerinde gezdiriyor, başparmağını klitorisimin üzerinde daireler çizdiriyor. Dili beni terk ettiğinde inliyorum.

"İyi bir kız ol ve dilimin üzerine boşal, Gracie. O zaman bu küçük amcığın yalvardığı şeyi vereceğim" diyor.

Daha önceki hayal kırıklığı hala yüksek. "Sadece emirle gelemem!"

Broderick kalçalarıma doğru gülüyor ve oradaki tene bir öpücük bırakıyor. "Biliyorum, tatlı cadı. Birbirimizin vücutlarını daha yeni yeni tanımaya başladık. Seni oraya götürmem için bana biraz zaman ver."

"Ama seni şimdi orada istiyorum." Bunu söyledikten sonra yüzüm yanıyor ama bu söylediğimi daha az doğru yapmıyor.

Hassas bedenime karşı mırıldanıyor. "Yakında, benim güzel cadım."

Dili tekrar içeri kayıyor ve başka bir şey vücudumda kayıyor, dar ucunu meme ucumun etrafına sarıyor ve çekiştiriyor. Gıcırdıyor ve nefes alıyorum. Kuyruğunu unutmuştum.

Broderick ağzını, başparmağını ve kuyruğunu birlikte çalıştırıyor. "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım," diyorum sanki gerçekten soruyormuş gibi kurtuluş için.

Broderick başparmağını kaydırıp klitorisimi emiyor ve ben boşalıyorum. Vücudum hiçbir şeyin etrafında gerilmiyor ve zevk dalgası solmaya başlayana kadar çaresizce nefes alıyorum.

Broderick bir hırıltıyla üstüme çıkıyor. "Bir gün seni ellerinin ve dizlerinin üzerine yatıracağım, dişlerimle orada tutacağım ve bir canavar gibi içine gireceğim, ama bu ilk seferde yüzünü görmek istiyorum."

Ve sonra daha önce şakacı bir şekilde yaladığım kalın sik içime girmeye başladı. Bu yavaş bir şey. Benim direncim

Broderick'in vücudu incelik gerektiriyor.

Kalçalarını çevirirken nefesim kesiliyor ve hala bir ilerleme kaydedemediğinde keskin bir hayal kırıklığı sesi çıkarıyorum.

Sığacak mı?

"Kahretsin, beni öldüreceksin. Bu amcığın içine gireceğim ve mutluluktan öleceğim," diyor Broderick, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. Yeniden değerlendirmek istercesine arkasına yaslanıyor.

"Hayır!" Gitmesini engellemek için elimi uzattım.

"Sığabilir!"

Broderick kıkırdar. "Merak etme tatlım, hiçbir yere gitmiyorum. Sadece açgözlü davranıyordum. Dudaklarımda serbest bırakılmanı tatmak istedim ve şimdi seni sikime kadar çalıştırmam gerekiyor."

Çoktan doruğa ulaşmış olmama rağmen açlığım azalmadı. Broderick bacaklarımı birbirinden ayırıyor ve tükürüğü amıma damlıyor, hassas etime değen tükürüğün damlasıyla inliyorum ve orada bir şey bana dokunduğunda sıçrıyorum. Kendimi dirseklerime kadar itiyorum ve kuyruğunu kıvrımlarımın arasından kaydırmasını izliyorum.

Ve sonra içime kayıyor.

"Oh!" diye haykırdım.

Kuyruk öyle bir kıvrılıyor ki şaşkınlıktan sarsılıyorum. Sanki beni geriyor gibi.

"Sırf seni yaymak için birkaç oyuncak almam gerekecek. Güzel tırnaklarımın dezavantajı." Broderick pençelerini oynatıyor, sesi rahat, sanki bir parçası içimde dalgalanmıyor ve bükülmüyormuş gibi.

Rahatlamaya çalışıyorum ve kuyruğunun beni germesine izin veriyorum. İyi hissettiriyor, gıdıklama ve baskı arasında bir salınım. Deneysel olarak onu sıkıyorum ve ikimiz de inliyoruz.

"Broderick," diyorum.

"Tekrar sormana gerek yok, tatlı cadı." Kuyruğu benden kayıyor ve ben de kuyruğun çirkin yaratığımın sikinde spiraller çizerek, uyarılmışlığımı onun boyuna doğru kaydırmasını izliyorum.

Tekrar üzerime tırmanıyor, kalçalarımı açıyor.

Bu sefer sikinin başı bana doğru bastırdığında, içeri kayıyor ve ben de o esnemeyle nefes nefese kalıyorum.

"Daha fazla mı?"

diye soruyor.

"Evet!"

Broderick inliyor ve içime batıyor. Vücudum zonklayan küçük itişlerle ona teslim oluyor. Düğümü girişime çarptığında mutluluk içinde nefes alıyorum.

"Gracie," diye fısıldıyor, burnunun ucuyla yanağımı okşuyor. "Nasıl hissettiğini tarif edecek kelimelerim yok. Çok sıcak, çok ıslak-"

Etrafını sıkıyorum ve Broderick bir iniltiyle boşalıyor. Kalçaları horozunu sürüklüyor ve tekrar içime sokmak için çırpınıyor.

Nefesim kesildi. "Daha-"

Broderick bana uyuyor, içime giriyor, bedenimi oyuyor. Her itişte düğümünü bana doğru bastırıyor ve şişmesi klitorisime karşı iyi hissettiriyor. O kadar ıslağım ki içeri kaymaması bir mucize. Vücudumun içindeki her hareket, uyarılmamı daha da artıran hisler uyandırıyor.

Gargoyle'ımın vücudu gerilmeye başlıyor, hırlıyor ve hareketleri keskinleşiyor, vahşileşiyor. Ayak bileklerimi sırtının küçük kısmına sarıyorum ve küçük açı değişikliği beni ağlatıyor.

"Sana ihtiyacım var," diyorum, bir sıcaklık seli içinde.

"Her şeyimi al, kıymetlim, bu kadar, neredeyse."

Düğümün şişmesi neredeyse yarıya gelene kadar ne dediğinin ya da neler olduğunun farkına bile varmıyorum.

"Oha!" Diyorum ve tıslıyorum.

Broderick'in itişi artık düğümü bana karşı, içime doğru çalıştıran nazik bir sallanmaya dönüşüyor.

"Çok mu fazla?" diye soruyor, nefes nefese.

"Bana bir dakika ver. Düşündüğümden daha büyük hissettiriyor." Derin bir nefes alıyorum, yeni genişliğe karşı rahatlamaya çalışıyorum.

Broderick yavaşlayan nefesime uymaya çalışıyor gibi görünüyor.

"Bunu alabilirsin, Gracie. Amcığın çok açgözlü, çok mükemmel. Her şeyimi alacaksın ve sonra tohumlarımı içine akıtacağım."

İnliyorum. Dudaklarından dökülen her kelime bir sıcaklık dalgasına neden oluyor. "Bu hoşuna gidiyor, değil mi? Bu düğümün tohumumu içinde derinlerde tutacak," diyor Broderick, yüzünde vahşi, tahrik olmuş bir gülümsemeyle. "Dışarı it, tatlım, seni sahiplenmeme izin ver."

Dediğini yapıyorum ve bedenim gevşerken, düğümü sonuna kadar içeri kayıyor. Dolgunluktan haykırıyorum ve Broderick hırlıyor. Isı ve basınç içime yayılıyor ve bu his beni zevkin doruklarına çıkarıyor.

Broderick içimde sallanmaya devam ediyor, tıpkı söylediği gibi beni azdırıyor. Saçlarıma fısıldadığı sözcüklerin anlam kazanması zaman alıyor.

"Gracie, Gracie, Gracie. Benim tatlı dostum, mükemmellik. Seni bulduğumuza çok sevindik. Sen bize aitsin."

Sözcükler güneş gibi, çok parlak ve sıcak ama doğrudan bakılamayacak kadar fazla. Sertleşmeye başlıyorum ama kendime onun sadece orgazm sonrası dalgalar içinde olduğunu söylüyorum. Söylediklerinde ciddi değil ve çok geçmeden konuşmak yerine boynuma ve yüzüme şefkatli öpücükler kondurmaya başlıyor.

"İyi misin?" Broderick soruyor.

Gözlerimi kırpıştırarak söylediği şeyi silkeledim. Vücudumun envanterini çıkarıyorum, hala içimde şişmiş olan etli düğümü bir nefesle sıkıyorum.

Homurdanıyor. "Bunu yapmaya devam edersen, bu daha uzun sürecek." "Ne kadar sürebilir?" diye soruyorum.

Vücudum şarkı söylüyor içimden çıkardığı zevk ama bacaklarımı yukarı kaldırmış bir şekilde birbirimize yapışmış olmamız yorucu olacak.

"Beş ila yirmi dakika. Eğer beni sıkmaya devam edersen, bir tur daha başlayabilir ve bu bir saate kadar sürebilir. Seni eziyor muyum?"

Bir saat mi?

"Hiç de değil." Broderick'in tenini kendi tenimde hissetmekten keyif alıyorum. "Ama bacaklarım yorulmaya başladı." Vurgu yapmak için topuklarımı sırtının alt kısmına bastırıyorum.

"Hm, bir şey deneyeyim," diyor. Bir kolu sırtımın altından, diğeri popomun altından geçiyor, sonra beni yataktan kolaylıkla kaldırıyor. Kollarım boynuna sıkıca sarılıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kaldırmasına alışabilecek miyim bilmiyorum.

"Seni düşürmeyeceğim," diyor Broderick. Kanatları hareket ediyor ve ne yaptığını anlamak için başımı yatağa doğru çeviriyorum.

Kanatlarındaki pençeler el görevi görüyor ve Broderick yatağa kaymadan önce yastık koleksiyonumu başucuma yerleştiriyor, bacaklarını vücudumun arkasına katlıyor ve sırtımı inşa ettiği yastıkların eğimine yaslıyor. Bir zamanlar bir Kama Sutra kitabında gördüğüm lotus pozisyonunun rahat bir yorumu gibi.

"Nasıl yani?" diye soruyor.

Kıpırdanıyorum, düğümü çekiyorum ve ikimizin de nefesini kesiyorum. "Bu iyi," diyorum, sesim uyarılmışlıktan nefes nefese.

Broderick arkamdaki yastıkları kabartıyor ve ben de bacaklarımı onunkilerin üzerinde gevşetiyorum.

Broderick'in göğsünden bir mırıltı geliyor. "Bunu sevdim."

Bir elini vücudumda gezdiriyor, tenime değen gri nefesimi kesiyor. Adeta bir kurban gibi önüne seriliyorum. Tenimin üzerinde desenler çiziyor. Tüylerim diken diken oluyor ve ürperiyorum. Göğüslerim ve karnım hareketle birlikte titriyor.

Bir güvensizlik duygusu beni istemeden konuşmaya itti. "Bu hiç de gurur verici değil."

Broderick kaşlarını kaldırdı. "Gracie, aynı fikirde değilim."

Biraz geriye yaslanıyor ve her şeyi görebildiğini fark ediyorum. "Bunu benim gördüğüm gibi görebilseydin, sen de benim kadar büyülenmiş olurdun. Yumuşak amının düğümümün etrafında gerildiğini görmek fantezilerin yapıldığı şeydir. Sırf senin bir hediye gibi yayıldığını görebilmek için bütün gün seni düğümlerdim."

İçime çektiğimde göğsüm yükseliyor ve yanaklarım yanıyor. Broderick'in diğer eli bir göğsümü okşuyor.

"Çok güzel göğüslerin var," diyor. "Ve sen kızardığında, buradaki ten çok kızarıyor."

Broderick göğsümün ortasındaki hassas deriye bir öpücük bırakıyor. Ağzıma kadar onunla dolu olmasaydım bu gıdıklanma beni hareket ettirirdi. Düğümünün etrafında hâlâ sıkı bir şekilde durmama aldırmadan serbest bırakılmasının ıslaklığı damlamaya başlıyor.

"Bu ikimizin de seksi olmayan şeyler düşünmesine neden olmuyor," diyorum.

Broderick'in ağzı bir gülümsemeye dönüşür. "Peki bunu neden deneyelim ki?"

Sanki bunu bir saat daha yapmak istiyormuş gibi davranıyor.

Belki de öyledir.

Telaşla gözlerimi açtım. "Tekrar gidebileceğimi sanmıyorum."

Broderick bir anda alaycı vuruşlarını kesiyor ve elleri yatıştırıcı hareketlerle kalçalarımdaki kaslara masaj yapmaya başlıyor.

"Seni incittim mi?" diye sorar.

"Ben iyiyim. Biraz merhemin düzeltemeyeceği bir şey değil. Sadece ne kadar büyük olduğunu hafife almışım."

Broderick mırıldanıyor ve ben onun masajıyla rahatlıyorum. Harika hissettiriyor ve kirpiklerim uykulu bir şekilde kapanmaya başlıyor. Bir an sonra kalçalarını biraz eğiyor ve düğümü beni kolay ıslak bir kaymayla terk ettiğinde nefesim kesiliyor.

Geriliyorum, ama Broderick ben yastıklara geri yatana kadar beni öpüyor.

"Şşş, tatlım, bırak da bizi temizleyeyim. Burada merhem var mı?"

Gargoyle'ımın şaşırtıcı bir kolaylıkla işi devralmasına izin vererek mırıldanıyorum. "İşe yarayacak bazı genel malzemelerim var. Banyodaki ilk çekmecede olmalı."

Ona göstermek istercesine ayağa kalkıyorum ama Broderick kıkırdayarak beni geri itiyor.

"Sakin ol. Çaresiz değilim. Onu bulabilirim. Zaten güzel halılarınıza damlatmak istemezsiniz."

Bunun üzerine burnumu kıvırdım. "Şey, sen böyle

söyleyince..."

Broderick beni öptü ve yataktan çıktı. Elinde malzemelerle dönüyor ve ben de çirkin yaratığın çalışmasına izin veriyorum. Üzerimde ılık, ıslak bir bez gezdiriyor, nazik dokunuşlarla pisliğimizi temizliyor. Kukumun çiğ, kullanılmış hissinden irkiliyorum.

İç dizimi öpüyor. "Sepet iyi mi?"

Mırıldanarak onaylıyorum ve Broderick el bezini sepete atıyor. Sonra merhem kavanozunu açıyor. Kendim sürmek için ondan almak için hamle yapıyorum ama benden uzak tutuyor ve bir ses çıkarıyor.

"İzin verir misin?" diye soruyor.

Normalde buna gerek olmadığını, yapabileceğimi söylerdim ama Broderick'le ilgili bir şey beni bu şımartmaya boyun eğdirdi. Tekrar uzandım ve gargoyle'ım bir zevk mırıltısı daha çıkardı.

"Mırıldandığını duyduğum tek kişi sensin," diyorum.

Broderick gülümsüyor ama yanakları büyüleyici bir şekilde biraz daha koyulaşıyor. "Gargoyle klanlarında biraz çeşitlilik var. Bazıları bulundukları yere göre farklı özelliklere sahiptir. On sekiz yaşıma kadar bana ev sahipliği yapan klanın gargoyleleri, yani babamın geldiği klanın gargoyleleri mırıldanır. Sanırım bunu yapan tek klan o."

"Çok güzel," diyorum.

Broderick kuyruğuna biraz merhem sürerken, "Beğendiğine sevindim," diyor. Bu merhemin içinde iyileştirici büyü var ama kokusu da şifalı. Özel bir merhem almak için not alıyorum. Eğer bana kur yapan, hepsi de düğümlü ve vücutlarıyla orantılı büyüklükte üç erkek olacaksa, bu değerli bir yatırım olacaktır.

Buna devam edecek miyim?

Evet. Bunu istiyorum. Tam da böyle anlar istiyorum ve eğer bu, ruhumda iyileşmeyen yaralarla, sürüklediğim sorunlarla yüzleşmek anlamına geliyorsa, bunu yapacağım.

31

BRODERICK

Merhemle kaplı kuyruğumu içine soktuğumda GRACE SİNİRLENİYOR ama vücudu anında gevşiyor. Merhem çoktan sihrini göstermeye başladı. Bu ürüne aşinayım. Daha spesifik bir merhem daha çok işe yarayabilirdi ve bunu aklıma not ediyorum.

"Seni uyarmalıydım," diyorum.

Kuyruğum iç duvarlarını merhemle kaplarken lezzetli bir şekilde kıvranıyor. "Mm, evet, yapmalıydın."

Grace iç çekiyor ve vücudumdaki gerginliğin bir kısmı gidiyor. Seksin bu sonraki kısmı en sevdiklerimden biridir. Ona iyi bakıldığından emin olmak. Genellikle Elliot'ı şımartırım. Ona karşı biraz daha talepkârım çünkü bundan hoşlanıyor ve fiziksel olarak bunu kaldırabiliyor. Eminim Grace ve ben zamanla birbirimizin sınırlarını öğreneceğiz.

Kuyruğumu ondan çekiyorum ve parmaklarımın pedlerini onun yumuşak kıvrımlarına bastırıyorum. Güzel açıklığı olması gerekenden biraz daha kırmızı ve şiş görünüyor, ancak her dokunuşta Grace'in vücudundaki gerginlik azalıyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Ben soruyorum.

Grace bana yavaşça göz kırpıyor, şaşkın görünüyor.

"Hm, evet." Başını iki yana sallar. "Uykuya dalmadan önce kalkmam gerek. Beni çok yordun."

Gülüyorum. "Birbirimizi yıprattık."

Yalan değil, yavaş gitmek ve kendimi onun darlığının içinde çalıştırmak enerji ve irade gerektirmişti. Sırasıyla banyo yapabilir, sarılabilir ve biraz kestirebilirdim. Ama Grace'in biraz zamana ihtiyacı var ve benim de geri dönmem gerekiyor.

Elliot küçük cadımız için endişelenecek. Grace onunla konuştuğunu söylese bile bu sabah onu üzmüştü.

Ama artık tek sorumluluğum Elliot değil.

"Kalmamı istiyor musun?" diye soruyorum.

Nasıl cevap vereceğini bilecek kadar Grace'i anlıyorum ama beni şaşırtabilir. Keşke yapsa. Onunla kollarımda uyumak çok hoş olurdu.

Grace donup kalıyor ve ben hayal kırıklığı içinde iç çekmekten kendimi alıkoyuyorum.

"Yapmanı istemediğimden değil," diyor, bir şekilde hayal kırıklığımı görüyor. "Sadece her şey çok hızlı gelişiyor ve benim" -sözcükleri bulmaya çalışırken bazı el hareketleri yapıyor- "bu sabah neden bu kadar kötü tepki verdiğimi düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Pençelerimi saçlarında gezdiriyorum ve kirpikleri mutlulukla düşüyor.

"Tatlı cadı, sana istediğin kadar zaman vereceğim. Ben toparlanayım." Alnına bir öpücük bırakıyorum.

Oturma odasındayım, giyiniyorum, kapı için getirdiğim aletleri toplamayı bitirmişim ki Grace dün gece koridorda giydiği bornozla dışarı çıkıyor. İçimdeki canavar onu yırtıp atmak ve onu bir ziyafet gibi gösteren başka bir gecelik giyip giymediğine bakmak istiyor ama bu isteği bastırıyorum.

Alnı çatık, gözleri hüzünlü.

"Hey," diyorum ellerimle yanaklarını okşayarak. "Bu da ne?"

Grace başını sallar. "Seni kovduğum için kendimi kötü hissediyorum."

Gülüyorum, şüphesiz bunun bir parçası, ama sıkıntının tadı farklı.

"Yapma," diyorum. "Son zamanlarda çok şey yaşadın. Çıktığın gargoyle'ın iki arkadaşı daha olduğunu öğrendin, bizim çirkin suratlarımızla tanıştın ve evine giren herifle uğraşmak zorunda kaldın."

Daireye bakar ve her şey yerine oturur.

"Yalnız hissetmemen için bu gece kalmamı istiyorsan, kanepede uyuyabilirim." Onun güvende hissetmesini istiyorum.

Grace doğrulur ve omuzlarını dikleştirir.

"Hayır. Koğuşlarımı diriltmem gerek. Burası benim evim. Burada tek başıma kalabilmem gerekiyor" diyor.

Ah, bağımsız çizgi ortaya çıkıyor. İşleri kendi başınıza halletmeye alışkınsanız başkalarına yaslanmak zordur. Klanımızdaki herkes hayatının bir noktasında aynı geçişi yaşamak zorunda kaldı.

Dudaklarına bir öpücük bırakıyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara. Ciddiyim. Alasdair, Elliot ve ben gerekirse yatağın altını kontrol etmek için buraya gelmeye hazırız."

Grace'in omuzları düşer. "Sana teşekkür ederim. Her şey için. Bir şeye ihtiyacım olursa ararım."

Ve eğer gece boyunca bazı uçuş kontrolleri yaparsak...

Grace bir Bramblewick'tir ve Bramblewick'ler kendi başlarına.

Henüz bilmese bile.

~

Elliot beni bulduğunda aletlerimi garajdaki depoya yerleştiriyordum. Sarı insan saçları, elleriyle karıştırmış gibi her yere yapışmıştı.

"O nasıl?" diye sorar.

Kaşlarımı çattım. "Bütün gün bu kadar stresli miydin?"

"Hayır. Evet. Hayır. Alasdair beni meşgul etti, hatta benimle kağıt bile oynadı. Onun yanında olduğunu bildiğimde daha kolaydı."

Elliot söz konusu kartlar olduğunda berbat bir hilebazdır. Alasdair onunla gönüllü olarak oynadığı için endişelenmiş olmalı.

Son saklama kabını da kapatıyorum. "O iyi olacak. Şu anda evinde yalnız olduğu için biraz gergin ama bağımsız olmaya kararlı. Gece boyunca görsel kontrol yapmak için uğramayı planlıyorum."

"Bunu da taciz gibi değerlendireceğini düşünmüyorsun değil mi?" Elliot soruyor.

Başımı eğiyorum. Elliot'tan gelen endişe ona göre değil.

"İkinizin konuştuğunu sanıyordum?" Ben sordum.

Elliot kızarır. "Evet, sanırım beni affedecektir bile. Ben sadece... endişeleniyorum."

"İnanıyorum ki öyle olacak. Cesur ol, Elliot. O bize ait."

Elliot beni selamlamak için yaklaşıyor ve hareketsiz kalıyor. Giydiği cazibeye rağmen kokumu aldığında gözleri büyüyor.

"Sen ve o mu?" diye soruyor.

Sorusunda bir ton var ve bunu anlamam bir anımı alıyor. Oh, kıskanç Elliot. Benim yetenekli, güzel dostum Grace'le seks yaptığım için beni kıskanıyor.

Ağzım seğiriyor. "Benden fiziksel ilgi görmesi seni çıldırtıyor mu?"

Elliot'ın kaşları sanki ben işaret edene kadar tepkiyi fark etmemiş gibi kırışıyor. Bir nefes üfledi.

"Bunu hak ediyorum. Yalan söyleyen bendim," diyor.

Başımı salladım. "Onu yatağa ne kadar hızlı soktuğumuz bir yarışma değil."

Elliot'ın çenesi sıkılır. "Biliyorum. Sadece kontrolden çıkmış hissediyorum."

Mırıldanıyorum ve eşimi kollarıma çekiyorum. Herkesin atlatması gereken kendi yaraları vardır ve bir çiftleşmenin içinde olmak, bastırıldığında hala acı veren kısımları anlamaktır. Elliot'ın manipülasyonlarına kızmıyorum. Mücadele ettiği takıntılar, hayatta kalmanın diğer her şeyin önüne geçtiği hayatının büyük bölümünde ona iyi hizmet etti.

Benim görevim, onlarla ve neden oldukları sorunlarla uğraşırken onu desteklemektir.

Elliot burnunu boynumun kıvrımına gömüyor. "Kahretsin, çok güzel kokuyorsun."

Yıpranmışlık hissi duyularımdan kaçıyor ve tahrik kanıma karışıyor. "Eminim onun tadını üzerimden yalamaktan çekinmezsin."

Elliot muhtaç bir inilti çıkarıyor.

"Seni özledim, baş belası," diyorum.

Elliot'ın insan dili boynumu yalıyor. "Ben de seni özledim. Bizi özledim."

Vücudunu kendiminkine bastırıyorum.

"Buradaki yerini kabul edene kadar sabırsızlanıyorum ve onu birlikte alabiliriz," diyorum bir inilti halinde, düğümümün kabarıklığını ona karşı öğütürken. "Alasdair tarafından alınmak için onu uzattığını hayal edebiliyor musun?"

Elliot'ın ağzından boğuk bir ses çıkıyor. Bana teslim olduğunda kalbimi yumuşatıyor.

"Bunu içeri götürelim, baş belası. Eloise ya da Graham'ın gözüne sokmamıza gerek yok."

Elliot'ın yanakları pembeleşir. Kalbini hızlandırmak için bir tutam aşağılanma.

"Ve eğer söylediğim her şeyi yaparsan, sana Grace'e verebileceğin bir şey söyleyeceğim," diye takılıyorum.

Elliot'ın yüzü aydınlanıyor. Benim baş belam çok verici.

GRACE

"Tanrım, Grace! Beni neden aramadın?" Emilia kaşları endişeyle çatılmış bir halde sorar.

Bana çiçek gönderen adamın evime girip zarar verdiğini söyleseydi de aynı endişeyi gösterirdim. Neden Emilia'yı aramadım?

Yalan söylemek zorunda kalacağım için miydi? Şu anda yaptığım gibi ona yarı doğruları söylemek?

"İyiydi," diyorum. "Bir rapor doldurdum ve çıktığım çocuklarla kaldım. Bu konuda gerçekten harikaydılar."

Emilia nefesini dışarı üflüyor. "Bu beni daha iyi hissettirdi. Bu adamı yakalayana kadar onlarla mı kalacaksın yoksa annem ve benimle mi kalmak istersin?"

Onun hararetli soruları karşısında yutkunuyorum. Berbat bir arkadaşım. "Daha yeni tanıştık ve 'bu adamı yakala' diye bir şey yok.
planı."

Emilia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve ben de hemen açıklamaya koyuldum.

"Bunu yapanın o olduğuna dair elimde hiçbir kanıt yok. Yetkililer gerçekten de onu suçüstü yakalamak için bekliyorlar," diyorum.

Emilia'nın kaşları hayal kırıklığı ve endişeyle çatıldı. "Dairende tek başına kalmıyorsun, değil mi?"

Ona göz kırpıyorum. "Evet, öyleyim. Ben bir yetişkinim. Binamın güvenliği ve kapıcısı var."

Emilia omuzlarındaki gerginliği silkeliyor ve ben de elimde bir tartışma olduğunu anlıyorum.

"Söylediğin her şey doğru," diyor. "Ama gerçekten orada tek başına kalmakta rahat mısın?"

Orada yalnız kalsam iyi olur mu... Dün gece çok kötü uyudum.

Rüzgarın ıslığından buzdolabının sesine kadar her ses, koğuşları kurduktan sonra bile beni zıplattı. Hiç rahat değil. Zihnimi korkularımdan uzak tutmak için vücudumdaki ağrıya odaklanmaya çalıştım. Genel merhem bunu kesmeyecek. Broderick düğümü olmadan bile oldukça büyük ve Elliot ile Alasdair'in de benzer olmasını bekliyorum.

Şu anda bunu düşünmemeliyim. Emilia'nın kaşları kalktı. Boğazımı temizliyorum.

"Sorun değil-" Yalanım yarıda kesilmek üzere mırıldanıyor.

"Grace!"

"Tamam! Biraz korkuyorum," diye teslim oldum. "Ama senin ve annenin kapısına sorun getirmek istemiyorum. Çocuklar onlarla kalmamı istiyor ama fazla bağlanmaktan korkuyorum."

Emilia bunu düşünüyor. Gerekçelerime objektif bir şekilde bakmakta her zaman iyidir.

"Seni aramızda görmek isteriz ama bir şey olursa kendini nasıl kötü hissedeceğini anlayabiliyorum. Annem çok serttir ama üç yakışıklı adam bir sapık için muhtemelen daha güvenli bir seçenektir."

Nefesim rahatlamış bir iç çekişle beni terk ediyor.

Emilia yeniden başlar. "Bu adamlar... siz yuva kurmak için çıkmıyor musunuz? Evlenmek, bebek sahibi olmak, her şey için mi? Elliot'la bunu çoktan konuştuğunuzu sanıyordum."

Cevap vermeden önce dudağımı ısırıyorum. "Evet."

Emilia başını öne eğiyor. "Görünüşe göre herkes bağlanmaya hazır. Bu alışılmadık bir durum, ancak zaman çizelgeniz gerçekten sadece hepinizin ne kadar uyumlu olduğunu bulmanıza bağlı."

Zaman çizelgesi. Bu teknik kelimeyle ilgili bir şey beni

tüm konuşma hakkında rahatlatıyor. Bunu o mu yaptı?

Amaç?

"Şöyle bir teklifim var," diyor Emilia. "Onlarla kal. Onları daha çabuk tanıyacaksınız. Bu sizin hayat hedeflerinizi ilerletecektir. Eğer siz onlar için doğru kişiyseniz ve onlar da sizin için doğruysa, bunu daha çabuk anlarsınız ve bir çocuk odası boyamaktan falan bahsedersiniz."

Ağzım açık kaldı.

Emilia kendi sözleri karşısında başını sallıyor. "Ve bir erkeğin sürüngenlik yapıp seni gafil avlaması konusunda endişelenmeme gerek yok."

"Onları çok az tanıyorum," diyorum. En çok Elliot'ı tanıyorum ama yine de herhangi bir detayı atlayıp atlamadığını görmek için onunla birlikte bazı şeyleri gözden geçirmem gerekiyor.

Emilia bana gözlerini deviriyor. "Bunu düzeltmenin tek bir yolu var. Bunu bir deneme olarak düşün."

Bir birim olarak çalışmak için bir deneme. Bu fikirden nefret etmiyorum. "Eğer uymadığına karar verirlerse, o zaman aptallar," diyor.

"Emilia!"

Arkadaşım benim skandal yaratan ses tonuma gülüyor. "İşteyiz," diyorum.

"Bana kaç kere öğüt verdiğinizin bir önemi yok; benim bir denizci ağzım var ve bu değişmeyecek. Bu yüzden resepsiyonda çalışmıyorum" diyor.

Bir de yabancıların yanında donup kalıyor. Başımı sallıyorum.

Bir deneme.

Sağlam bir fikir. Bramblewick'lerde yer var, daveti onlar yaptı ve onlarla yaşamak beni klanlarının içine çekecek. Elliot'ı seviyorum, onu özlüyorum ama güven farklı bir şey.

Ya sonunda kalbiniz kırılırsa?

Sonra da kalbim kırılıyor. Zaten hepsine bir şekilde değer veriyorum. Gerçekten bağlanmaktan mı endişeleniyorum yoksa beni tanıdıklarında sevmeyeceklerinden mi endişeleniyorum?

Ofisimizin kapısı hafifçe çalınıyor ve ikimiz de irkilerek sıçrıyoruz. Elliot kafasını içeri soktu.

"Merhaba hanımlar, bu güzel günde nasılsınız?"

Emilia'nın gözleri kocaman. Elliot'la daha önce de karşılaşmış ve benzer bir tepki vermişti. Bu sefer boğazını temizleyip yere bakıyor ve ne kadar iyi olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyor.

Tanıdığım herkes arasında en bilgece akıl veren ve en güçlü sosyal anksiyeteden muzdarip olan arkadaşıma merhamet ediyorum.

"İyiydi," diyorum. "Seni beklemiyordum."

Elliot kızararak başını eğdi. "Sadece uğradım ve sizi ofisinizde yakalamayı umuyordum. Agnes beni buraya yönlendirmekle büyük nezaket gösterdi."

"Sizi yalnız bırakayım. Zaten laboratuvarıma gitmem gerekiyor," diyor Emilia neredeyse duyulmayacak kadar sessiz bir şekilde, ama bana göz kırpıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Elliot bana doğru gelmeden önce kapıyı kilitliyor. Ayağa kalkıp onu masanın etrafında karşılıyorum. Bu sorgulamadığım bir hareket. Ona doğru çekiliyorum.

Onu sevmekten daha fazlasını yapabilirim.

Kilitli kapıyı görünce kaşlarım
kalkıyor. "Mahremiyet için,"
diyor.

Alay ediyorum ve Elliot'ın gülümsemesi keskin ama hemen pişmanlığa dönüşüyor. Gizemli, gizemli gargoyle.

"Grace." Elimi tutuyor ve teninin sıcaklığı benimkine değiyor. "Özür dilerim. Seni çöpçatana kadar takip ettiğim için çok özür dilerim. Yaptıklarımdan herhangi biri seni güvensiz hissettirdiyse özür dilerim."

Kaşlarımı çattım. "Çok fazla strateji geliştiriyor gibisin."

Elliot yüzünü buruşturur. "Broderick'in tüm sırlarımı anlatıp anlatmadığını bilmiyorum ama bu benim bir alışkanlığım. Kafama takarım ve düzenlerim."

"Benden sakladığın başka bir şey var mı?" diye soruyorum. Yüzü o kadar içten ki kalbime bir acı saplanıyor. "Hayır. Diğer her şeyi biliyorsun. Sana her türlü detayı vereceğim

benden istediğin. Güveninizi arttırmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Aramızda. Sen bizim için her şeysin Grace. Hiçbir şey seni kaybetmeye değmez."

Elliot'ın sözleri, ruhumun etrafına dikenli tellerle ördüğüm şüphelerden oluşan savunmayı aşıyor. O usta bir manipülatör ama kalbim onun için atıyor. Klanı ona güveniyor. Broderick'e güveniyorum. Elliot'a güvenebilmek istiyorum ve bunun bir hata olup olmadığını çok geç olana kadar bilemeyeceğim.

Ama bu riske değer. Aramızdaki bu şey, onun sahte bahanelerle yaptığı bir haftalık kur boyunca gelişti, buna değer.

Beni yakalayacak kişinin o olacağına güvenerek gözlerimi kapatmalı ve zıplamalıyım.

Elini kendi elimle kavradım.

Ben sevgiyi hak eden belalı bir cadıyım.

"Seni affediyorum."

Elliot sanki üzerinden ağır bir yük alınmış gibi görünüyor. Bunu ben yaptım. Benim saygım ona o kadar ağır geldi ki, üç küçük sözüm onu ayağa kaldırdı.

Cıvıl cıvıl duyguları göz açıp kapayıncaya kadar derin bir rahatlamadan kötülüğe dönüşür.

"Broderick'in sikinden senin tadını yaladığım her anı bile ayrıntılarıyla anlatacağım-"

Elimle ağzını kapatıyorum ve o da gülüyor, gözlerinde hala bir hayranlık parıltısı var. An bozuldu ama aramızda yeni bir şey var. Bu şeyi biz yarattık.

Ve şu anda Elliot her yerimin kızarmasına neden oluyor.

"Elliot!" Tam olarak ne yaptığını hayal etmemeye çalışarak tıslıyorum.

tarif edildi.

Elliot'ın kahkahası azalıyor ve avucumun içini öpüyor. Yüzündeki alaycı ifade giderek ısınıyor. Avucumu ağzımdan çekip eğiliyor. Bir adım geri atıyorum ve kıçım masama çarpıyor.

"Söyle bana yıldızım, burada gerçek bir mahremiyetimiz var mı? Birisi bir form imzalamanız ya da bir kitaba bakmanız için kapınızı çalacak mı?"

"Buraya kimse gelmez," diye nefes alıyorum, bana yaydığı sıcaklıkla göğsüm sıkışıyor.

"Senin için bir yeteneğim var ve bunu uygulamana yardım etmeme izin verirsen çok anlamlı olur" diyor.

"Ne-"

"Ama önce-" Elliot sözümü kesiyor ve beni öpüyor. Bu hareket o kadar sürpriz oldu ki dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde tepki vermedim ama yavaşça alarmımı çözmeye ikna etti ve ben de onu öptüm. Elliot tadıma bakarken inliyor ama öpüşmeyi birbirimizin kıyafetlerini yırtacak kadar ileri götürmüyor. Yaptığı her hareket yavaş ve ben rahatlıyorum, nefes nefese kalana kadar hızlanmasına izin veriyorum.

Elliot'ın göz bebekleri şişmiş. Benim dudaklarım da onunki gibi öpücükten şişmiş mi?

"Bunu özledim," diyor.

"Ben de," diye nefes

nefese kaldım.

Elliot arkasına yaslanıyor ve cebinden küçük bir kavanoz çıkarıyor. "Hediyen," diyor.

Elimi uzattım ama alaycı bir tavırla geri

çekti. "Uygulamama izin verecek misin?"

Şifalı merhem kavanozu ve bağlam tıklıyor ve yüzüm uyarılma ve şok içinde yanıyor.

"İşteyim. Şu anda onu oraya koyamazsın!"

"Mahremiyetimiz olduğunu söylemiştin." Elliot'ın

başparmağı

Parmaklar. "Ağrı ve sızılarınızın nedeni hakkında biraz bilgim var. Sanırım biraz merhem aldıktan sonra daha iyi çalışacağınızı söylemek yanlış olmaz."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, hâlâ şoktayım, hâlâ skandal yaşıyorum ve gülünç bir şekilde baştan çıkıyorum. Gerçekten yapabilir miydim? Öğle yemeği molamın vakti geldi ve Emilia en az bir saat daha dönmeyecek.

Sinirlerime karşı yutkunuyorum.

Broderick'e uymak için esnemenin verdiği acı olmadan daha iyi odaklanabilirdim. Elliot yardımcı oluyor.

Amıma vuran açlık ısrarcı. Vücudum bunu istiyor, Elliot bunu istiyor, ben bunu istiyorum.

"Nasıl?" Ben soruyorum.

Elliot'ın gözleri parlıyor. "Arkana yaslan, benim göz alıcı ikramım."

Vücudunu benimkine bastırıyor ve ben de ellerimi arkamdaki masaya koyuyorum. Önümde dizlerinin üzerine çökmeden önce köprücük kemiğimin derisini öpüyor. Elleri taytımdan yukarı kayarken Elliot'ın yüzünde tam bir bela ifadesi var.

Bugün elbise giydiğim ve kalçalarımı sardığım için şanslı. Elliot'ın eli çorabımın üstündeki dantele değiyor ve yüz ifadesi istekle yoğunlaşıyor. Bir anlık uyarılma beni gerdi. Elliot jartiyerli çoraplarımı görmek için elbisemi yavaşça kaldırıyor.

"Siktir, bu çok ateşli," diyor.

Bir sızlanmanın kaçmasını önlemek için dudağımı ısırıyorum.

Elleri kalçalarımdaki yolculuğuna devam ediyor. "Bunları çıkaracaktım," diyor bir parmağını külotumun kumaşının altına sokarken. "Ama o kadar güzeller ki sanırım üzerimde kalacaklar."

Elliot ayağa kalkıyor ve ben bacaklarımı onun elinin olduğu yerde birleştiriyorum. "Uh, uh, uh, bacaklarını açık tutmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

Bu erkekler benim ölümüm olacak. Elliot kaşlarını kaldırdı.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Elliot muzaffer bir şekilde sırıtıyor. "Güzel."

Eli kayıyor ve elbisemi belimden tutacak şekilde topluyor. "Şimdi şunu tut, ne yaptığımı görebilmem lazım."

Neredeyse ne yapması gerektiğini unutuyordum. Bir elimle kumaş demetini kavrıyorum ve Elliot kavanozu çıkarıyor. Etikete gözüm takılıyor ve kaşlarım havaya kalkıyor. Bu özel yapım bir merhem.

Kavanozun vidasını açtı. "Şimdi farklı bir koku istersen bana haber ver. Ve Grace."

"Ne?"

"Bu merhemi alacak kişi asla sen olmayacaksın. Klanınız olarak size bakmak bizim görevimiz. Bu, içini her zaman doldurmaya yemin ettiğim bir hediye. Bu bir kur hediyesi."

Yutkunuyorum.

"Ve o küçücük amına ne kadar sık girmek isteyeceğimizi düşününce buna ihtiyacın olacak. Özellikle de çocuk sahibi olmayı denemek istediğinde. Muhtemelen birimiz seni doldurmadan, tohumlarımızı almaya çalışmadan evden bile çıkamayacaksın."

Vücudumdan amıma doğru akan ısı acımasız.

"Ama düğümler," diyorum. Bana hediye ettiği merhem en iyisi ama sürekli düğümlenmek...

Elliot kıkırdar. "Her seferinde seni düğümlememize gerek yok. Yirmi dakika boyunca düğümlenirsen şipşak şipşak olmaktan çıkar."

"Oh."

Elliot'ın yüzü ciddileşir. "Ve Grace, eğer düğüm atmak istemezsen, atmana gerek yok. Sınırlarına her zaman saygı duyacağız."

Alnımdan öpüyor ve ben eriyorum.

Başparmağı külotumu kenara çekene ve iki parmağı içime girene kadar bir şekilde merhemi aldığını özlüyorum. Yumuşak kayışla geriliyor ve acıyla tıslıyorum.

"Şşş, bırak işe yarasın," diyor Elliot. Parmakları nazikçe hareket ediyor ve kavanozdan aldığı merhem miktarı cömert olmalı çünkü daha derine yayıyor.
Her kaydırışta sıcaklık çiçek açıyor ve ağrılarıma batıyor. Narenciye ve gülün en hafif kokusu havaya siniyor.

İnliyorum ve Elliot parmaklarını daha da içeri kaydırarak güçlü vuruşlarla masaj yapıyor.

"İşte böyle, yıldızım. Böyle çok güzelsin." Elliot bir kolunu belime doluyor ve içim kasılmaya başlarken aynı anda ben de rahatlıyorum. Uyarılmanın sarmalı içimde dolanırken, kalçalarımı birbirine sıkıştırmaya başlıyorum.

Elliot tuts. "Hayır, yapamazsın. Bacaklarını açık tut, yıldızım."

Sızlanıyorum ama dediğini yapıyorum. Bacaklarım bir şeye kenetlenme ihtiyacıyla titriyor. Elliot'ın başparmağı

klitorisimin etrafında dönüyor ve ben nefes alıyorum.

"Güzel film yıldızımın benim için eridiğini görmek istiyorum. Parmaklarımın etrafında doruğa ulaştığını hissetmek istiyorum. Bir gün, beni vücuduna kabul ettiğinde, bacaklarının arasında olacağım ve sana istediğin her şeyi vereceğim."

"Elliot," diye nefes nefese kaldım.

"İşte bu kadar. Küçük amcığın çok daha iyi hissediyor, değil mi?"

Nefes alışımı yavaşlatmaya çalışıyorum ama sakinleştirici nefesler derimin altında yaklaştığını hissedebildiğim serbest bırakma dalgasına yardımcı olmuyor. Parmaklarının her derin itişinde kalçalarım onları karşılamak için sallanıyor ve doruk vaadi dalgalar halinde geliyor.

"Elliot, lütfen," diye yalvarıyorum.

Yüzü vahşi ve büyülenmiş görünüyor. "Çok güzel yalvarıyorsun. Sanırım bağımlısı olabilirim. Her sabah seni uyandırıp başımı bacaklarının arasına koyarak yumuşak nefesli sözlerini dinlemeye çalışacağım."

Vücudum parmaklarının etrafında sıkılaşıyor ve elbisemi tutan eklemlerim bembeyaz oluyor. Kopmayı bekleyen aşırı çekilmiş bir ip gibiyim. Boğazımdan çıkan ses çaresiz ve muhtaç.

Elliot içimde bir şey yapıyor, bu bir bükülme ve farklı bir uyarılma türü. Bu hissin etkisiyle inliyorum. Çığlık atabilirim.

Klitorisimde birkaç tur daha attıktan sonra kopuyorum. Elliot çığlığımı bastırmak için ağzını ağzıma çarpıyor ve görüşümdeki beyaz noktalar ve zevk telaşı dışında hiçbir şey fark etmiyorum.

Öpücük beni rahatlatıyor ve nefes almak için çekiliyorum.

Elliot'ın yüzü yumuşak ve duygu dolu, parmakları vücudum gevşeyene kadar yumuşak hareketlere geri dönüyor. Parmaklarını benden kaydırıyor ve onları coşkulu bir ifadeyle yalayarak temizlediğinde nefes nefese kalıyorum.

"Tam hayal ettiğim gibisin, mükemmellik." Elliot alnını alnıma bastırıyor ve ben de onun türünden bir sevgi jestini fark ediyorum. "Teşekkür ederim Grace."

Bir süre öyle kalıyoruz, nefeslerimizi paylaşıyoruz. Bu yakınlığın içine gömülüyorum, bedenim mutluluk içinde. Elliot iç geçiriyor ve dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor, dudaklarında benim, merhemin ve onun tadı birbirine karışıyor. Aleti bana karşı zonkluyor ve garipliğim bir anda geri geliyor.

"Oh, bu iyiliğe karşılık vermemi mi istedin?" Garip soru karşısında irkilmemeye çalışarak soruyorum.

Elliot parmak eklemiyle çenemi kaldırıyor. "Grace, sakin ol. Bana teklif edeceğin şeyi istemediğimden değil ama henüz hak etmedim. Sana biraz daha kur yapmama izin ver."

Kaşlarımı çattım. "Sevgi kazanılan bir şey değil, benim sana vermeyi seçtiğim bir şey."

Elliot'ın gülümsemesi tamamen sorunlu. "Ah, ama biz sevgiden biraz daha fazlasından bahsediyoruz."

Elliot külotumu yeniden ayarlıyor ve elbisemin kumaşını elimden alıp yayıyor, kırışıklıkları düzeltmeye çalışıyor.

Kıyafetlerimi düzeltmesine izin verdim. Serbest bırakılmamın mutluluğu hâlâ içimde çınlıyor, zihnimi ve bedenimi rahatlatıyordu.

"Yani bu sadece bir öğleden sonra keyfi miydi?" Hülyalı bir şekilde soruyorum. "Bu benim seninle temasa geçmem-"

Homurdanıyorum. "Dokunaklı, gerçekten."

Elliot'ın gözleri mizahla parlıyor. "Bu aynı zamanda klanımdan biri olarak sana ilk kur hediyeni vermek için de bir fırsattı."

Birlikte tattığımız farklı yemek türlerini düşünüyorum. İlişkimiz artık farklı bir yerde. O zamanlar Elliot benimle sanki bir cadı arkadaşıymış gibi çıkıyordu.

"Kur yapmak tam olarak neyi gerektiriyor?" diye sordum. "Flört etmek için kullanılan süslü bir kelime olduğunu sanıyordum ama sizlerin bunu kullanma şekliniz beni meraklandırmaya başladı."

Elliot başını öne eğiyor. "Kur yapmak flört etmeye benzer, ancak nihai amacımızın bizimle çiftleşmeniz, klanımıza katılmanız olduğunu açıkça belirtiyoruz. Belki de nişanlanmaya daha yakındır ya da buna yaklaşıyordur. Amacımız size klanımızda sevgi dolu bir yer sağlayabileceğimizi kanıtlamak. Sizi cinsel ve finansal olarak tatmin edebileceğimizi ve istediğiniz tüm bebekleri size verebilecek kapasiteye sahip olduğumuzu kanıtlamak."

En son kaşlarını salladı ve ben de onu dürttüm.

"Sana çocuk istediğimi söylediğim için pişmanlık duymaya başlıyorum," diyerek zihnimin bu ayrıntıları gözden geçirmesine izin veriyorum. Nişana yaklaşıyoruz. Emilia herkesin bağlanmaya hazır olduğu konusunda haklıydı.

"Oh, ama ne zaman bundan bahsetsem vücudunun verdiği tepkiye bakılırsa yalan söylemiyor," diye mırıldanıyor Elliot ama ciddileşiyor. "Yine de, eğer doğal yollardan çocuk sahibi olmak mümkün değilse, umarım başka gargoyle gençlere evlatlık vermeye açık olursun."

Gergin görünüyor ve endişelerini silmek istiyorum.

"Tabii ki. Daha önce kuramadığım sevgi dolu bir aile kurmak istiyorum.

var. Aileler sadece kan bağıyla oluşmaz. Klanınız bunun kanıtıdır."

"Evet." Elliot'ın yüzü yumuşar. "Bramblewick'ler bizi gerçekten kurtardı. Beni bile, gerçi beni diğerlerinden daha yaşlı getirdiler."

İnsan yanağında bir parmak gezdiriyorum. "Buna sevindim."

Elliot iç geçiriyor ve merhem kavanozunu elime tutuşturarak uzaklaşıyor. "Gerçekten gitmeliyim, birimizin bu gece sana gelip eşlik etmesini ister misin? Orada yalnız olman hâlâ hoşuma gitmiyor."

Elimi düşünceli hediyenin etrafında sıkıyorum.

"Aslında sizinle kalmamın sorun olup olmayacağını merak ediyordum. Daha önce de teklif etmiştiniz-"

"Gerçekten mi?! Elbette, malikanede kalmanızı çok isteriz. Sizi tekrar bizimle kalmaya ikna etmek için

uğraşmam gerekecek sanıyordum."

Ona gözlerimi kısıyorum ve Elliot kızarıyor. Bu kesinlikle entrikaya benziyor. "Emilia beni buna ikna etti sayılır..." Kabul ediyorum.

"Bir ara kesinlikle Emilia'yı davet etmeliyiz. Seni bu fikre ikna ettiği için teşekkür etmek için olmasa da onu tanımak için."

"Uh-" Gözlerimi kırpıştırıyorum, rahatsız oluyorum. "Gargoyle ya da cadı olayını bilmiyor."

Bunu ailemden birine ya da birlikte çalıştıkları cadılara anlatsaydım, başlarını sallarlardı. Dünyamızı bir insana açma eylemi nadir görülen bir şeydir. İnsan arkadaşı olan kimseyi tanımıyorum.

Sonra Eloise Bramblewick ile tanıştım.

Elliot kaşlarını çatıyor. "İnsan olduğunu biliyorum ama o senin en iyi arkadaşın değil mi?"

Boynumun arkasını ovuyorum. "Ona her şeyi anlatmaya hazır hissetmedim."

Elliot yüzümü ellerinin arasına alarak ona bakmamı sağlıyor. "Elbette bu sizin kararınız. Bir insana dünyamızdan bahsetmek şüphesiz her iki taraf için de rahatsız edici bir şey, ancak niyet iyi ya da kötü olsun, yalanların kontrolden çıkma gibi bir yolu olduğunu biliyorum."

Elliot'ın yeşil gözlerinde bir anlayış dünyası var.

"Bunun üzerinde çalışacağım. Ondan her şeyi saklamak istemiyorum.
O gerçekten benim en iyi arkadaşım ve ona öyle davranmalıyım." Elliot başını sallar. "O dürüstlüğü hak ediyor."

Beni öpüyor ve vedalaşmadan önce bu gece malikâneye ne zaman geleceğime dair planlar yapıyoruz. Tüm bu zaman boyunca sözleri ruhumda yankılanıyor.

Dürüstlüğü hak ediyor.

Elliot da ben de sahtekârlığın zararlarını ilk elden ve yakın zamanda öğrendik. O haklı. Emilia dürüstlüğü hak ediyor. Şimdi, bir sohbette büyünün gerçek olduğundan ve bir gargoyle klanı tarafından kur yapılan bir cadı olduğumdan nasıl bahsedebilirim?

33

ALASDAIR

Rapordaki rakamlar bulanıklaşmaya başlıyor ve ben gözlerimi ovuşturuyorum. Elliot, Broderick'i coşkuyla karşıladıktan sonra bana sarılmış olsa da dün gece rahat uyuyamadım. Kanatlarımı daha rahat bir şekilde düzenleyerek özel ofis koltuğuma bir gıcırtıyla oturuyorum.

Broderick, Grace'in evini uzaktan kontrol etmek için birkaç uçuş yapmıştı ama klanımızın müstakbel üyesi tehlikeyle karşı karşıyayken uyuyamadım. Buna alışmam gerekecek. Aşırı korumacı eğilimlerimle Grace'i boğmama izin vermeyeceğim.

"Alasdair." Ofisimin kapısı çalındı.
Goblin ofis müdürünün parlak pembe teni beni anlık olarak endişelendirmekten asla vazgeçmiyor.

"Öğle yemeği için dışarı çıkıyorum. Her zamanki gibi mi?" Susan soruyor.

"Evet, teşekkür ederim."

Susan neon burnunu buruşturdu. "Bir molaya, hatta belki bir tatile ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Kaşımı kaldırıyorum.

"Teşekkür ederim, Susan." Gözlerimi deviriyorum. "Klanım kendimi fazla yormamam gerektiğine dair bir ferman çıkardı. Benim için endişelenmenize gerek yok."

Yaşlı goblin parlıyor. "Oh iyi. Gün batımından önce eve gitmeni isteyip istemeyeceklerini merak ediyordum. Bunun Elliot'ın görüştüğü kadınla bir ilgisi var mı?"

Ona göz kırpıyorum. "Grace'i nereden biliyorsun?"

Gözlerini kırpıştırıyor. "Alasdair Bramblewick, bu iş hakkında bilmediğim hiçbir şey yok."

Bununla birlikte, goblin ayrılır.

Yıllar önce Eloise kendimize daha iyi bakmamız gerektiğini söyleyerek bu göreve başlamıştı ve biz ölçülü olmayı öğrenene kadar bize annelik yapacaktı. Hâlâ ölçülü olmakta zorlanıyorduk ama Lachlan son uykusuna yattıktan sonra Eloise'i emekli olmaya ikna etmiştik. O ve Graham'ın, üç yerine iki kişilik bir çiftleşmeye ayak uydurabilmek için birlikte daha fazla zamana ihtiyaçları vardı.

Eloise Susan'la paranormal topluluktaki kadınlar için düzenlenen bir kart oyununda tanışmış ve onu işe almıştı. İyi bir işe alımdı. Susan şirketi benim tek başıma yapabileceğimden daha iyi idare ediyor ve hiçbir detayı atlamıyordu.

Fiziksel ofisimiz üzerinde benden daha fazla kafa yoruyor ve mekanda yaptığı her iyileştirme tüm çalışanlarda yankılanıyor. Susan ofisteki herkese annelik yapıyor ve çalışanlarımızın çoğunun buna ihtiyacı var. Kendi toplumlarından şu ya da bu şekilde dışlanmış kişileri aramıza katmak gibi bir alışkanlığımız var.

Bramblewick Renovation binasında müşterilerin ve tek tük insanların girebileceği bir sergi salonu var ama bu arka odalar insan olmayanlar için tasarlanmış. Bütün günü bir insan cazibesi içinde geçirmek çıldırtıcı olurdu.

Elliot satış müdürüdür ve insanlarla en çok doğrudan iletişim kuran kişidir. Genellikle dışarıda dolaşıyor, farklı iş sahalarını kontrol ediyor veya gelecekteki müşterilerle temasa geçiyor. İşi belirsiz ama her zaman yeni işler geliyor. Harcama raporları gözlerimi devirmeme neden olsa bile yöntemlerini sorgulamıyorum.

Elliot toplumda pek çok kişiyi tanıyor ve her biriyle ilgili ayrıntıları ayrı tutabilen biri. Bu, konsomatrislik yaptığı günlerden kalma bir şey olabilir ama işine yarıyor.

Görünüşe bakılırsa Grace'e kur yapması böyle başlamış ve tek başına hareket etse bile yöntemlerini suçlayamam.

Cep telefonumun vızıltısı beni bunları düşünmekten alıkoyuyor ve Elliot'tan gelen çağrıya cevap veriyorum.

"Grace bizimle kalmak istiyor!"

Yüzümü buruşturarak telefonu çekiyorum ama hemen toparlanıyorum. "Öyle mi? O iyi mi?"

"Sanırım dün gece iyi uyuyamadı ama beni affetti ve bizimle kalacak." Elliot'ın sesi sevinçli geliyor.

"Bu... harika." Ben de sevinçliyim ama tüm bu umut, bu cadı mayasıyla ilişkisi olmayan tek kişinin ben olduğumu bilmemle birlikte geliyor. Bir ilişki istiyorum ama bunu gerçekleştirmekte zorlanıyorum.

"Alasdair." Arkadaşımın sesi gülümsüyor gibiydi. "Siz ikiniz bunu çözeceksiniz. Ya pantolonunu ya da elbisesini mahkemeye çıkaracağız."

Başımı sallıyorum ve Elliot cevapsızlığıma gülüyor. İkimiz için de çok mutlu olabilir.

İç çekiyor. "İşimizi sadece kendi isteğinle kurdun. Grace'in sana aşık olacağından hiç şüphem yok."

"O sadece ben değildim-" diye başlıyorum.

"Ve artık sadece sen olmayacaksın," diyor, sözleri nazik ve güven verici. "Gitmeliyim, Ace'i bekletemem."

"Hayır, yapamazsın. Seni
seviyorum." "Ben de seni
seviyorum!"

Kapattıktan sonra telefona bakıyorum.

Grace'e nasıl kur yapacağım? Onunla çiftleşmek istiyorum. Onda beni çeken bir şeyler var. Ama çiftleşmedeki diğerleri Broderick ve Elliot olacakken, onun yanında kendini bile ifade edemeyen bir erkek için ne işe yarayabilir ki?

Belki de duygularınızı kendi başınıza gözden geçirmek için zamana ihtiyacınız vardır. Bir liste yapıp yazardı. Elliot'ın dünkü sözleri aklıma geldi.

Rapora tekrar baktım. Biraz ara vermeliyim. Bu cadıya ne söyleyeceğimi yazarsam, belki her konuştuğumda onu kırmam.

Bir kâğıt ve elimin büyüklüğüne göre en iyi kalemi çıkarıp konsantre oluyorum.

Sevgili Grace,

Donup kalıyorum ve üstünü çiziyorum. Bu kulağa çok resmi geliyor.

Grace'e,

Tekrar üstünü çiziyorum, çok sert.

Kalemi yere bıraktım, tekrar elime almadan önce ellerimi sıkıp büktüm. Bunu asla görmeyecek. Bunu hiç kimse görmeyecek. Onu eve götüreceğim ya da belki bazı cadıların dileklerle yaptığı gibi yakacağım. Bu mektup sadece düşüncelerimi düzenlememe yardımcı olacak.

Tekrar başlıyorum.

Eşimi büyüleyen cadıya,

Bu saçma bir başlangıç ama omuzlarımdaki gerginliği atmama yardımcı oluyor ve duygularımı bağlayan ve düğümleyen göğsümdeki gerginliği serbest bırakıyor.

Bir nefes alıyorum ve devam ediyorum, kalemim kâğıdı çiziyor, sayfayı her hayal kırıklığı, umut ve arzuyla dolduruyor, onları gömen endişe çamurundan yükseliyor. Kelimelere döktüğüm her gerçek yankılanıyor. Sonunda, şöyle bitiriyorum:

Senin beceriksiz gargoyle'un,

Alasdair

Bir şeyler sakinleşiyor ve rahatlamış bir şekilde nefes alıyorum. Kelimeler sıkışık ve neredeyse anlamsız, ama ilk kez bir kadına kur yapmanın içimde yarattığı korku biraz hafifledi.

Belki bir tane daha yazmalıyım.

GRACE

BU KEZ Bramblewick Malikanesi'ne gittiğimde şaşkın ya da bitkin değilim. Umutluydum. Erkeklerin hiçbiri verandada değil. Elliot taşınacağımı başkasına söyledi mi? Arabamdan inene kadar zihnimde bir gariplik oluşmaya başlıyor.

"İşte orada!" Eloise ön kapıdan geliyor ve onun ezici sıcaklığı beni tırmalayan endişeyi yatıştırıyor.

Graham'ın sesi tam da Eloise beni kucakladığı sırada bana ulaşıyor.

"Onu boğmamaya çalış, tatlım. O burada yaşayacak. Bırak zavallı kız nefes alsın." Graham bana göz kırptı. "Bavul var mı?"

"Yapabilirim-" diye başlıyorum.

"Israr ediyorum," diyor yaşlı gargoyle. "El onunla çay içmeni istiyor ve her şey çoktan hazır."

"Sus, sen. Tüm sürprizlerimi mahvediyorsun." Bana dönmeden önce gözlerini arkadaşına dikiyor. "Sorun olur mu? Çocuklardan biri gelip her şeyi tekeline almadan önce seninle biraz baş başa kalmak istiyorum."

Sinirlerim gülümsememi geniş tutuyor. Broderick ve Alasdair'in yetişmesinde payı olan kadın benimle çay içmek istiyor. Daha önce de söylemişti, ama benim dünyam

geldiği yer, bir şeyleri yapma niyeti olmadan hoşluk olsun diye söylemenin ağır bastığı bir yerdir.

"Evet, kulağa harika geliyor," diyorum.

"O kadar korkmuş görünme. Sadece ailemizin en yeni üyesini tanımak istiyorum."

Gözlerimi açtım. Ailemiz. Sanki onlarla olan ilişkim çoktan bitmiş gibi.

Eloise kazağındaki bir parça tüyü silkeleyip atıyor, bu kıpırdanma sinirlerini açığa çıkarıyor.

Bir şekilde bu yardımcı oluyor.

Bu kadın benim için gergin, korumacı olduğu erkeklerin çiftleşmesine katılmak için gelen bir yabancı. Ben cadalozun teki değilim ama o bunu bilmiyor.

"Sizinle çay içmeyi çok isterim,"

diyorum. Sinirlerim Eloise'in parlak

gülümsemesinden kaçıyor.

ÇAY, annemin ev sahipliği yaptığı, kendini beğenmiş kadınların nükte kisvesi altında küçümseyici yorumlar yaptığı görkemli bir davet değildir. Zarif porselenler ve parmak sandviçlerle dolu bir salonda olmak yerine, ağır fincanlar dolusu baharatlı çay ve bir tabak kurabiye ile arka verandaya yerleşiyoruz.

Lezzetli birayı yudumluyorum, buharı yanaklarımı ısıtıyor ve günün stresini uzaklaştırıyor. Eloise'in bakışları arka bahçenin ve bahçelerin manzarasını izliyor. Aramızdaki an sakin ve memnuniyet dolu.

Yılın bu zamanlarında bahçenin büyük bir kısmı kış için dinlenmeye başlamıştır ancak hala bazı çitler ve bitkiler yaz mevsiminin çok ötesinde yeşilliğini korumaktadır.

"Çok üşümüyorsun, değil mi?" Eloise

soruyor. "Hayır, hiç de değil," diyorum.

"Oh, güzel. Kış biz farkına varmadan gelecek ve ben hala dışarıda vakit geçirebiliyorken

olabilir. Evde çok güzel odalar var ama bu veranda en sevdiğim yerlerden biri."

"Burası çok güzel."

Eloise'in yüzü yumuşar. "Graham ve Lachlan çiftleşmemizin üçüncü yılında bu bahçeyi benim için planladılar. Annemin yetiştirdiği bahçeyi özlediğimi biliyorlardı. Onlarla tanışmadan bir yıl önce onu kaybettim."

"Kaybınız için çok üzgünüm." Uyuyan bitki yataklarına ve ortadaki kuru fıskiyenin etrafına diziliş şekillerine bakıyorum. "Harika bir iş çıkarmışlar."

Eloise gülüyor. "Berbat bir iş çıkardılar. Beni şaşırtmaya çalıştılar ama bir şeyler inşa etmek hakkında çok şey biliyorlardı, onları yetiştirmek hakkında pek bir şey bilmiyorlardı. Planlarda tökezlediğimde onlara teşekkür ettim ama her şeyi değiştirdim."

Gülüşüm sessiz. "En azından tam olarak istediğin şeyi aldın. Önemli olan düşünce, değil mi?"

"Doğru." Eloise kupasına gülümsüyor. "Peki, işte günün nasıl geçti?"

Standart bir cevap olması gereken bir cümle kurmak için ağzımı açtım ama sonra kapattım. Bugün Elliot'ın ziyaretiyle farklı bir gün olmuştu. Yüzüm kızarıyor ve ilerliyorum. "İyiydi. Bugün Karayipler'den gelen bir büyü kitabını işledim."

Tuz ve hindistancevizi kokusunun duyularımı terk etmesi biraz zaman almıştı.

"Ve Elliot beni ziyaret etti," diyorum.

Eloise güler. "Oh, kırmızı yanaklarının sebebi bu."

Yanaklarım daha çok yanıyor.

"İkiniz konuşarak mı anlaştınız?" Eloise soruyor. "Bir anlaşmazlık olduğunu duydum."

"Evet, konuşarak hallettik. Yaptığı bir şeye en iyi şekilde tepki vermedim."

Eloise homurdanır. "Tepkinizin haklı olduğundan hiç şüphem yok. Elliot'ın bir mil genişliğinde sinsi bir çizgisi var. İyi bir

kalp, ama-" Başını iki yana sallıyor. "Olayları oluruna bırakmayı bilmiyor."

"Öyle olsaydı, hiçbiriyle tanışamazdım." Omuz silkiyorum.

Eloise nazikçe, "İyi tarafından bakıyorsun ama bence kadere yeterince güvenmiyorsun," diyor.

Göz kırpıyorum. Bir cadı olarak kader kavramını reddetmem aptalca olurdu ama bu aynı zamanda üzerinde düşünmek için zaman harcamadığım bir şey. Listelerim ve organizasyonum var, ben yapmadığım sürece hiçbir şey benim için gerçekleşmiyor.

"Oh, ikna olmadın," diyor.

"Sanırım kaderin hayatımda çok fazla etkisi olduğunu düşünmüyorum," diyorum çayıma doğru. Kader beni ailemin zehirli ortamından kurtarmadı ve kader beni çok sevdiğim kariyerime sokmadı. Bunu ben yaptım.

Eloise başını sallar. "Sen ve Elliot'ın ortak noktası bu. Arkadaşlarımla tanıştığımda ben de öyleydim. Ancak genç gargoylelere yuva vermeye başlayınca farkına vardık. Hepimiz çok farklıyız. Ne zaman bir gargoyle alsak, bu tesadüfen oluyordu. Gidecek bir yere ihtiyaçları vardı ve biz de onlara bir yer sağladık. Her nasılsa, klanın tam da ihtiyacı olan şey onlardı. Alasdair, Broderick ve Elliot, klan kendini bütün hissedene kadar bir yapbozun parçalarıydı. Ailemizin nasıl oluştuğuna dair başka bir açıklamam yok ve şans üç kere gülmez."

Eloise'in hikayesinde bir delik açmak yerine, onun da ortak bir faktör olduğunu, eylemlerinin ve gargoylelere davranış biçimlerinin bugün sahip oldukları klanı beslediğini, başka bir şeye odaklanıyorum.

"Sence kaderimde burada olmak mı var?" diye sordum.

Rose tarafından eşleştirilme fikri gibi bu da çok güzel. Dağınık bir şekilde yapabileceğim hiçbir şeye dokunulmamış.

"Bence senin nazik ve güzel ruhun, Elliot herkese yalan söylese de söylemese de burada kendine bir yer bulacaktı."

Bu beni gülümsetti. "O zaman onun aldatmacası için iyi bir yanım yok."

"Ah, ama affetmek affetmektir. Bir umut ışığı olmadan da onu affetmeye karar vermez miydin? Buraya yine de gelmiş olsaydınız, yine de onu affetmeyi seçer miydiniz?"

"Evet," diyorum. Kelimeyi kuşkuya düşürmeden. "Gördün mü?" Eloise bir kurabiye kapıyor.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bu çayın beni sorgulayacağını, adamların için yeterince iyi olduğumdan emin olacağını sanıyordum."

Eloise güler. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Buraya ait olduğuna inanıyorum Grace. Hoş karşılandığından emin olmak ve seni tanımak istiyorum. Ve etrafta başka bir kadının olması kulağa hoş geliyor."

"Başından beri bir tek sen mi varsın?"

Eloise burnunu kıvırır. "Evet, bu klandaki her bir gargoyle'u ne kadar sevsem de, benim gibi başka birinin daha olmasından memnunum. Hepsi güçlü olduklarını ve benden farklı duyulara sahip olduklarını unutabilirler."

"Koku alma duyusu mesela," diye ağzımdan kaçırıyorum ama Eloise başını sallamakla yetiniyor.

"Evet! Ayın kaçı olduğunu her zaman bilirler. Hatta ne zaman sinirlendiğinizi bile anlayabilirler. Biz aynısını yapamayınca biraz haksızlık oluyor ama-" Omuz silkiyor. "Mutlaka farklılıklar olacaktır."

Uyarılmayla ilgili bir şey söylememesine sevindim. Eloise'le konuşmak kolay ama ben hâlâ bazı konularda utangacım. Öfke kokusu alabildiklerini bilmiyordum.

Eloise tereddüt eder. "Yine de seni bir konuda uyarmalıyım. Sonunda senin için bir şey inşa edecekler."

Kaşlarımı birleştirdim. "Ama ben daha yeni geldim."

"Bu bir gargoyle kültürü olayı. Erkeklerin sayısı dişilerden fazladır, bu yüzden klanlar genellikle birden fazla çiftten oluşur. Bir dişiyi ikna etmek için, bir grup erkek hediyeler vererek klanlarının ihtiyaçlarını karşılayabileceklerini gösterirler."

"Kur hediyeleri," diyorum, iyileştirici merhemi düşünerek.

"Aynen öyle. Sahip oldukları beceriler sayesinde size bir şeyler inşa edeceklerini tahmin ediyorum. Buradaki yeriniz konusunda gergin göründüğünüz için sizi uyarmam gerektiğini düşündüm, böylece şok olmazsınız."

"Ama ya bu iş yürümezse?" Sesim kısık.

Eloise kupasını tutmaktan ısınmış elini benimkinin üzerine koyuyor. Bakışlarında sevgi ve rahatlık var.

"Ama ya yaparsa?"

35

GRACE

AMA YA ÖYLEYSE?

Bu soru Eloise'le içtiğimiz çayın geri kalanında yankılanıyor. Daha hafif konulara geçiyoruz ve kendi zihinsel çalkantılarımla bile, yaşlı kadınla gülerek vakit geçiriyorum.

Doğru zihniyetle girmezsem bunun işe yarayıp yaramayacağını nasıl bileceğim?

Ben sevgiyi hak eden belalı bir cadıyım.

Bu benim klanım olacak ve Eloise de aslında benim kayınvalidem olacak. Bu fikir beni germişti. Annemle aramızdaki ilişkinin tekrarlanmasını pek istemiyorum ama Eloise'in yanında geçirdiğim her saniye bu korkularımı kovuyor.

Hikayelerimizi birbirimize anlatıyoruz. Eloise benden daha çok konuşuyor, Lachlan'ın onu bir arabanın önünden çekip aldığında ayaklarının nasıl yerden kesildiğini ve sonra da nereye gittiğine bakmadığı için onu azarlayarak mükemmel bir buluşmayı nasıl mahvettiğini anlatıyor.

"İnsana benziyordu, değil mi?" Ben sordum.

"Evet, hayatımda gördüğüm en iri adama benziyordu ve bana endişeyle annemin neredeyse bir arabanın altında kalacağımı bilse ne düşüneceğini anlatıyordu."

"Hayır..." Dehşete düşerek söylüyorum.

"Evet! İşte o zaman gözyaşlarına boğuldum. Yas tutmanın o durgun kısmındaydım. Onu kaybettiğimi unutmak istiyordum ve işte bu yabancı bana ders veriyordu."

"Nasıl oldu da geri döndü?" diye sordum.

Eloise gülüyor. "Öldüğünü söylediğimde yüzünde beliren dehşetin yardımı oldu. Sonra Graham yaygaranın ne olduğunu anlamak için yanıma geldi ve Lachlan'ın her zaman yapmakta zorlandığı şekilde kelimelerini kullandı. Kendimi bu iki adamın beni yemeğe götürmesine izin verirken buldum."

Gülümsüyor, düşünceli.

"Geriye dönüp baktığımda, bunu nasıl yaptıklarını bilmiyorum. İki erkekle yemeğe çıkmak tüm sağduyuya aykırı... Onu kaybettiğimden beri ilk kez görüldüğümü hissetmem dışında ne düşünüyordum bilmiyorum. Ben daha küçükken babamı kaybetmiştik ve onun ailesi de çocukluğumuzda ailemizle ilgilenmemişti, bu yüzden sadece ben vardım."

"Lachlan ilk tanıştığımızda beni bir eş olarak istediğini bildiğini itiraf etti, ancak flörtümüz yavaş ilerledi. Sinemaya gittiğimiz oluyordu, işten eve gelip gelmediğimi kontrol etmek için arıyorlardı, neredeyse bir arkadaşlık gibi hissettiriyordu ama ben onları bundan daha çok seviyordum. Sanırım hayatımı altüst etmeden önce bir denge bulmamı bekliyorlardı."

"Sana uzun süre gargoyle olduklarını söylemediler mi?" Soruyorum, aklım istemeden de olsa Emilia'ya gidiyor.

"Hayır. O vahiy inişli çıkışlı olmuştu. Beklemekte haklıydılar," diyor Eloise.

"Öğrendiğine pişman mısın?" Elimdeki fincanı sıkıyorum ve kulağa nasıl geldiğini duyunca başımı sallıyorum. "Yani, eğer arkadaşlarınla birlikte olmasaydın, yine de cadılar, gargoyleler ve diğer her şey hakkında bilgi edinmek ister miydin?"

Eloise'in gözleri bana odaklanıyor, fazlasıyla anlayışlı. "Hayır, öğrendiğim için pişman değilim. Koşulları ve sonrasında yaşananlar zordu, ama kendi hayatımı

yaşadığım için pişman değilim.

dünya anlayışım açıldı. Beni bu aileye ve o zamandan beri tanıştığım tüm arkadaşlarıma getirdi. Hayatımı cehalet içinde yaşasaydım asla göremeyeceğim fantastik şeyler gördüm."

"Sonra ne oldu?" Ben sordum.

"Şey, eninde sonunda klanlarını bir insanı kabul etmeye ikna edebileceklerini düşünmüşlerdi, ancak durumun böyle olmadığı ortaya çıktı. Çiftleşmek istemediler ve bunu sağlayamadılar..." Eloise bana kararlılıkla gülümsemeden önce üzgün görünüyor. "Onlara bir takım olduğumuzu ve kendi klanımızı birlikte çözeceğimizi söyledim."

Bu küçük kadının çıktığı gargoyle'lara ders verdiğini düşününce gülümsemem kaçınılmaz oluyor. Malikânenin Fransız kapılarına doğru bakıyorum. "Broderick, Bramblewick Malikânesi'ni klanın evi olması için yenilediğinizi söyledi."

"Evet, o çocuk olması gerektiği gibi çalışmalarıyla gurur duyuyor." Eloise gururla gülümsüyor.

"İçindeki aşk duvarlarda yankılanıyor," diyorum düşünmeden. Gözlerim biraz buğulanıyor.

Eloise bana kaşlarını çattı ve ben de açıkladım.

"Bazı materyallerden, çoğunlukla da kağıttan duygular alıyorum. Kütüphanede yaptığım şey bu."

Yüzü aydınlandı. "Oh!"

Ve Eloise'e bugün işlediğim büyü kitabını ve kağıda gömülü hikayeyi anlattım.

Bir kapı sesi bizi böldü. İnsan formundaki Elliot kapıda dururken gülümsüyor.

"İkiniz rahat görünüyorsunuz," diyor.

Eloise'in gülümsemesi alaycı. "Sadece dedikodunuzu yapıyoruz, bize aldırmayın."

Elliot'ın eli kalbinin üzerine gider. "Beni yaraladın!" Gülüyorum ve gözleri benimkileri yakalıyor.

"Akşam yemeğine başlayacaktım... ve bana katılmak ister misin diye merak ediyordum?" Elliot utangaç bir şekilde bana sordu. "Eğer hâlâ

öğrenmek istiyorum. İstersen akşam yemeğinden önce gevşeyebilirsin. Baskı yok."

"Çok isterim." İş kıyafetlerime bakıyorum. "Başka bir şey giymeme izin ver."

"Bir önlüğüm var." Gülümsemesi keskin görünüyor.

"Riske atmamayı tercih ederim." Kıyafetlerime o kadar bayılıyorum ki

Tehlikeli pişirme lekeleri.

"Bekliyor olacağım," diyor.

36

ELLIOT

Malzemeleri çıkarıp tezgâha koyarken Grace mutfağa giriyor, dantel çoraplarını saklayan şık elbisesini rahat görünümlü bir eşofman altı ve göğsünü sıkıca saran ince bir tişörtle değiştirmiş. Tökezliyorum. Yeni siluetindeki bir şey, ellerimi üzerinde gezdirip göğüslerini avuçlarımda hissetmek istememe neden oluyor.

Ya da belki de bu öğleden sonra onu terk etmenin acısıdır. Yapılacak doğru şey buydu ama sikim beni asla affetmeyebilirdi. Amının parmaklarımın etrafındaki sıkışıklığı neredeyse pantolonumun içine dökülmek için yeterliydi. Rahatsız edici olabilirdi ama şimdi gözlerimi onun kabarık göğsünden ayırabilirdim.

Şüpheli. "Elliot,"

diyor. "Uh?"

"Gözlerim burada."

Bakışlarımı kaldırdığımda Grace'in bana sırıttığını görüyorum.

"Üzgün olduğumu söylerdim ama değilim." Ona genellikle beni beladan kurtaran gülümsememi veriyorum.

Gülüyor. "Peki, ne yapıyoruz?"

"Kırmızı soslu sosisli ravioli yapmanın eğlenceli olacağını düşündüm."

"Oh!"

"Hiç yaptın mı?"

Şimdi kızarıyor ve ben gömleğini yakasından aşağı çekip göğsünden aşağı yayılıp yayılmadığını görmek istiyorum. Aşağı, Elliot!

Terbiyeli ol!

"Ben büyürken ailemin bir aşçısı vardı. Yemek yapmayı yeni yeni öğrenmeye başladım, böylece dışarıdan yemek yemek zorunda kalmıyorum."

Islık çaldım. "Soyadının önemli olduğunu söylediğini biliyorum ama sanırım bunun ne kadar para demek olduğunu anlamamışım."

Grace yüzünü buruşturuyor.

"Hey." Sesimi yumuşatıyorum. "Seni rahatsız ediyorsa bundan bahsetmeme gerek yok."

Grace başını sallar. "Bu bir gerçek. Bu konuda konuşmaya alışık olmamam hayatımdaki her şeyi etkilemediği anlamına gelmiyor."

Grace ellerini yıkamak için lavaboya dönüyor ve ben yarı sertleşmiş sikimi yeniden ayarlama ihtiyacına direniyorum. Bunun bir faydası olmayacak. Vücuduma yayılan rahatsızlığın bir kısmı glamour giymekten kaynaklanıyor, ama onu sallıyorum. Şimdi eşime kur yapmaya odaklanmalıyım.

Ona kur yapmak ve onu mutfak masasının üzerine eğmeyi düşünmemek. Tezgâh çok yüksek olurdu ama Alasdair burada olsaydı... Lanet olsun. Odaklan!

Grace bana döndü. "Pekala patron, beni nasıl istersin?"

İnlememek için dudağımı ısırıyorum.

~

GRACE YÖNLENDIRMEYI ÇOK IYI YAPIYOR. O karıştırır

Ben sosu kaynamaya bırakırken hamur yoğruluyor. Sohbetimiz tıpkı buluşmalarımızda olduğu gibi kolayca ilerliyor. Bu cadının etrafta olması bir zevk.

Sadece bir kez, ben ayrıldıktan sonra gününün nasıl geçtiğini sorduğumda kızarmasına izin verdim. Yanaklarının kızarması bir heyecan. Onu güldürdüğümde ya da dilini tutup rezil ettiğimde hissettiğiyle aynı türden bir heyecan. Ama sonuncusunu bu gece yapmayacağım.

Uslu duruyorum.

Hamuru makarna merdanesine koymaya gelince kırılıyorum.

Grace benden daha kısa olduğu için mutfak masasına kurduk. Mükemmel yükseklikteki masaya. O eğiliyor ve ben aniden ateşe tutulmuş bir pervane gibi arkasındayım, ellerimi onunkilerin etrafında kavuştururken kalçalarım kıçına bastırıyor, sanki hamuru merdaneden nasıl geçireceği konusunda talimata ihtiyacı varmış gibi. Vücudunun benimkine değen sıcaklığı göğsümde alışılmadık bir kaşıntı yaratıyor. Neredeyse aç bir hırıltı gibi, ama bu şekilde hırlamıyorum.

Temas karşısında bir an duraksıyor, sonra ağzının kenarı yukarı kalkıyor ve başını yana eğiyor. Mutfağın sıcağından biraz nemli olan boynunun genişliği beni kendine çekiyor ve dudaklarımı üzerinde gezdiriyorum.

Grace dokunduğumda iç çekiyor ve ben de ağzımı açıp onun narin kokusunu içime çekiyorum. Merhemin kokusu hala onunla karışmış. Ona doğru bastıran ereksiyonumu özlemesine imkan yok ve bana kaşlarını çatıp av köpeği demek yerine vücudu yumuşuyor.

Mutfaktaki hava ağır, yoksa bu cadıyla aramızdaki gerilimden mi kaynaklanıyor?

Dişlerimi boynunda gezdiriyorum ve ağzından küçük bir ses çıkıyor. Tekrar duymak istiyorum. Kalçalarım kıçının kıvrımına doğru sallanıyor ve ikimiz de inliyoruz. O bir şey söylemiyor. Bir şey söylemeliyim. Söylediğim gibi ona kur yapmalıyım.

"Çok iyi hissediyorsun," diyorum, kelimeler sert ama sessizlik içinde ona sürtünmekten daha iyi.

"Elliot," diye nefes alıyor ve ben de bir iniltiyle sikimi ona daha sert bastırıyorum.

Dilim daha önce dişlerimi geçirdiğim deriyi yalıyor ve nefesi kesiliyor.

"Yıldızım, durmalıyım," diyorum.

"Sakın buna cüret etme," diyor.

Mırıldanıyorum. "Mutfakta mı? Gerçekten mi? Herkesin gelip araya girebileceği bir yerde mi?"

Bu onu etrafımızı saran şehvetten koparmak yerine, Grace'in kirpikleri alçalıyor ve uyarılmışlığının kokusu artıyor.

"Bu hoşuna giden bir şey mi? Yakalanma riski?" Sanki daha önce tahmin etmemiş gibi soruyorum. "Bu yüzden mi ofisindeki o fasıldan bu kadar keyif aldın? Parmaklarımın etrafında neden bu kadar sert boşaldın?"

Hamuru kaseye geri koymasını ve göğüslerini sıkmasını söylüyorum.

Grace'in nefesi kesildi. "Sence biri bizi yakalar mı?"

"Tek yapmaları gereken içeri girmek," demek yerine ona cevap veriyorum. Hayır, kimsenin bizi rahatsız edeceğini sanmıyorum. Hepsi cadımızla yemek randevum olduğunu biliyor. Geçmişteki aldatmacalarımla açtığım yarayı onarmak için Grace'le biraz yalnız kalmam gerektiğini biliyorlar.

Beni mutfakta baştan çıkaramazlar.

"En iyi şekilde davranmaya çalışıyordum," diyorum boynunun üstündeki deriyi ısırarak. "Ama sadece eğilmen gerekiyordu. Bugün ne kadar sıkı olduğundan, ne kadar ıslak olduğundan başka bir şey düşünemiyorum."

İnliyor ve beni geri itiyor. Gerçekten durmalıyım. İlk birlikteliğimiz ölçülü bir ilişki olmalı, mutfakta hızlı bir sevişme değil. Eminim Broderick acele etmemiştir ama Broderick sabırlıdır. Alasdair de Grace'e karşı sabırlı olurdu. Ben sabırlı değilim.

"Lütfen, Elliot," diye fısıldıyor.

Elimi vücudundan aşağı kaydırıp gömleğinin kumaşının altından geçiriyorum ve karnının derisine dokunuyorum. Grace onu gıdıklamışım gibi titriyor ve ben de gülümsüyorum. Sıcaklık

onu ne kadar titretebileceğimi görmemi engelliyor. Onu inletmek istiyorum. Elimi sutyeninin sıkı bandının altından kaydırıp göğsünü kavrıyorum.

Vücudum tekrar onunkine doğru sallanırken hırlama isteği tekrar başlıyor, sanki içgüdülerim Grace'i bu şekilde masaya yaslamamı, onu yerinde tutmak için kavramamı istiyor. Bu düşünce beni onun göğüslerine masaj yapmaya itiyor.

Başını arkaya yatırıyor ve ben de göğsümle sırtına bastırıyorum. Grace benim için eğiliyor, onun yerine başının öne düşmesine izin veriyor. Bu teslimiyet içimde bir şehvet kükremesine neden oluyor ve tereddüt etmiyorum.

GRACE

ELLIOT gömleğimi çekip çıkarıyor ve ustalıkla sütyenimi çözüyor. Mutfağın sıcak havası göğüslerimin çıplak tenine değdiğinde donup kalıyorum. Bunu gerçekten burada mı yapacağız? Vücudum bunu istiyor ama evin geri kalanını rezil etmek istemiyorum.

Elliot korkumun bir kısmını hissetmiş olmalı çünkü kulağımın lobunu ısırıyor ve içimdeki sıcaklığı sıvı hale getiriyor.

"Sorun nedir, yıldızım? Çok mu riskli?"

Göz kırpıyorum. "Eloise çok iyiydi. Benden hoşlanmasını istiyorum... bana göz koymasını değil."

Elliot gülüyor. "Neyse ki beni sadece bir kez gördü. Ben daha genç ve aptalken."

Vücudumu döndürüyorum, ellerim göğüslerimi örtmek için geliyor. Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Peki ya şimdi?" Ben soruyorum.

"Kimse bizi gerçekten rahatsız etmeyecek Grace. Bu gece, biz onlara yemek vaktinin geldiğini söyleyene kadar mutfak bizim."

"Ama sen dedin ki-"

"O anı canlandırmak için abarttım," diyor. Ağzı eğlenerek kıvrılıyor. "Güven bana yıldızım, klanımızdaki rahatını kısa bir sevişme için feda etmezdim."

Gözlerimi ona dikmek istiyorum, abartmak yalanın farklı bir türüdür, ama bizim kelimemizi kullanması dikkatimi dağıtıyor.

Klan. Sonra kalçalarını bana doğru sallıyor ve kararsızlığım içimde yanan ihtiyacın kabarmasıyla parçalanıyor.

Kimse içeri girmeyecek. Ellerimin göğsümden düşmesine izin veriyorum, geride kalan un lekeleri dağınık ve erotik görünüyor. Elliot da aynı fikirde olmalı çünkü iniltisi sert ve elleri yukarı kalkıyor, tişörtümün altında yaptığı gibi kavrıyor ve masaj yapıyor.

Dokunuşlar içime akan ısı dalgalarını tetikliyor, vücudum sertleşiyor. Elliot beni iyi hissettirebilir, bunu ofisimde bacaklarımı açtırıp aynı anda zihnimi paramparça ettiğinde zaten kanıtlamıştı.

"İşte bu, yıldızım." Sesi daha derinden geliyor, sanki ödünç aldığı insan görünümünün dibini kazıyormuş gibi. "O kadar güzelsin ki saatlerce göğüslerine tapmak istiyorum-"

Bir ses çıkarıp sözünü kesiyorum. Bu harika bir his ama saatlerce sabredecek kadar sabırlı değilim. Elliot gülüyor, sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi. Sanki beni sıkıca kavramasını ve bedenime sahip olmasını istediğimi biliyor. Onun düğümüne uyup uyamayacağımı görmek için-

Başımı çeviriyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"Neden cazibeni takıyorsun?" Ben soruyorum.

Ellerinin hareketleri duraksıyor ve yüzündeki şehvet ifadesi yerini endişeye bırakıyor.

"Uh." Rahatsızlık gözlerini çiziyor. "Üzerimde kalsa sorun olur mu?"

Şaşkınlığımı yüzümden uzak tutmaya çalışıyorum. Beni korkutup kaçırmak istemediği için göz kamaştırıcı elbisesini giymeye devam ettiğini sanıyordum.

"Eğer istediğin buysa..." Sözümü kesiyorum.

Elliot yüzünü saçlarıma gömüyor, sanki kokluyormuş gibi, ama nefes alış verişi düzgün. Utanıyor mu?

"Elliot," diyorum usulca, ne demek istediğimin açık olduğundan emin olmak için. "Giydiğin her iki formun da hayranıyım. Sadece söylüyorum.

Benim hatırım için insan gibi görünmene gerek yok. Broderick'le birlikteydim. Ne beklemem gerektiğini biliyorum."

"Şu anda bu şekilde daha rahatım."

"Tamam," diyorum. Etrafımızı saran gerginliğin bir kısmı gevşedi. Elliot'ın elleri göğüslerimi kavrıyor ama saçlarımdan nefes alırken hareketleri yumuşak.

Elliot dişlerini omzuma sürttüğünde, sıcak anın geçip geçmediğini ve yemek yapmaya devam edip etmeyeceğimizi merak etmeye başlıyorum.

"Sana ihtiyacım var Grace." Sözleri, koparılması gereken bir lastik bandın gerginliği gibi vücuduma geri dönen bir gerginlik yaratıyor. "Sana sahip olmama izin verecek misin?"

Elliot'ın ses tonunda bir açlık var.
Keskin kenarları olan bir şey tenime batıyor ve teslim olmak istememe neden oluyor.

"Evet," diye nefes alıyorum.

Bu insan görünümüne ait olmayan bir hırıltı çirkinliğimden kopuyor ve eşofmanımı ve sırılsıklam külotumu aşağı çekmek için bir göğsünü serbest bırakıyor. Seks ve iyileştirici merhem kokusu bacaklarımın arasındaki yapışkan uyarılmayı artırıyor.

"Kahretsin, harika kokuyorsun," diyor.

Küfürle biraz sarsılıyorum ama Elliot'ın bu daha karanlık, daha aç versiyonu bunu fark etmiyor. Bu değiş tokuşla ilgili bir şey beni eğilmeye zorluyor. Ellerim masanın unlu ahşap yüzeyinde düzleşiyor ve Elliot'ın nefesi bu hareketle sığlaşıyor.

"Seni bu şekilde almama izin verecek misin, yıldızım? Bana tam olarak istediğimi verecek misin?" Elliot soruyor.

"Evet." İniltiyle çıkıyor. Bunu çok istiyorum. Benden çok şey saklayan bu gargoyle şimdi onu harekete geçiren içgüdüleri ortaya çıkarıyor.

Arkamdan inliyor. "Genelde bunu yapmam."

Homurdanıyorum. "Genelde mutfakta seks yapmaz mısın?"

"Ben genellikle talepte bulunmam. Veririm. Senin için dizlerimin üzerine çöküp af dileyeceğimi sanıyordum.

şeyler." Elliot'ın parmakları ıslak kıvrımlarımda geziniyor ve iki parmağını içime kaydırdığında iç çekiyorum.

Gözümü kırpıyorum ve bir şeyler anlam kazanıyor. Broderick ve Alasdair ile Elliot boyun eğiyor. Benimleyken... başka bir şey istiyor. Bu kadar kurnazken, ben de aynı şeyi istiyorum.

"Al beni, Elliot," diyorum.

Elliot göğsümü serbest bırakıyor ve kemerinin sesi mutfakta yankılanıyor. Aletinin başı açıklığıma doğru bastırıyor ve ben masaya doğru alçalıyorum. Beynimin ilkel kısmı vücudumun neye ihtiyacı olduğunu biliyor. Onun neye ihtiyacı olduğunu biliyor.

Elliot'ın içimdeki ilk vahşi hamlesiyle nefesim kesiliyor. Gerilme parlak ve yoğun, ama bedenim onu kabul ediyor ve aleti derinlere kayıyor, orada bile insan şeklinde.

Elliot'ın eli omzumu kavrıyor ve beni yerimde tutuyor. İkinci hamlesinde homurdanıyor ve dudaklarımdan bir çığlık dökülüyor.

Bu ofisimde beni parmaklaması gibi değil. Bu çaresiz ve gerekli. Bu, ilişkimizin başından beri karşılıklı atılan her ateşli bakış. Bu, gerçeği öğrendiğimde gideceğim endişesi.

Bu Elliot'ın özür dileyerek bana vurması.

Sessiz olmayı unutuyorum. Bir mutfakta olduğumuzu ve unun önüme bulaştığını unutuyorum. Bu ilişkiye nasıl uyum sağladığım ya da beni bu eve gönderen sapık hakkında endişelenmiyorum.

Ben sadece ısı ve etim. Kontrolden çıkmış bir beden. Onun eşi sahiplenilmek içindi. Bedenlerimizin her tokadında boğazımda bir çığlık yükseliyor. Aletinin her darbesi duyularımı ve zihnimi işgal ediyor, ta ki ben masayı tırmalayana kadar.

Elliot arkamdan hırlıyor ve itişlerinin ritmi kayboluyor. Göğsünden insanlık dışı bir hırıltı daha geliyor ve içime fışkırıyor. Her hamlede siki tekmeleniyor.

Soluk soluğa aldığımız nefesler ve ocaktaki sosun kaynaması dışında mutfak sessizliğe gömülüyor. Elliot omzumu bırakıp üzerime eğiliyor ve boynumu öpüyor.

"Grace, benim güzel Grace'im. Ben... Ben üzgün olduğumu söylemek istiyorum."

"Ama sen değilsin." Neredeyse kıkırdayacaktım ama nefesim yetmedi.

"Değilim ama önce boşalmamalıydım," diye pantolonunu indiriyor ve eli bacaklarımın arasına kayıyor. Parmakları klitorisimi okşuyor, serbest bırakılması içimden damlarken bana masaj yapıyor. İnliyorum.

"Sikimin üzerine gel, tatlı dostum. Etrafımda sıkıldığını hissetmeme izin ver, eğer yapabilirsen tohumumu vücudundan fışkırt."

Güzel dostum.

Aman Tanrım, içimi bir sıcaklık kaplıyor ve Elliot'ın yetenekli parmakları ve henüz yumuşamamış kalın siki beni doruğa itiyor. Çığlığım boğuk ve Elliot'ın etrafında nabız atıyorum. Tohumunun benden damladığını hissettiğimde yanaklarım ısınıyor.

Elliot eğilerek benden uzaklaşıyor ama parmaklarını içime bastırarak serbest kalmasını sağlıyor.

"Şu anda bir düğümüm olmayabilir ama yine de tüm bunları senin içinde tutma fikri hoşuma gidiyor." Ses tonu neredeyse sıradan.

Biraz yalpalayarak, nefes nefese ve kullanılmış bir halde doğruluyorum. "Hepiniz benim ölümüm olacaksınız," diyorum.

38

GRACE

"YEMEKLER ÇOK LEZZETLİ," diyor Broderick. Sırıtışı ve gözlerindeki parıltı sandalyeme gömülmeme neden oluyor. Sanki Elliot'la mutfakta ne yaptığımızı biliyor, hatta ben unu ve Elliot'ın yemeğini bitirirken bıraktığı lekeleri duşla temizledikten sonra bile. Bir gargoyle'un koku alma duyusuyla, muhtemelen biliyordur. Elliot'ın aktivitelerimiz sırasında giydiği kıyafetlerin içindeki ışıltısı bu gizemi çözüyor.

Sanki benim kokumu gururla üzerinde taşıyor. Bu da demek oluyor ki bu masadaki tüm gargoyleler biliyor.

Evet,

Şimdi ortadan kaybolmak istiyorum.

"Yemekler harika. İkiniz mutfakta çok iyi bir ekip oluşturuyorsunuz," diyor Eloise. Graham onun yanına oturur, soğukkanlı yüzü dudaklarının seğirmesiyle bozulur.

Öldür beni şimdi.

Alasdair'in tepkisi farklıydı. Alay etmek yerine bana bakışı sıcaktı. Onaylayıcı. Tenimi karıncalandırıyor.

Alasdair'in yüzü ciddileşir. "Dairenize giren adamla ilgili durum nasıl? Konsey icabına baktı mı?"

Konuların değişmesi sarsıcı.

"Hımm," diye başlıyorum, tüm detayları onlarla paylaşmadığımı fark ederek. "Theo olduğuna dair bir kanıt yok. Bir rapor doldurdum,

ancak kanıt olmadan Konsey harekete geçmeyecektir."

Bunun üzerine masanın etrafında dehşetten hayal kırıklığına uzanan bir dizi tepki oluştu. Sandalyemde biraz çöktüm.

"Büyüyü okuyamadılar mı?" Elliot benim tarafımdan soruyor.

Boğazımı temizliyorum. "İmzalar temizdi." Elliot'ın kaşları çatıldı. Bu ayrıntı rahatsız edici.
Theo'nun korkutma taktiklerine başvurması ve bunu kendisine geri dönmeyecek şekilde planlayacak kadar dikkatli olması... bu hesaplanmış bir şey.

"Neden bu işin peşini bırakmıyor anlamıyorum," diyorum. "Sadece bir kez çıktık."

Broderick omuz silkiyor. "Bazı erkekler reddedilmeye kötü tepki verir.
Yine de bu garip. Bundan hoşlanmadım."

"Ben de öyle." Alasdair'in karanlık sesi omurgamda şehvetli bir ürperti yaratıyor. Bu gargoyle koruma yayıyor ve bedenim onun sesinin sunduğu şeyi istiyor. Bir yanım sarılıp sarmalanmak ve şımartılmak istiyor.

Alasdair pençelerini masaya vuruyor. "Birini, üçüncü bir şahsı işe almalıyız. Konsey devreye girmediğinde en iyi hareket tarzının bu olduğunu duymuştum."

Masanın etrafında birden fazla kafa sallama var.

"Ne yapmak için?" diye sordum. "Nedense onunla çıkmamı isteyen bir cadımız var."

"Ve gerekirse seni korkutarak buna ikna etmeye hazır." Alasdair'in sözleri neredeyse bir hırıltıya dönüşüyor. "Bu sıradan bir olay değil. Bu cadıyı tanımıyoruz."

Elliot, "Bizim için bilgi alabilecek birini tanıyorum," diyor.

Alasdair kaşlarını kaldırıyor. "Kanunun bu tarafında olan biri mi?"

Elliot boğazını temizler ve kızarır. "Evet, Mace bu işte en iyisidir."

Alasdair kaşlarını çatıyor ve Elliot'ın elini tutup sıkıyor. "Aksini düşündüğüm için özür dilerim, kalbim."

Elliot omuz silkiyor. "Ben de onu haklayabilecek birini tanıyorum, yani haksız sayılmazsın. Bunun en kötü senaryo olduğunu düşünüyorum."

Gözlerim açılıyor ve Broderick'in başı ellerinin arasına düşüyor.

Eloise sanki bu konuşmayı seçerek dinliyormuş gibi bardağından bir yudum alır. Masadaki hiç kimse Elliot'ın açıklamasına şaşırmış görünmüyor, belki biraz hoşnutsuz.

Elliot etrafına bakınır. "Ne? İlk seçeneğimizin bu olmasını önermedim. İstemediğimden değil."

"Onu öldüreceğini mi söylüyorsun?" Sesim gıcırdayarak soruyorum.

Elliot'ın gözleri lazer gibi benimkilere kaydı. "Eğer bu seni güvende tutmak anlamına geliyorsa, gözümü kırpmadan."

"Birden fazla eşin olduğu gerçeğini saklaman ama onun için cinayet işleyeceğini söylemen çok komik." Broderick başını sallıyor ve özür dilercesine bana gülümsüyor. "Elliot'ın yetiştirilme tarzı biraz pürüzlüydü. Eğer henüz fark etmediyseniz, ahlaki pusulası... biraz tuhaf."

"Eğer bu Grace'i korumak anlamına geliyorsa-" diye başlar Elliot, kaşlarını çatarak. "Sadece bekle. Bana bir dakika ver," diyorum.

Alasdair, Elliot'a gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyor gibi görünüyor. "Bilgiyle başlıyoruz."

"Ben halledebilirim," diyorum, bu klanın üzerime çullanıp beni kurtarmasını reddetme refleksimi bastırmaya çalışarak. "Klanı bu işe dahil etmenize gerek yok."

Bu, Elliot'ın adamı öldürmesi için birini bulacağını söylemesinden daha büyük bir tepkiye yol açar. Herkes aynı anda konuşmaya başlar. Graham bile.

"Şimdi, Grace-"

"Sen klan-"

"Onu bunaltma." Bu Broderick'ten.

Alasdair elini kaldırıyor ve masa sessizliğe gömülüyor. Ensemdeki deri karıncalanıyor. İlk kez Alasdair'in klan lideri olarak konumunu gösterdiğine tanık oluyorum.

Bakışlarını bana çeviriyor ve sanki ruhumun derinliklerini görüyor.

"Tüm bunlarla tek başına başa çıkmak zorundayken birden bire bir klana dahil olmanın zor olduğunu anlıyorum ama Grace, sorunlarımızı birlikte çözeriz."

"Ama ben bu klanın bir parçası değilim," diyorum.

Odada bir gürültü patlaması olur ve Alasdair tüm tartışmaları sona erdiren bir ses çıkarır.

"Size kur yapıyoruz. Gargoyle yasalarına göre, çiftleşmeye karar verene veya burada kalıcı bir pozisyonu kabul edene kadar bu sizi onursal bir üye yapar."

Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum. "Kalıcı bir pozisyon mu? Çiftleşmeden klanın bir parçası olabilir miyim?"

Alasdair yüzünü yumuşatıyor. "Evet. Eğer burası geleneksel bir klan olsaydı, biz sana kur yapmadan önce sen katılırdın. Öyle olmadığımız için, katılman için seni gereksiz yere zorlamak istemedik."

"Klana yük olmak istemiyorum," diyorum, bu küçük ayrıntıyı atlamayı tercih ederek. "Ya da mesela sorunlu bir eski sevgiliye kiralık katil tuttuğum için Konsey'le başımın derde girmesini istemiyorum."

"Bize yük olmuyorsunuz. Biz kendi başımızın çaresine bakarız ve biz mahkemedeyken bu sizsiniz demektir." Alasdair duraksıyor. "Ve Elliot'ın başı Konsey'le derde girmeyecek çünkü kiralık katil tutmayacak."

Alasdair'in bakışları Elliot'ın üzerinde, Elliot bakışlarını yemeğine indirene kadar sabit duruyor.

"Kiralık katil tutmayacağım. Biz sadece bilgi arıyoruz," diyor Elliot isteksizce. "Ama şunu belirtmek isterim ki hepimiz aynı fikirde olalım" -bana bakıyor- "bu sorunlu bir eski sevgili için değil. Bu sizin alanınızı ihlal eden ve sizi taciz eden bir adam. Bu önemsizleştirilmemesi gereken ciddi bir risktir."

Alasdair başıyla onaylıyor ve yanaklarım yanıyor. Olay çıkarmama dürtüsü hala fiziksel bir isteksizlik ama...

"Haklısın," diyorum. "Dikkatli olacağım. Sadece elde edeceğimiz bilgilerle ne yapacağımızı bilmiyorum."

Elliot, "Bırakın ben halledeyim," deyince herkes öfkeli bir ses çıkarır. "Kastettiğim bu değildi!"

Değiş tokuş ve durumun stresiyle ilgili bir şey bana bir kahkaha attırıyor. Ses odadaki gerilimi azaltıyor.

"Grace," diyor Alasdair. "Malikânedeyken seni fiziksel olarak koruyabiliriz ama içimizden birinin sana işte eşlik etmesini ya da izin almasını istemezsen orada savunmasız kalacaksın."

Bu konuşmada ilk kez öfke alevleniyor. "İzin almayacağım." Utanmıştım ve
Bir yük olmaktan endişeliyim ama Theo'nun hayatımı yeniden düzenlemesine ve uğruna çalıştığım her şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Başımı iki yana sallıyorum. "Bunun ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Sorumluluklarım var. Ve bir korumaya ihtiyacım yok. Kütüphanedeyken başıma hiçbir şey gelmeyecek. Orası güvenliği olan halka açık bir yer."

Alasdair duraksıyor ve herkes onun cevabını bekliyor gibi görünüyor. Eğer klanın onursal bir üyesiysem, bu ona saygı duymam gerektiği anlamına mı geliyor? Hayatımı bir başkasının yönetmesine izin verdiğim günler geride kaldı. Tereddüt ediyorum.

Bu klanda olmak istiyorum ama nelerden vazgeçmiş olacağım?

Alasdair başını sallar. "Fikrinizi değiştirirseniz, herhangi birimize haber verin. İşimizi değiştirebilir ve birinin sizinle birlikte çalışmasını sağlayabiliriz."

Başımı sallayıp yutkunuyorum, aklımda yeni bir soruyla boğuşuyorum.

Hem özerkliğime sahip olup hem de istediğim ailenin bir parçası olabilir miyim?

ALASDAIR

GRACE yemeğin geri kalanında sessizdi ve sanki klanın geri kalanı onun kafasında dönen çarkları fark etmemiş gibiydi. Benim başlattığım çarklar. Zorba eğilimlerimi dizginlemeye çalıştım ama iş güvenliğe gelince ortaya çıkıyorlar.

Belki de güzel cadının süzgeçten geçirdiği düşüncelerdeki payım hakkında çok fazla endişeleniyorum. Belki de Elliot'ın kiralık katil tutma konusundaki açıklaması onu bu duraksamaya itiyordur.

Bunun bir faydası olmadı, ama bu Elliot. Onunla arasını düzeltebilir. Ruhu bu dünyadaki yerini ararken daha sert kalabalıklarla birlikte koşmuş olabileceğini, ancak şimdi ıslah olduğunu açıklayacaktır. Orada burada birkaç manipülasyon dışında.

Düşündükçe daha da emin oluyorum.

Grace'i yine üzdüm.

Yemekten sonra bir durgunluk oldu ve Broderick bulaşıkları yıkamaya başladı. Kaşlarımı kaldırdığımda, başını Grace'in gittiği yöne doğru eğiyor ve gevşeyip kitap okumayı planladığını söylüyor.

Taşıdığı gerginliği fark eden tek kişi ben değilim.

Nerede olacağına dair bir şüphem var ama haklı çıkmam beni şaşırttı.

Yaz aylarında arka oturma odası tüm akşam güneşini alır. Artık günler kısaldığı için ışık o kadar ideal değil ama yine de bir rahatlık ve inziva atmosferi taşıyor. Burası evde kitap okumak için en iyi yer. Bu nedenle duvarları kaplayan kitaplıklar iki neslin ilgi alanlarını içeriyor.

Grace bir kanepenin bir tarafına kıvrılmış, mobilyalarımızın çoğu gargoyle anatomisini hesaba katmak için daha büyük yapılmış ve minderlerin içinde rahat görünüyor. Rahat ve meşgul ama kucağında açık duran kitapla değil.

Yüzü acı verecek kadar güzel. Onu derin düşüncelere dalmış bir halde boşluğa bakarken görene kadar bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Okuma lambası ve çıtırdayan şömine tenine gölgeler düşürüyor ve saçlarına altın yaldızlar saçıyordu.

Bir tablo gibi, tüm sıcaklığı, baştan çıkarıcılığı ve dikkat dağıtıcılığıyla. Onu malikânede, akşam yemeğinde Elliot'ın yanında görmenin doğruluğu şimdi göğsümde çiçek açıyor. Grace olması gereken yerde.

"Size katılabilir miyim?" diye sordum.

Grace sıçradı. "Ah! Özür dilerim. Geldiğini duymadım."

Ya da aşk acısı çeken bir aptal gibi ona baktığımı fark eder. Küçük iyilikler. Kaşlarımı kaldırıyorum ve Grace soruma cevap vermediğini fark ederek başını sallıyor.

"Tabii ki bana katılabilirsin. Yalnız kalmak istersen gidebilirim, burası senin evin," derken yanaklarında bir kızarıklık beliriyor.

Bizim evimiz. Duygularımı geri çekiyorum. Onu korkutmaya gerek yok.

"Hayır, kalmanı istiyorum. Eskiden kafamı işten uzaklaştırmak için okurdum..." Alışılmadık bir gerginlik beni kıpırdanmaya itiyor. "Artık alışkanlığım kalmadı. Sakıncası yoksa size katılmak istiyorum."

Grace kanepeye bakar. "Oh."

Onun tereddütleri karşısında irkilmemeye çalışıyorum. Birbirimizi iyi tanımıyoruz ve etkileşimlerimiz pek iyi başlamadı.

"Kusura bakma, bu gece biraz kafam karışık ama bana katılmak istersen çok iyi olur." Grace bakışlarımı kaçırıyor ama bu rahatsızlıktan çok utangaçlıktan kaynaklanıyor. Yan masadaki çekmeceyi açıp e-okuyucumu alıyorum.

Kanepenin karşı tarafına oturuyorum, ona ihtiyacı olan alanı vermek istiyorum.

"Senin bir e-okuyucu insanı olmanı beklemiyordum,"

diyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Nedenmiş o?"

"Bilmiyorum. Sanırım bunu söylemek aptalca, seni çok az tanıyorum."

"Geleneksel göründüğümü söylemekte bir sakınca yok," diye takılıyorum. "Sana aile hakkında ders vermeye çalıştım ve birkaç kişi bana nasıl eğlenileceğini bilmediğimi söyledi."

Dudakları seğiriyor. "Sadece

birkaç tane mi?"

Homurdanıyorum. "Belki

daha fazla."

Grace gülüyor ve bu parlak ses onu yanıma çekmek istememe neden oluyor. Dürtümü bastırıyorum.

"Peki sen e-okuyucu kullanmıyor musun?" diye sordum. E-kitap yerine sadece kitap okuyanlar arasındaki kavgayı anlamıyorum ama Grace benimle bu konuda konuşmak isterse dinlerim.

"Ah." Kucağındaki kitaba bakıyor. "Aslında kitaba odaklanmak istiyorsam bir e-okuyucu kullanmam gerekiyor."

Başımı eğiyorum ve güzelce kızarıyor.

"Doğru," diyorum. "Elliot sihrinin bir parçası olarak kâğıttan bir şeyler aldığınla ilgili bir şeyler söyledi."

Kucağındaki kitaptaki yapısal şema gözüme çarpıyor ve onu tanıyorum. Kitap bu raflardan. İnşaat sertifikası almak için çalıştığım eski bir ders kitabı. Broderick'le fırsat bulduğumuz her an onu karıştırıyorduk.

"Hafif bir kitap mı arıyordunuz?" diye sordum. Sevinç göğsümü dolduruyor. Kur yaptığımız cadı büyüsünü kullanmak için bana ait bir şey seçti.

Grace kafasını kaldırıp gözlerini kocaman açıyor. "Sanırım bu oldukça suçlayıcı görünüyor."

"Benim hakkımda bir şeyler öğrenmek istiyorsan, sadece sorman yeterli." Grace parmağını kirişlerle ilgili bir sayfanın kenarında gezdiriyor. "Casusluk yapmak istememiştim. Sadece bir şey arıyordum rahatlatıcı ve bu beni çağırdı."

Bir kahkaha attım. "Bu rahatlamak için seçilecek bir kitap değil. Sanırım o sınavı sadece stres ve uykusuzlukla geçtim."

"Beni çağıran stres değil." Grace yutkunuyor. "Orada, ama stresin altında, bu canlı sadakat ve amaç var. Klanınıza duyduğunuz sevgi ve onlar için en iyi olanı yapabilme ihtiyacı."

Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve yanaklarım, tenime yansımamasını umduğum bir kızarıklıkla yanıyor.

"Yardımı oldu mu?"

diye sordum.

Gözleri açılıyor.

"Seni üzen her neyse ona yardımcı oldu mu?" diye sordum.

Grace gözlerini kaçırıyor. Küçücük bir baş sallaması var. "Uzun zamandır bir ailem olmadı ve hiç gerçek bir ailem olmadı. Birbirini destekleyen bir aile."

Başımı sallıyorum çünkü bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

"Hayatta istediklerimi elde etmek için bağımsız olmak zorundaydım..." diye devam ediyor.

"Ve bunu kaybetmek istemezsin," diyorum. Bu benim yüzleşmek zorunda kalmadığım bir muamma. Gidecek hiçbir yeri olmayan bir gençken bu klana kabul edildim. Broderick kendini yetişkinliğe taşımak zorundaydı ve Elliot... Elliot hayatta kalmak zorundaydı.

"Büyürken hayatımın büyük bir kısmı başkaları tarafından kontrol edildi." Grace sayfayı çeviriyor. "Klan liderinin sen olduğunu biliyorum ve bu klanda yer almak istiyorsam sana saygı duymam gerektiğini düşünüyorum."

"I-" Bu cadıyı uzaklaştırmayacak kelimeleri seçmeye çalışarak sözümü kesiyorum. "Bu konuda endişelenmene

gerek olmadığını söylemek istiyorum. Biz o tür bir gelenek değiliz."

Grace'in mavi gözleri benimkilerle buluşmak için kalkıyor. Bu konuşmanın yönünü biliyor. "Ama?"

"Ama klanın bir hiyerarşisi var. Üyelerini kontrol etmek için değil. Ailemize iyi bakıldığından emin olmak içindir. Eğer güvenlikle ilgili bir çağrı yaparsam, klanımın buna uymasını isterim."

Takip etmeni istiyorum. Zihinsel düşünceyi eklemiyorum. "Tartışma ve müzakereyi memnuniyetle karşılarım, ancak benim sözüm nihaidir."

Söyle.

Grace yere bakar ve dudağını ısırır.

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum, kendimi vazgeçiremeden teninin yumuşaklığını avucumun altında hissediyorum.

"Bu klan lideri olarak böyle. Müstakbel bir eş olarak ve olası ilişkimizle ilgili konularda, ne zaman isterseniz bana gidip kendimi becermemi söyleyebilirsiniz."

Grace bir kahkaha atıyor. Kahkahası yatışınca elini benimkinin altına sokup parmaklarımız birbirine geçene kadar çeviriyor. Yumuşak ve anlayış dolu bir hareketle sıkıyor.

"Yardımı oldu," diyor.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"Kitabın beni üzen şeye yardımcı olup olmadığını sormuştunuz. Etti." Gözleri tekrar benimkileri yakalıyor, ateşin titremesi parıltılarına katkıda bulunuyor. "Sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmem gerekiyordu."

Sözleri karşısında bedenim geriliyor ve bazı dürtülerimi bastırmaya çalışarak çenemi sıkıyorum. Klan lideri olarak bana saygı duymaktan bahsediyor. Yatak oyunlarında değil.

Grace'in dudakları, tam olarak ne demek istediğini sorgulamama neden olan bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Ve?" diye sordum. Ağzım kurudu.

"Klanının geri kalanına duyduğun sadakat ve sevginin bir kısmını bile bana duymaya başlarsan, senin kararına güvenebileceğimi düşünüyorum."

Kulağa şehvetli gelmemeli ama öyle.

"Acele etmeyelim," diyorum, şu anda klan işinden değil

de yatak oyunundan bahsedenin ben olup olmadığımdan emin değilim. Sözlerim derin ve Grace titriyor.

"Bu hoşuma giderdi," diyor.

Bir an için birbirimizin bakışlarını tutuyoruz. Zaman ayırmak istiyorum. Grace'i öyle bir tanımak istiyorum ki, ağzımdan saldırgan şeyler çıkmasın.

"Benimle kitap okumak ister misin?"

diye sordum. "Ne?" Kaşları kırışıyor.

E-okuyucuyu kaldırıyorum. "Yetenekleriniz nedeniyle okumak için bunlardan birine ihtiyacınız varsa, seve seve paylaşırım... Sizinle zaman geçirmek isterim."

Grace kitabı masaya bırakıyor ve kanepenin benim tarafıma doğru kayıyor. Gözleri alaycı bir ışıkla parlıyor. Kalçası benimkine değiyor ve Elliot'ınkiyle karışan kokusu ciğerlerime doluyor.

"Bu nasıl çalışacak?" diye soruyor.

Yakınlığı sarhoş edici. Ne demek istediğini anlamam biraz zaman alıyor.

"Sen bir şey seç, birlikte ya da yüksek sesle okuyabiliriz," diye teklif ediyorum.

E-okuyucuyu alıyor ve halihazırda indirilmiş olan farklı kitaplara dokunuyor. Bunu yaparken bana yaslanıyor. Kolumu ona dolama isteğimi sorgulamıyorum. Altın sarısı saçları burnumu gıdıklıyor.

"Bu mu?" diye sordu, birkaç yıldır okuma listemde olan bir cinayet romanını seçerek.

Boğazımı temizliyorum ve başımı sallıyorum.

"Bana kitap okuyabilir misin?" Grace soruyor. Kızardığını görebileceğim kadar uzaklaşıyor.

"Tabii ki." Onu tekrar kendime doğru çekiyorum ve ben başlarken o da başını göğsüme yaslıyor.

Yanağının yumuşak baskısı tatlı ve baştan çıkarıcı. Okurken, pençelerimin saçlarını okşaması beni rahatlatıyor.

Sesimi beğendi. Bu kurda benim için bir şey var.

40

GRACE

Eğer bir hafta önce biri bana iki gargoyle'un benim için kavga edeceğini söyleseydi, yüzlerine gülerdim.

"Onun kokusu her yerinde, Elliot. Paylaşma zamanı geldi," diyor Broderick, beni kendisine doğru çekerek.

"Ama bu gece onunla kucaklaşmak istiyorum. Onunla aynı yatakta kimin yatacağını Grace'in seçmesine izin vermeliyiz."

İtiraz etmek için ağzımı açtım. Kimseyi dışlanmış hissettirmek istemiyorum.

"Elliot, ne zaman Alasdair ya da ben sana ikimizden birini seçtirdik?" Broderick sabırla sorar.

Elliot'ın ağzı kapanır.

"Bu onun üzerinde gereksiz bir baskı yaratır-" Broderick

"İkiniz de saçmalıyorsunuz" diye başlar. Alasdair'in sesi yankılanır

koridordan aşağı iniyor ve hepimiz donup kalıyoruz.

Bornozumun ve geceliğimin içinde kıpırdanma isteğimi bastırıyorum.

Bu gece yalnız uyuyacağımı sanıyordum ama iki gargoyle gelip beni yatağımdan çaldı.

"İkiniz de çiftleştiniz, eğer o da istiyorsa neden ikiniz de onunla yatamıyorsunuz?" Alasdair kaşlarını çatarak ekliyor.

Bir duraklama var.

"İkimizin de yatağı yeterince büyük değil," diyor Broderick. Alasdair kaşlarını kaldırıyor. "O zaman benimkini kullan."

Elliot ışınlanır. "Bu harika bir fikir."

"Seni yatağından atmak istemiyorum," diye ciyaklıyorum.

Alasdair'in gülümsemesi sıcak. "Birden fazla gargoyle için daha donanımlı bir yatak bulana kadar geçici. Elliot'ınkini çalacağım."

"Bize katılabilirsin," diyorum beynim kelimelerimi yakalamadan ve duraksamadan önce.

Alasdair koridorda yürüyor ve hava kayboluyor. Onun ne kadar heybetli olduğunu geçici olarak unutmuşum. Otoriteyi ikinci bir deri gibi üzerinde taşıyor ve bana hükmettiğini düşününce ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Bir parmak eklemiyle çenemi kaldırıyor ve gözlerim onunkilere takıldığında yüzünde şehvet beliriyor. İçinde karanlık bir şey olan şehvet, bana ona boyun eğmekten bahsettiğimde gözlerinin nasıl karardığını hatırlatıyor. Aramızdaki her etkileşim Alasdair Bramblewick'in goblenine yeni bir iplik ekliyor.

Daha önce hiç bu kadar baskın, küçük bir dokunuşla, bir bakışla bedenimi ateşe verebilecek biriyle birlikte olmamıştım.

"Küçük cadı," diye başlar. "Seninle olan tüm ilişkilerimiz farklı bir hızda gerçekleşecek. Doğru zaman geldiğinde ilişkimizin o kısmına geleceğiz. O zamana kadar, yatağımda benim kokumu taşıdığın düşüncesinin tadını çıkaracağım."

Ağzımdan zayıf bir ses çıkıyor ve Alasdair bana gülümsüyor. İçimi eritip bir sıvı havuzuna dönüştüren memnun bir gülümseme. Yüksek çirkin adam eğiliyor. Beni öpecek mi?

Vücudum beklentiyle titriyor ve dudaklarını alnıma bastırdığında neredeyse suratımı asıyorum.

Alasdair kıkırdayarak uzaklaşır. "İyi geceler, Grace."

Aynen böyle, gitti.

Elliot inliyor. "Siktir et, ben de beceriksiz değilim ama seni bu şekilde yükseltmesi hoşuma gidecek."

"En iyi tatlı türü gibi," diyor Broderick ve beni Alasdair'in odasına çekiyor. Beni dev yatağın çarşaflarına yatırıyor ve keskin bir nefesle Alasdair'in kokusunu içime çekiyorum. Okuyarak geçirdiğimiz zamanlardan hatırlıyorum, eski kitaplardan.

nane dokunuşu. Battaniyeleri etrafıma sarmak ve onun da burada olduğunu, uyandırdığı uyarılmayla ilgilendiğini hayal etmek istiyorum.

Erkekler giysilerini çıkarır. Elliot hâlâ insan formundadır ve Broderick'in kiltine kıyasla daha uzun sürer.

"Sadece uyuduğumuzu sanıyordum," diyorum biraz nefes nefese.

"Öyleydik," diyor Elliot pantolonunun düğmelerini açarken. "Ama ihtiyacın var Grace. Gerginliğini azaltacak bir şeye. Ve merhemi tekrar sürmezsem ihmalkâr davranmış olurum."

Yatakta kıvranıyorum.

Broderick inliyor ve bir elini çıplak kalçamda gezdiriyor. "Bu fikir hoşuna gitti. Şu kızarıklığa bak."

Bu erkeklerin yanında yüz kızarması olağan bir durum gibi görünüyor. Broderick bir pençesini cübbenin kravatının altına kaydırıyor, düğümü bir hediyeyi açıyormuş gibi ustaca bir hareketle çekiyor. Her ölçülü hareket, kalçalarımı oynatmamak için kendimi zor tutmama neden oluyor.

Geçen hafta bekârdım ve şimdi daha fazla bir şeyle alay etmek beni ihtiyaçla nefes nefese bıraktı.

Elliot pantolonunu yere bırakmadan önce cebinden bir kavanoz çıkarır.

"Bu da başka bir merhem kavanozu mu?" Ben soruyorum.

Elliot sırıtıyor. "Hazırlıklı olmaya inanırım. Şimdi o elbiseyi yukarı çek. Broderick seni tatmak istiyor."

Elliot'ın bunu nasıl bilebileceğini sorgulamıyorum. Koridorda Alasdair'in Elliot'ı almasını izlerken Broderick'in dilini hatırlamak beni ikna etmeye yetiyor. Arkama yaslanıp geceliğimi yukarı çekiyorum ve amımı odadakilere gösteriyorum.

Broderick bana kendimi bilinçli hissetmem için bir an bile vermiyor, ağzı ıslak kıvrımlarıma iniyor. Vuruşuyla çığlık atıyorum ve o da inliyor.

Elliot yatağa tırmanıyor ve beni öpüyor, önce bornozu sonra geceliği omuzlarımdan itiyor. Dudaklarının her dokunuşu içimde Broderick'in yaladığı bir sıcaklık yaratıyor.

ve kısa bir süre sonra bakıcılık altında kıvranan bir karmaşayım.

Elliot geri çekiliyor ve göğüslerime hayranlıkla bakıyor. "Mutfakta geçirdiğimiz süre boyunca bunlara hak ettikleri ilgiyi göstermediğim için pişmanım. Bizi aceleye getirdim."

Bir kahkaha attım. "Biraz acelemiz vardı."

Broderick dilini içimde kaydırırken gülüşüm bir iniltiye dönüşüyor.

"Bu asla bir bahane değil ama kabul ediyorum. Çok güzel," diye fısıldıyor Elliot, köprücük kemiğimin hemen altındaki deriyi ısırmadan önce, meme ucumu ağzına alana kadar küçük ısırıklar ve emişlerle devam ediyor.

Elliot'ın ağzının etimdeki sert çekişlerinde kayboluyorum ama Broderick'in parmağının arka deliğime sürtünmesiyle başlıyorum.

"Şşşt," diyor Broderick. "Durmamı ister misin?"

"Daha önce hiç yapmadım." Allığım kulaklarıma kadar yayıldı.

Utanç ve kışkırtıcı korku, hızlı kalp atışlarımla eş zamanlı olarak içime hücum ediyor.

Broderick amıma karşı mırıldanıyor ve ben titreşim karşısında nefes nefese kalıyorum. Elliot bir göğsümü sıkıyor ve meme ucumu bir patlamayla serbest bırakıyor.

"Siktir," diye nefes alıyor Elliot. "Birimizin seni oraya doldurması için yalvarana kadar seni kızdırmak için zaman ayırmayı çok isterim."

Broderick tekrar içimi yalıyor ve başını kaldırıyor. "Yavaşça, Elliot. Oraya varacağız." Gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyor. "Bu gecelik bir şey değil, o yüzden rahatla tatlı cadı. Sadece seninle biraz oynuyorum. Belki bir gün ikimizi birden elde etmeye çalışacak kadar cesur olursun."

Bu düşünce karşısında inliyorum. Broderick sırıtıyor, dişleri parlıyor. "Ama seni özledim ve Elliot'ın senin kokunu bir onur nişanı gibi taşıması beni acıktırdı."

Dilini tekrar üzerimde kullandığında inliyorum. Uzunluğu ve gücü beni istemeden hareket ettirdi ve

Broderick kalçalarımı kavrıyor, beni sabit tutarken parmakları içime giriyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

Elliot'ın eli karnımın üzerinde kayarak klitorisimi çevreliyor ve mırıldanıyor. "Ne istiyorsun Grace?"

Bir tutam saç Elliot'ın insan yüzüne düşüyor. Bir insan olarak yakışıklı, ilk fark ettiğim ve göz ardı etmeye çalıştığım şey buydu. Cazibeli bir görünüme bağlanmak istemedim. Ama şimdi onu gerçek haliyle gördüğüme göre, bu versiyonun sulandırılmış, genel bir versiyon olduğunu biliyorum.

Bir parmağımla yanağını okşuyorum ve saçlarını yüzünden çekiyorum. Gözleri benimkilere odaklanıyor.

"Seninle olmak istiyorum, gerçekte nasılsan öyle," diye fısıldıyorum.

Elliot donar ve Broderick'in hareketleri sanki nöbet tutuyormuş gibi yavaşlar.

Bu çok önemli. Elliot mutfakta insan formunda daha rahat olduğunu söylemişti ve her haliyle çok güzel... ama elimde değil ama onun bu parçasını istiyorum. Bu bencillik mi?

Bu erkeklere olan duygularım beni derinden etkiliyor ve aramızda hiçbir şey istemiyorum, kusursuz bir cazibe bile.

Elliot boğazını temizler. "Tamam." Sözcük kulağa sert geliyor, sanki basit ricamla içgüdüsel bir şeyi çekmişim gibi.

Broderick kalçamı bırakıp Elliot'ın uyluğunu sıkarak beni rahatlatıyor. Elliot yüzünü buruşturarak yere bakıyor ve ondan gözlerinin etrafına stresli bir ifade veren bir şey yapmasını istediğim için pişmanlık duymaya başlıyorum, ama cazibesini tutan yüzüğü çıkarıyor ve teninin pembesi gri yeşile dönüşüyor.

Büyü onu terk ettiğinde ve kanatları gerilmek istercesine hareket ettiğinde Elliot'ın yüzünde bir anlık mutluluk beliriyor. Elliot'ın gözleri açıldığında mutluluk kayboluyor ve tereddütle bana bakıyor. Gözlerinin yeşili şimdi daha parlak.

Broderick doğrulup yüzüğü pençelerinin arasına almadan önce kalçamın iç kısmını öpüyor. "İzin ver aşkım," diyor ve Elliot'ın avucuna bir öpücük kondurduktan sonra yazıyla yazılmış nesneyi dikkatlice yan sehpaya bırakıyor.

"Şimdi, bu cadıya biraz daha merhem vermeyecek miydin?" Broderick soruyor.

Bu, Elliot'ı hareketlerini durduran her neyse ondan koparmış gibi görünüyor. Tereddütün yerini kötülük alır.

"Bunu ister misin, yıldızım?" Elliot sorar.

"Evet." Ne istemem gerektiğini bildiğim için yutkunuyorum. "Ve düğümünü istiyorum."

Broderick mırıldanıyor ve Elliot'ın gözleri daha da açılıyor. Şaşkınlık ve zevk, onu bu formda yaşamaktan alıkoyan çirkin duyguları yok ediyor. Broderick'le paylaştığım o yakınlık anını arzuluyorum. Elliot'ı istiyorum.

"Düğümümün o tatlı amcığı germesini mi istiyorsun? Broderick ile bunun tadını aldın mı?"

Çenemi tutuyorum ama çirkin suratım utanmama izin vermiyor. Elliot beni öpüyor. Yumuşak bir jest ve sinirlerim yatışmaya başlıyor. Öpücük kesildiğinde gözlerimi kırpıştırarak açıyorum, biraz şaşkınım.

Nefesim dudaklarımda geziniyor. "Evet... hiçbir şey düğüm gibi hissettirmemişti ve ben de seni o şekilde, yakınımızda hissetmek istiyorum."

Elliot'ın pençeleri yanağıma zar zor dokunuyor. "Dikkatli ol Grace, böyle şeyler söylemeye devam edersen bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünmeye başlayacağım."

Ona ters ters bakıyorum ve bacaklarımı açıyorum. Elbette ona karşı bir şeyler hissediyorum ama henüz bununla yüzleşmek istemiyorum. Bu erotik anın karşısında olmaz. Kendimi okşamak için elimi ağlayan merkezime doğru götürüyorum. Elliot'ın alaycılığı kayboluyor ve yerini açlığa bırakıyor. Ondan gelen bir hırıltı beni geriyor.

"Yıldızım bir düğüm istiyor. Ona bir düğüm vereceğim." Elliot beni dev yatağın üzerinde daha uzağa çekti ve ben hızlıca gıcırdadım

Kendini üzerime atmadan önce. "Arkadaşları için damlamaktan başka bir şey yapamayana kadar onu düğümleyeceğim."

Broderick'in memnun mırıltısı beni beklentiyle titretiyor.

Broderick, "Kulağa en güzel resimler gibi geliyor," diyor. Eğiliyor ve Elliot'ı öpüyor. "Ve senin düğümünü tatlı cadımızın içine sokabilirim."

Kelimelerin kafama dank etmesi biraz zaman alıyor ama dank ettiğinde bayılabilirim. Kulaklarıma kan hücum ediyor ve cildim bir nefeslik boşlukta karıncalanmadan ultra hassas hale geliyor.

Elliot, Alasdair'le onu gözetlediğim gece dışında pek hatırlamadığım çaresiz bir ses çıkarıyor. Broderick yan masaya gidiyor ve gözlerim Elliot'ınkilerle buluşuyor.

"Bu senin için sorun olur mu Grace?" diye soruyor. Sözlerindeki arzu ve çılgınlık dudaklarımı yalamama neden oluyor.

Duraklamadan önce hevesle başımı sallıyorum. "Ama... Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Eğer yanlış bir şey yaparsam, bana söylemen gerekir."

Elliot'ın gülümsemesi genişler. "Bunu unutulmaz kılmamız gerekecek."

Broderick homurdanır. "Yanlış bir şey yaptığın için endişelenme Gracie. Sadece keyfine bak." Elliot'ın arkasından yaklaşır ve boynunu öper. Elliot sırtını dikleştiriyor ve boyun eğerek boynunu uzatıyor. Hareket zarif ve pratiktir. Elliot'ın kanatları vücudumun iki yanındaki çarşafa tutunuyor ve kalçalarını benimkinin beşiğine doğru sallarken ağırlığını destekliyor.

Aletinin sert eti insan aletine benziyor, düğümü ve rengi ana fark. Düğümünün kabarıklığı ıslak klitorisime sürtünüyor ve sürtünmeyi artırmak için kalçalarımı sallayarak inliyorum. Elliot'ın düğümü Broderick'inki kadar büyük değil ve onun bu parçasını alamayacağım korkusu vücutlarımızın her kaymasıyla dağılıyor.

Elliot bir ses çıkarıyor ve Broderick ile arasında bir şey hareket ediyor. Broderick'in kuyruğu erkeğin içinde

üstümde ve uyarılma onu nefes nefese bıraktı ve bana karşı sürtündü.

"Uh, uh, uh, görevinin ne olduğunu unutma, baş belası," diyor Broderick.

Elliot başını sallar. "Kahretsin. Çok iyi hissettiriyor."

Başımı sallıyorum ve Broderick gülüyor. "İkiniz de daha eğlence başlamadan kafayı yiyorsunuz." Broderick'in kanatlarındaki pençeler, Elliot'ın düşürdüğü küçük kavanozu bulmadan önce çarşafları karıştırıyor.

"Gracie'ye merhem sürmen gerekiyor," diyor. "Ama-

ama-" Merhemin yavaşça kaymasını istemiyorum. Elliot'ı istiyorum.

"Barış, tatlı cadı, istediğini alacaksın." Broderick'in gülümsemesiyle beklentiyle dudağımı ısırıyorum. Broderick kavanozun vidalarını açıyor ve Elliot'ın kolanını kavramadan önce merhemden bolca alıyor.

Elliot inliyor, başı Broderick'in omzuna düşüyor.

Aman Tanrım. Birinin kendini okşamasını izlemenin erotik olduğunu düşünmüştüm, Broderick'in Elliot'ı acımasızca kavrayışını ve merhemi sert horozunun üzerine yaymasını izlemekle karşılaştırılamaz.

İstemeden kalçalarımı yukarı sallıyorum.

Broderick bana göz kırpıyor. "Şimdi, cadımıza ilacını ver."

Elliot'ın siki amıma bastırıyor ve sırılsıklam etimdeki merhemin kayması erotik bir şekilde kolay oluyor. Gerildiğimde nefesim kesiliyor ama siki daha da derine kayıyor.

Broderick homurdanıyor. "İşte bu kadar. Onu almakta çok iyisin, Gracie. Sanki onun için yaratılmışsın. Seni bir gün Alasdair'i alabileceğin noktaya getireceğiz."

Bu alay karşısında bir ses çıkarıyorum. Alasdair'in kokusu, bunun nasıl bir şey olacağını düşünmemeyi imkânsız kılıyor. Dev gargoyle'u alabilir miyim?

Elliot'ın kalçalarının şaklaması beni geri getiriyor ve ellerim onun kalın omuzlarına geliyor.

"Grace, çok iyi hissediyorsun." Elliot'ın kelimeleri biraz bulanık.

Elliot'ın siki derinlere giriyor ve merhemi her santimine yayıyor. Onun acısı neredeyse daha büyük hissettiriyor.

Broderick Elliot'ın saçlarını yumruklar ve Elliot'ın tüm vücudu sertleşir. Broderick diğer eliyle kalçasını kavrayıp içine doğru kayarken Elliot gırtlaktan bir çığlık atıyor. Bu hareket Elliot'ı öne doğru itiyor, düğümü amıma çarpıyor.

İnliyorum ve Elliot'ın gergin yüzü dehşetle buruşuyor.

"Lanet olsun. İyi misin Grace?"

Kıvranıyorum. "Evet, lütfen tekrar yap."

Bunun üzerine iki erkek de homurdanıyor ve Elliot bir iniltiyle içime giriyor.

"Küçük cadımız amcığının senin düğümün tarafından tokatlanmasından hoşlanıyor. Acaba seni yeterince sert sikersem, içine kayar mı?"

Broderick'in sözleri ve Elliot'ın inlemeleri karşısında nefesim kesildi ve gerildim. "Siktir, sikimi sıkma şeklin beni bir rutine sokacak."

Broderick'in kalçaları Elliot'ınkilere çarpıyor ve aramızdaki çirkin yaratık haykırıyor.

Elliot'ın gözleri yüzüme odaklanıyor, bir manzara olmalıyım çünkü elinde değilmiş gibi bana doğru hareket ediyor. "Ah, müstehcen konuşmaları sever misin? Bununla çok eğleneceğiz. Sanki amın benim için yaratılmış gibi sikimi kavrıyorsun. Seni düğümlememek neredeyse acı veriyor."

Elliot sanki gösteri yapar gibi şişliği açıklığıma bastırıyor ve biraz içeri kayıyor. İnliyorum. "Evet, oh lütfen, Elliot."

Düğümüne uyacak şekilde esnemenin erotizmi bedenimi uçurumun kenarına getiriyor. Elliot dışarı kaydığında inliyorum, ama tekrar itiyor ve düğümünü bana doğru sallıyor. Elliot, ben yalvaran bir karmaşa olana kadar düğümünün baskısıyla beni tekrar tekrar kızdırıyor.

Ta ki sonunda Elliot benim kadar çaresiz bir şekilde inleyene kadar.

Bir patlamayla düğüm içime kayıyor. Çığlık atıyorum. Gerginlik, içimdeki yerlere yaptığı baskı ve Elliot'ın salınımının sıçraması beni doruğa çıkarıyor.

Broderick'in hırıltılı itişleriyle Elliot'ın düğümünün her sallanışı damarlarımda dolaşan zevki daha da artırıyor. Elliot'tan gelen seslerin hepsi zevk ve ihtiyaçtan kaynaklanıyor.

Broderick aniden hırlıyor ve vücudunu Elliot'a doğru sertçe bastırıyor ve Elliot'ın vücudu benimkine doğru dalgalanıyor, yalvaran çığlığıyla beni tekrar doruğa fırlatıyor. Broderick inliyor ve Elliot gerilerek beni tekrar dolduruyor. İçimde daha derine inmeye çalıştığı her seferde fazlalığın fışkırarak beni terk ettiğini hissediyorum.

Elliot vücudumun üzerine düşüyor, yüzü boynumun kıvrımına bastırıyor.

"Kahretsin," diye soluyor Broderick, doğrulurken. "Orada aklımı kaybettim. Ses verin, herkes iyi mi?"

Elliot tenime karşı anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ama hâlâ hayatta.

"Gracie?" Broderick soruyor.

Kelimeleri oluşturmam bir anımı alıyor. "I-" Nefes nefese kaldım. "Ben bir şeyim. Parmaklarımı hissettiğimi sanmıyorum."

Elliot mırıldanarak ayağa kalkıyor. "Seni ezmek-" tek çıkarabildiğim bu.

Hareketi içimdeki düğümü çekiştirdiğinde "Hayır," diye nefes alıyorum. "Beni ezmiyorsun."

Elliot iç geçiriyor ve başını geriye yaslayıp boynumu öpüyor. Dudaklarımı öpmek için kalkmadan önce. Vücutlarımızdaki ter soğurken öpücük tembel ve samimiydi.

Öpüşürken mırıldanıyorum. "Sandviçin içinde olmak nasıl?"

Elliot boğazını temizliyor ama Broderick elini Elliot'ın kanatlarında gezdirip kaslarını okşarken yüzündeki ifade hülyalı.

"Cennet. Hoşuna gidecek" diyor.

Öksürerek gülüyorum. "Kıçımdaki bir düğümü senin kadar iyi kaldırabilir miyim bilmiyorum."

Elliot'ın gülümsemesi aynı anda hem tatlı hem de seksi. "Biraz pratik yapmak gerekiyor ama düğümlenmene gerek yok. İlk birkaç kez denemeyeceğiz bile, bunun için yalvarsan bile."

Bunun için yalvarmayacağımı söylemek için ağzımı açtım ama kapattım. Zaten bir düğüm için yalvardım. Yalan söylemeyeceğim ve orada bir düğüm için asla yalvarmayacağımı söylemeyeceğim. Seks beyni her türlü şeyi ister.

Elliot zihin jimnastiğini görmüş olmalı çünkü sadece gülümsüyor. "Bu bir gün olacak, şimdilik endişelenme."

Broderick biraz utanarak sırıtıyor. "Sana karşı çok daha dikkatli olacağım, tatlı cadı. İşlerin ne kadar sertleşmesinden hoşlandığını öğrenmemiz zaman alacak."

Yanaklarım yanıyor. "Bunu çok sevdim. Merhem dahiyane."

Elliot iç çeker. "Hepsi bu kadar Broderick. Uyluklarını geniş tutman için insan parmaklarımı tekrar kullanma fikri hoşuma gitti. Bu fikir beni şimdiden yarı sertleştirdi."

Broderick kıkırdar. "Sadece senin fantezilerini yapmayacağız, velet."

Elliot'ın kıçına hafifçe vuruyor ve Elliot mırıldanıyor. Bu değiş tokuşa kıkırdıyorum.

Broderick'in düğümü inip Elliot'tan kurtulana kadar birbirimize bağlı ve birbirimizle alay ederek böyle yatıyoruz.

Çok sonraları, gargoyleler temizliği hallettikten, Broderick Elliot'la ben kilitliyken onu temizledikten ve daha sonra Elliot sıcak bir bezi hassas yerlerimde gezdirdikten sonra, aklım Elliot'ın gözlerinin kırılganlıkla nasıl parladığına gidiyor. Broderick yanımızda horluyor, kanadı bedenime dolanmış.

Parmağımı Elliot'ın kafa derisinde gezdiriyorum ve mutluluk içinde iç çekişinin tadını çıkarıyorum.

"Elliot," diye fısıldıyorum. "Bana neden bu formda olmaktan hoşlanmadığını söyler misin?"

Elliot rahatsızlık içinde üflüyor. "Bu... şey, pek de

karmaşık değil, sanırım. Göz kamaştırıcı olmak

Rahat bir şey, kanatlarımın serbest kalmak istediği yerde vücudumu ağrıtıyor ama... İnsan olarak kendimi daha güvende hissediyorum."

Gargoyle'ıma yumuşakça dokunmaya devam ediyorum ve o da devam etmeden önce bileğime sokuluyor.

Yutkunuyor.

"İnsan dünyasına doğal bir şekilde uyum sağlayamayan varlıklara yönelik bir evde yetiştirildiğimi daha önce de söylemiştim. Pek iyi değildi. Mevcut cazibeler en ucuz türdendi ve dokunmaya ya da yakın mesafelere bile dayanmıyordu.

"Gözlerden uzak bir yerde olsaydı farklı olurdu ama Konsey'in kullandığı imar planı ve mevcut kaynaklarla öyle değildi. İnsanlarla dolu bir şehrin ortasındaydı. Asla dışarı çıkamazdık."

Elliot parmaklarını benimkilere doladı. Ten renklerimizdeki farklılıklar düşük ışıkta bile belli oluyor.

"Büyü yetenekleri gelişmekte olan sıkılmış çocuklar iyi bir karışım oluşturmuyor. Şiddet beklenti haline geldi çünkü o zaman en azından yapacak bir şey vardı."

Elliot yutkunuyor. "Gittikçe... kötüleşti ve artık orada kalamazdım. Keşke gerçek dünyada yaşayabilseydim, orada olmak zorunda kalmazdım diye düşündüm. Kapana kısılmak zorunda kalmazdım. Ucuz bir glamour çaldım ve oradan ayrıldım. Hayatta kaldım ve daha iyi glamourlar aldım."

"Oh, Elliot." Söyleyecek söz bulamıyorum. Kalbim kanıyor.

Elliot elimi onun yanağına koyuyor. "Etrafta göz alıcı bir şekilde dolaşmak kabul görmek, özgürlük demek. Takıntılı bir şekilde glamour takmama konusunda daha iyi oldum ama bazen takma isteği beni ele geçiriyor."

"Seni böyle seviyorum," diye fısıldıyorum ve dilim tutuluyor. Az önce L harfini söyledim. Bunu ille de ölümsüz aşkı itiraf etmek anlamında söylememiştim ama kalbim o yöne doğru gidiyor. Beynim frene basmak ve milyonlarca liste yapmak istemeseydi, belki de duygularımla çoktan yüzleşmiş olurdum.

Elliot'ın yüzü ay ışığında yumuşuyor ve kalbimi kuşatan endişeleri serbest bırakıyorum.

"Teşekkür ederim Grace," diyor. "Ben de kendimi böyle sevmeye çalışacağım. Başka şeyler gündeme geldiğinde zor oluyor."

"O zaman sana her gün anlatacağım," diyorum. Bu bir söz. Bu klana verdiğimden daha büyük bir söz. Onlardan daha fazla yatırım yaptığım endişesi kalbimi sıkıştırıyor ama onu uzaklaştırıyorum.

Ben sevgiyi hak eden belalı bir cadıyım.

Bu da kalbimi ortaya koymak anlamına geliyor.

41

GRACE

"BUNDAN SONRA TATİLE ÇIKIYORUM," diye söyleniyor Emilia masasından, laboratuarına götürmek üzere bir yığın formu düzeltirken. Geçen hafta onu neredeyse hiç görmedim. Müdür onu, bir an önce varış noktalarına gönderilmeye hazır olması gereken bir sandık dolusu kitabın restorasyonunu içeren özel bir projede görevlendirdi.

"Bunu hak edeceksin," diyorum. "Böyle bir geri dönüş süresini başarabildiğiniz için bile yönetmen çok şanslı."

"Haklısın. Ben bir mücevherim." Emilia masasına yaslandı ve perçemini yüzünden uzaklaştırdı. Üzüntü ve memnuniyet, onu rahatsız eden stresle savaşıyor.

"Bir ara öğle yemeği yemeliyiz." Yüzünde sert bir ifadeyle beni işaret ediyor. "Yeni eviniz ve ilişkileriniz hakkında her şeyi duymak istiyorum. Bir hafta oldu! Eminim bu konuda bazı gelişmeler vardır."

Dilim damağıma yapışıyor. Konuşacak çok şeyim var. Geçen hafta çok güzel geçti. Çoğu gün eve gittiğimde Eloise ile çay içiyorum. Yaşlı kadın kalbimde hızla bir yer ediniyor. Kendime karşı dürüst olursam, hepsi farklı şekillerde öyle.

Eloise ve benim sohbetlerimiz çok keyifli. Graham benimle kahve içerken farklı yerel haberler hakkında konuşur, iki ülke arasındaki çekişmeli siyasetin iç yüzünü bilir.

Bu şehirde çalışarak geçirdiği yıllardan büyülü varlıklar ve insanlar.

Bramblewick malikanesi evim gibi hissettirmeye başladı ve bu bana kur yapan gargoylelerden bahsetmeye gerek bile yok.

Elliot en çok ses çıkaran kişi ve çoğu gece akşam yemeğini birlikte hazırlıyoruz. Broderick yalnızlığı seviyor ama gece stüdyosunda işi bittikten sonra Elliot ve beni Alasdair'in yatağına çekiyor. Bazen akıllara durgunluk veren bir seks için ama çoğu zaman uyuyana kadar sohbet ediyoruz. Alasdair her gece benimle birlikte kitap okuyor ve ben onun sesinin gürültüsüne bağımlı hale geldim. İçimde hem rahatlatan hem de uyandıran bir şeyleri okşuyor.

Ve Theo ile olan iş hakkında hiç düşünmek zorunda kalmadım.

Stan'e göre çiçek teslimatları durmuş. Eşyaları kontrol etmek ve ihtiyacım olan eşyaları almak için birkaç kez daireme geri döndüm ve başka herhangi bir hırsızlık olayı olmadı.

"Evet, seninle konuşmak istediğim çok şey var," diyorum. Sadece bir kısmı hayatımda olanlarla ilgili.

Eloise ile arkadaşlığımız ilerledikçe, Emilia'ya gerçeği söylemem gerektiğini fark ediyorum. Her şeyi. Eloise'in dünyamızda insan olmaktan duyduğu mutluluk, dünyanın göründüğünden farklı olduğu bilgisiyle Emilia'nın hayatını mahvedeceğim endişesini yatıştırıyor.

Emilia'nın bunu öğrendiğinde bana farklı gözle bakmasından korkuyor olabilirim ama bu bencilce bir endişe. Bu, ilk arkadaşını deneyimleyen sevgiye aç bir cadının endişesi. Bütün bir dünyayı Emilia'dan saklamak ona haksızlık olur. Yalanlarım yüzünden arkadaşımı kaybetmek istemiyorum.

Keşke açıklamam için biraz vaktimiz olsaydı. "Oh,

yüzündeki bu ifadeyle, yaşamak için sabırsızlanıyorum senin aracılığınla." Emilia kâğıtlarını ve tabletini alarak bir kez daha laboratuvara gitmeye hazırlanıyor.

Yanaklarım daha da yanıyor ve beceriksizce gülüyorum. "Bana inanır mısın bilmiyorum ama iyi vakit geçireceğiz."

Emilia'nın homurdanması kapının açılmasıyla kesilir. Agnes telaşlanmış görünüyor. "Oh, Grace! Araban!"

Gerçekten de benim arabam. Özellikle güzel bir araba değil, ama ailemden bağımsız olduktan sonraki ilk büyük alışverişimdi.

Ve şimdi daha kötü görünüyor.

Lastikler kesilmiş ve derimin kaşınması nedeniyle buna bazı kötü büyüler eklendiğini varsayıyorum.

Güpegündüz.

Üstteki kiraz mı? Kalbimin mideme inmesine ve yüzümden kanın çekilmesine neden olan kısım mı? Sprey boyayla yazılmış, kaplamaya ve pencerelere zarar veren kelimeler.

Sürtük. Fahişe. Ve sanki lezzet katmak için, Canavar Sikici.

Midem bulanıyor. Hasta mı olacağım?

"Bu berbat bir şey!" Emilia tükürür. "Seni rahatsız eden o pislik olmalı. Kendilerini ilgilendirmeyen ilişkilere burnunu sokan başka bir pislik olması için çok fazla tesadüf var."

Ağzımı açtım ve kapattım. Emilia çok eşlilikten bahsediyor. Sanırım bu onun için mantıklı.

"Selam." Emilia sesini yumuşatıyor ve beni son zamanlardaki yatak arkadaşı seçimlerimin canlı beyanatından uzaklaştırıyor. "Adamlarından birini aramalısın. Bu ciddi bir mesele."

"I-" Koklamaya ara veriyorum.

Neden bu kadar kişisel hissettiriyor? Theo'nun sihirle ilgisi olmalı, ama ya kendi türünden olmayanlarla çiftleşen insanları hedef alan gruplardan biriyse?

Çok çirkin.

"Telefonunu ver," diyor Emilia. "Ne?"

"Ne?" diye soruyorum.

"Güvenliği çağırmamı ister misiniz?" Agnes, hasarı göstermek için bizi buraya getirdikten sonra soruyor.

"Sanırım güvenliğin yardımcı olacağı noktayı geçtik," diyor Emilia ve sıkıntıyla dudaklarını büzüyor. "Bu nasıl oldu ki?"

Agnes'in kaşları çatıldı. "Uydu lokasyonlarımızdan birinde, güvenliğin çoğunu kapsaması gereken bir kütüphane etkinliği var. Sadece bugün olacaktı."

Tüylerim diken diken oldu. Sanki Theo ya da bunu yapması için tuttuğu kişi biliyordu. Başka ne biliyor ki?

Neden beni rahat bırakmıyor?

Sonunda hayatına devam ettiğini sanıyordum.

Emilia ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp bana uzatıyor.

Kilidini açıyorum ve cihaza boş boş bakıyorum.

Emilia iç geçirdi ve elimden aldı. Ona karşı koymuyorum ve bunun yerine nefesimi dengede tutmaya odaklanıyorum.

"Evet, bu Emilia, Grace'in arkadaşı."

Gözlerimi açtım. Kimi aramıştı?

İznim olmadan gözlerim doldu. Emilia telefonda arabam ve birinin gelip yanımda olması gerektiği hakkında daha fazla kekeliyor. Aşırı sosyal anksiyetesi olan arkadaşım benim için tanımadığı biriyle konuşuyor.

Burnumu çekiyorum ve telefonu kapatıyor. "Sen en iyisisin," diyorum ıslak bir şekilde.

Emilia kızarır. "Başkası için olunca biraz daha kolay oluyor. Küçük adımlar, anlıyor musun? Oh, ağlama! Birkaç dakika içinde burada olacağını söyledi."

Emilia'ya sarıldım, kim olduğunu bile sormadım. Fark etmez. Gargoylelardan herhangi biri şu anda hoş karşılanabilir.

"Burada neler oluyor?" Yönetmenin sesi o anı böler ve Emilia donakalır.

Cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışarak gözyaşlarımı siliyorum.

Müdür Adder iyi gününde korkutucu biridir ve bugün iyi bir gün değil.

"Aracım tahrip edildi," diyorum, sesim çatlamadığı için memnunum.

Yönetmenin keskin takım elbisesi kesebilir ama bu konuda asıl ün sahibi olan dilidir. Tekinsiz altın rengi gözleri aracıma bakıyor ve kaşlarını çatıyor. İnsan mı yoksa başka bir varlık mı olduğundan emin değilim ama kütüphanenin müdürü olarak kuruluşun ikili amacının gayet farkında.

Ona canavar denmesinin ne anlama geldiğini biliyor.

Midemde mide bulandırıcı bir sancı var. Geçtiğimiz haftayı mutlu bir bulutun içinde geçirdim. Paranormal dünyada karışık çiftleşmeler yapanlara karşı var olabilecek çirkinlikle uğraşmak zorunda kalmadım. Diğer insanların nasıl tepki vereceği konusunda endişelenmek aklıma gelmedi.

Ailemin dehşete düşeceğini zaten tahmin ediyordum, ama bunun dışında... Bunun için işimi kaybedemem, değil mi?

Yönetmenin yüzü tiksintiyle buruşmak yerine sakinliğini koruyor. Yine de orada beklemediğim bir şeyin izi var. Endişe.

Belki de herkesin söylediği kadar kötü biri değildir. Emilia'ya bakıyor. Ona dönüyorum.

"İşinin başına dönmelisin," diyorum. "Her kimi aradıysan birazdan burada olur."

Emilia tartışacak gibi görünüyor ama müdüre bir bakış atıp başını sallıyor. O koşarak uzaklaştığında, neredeyse hiç iletişim kurmadığım patronumla yüzleşiyorum.

"Birkaç hafta izin almalısın," diyor. "Ne?" Nefesim kesildi.

Kaşları çatılır. "Elbette ödenecek."

Sanki ana argümanım buymuş gibi. Öyle olmalı, ama bir pislik yüzünden işimi yapamayacağım fikri beni yakıyor. Müdürün gözleri yüzüme odaklanıyor.

"Bu kişisel değil Bayan Starling. Bunu yaşadığınız için üzgünüm ama biz değerli eşyalara ev sahipliği yapıyoruz. Müşterilerimizin bu eşyaların tehlikede olduğunu düşünmelerine izin veremeyiz."

Öfkeme karşı koyuyorum. "O zaman belki de binanın güvenliğine bakmalısın."

Yönetmen kaşlarını kaldırır. "Oh, yapacağım."

Soğukkanlı ses tonu bir şeyleri yatıştırıyor. Patronum herkese karşı affetmez ve acımasızdır. O haklı. Bu kişisel bir şey değil.

Sırtımda bir hedef tahtası ile işe gelmeye devam edersem, başka nelerin ikincil hasarla vurulacağını kim bilebilir? Ya da kimin.

Emilia, Agnes, hatta yönetmen. Bundan herkes zarar görebilir.

"Tamam," diye fısıldıyorum.

"Grace!" İkimiz de Alasdair'e dönüyoruz ve müdür sertleşiyor.

"Bay Bramblewick," diyor yönetmen.

"Müdür Adder, değil mi?" Alasdair'in sesi... tehlikeli.

Yönetmenin yüzünde bıkkınlık ifadesi beliriyor ve benden bir adım uzaklaşıyor. Alasdair'in omuzları gevşiyor ve benden kaçan homurtuya engel olamıyorum.

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" Ben soruyorum.

"Evet," diyor Adder. "Bramblewick'lerden haberim var. Eşiniz oldukça... kararlı."

Benden bahsettiğini düşünerek

kaşlarımı çatıyorum. Alasdair ofladı. "O

Elliot."

Göz kırpıyorum. Bramblewick'leri benden başka herkes biliyor muydu?

Alasdair arabamı gördü ve hırladı.

"Alasdair," diye fısıldıyorum, etrafta masum insanların olmadığından emin olmak için etrafa bakıyorum.

Alasdair beni kollarına çekiyor ve ben de ona izin veriyorum. İnsan kıyafetinin içinden bile içime sızan sıcaklık rahatlatıcı. "Ah, Grace. Çok özür dilerim."

"Sizi yalnız bırakayım," diyor Adder. "Lütfen beni durum hakkında bilgilendirin, Bayan Starling."

İç çekiyorum. "Yapacağım."

Alasdair kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Görünüşe göre tatile çıkıyorum," diyorum zayıf bir sesle.

42

BRODERICK

ALASDAIR mesajı bir grup mesajı olarak gönderdi. Grace'in arabası işteyken hedef alındı. Sümüklü herif güpegündüz arabaya büyü yapmış ve zarar vermiş. Bu kötüye işaret. Sırtımdaki kasları sıkılaştıran bir tırmanış.

Bunun tek iyi yanı onunla daha fazla vakit geçirebilecek olmamız. Bu iş çözülene kadar, onu gözümüzün önünden nasıl ayırabileceğimizi bilmiyorum.

Elliot nefesini üfler ve kravatını gevşetir. "Muhbirim yolda. Haberleri var."

"Bu iyi, değil mi?" Eloise kanepedeki yerinden soruyor.

Hepimiz ana yaşam alanındayız, film gecesi için kullandığımız rahat koltuklarla dolu odada, Alasdair ve Grace'in bir klan toplantısı için eve gelmelerini bekliyoruz.

Elliot omuz silkiyor. "Bu da bir şeydir."

Ön kapının açılma sesini duyunca rahat bir nefes aldım.

"Eve geldik," diye sesleniyor Alasdair. Klan liderimizin güçlü sesi klanın geri kalanını rahatlatıyor. Hepimiz bir aradayız. Bu işi çözeceğiz.

Odaya varıyorlar ve Grace'in solgun yüzünü görünce kalbim parçalanıyor. Elliot ona ilk ulaşan oldu.

onu kollarına alır. Yüzünü adamın göğsüne gömüyor ve ona öyle sıkı sarılıyor ki parmak eklemleri bembeyaz oluyor.

Kapı zili çalar ve Elliot geri çekilir. "Ben bakarım. Muhbirim arıyor."

Grace'in yüzü benimkiyle buluşuyor ve sonra kollarıma giriyor. Saçlarını okşuyorum. Tatlı cadının yanında uyuduktan bir hafta sonra bile, kokusunun dalgası ve kollarımdaki hissi ilk seferki kadar özel.

"Hiçbir yere gitmiyorum, Broderick," diye takılıyor.

"Onu çalmayı bırak!" Eloise haykırıyor ve eşimi çalıyor.

Onun çalınmasının acısı, Grace'in yüzü mutlulukla aydınlandığında azalır.

"Ah Grace, çok endişelendik," diyor Eloise. Graham kanatlarını kullanarak iki kadını da kucaklıyor. Gözlerimi kısıyorum ve yaşlı gargoyle sanki bu hareket karşısında duyduğum kıskançlık dalgasını biliyormuş gibi bana göz kırpıyor.

Grace'i bırakıyorlar ve Alasdair ellerini onun omuzlarına koyuyor. Bu manzara karşısında boğazımdan bir mırıltı kaçıyor.

Klan liderimiz ve tatlı cadımız yavaş ama emin adımlarla birbirlerine ayak uydurmaya başladılar. Bu rahatlatıcı bir şey. Grace'in bizimle kalacağından hiç şüphe etmedim ama bunu beklemek ve parçaların yerine oturmasını deneyimlemek tamamen farklı bir şey.

"Görünüşe göre zamanlamam her zamanki gibi kusursuz." Oda, soğukkanlı bir ses tonu ve rahat bir duruşu olan bu yabancı konuşmacı karşısında geriliyor. Görür görmez ne olduğunu anlayamıyorum. Koyu renk saçlı ve gözlü herhangi bir adam gibi görünüyor.

"Mace Reynolds," diye tanıtıyor kendini Alasdair'e, bir şekilde odanın hiyerarşisini hissederek.

Elliot onun arkasında. "Mace bir profesyonel. Yaptığı işte en iyisidir. Onunla bir ya da iki kez çalıştım."

Alasdair başını sallar. "Elliot bizim için bilginiz olduğunu söylüyor."

"Evet, Theodore Bradshaw III'ün durumuyla ilgili olarak-"

"Elimizde tam olarak kanıt yok." Mace'in sözünü kesen Grace'in sesi kısık.

Mace ona sadece gülümser. "İşte burada yanılıyorsunuz. Bu adamın başınıza dert açtığına dair elimizde yeterince kanıt var ama Konsey'in harekete geçmesi için yeterli değil. Charming Theo hakkında bazı ilginç bilgilere ulaştım."

"Ne biliyorsun?" Bu muhbirin işine devam etmesini isteyerek soruyorum.

Mace omuz silkiyor. "Paraya ihtiyacı var, hem de çok. Gırtlağına kadar kumar borcuna batmış durumda."

"Ama neden beni hedef alıyor? Ailemin parasıyla ilişkim kesildi," diyor Grace.

"Ah, evet. Harika Sığırcıklar." Mace'in sesi düzdür. "Kimliğinin açıklanmasını istemeyen bir kişi bana babanla Theo'nun görüştüğünü söyledi.
Bazı iş birleşmeleri ve aile birleşmeleri hakkında toplantılar."

Grace'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

Mace elleriyle umursamaz bir hareket yapıyor ama gözleri karanlık. "Theo ile evlenmeniz halinde şirket birleşmesinin gerçekleşeceği ve Theo'nun önemli miktarda fona erişim sağlayacağı ima edilmiş olabilir."

"Bunu neden yapsınlar ki?" Grace soruyor.

Mace şimdi özür diler gibi bakıyor. "Starling kızının asi bir dönem geçirdiğine ve bu bittiğinde iki cadı ailesinin birleşmesini istediklerine dair sözler duymuş olabilirler. Anladığım kadarıyla ailen arkadaşlarından haberdar değil?"

Alasdair yer değiştiriyor. "Henüz eşimiz olmayı kabul etmedi."

Mace'in gözlerinin etrafındaki deri endişeyle kırışıyor. "Eşlerin kanunen özel korumaları olduğu için bu durumu bir an önce çözmenizi tavsiye ederim."

Alasdair, "Grace'i evliliğe zorlamak isteyen sinsi bir cadı yüzünden acele etmeyeceğiz," diyor ama Grace yere bakıyor.

Eğer tüm bunlar Grace ile çiftleşerek çözülebilseydi... bu o kadar kötü olur muydu?

Mace iç geçirir. "Buna saygı duyabilirim. Ve Sığırcıklar bunu meşru bile görmeyebilir. Ruh bağları bile koparılabilir. Sizin türünüz bunu yapmaz, değil mi?"

Graham konuşuyor. "Yapmıyoruz. Gerekirse düşünülebilecek bir şey ama ruh bağının riskleri genellikle kazanılanlardan daha ağır basar."

Eloise elini Graham'ın omzuna koyar.

Mace sadece omuz silkiyor. Gargoyle kültürünün inceliklerini bilmesine gerek yok. Grace kaşlarını çatıyor ve geleceğimizde bir tartışma olacağını tahmin ediyorum.

"Bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?" Elliot soruyor. "Theo'nun borçlu olduğu varlıklar tehlikeli. Bu adam
çaresiz kalabilir. Onlara geri ödeme yapmak yerine ona bir örnek olarak davranmaya karar vermeleri için bir yol bulmaya çalışabilirim. Starling'in parasına el koyamayacağı anlaşılırsa bunu tercih edebilirler."

Öneriyi hazırlıksız yapıyor. Bir adamın öldürülmesini gündeme getirmek için sıradan bir yol, ama bu adam arkadaşımızı tehdit ederken...

Grace'in yüzü bembeyaz oldu. "Bilmiyorum. Ailemi arayacağım. Belki yaptıkları iğrenç teklifleri geri çekerlerse, bu adam artık bizim sorunumuz olmaktan çıkar."

Eğer işe yararsa, ideal olur.

Ancak bunun için bu adamın mantıklı bir zihne sahip olması gerekir ve ben böyle bir zihne sahip olduğundan şüpheliyim.

Mace de benimle aynı şeyi düşünüyormuş gibi yüzünü buruşturuyor ama başını sallıyor. "Onu biraz takip edeceğim. Bu adam kötü haber. Elliot

bana arabandan bahsetti. Gidecek güvenli bir yerin olmasına sevindim."

Bunun üzerine göğsüm kabardı. Biz Grace'in güvenli yeriyiz.

Mace ailesini aramak için ayrıldıktan sonra GRACE kendini affettirir.

Alasdair Elliot'a sarılıyor. Bu rahatlatıcı ve sevecen bir davranış ve ben de aynısını yapmak için kaşınıyorum.

Alasdair arkadaşımıza, "Aklından bile geçirme," diyor ve ben de Elliot'ın kısılan gözlerine bir kahkaha atıyorum.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," diyor Elliot.

Alasdair boğazından sinirli bir ses çıkarır. "Bir kiralık katil tutmayacağız ya da geri dönüp peşimizi bırakmayacak herhangi bir eylemde bulunmayacağız. Grace'in bu işi nasıl halledeceğimiz konusunda söz hakkı var. Onun etrafında dolap çevirmeyin."

Sırıtışımı bastırıyorum. Alasdair Elliot'ı iyi tanıyor. Grace'in şu anda nasıl olduğunu bilmeyi takıntı haline getirmemiş olsaydım ben de aynı şekilde düşünebilirdim.

Elliot iç çeker. "İyiyim. Sadece endişeliyim."

Alasdair, "Bunu birlikte halledeceğiz, kalbim," diyor.

"Grace'e bunu hatırlatmalıyız," diyorum. Elim onu da aynı şekilde kucaklamak için kaşınıyor.

Elliot bana göz kırpıyor. "Kimse seni durduramaz." Gözlerimi deviriyorum ama verandaya doğru ilerliyorum.

Onu orada, elinde telefonuyla bahçelere bakarken buluyorum.

"İyi gitmedi mi?" Ben sordum.

Grace'in gözlerindeki acı onu kollarıma çekmemi ve kanatlarımla sarmamı sağlıyor. İç çekiyor ve gerginliği biraz olsun azalıyor.

"Nefes al, Gracie. Bir yolunu bulacağız."

Nefesi titreyerek çıkıyor ve kollarımda dönerek yüzünü göğsüme bastırıyor.

Pençelerimi saçlarına doluyor ve kafa derisine masaj yapıyorum. "İyi gitmedi," diye fısıldıyor ve ben uçmak istiyorum

Grace'in ailesinin yaşadığı yere gidip kapılarını kıracağız. Onları tatlı eşimizden özür dilemeye zorlamak. Ama bu içgüdü mantıklı bir içgüdü değil. Zoraki bir özür Grace'in gözlerindeki acıyı dindirmeyecek.

Onun dikkatini dağıtmaya, benim de hayal kırıklığımı gidermeye ihtiyacım var.

Başını öperim. "Gel ve stüdyomda vakit geçir."

43

GRACE

Eğer bu adam sizi hedef alıyorsa, bu bizim yaptığımız bir şey değildir.

Bu kadar dramatik olma.

Bunu neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyorum. Onun gibi birinin dikkatini çektiğin için kendini şanslı saymalısın.

Birisi. Mesela. Onun gibi.

Bu sonuncusu tabuta çiviyi çakmıştı. Bu adamın bana karşı işlediği suçları ayrıntılı bir şekilde anlattıktan sonra bunu söylemenin duygusuzluğu, Broderick'in oymasının çıkardığı seslerle eş zamanlı olarak göğsümde öfke ve üzüntünün dönmesine neden oldu.

Tekrarlayan sesler ve hareketler, ahşabın başka bir şeye dönüşme şekliyle birleşince büyüleyici oluyor ve yardımcı oluyor. Beni acıdan azar azar uzaklaştırıyor. Her nasılsa, tam da ihtiyacım olan şey buydu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor, gözlerini projesinden ayırmadan.

Yutkunuyorum. "Annem onların bu işe karıştığını inkâr etti, bu yüzden adamı öylece geri çekmelerini sağlayamayız."

Annem beni hiç önemsedi mi?

Kabullenici Bramblewick'lerin etrafında olmak beni yumuşattı.

Belki de ailemle daha iyi ilişkiler kurabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Sevgi ve şefkatle kuşatılmıştım.

Bağımsızlığımı kazanmak için beni yetiştiren insanlara karşı kendimi çok fazla sertleştirmiş olabileceğimi düşündüm.

Akrabalarımla aramı düzeltmeyeceğim.

Onun yerine, en iyi arkadaşım ve yeni bir klanım var. Eğer beni sahiplenirlerse. Başımı sallıyorum. Beni sahipleneceklerini biliyorum. Tüm ilişkilerimiz ilerliyor. Alasdair henüz yakınlaşmadığım tek kişi ama Broderick ve Elliot'la hava solumak gibi.

Çok kolay. Cazibeden baştan çıkarmaya.

Alasdair'in yakınlığı alay konusu... Umarım yatakta odaya bu kadar zahmetsizce hükmedip hükmetmeyeceğini öğrenmem çok uzun sürmez.

Broderick mırıldanıyor. "Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, ailenizin bu işe son vermesinin bir fark yaratacağını sanmıyorum. Aradığımız türden bir suçlu durmayacaktır.

Bu artık kişisel bir
mesele."

Canavar herif.

Midemdeki hastalıklı kasılma intikam duygusuyla geri dönüyor ve yakınlık hakkındaki düşüncelerimi bastırıyor. Aklıma bir şey geliyor ve bulantım artıyor.

"Burada kimseyi riske atmıyorum, değil mi?" Ben soruyorum.

Eloise'in yüzü gözümün önüne geliyor ama Broderick başını sallıyor.

"Bu alanda bol miktarda büyü ve koğuşumuz var. Graham konutu koruyor ve yetenekli bir gargoyle. Derimizin büyüye karşı direnci var ve cadılardan çok daha güçlüyüz. Eloise'e hiçbir şey olmayacak."

Rahatlayarak iç çektim. "Güzel, sevindim."

Stüdyosuna bakıyorum. Projeleri farklı ilerleme aşamalarında etrafa yayılmış durumda. İçeri girdiğimizde bir örtü ile örttüğü bazı büyük tahtalar var. Buraya daha önce sadece bir kez onu yemeğe götürmek için gelmiştim. Yolda neredeyse kayboluyordum.

"Biliyor musun, henüz evin tamamını görmedim." Sanırım burada çok daha fazla zaman geçireceğim.

işe gidemez.

"Bir tur ister misin?" Broderick'in sevinçle sorduğu soru beni gülümsetiyor.

"Sizi gezdirmek isterim." diye devam ediyor.

"Kulağa hoş geliyor."

BRAMBLEWICK MANOR ETKİLEYİCİDİR, ancak dahası Etkileyici olan, her bir projeye gösterilen özen ve detaylara verilen önem. Oyulmuş her yüzeyin üzerinde saatlerce çalışabilirim. Genç gargoyle'un alanındaki geometrik desenlerden Eloise ve Graham'ın alanındaki çiçekli sarmaşıklara kadar çeşitlilik gösteriyor. Bazı oymalar çirkin adamların ve kalelerin görsel hikayelerini tasvir ediyor ve onları tanımlamak için oraya buraya birkaç kelime oyulmuş.

Tüm detaylar başımı döndürmeye başladı. Her oda güzelce hazırlanmış, hatta gelecekteki klan üyeleriyle doldurulmak üzere boş duran odalar bile. Çocuk odası beni şaşırtıyor, bu odadaki oymaların yüksekliği ve masalsı tasarımı ile amaç inkar edilemez.

Broderick sadece omuz silkmiş, utangaç bir tavırla, burada her zaman bir tür çocuğun arzu edildiğini söylemişti.

Güllerle oyulmuş bir kapıya geliyoruz ama Broderick beni kapıdan geçiriyor.

"Peki ya o-"

"Orası henüz bitirmediğimiz bir oda. Yakında bitireceğiz." Bana hızlıca gülümsedi.

Başka bir şey sormak için kaşlarımı çatıyorum ama spiral merdivenin görüntüsü beni durduruyor. "Bu nereye gidiyor?"

Broderick'in yüzü yumuşaktır. "Bu taret. Klan için özel bir yer. Klan üyelerinin dinlendiği yer."

Ne diyeceğimi bilemiyorum ve Broderick beni anlıyor gibi görünüyor. Beni merdivenlerden yukarı bir kapıya doğru çekiyor ve kapıyı açtığında şaşkınlıkla gözlerimi

kırpıştırıyorum.

Kule altıgen şeklindedir, kavisli bir çatısı ve dışarıya açık "duvarları" oluşturan parmaklıkları vardır. Buraya ilk geldiğimde kule benzeri yapıyı gördüğümü uzaktan hatırlıyorum. Akşam rüzgârı etrafı çevreleyen çatının üzerinde ıslık çalıyor ve ürperiyorum. Kenarları süsleyen saksılar ve çalılar ile mekânın ortasında bir taş bank var.

"Mekânı yakında kış için kapatacağız. Elimizden geldiğince uzun süre açık tutmaya çalışıyoruz. Sonbahar Lachlan'ın en sevdiği mevsimdir."

Broderick hareket ediyor ve ben bir heykel görüyorum. Büyüklüğü ve şekli bir gargoyle'a benziyor, kanatları bir pelerin gibi vücudunu sarıyor. Heykelin yüzünde, neredeyse gerçeğe yakın ayrıntılarla oyulmuş sarp yüz hatlarına sahip yaşlı bir çirkin yaratık görülüyor. Ya da oyulmamış.

Dinlen.

Ne gördüğümü anlamam biraz zaman alıyor, ama anladığımda içimdeki duygular savaşıyor.

Gözlerimi figürün altındaki oymalı taşa dikiyorum.

Lachlan Bramblewick
Klan Lideri, Şefkatli Eş ve Baba

"Bu... bu o mu?" Fısıltıyla sordum.

Broderick'in gülümsemesi hüzünlü. "Bu o. Eğer burası eski bir klan olsaydı, burası geçmiş klan üyelerimizle dolu olurdu ve her bir heykele, sonunda ufalanarak toprağa dönene kadar bakardık."

"Elliot bana öldüğünde taşa dönüştüğünü söyledi," diyorum, bir zamanlar canlı olan heykellerin parçalanması gibi hastalıklı bir düşünceyi aklıma getirmemeye çalışarak. Sanırım bu, insanların eninde sonunda çürümesi fikrinden çok da farklı değil. Muhtemelen klan için o kadar da garip bir şey değildir.

Broderick başını sallar. "Ve yaralandığımızda ya da yıprandığımızda.
Bu bizim için iyileştirici bir şey... ta ki uyanmayana kadar."

Dudaklarımı ısırıyorum. "Sürpriz miydi?"

Broderick başını sallıyor ve beni mekâna yaklaştırıyor. Birden fazla kaide var ve erkeklerimden herhangi birinin bunların üzerinde yer alıp taşa dönüşeceğini düşünmek beni ürkütüyor. Broderick banka oturuyor ve beni kucağına çekiyor.

"Lachlan zamanının geldiğini biliyordu," diyor Broderick. "Graham ve Eloise'den daha yaşlıydı. Bu dinlenmenin onun son dinlenmesi olacağını biliyordu."

Broderick boğazını temizleyip konuşmaya başlamadan önce bir süre sessizlik içinde oturuyoruz, ama benimle değil.

"Hey, Lachlan, bu Grace. Klanını kurması için ona kur yapıyoruz. Eğer sizi tırmanma salonu gibi kullanan küçükler olursa, bize acıdığı ve kabul ettiği içindir."

"Broderick!" Fısıldıyorum. Kutsallık kazanmaya başlayan bir alanda çocukların oynaması fikri beni şok ediyor. Onların bizim çocuklarımız olduğu fikri... Beni kızdırmaya çalışıyor olmalı.

Ama Broderick'in yüzü biraz dingin ve onun mutluluğunun, geçmişteki klan liderlerinin kalıntılarıyla konuşmanın tuhaflığını kovalamasına izin veriyorum.

Broderick nefes alıyor. "Bizim inancımıza göre gidenler bizimle kalır. Eloise ve Graham burada Lachlan'la konuşarak çok zaman geçiriyorlar. Bunun onu ne kadar özlediklerine yardımcı olduğunu söylüyorlar... ve bence haklı olabilirler."

Anlamak için başımı salladım.

Sessizliğe gömülüyoruz. Bu rahat ve içime sakin bir his yayıyor. Lachlan'ın yüzüne bakıyorum.

"Sizinle tanıştığıma sevindim," diyorum. "Harika bir klan kurmuşsunuz.
Çok gurur duyuyor olmalısınız."

Broderick'in kolları beni sıkıca sarıyor ve ben Lachlan'a dönerek, bana sarılmasına neden olan duygularla nefes alırken gargoyle'ımı kucaklıyorum.

"Elliot çocuk istediğini söylüyor," diyor Broderick. "Elliot'ın çenesi düşük."

Broderick sırıtıyor. "Hepimiz çocuk istiyoruz ama bu konuyu açtım çünkü Mace ruh bağlarından bahsettiğinde emin değildin."

Dudağımı ısırıyorum. "Cadılar her zaman ruh bağı kurmaz, ben sadece birkaç tane tanıdım. Muhtemelen tanıdığım cadıların çoğu aşk eşleşmelerinden çok sosyal tırmanış için evlilikler seçmekle ilgilendikleri içindir."

Broderick başını sallıyor ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Gözleri uzaklara bakıyor, düşünüyor. "Gargoylelar genellikle ruh bağı kurmazlar çünkü en istikrarlı aile birimlerinde birden fazla yetişkin vardır ve eğer biri son yolculuğuna çıkarsa, diğerlerini de beraberinde götürebilir. Eğer böyle bir şey olursa, gençler savunmasız kalır."

"Ailene de böyle mi oldu?" Yavaşça soruyorum. Elliot, Broderick'in yetim kaldığını söylemişti.

"Evet. Sadece iki ebeveynim vardı ve birbirlerine umutsuzca aşıklardı. Annem insan olduğu için zaten geleneklere aykırıydılar. Babam onunla birlikte olabilmek için yerel klandan ayrılmak zorunda kaldı ve annem bir araba kazasında öldüğünde babam da onunla birlikte gitti. Klanı onun heykelini kendi topraklarında kabul etti ve beni on sekiz yaşıma kadar büyüttü."

"Çok üzgünüm, Broderick."

Taziyelerimi kabul etmek için başını salladı.

"Gelecekte bu mümkün olabilir," diyor. "Sanırım Graham ve Eloise ruh bağı hakkında konuştular ama ihtiyacımız olduğunda klanın geri kalanını ikisinden yoksun bırakmak istemiyorlar."

Duygu dolu bir nefes üflüyorum.

"Ruh bağına ihtiyacım yok. Bunun etrafındaki lojistik mantıklı değil," diyorum.

Aklıma bir şey geldi ve kaşlarımı çattım.

"O zaman çiftleşmeleri nasıl resmileştiriyorsunuz?" Ben soruyorum.

Broderick gülümsüyor. "Gün batımında yeminler ve büyük bir parti. 'Resmi' kısım daha çok özel bir meseledir, çiftleşmede bazılarını işaretlemek için ısırır, ancak eş biraz

daha acı vericidir.

bir gargoyle değil. Tükürüğümüz yara izini iyileştirecek niteliklere sahiptir."

"Isırık fikrinden nefret etmiyorum," diyorum şaşırarak. "Sizde hiç ısırık fark etmedim."

"Elliot'ın iki ısırığı var. Diğer gargoylelere onun alındığını işaret ediyorlar."

"Ama sen ve Alasdair'in yok mu?"

Broderick biraz kızarır. "Bu da bir baskınlık işaretidir."

"Bu yayınlamak için çok kişisel bir şey gibi görünüyor."

Aman Tanrım. Kaç tane ısırık izim olacaktı?

Yüzüm düşüncelerimi yansıtıyor olmalı çünkü Broderick kahkahayı patlatıyor.

Beni de dikkati tamamen dağılmış biri olarak say.

GRACE

Alasdair'in eski ders kitabının sayfalarını çeviriyorum ve hayal kırıklığı içinde iç çekmemeye çalışıyorum.

Berbat bir ruh halindeyim.

Elliot ile ayak işlerini yaptım, Eloise ile kurabiye pişirdim ve Alasdair ile hatırı sayılır okuma listemde ilerleme kaydettim.

Ve ben çıldırıyorum.

Sadece birkaç gün oldu, o yüzden dramatik olmamaya çalışıyorum. Mesajlaşmalarımızda Emilia'nın gözlerinin dolduğunu duyabiliyorum. Bebeklerini doğurmamı isteyen bir grup harika adamla birlikte yaşıyorum. Boo hoo. Bu da tabii ki beni güldürüyor.

Emilia ikimizin de aklındaki tacizci "hayranım" endişesini gündeme getirmiyor.

Beni güldürmekte çok iyi. Ve ne zaman aklımı başımdan alsa, onu tekrar görebildiğimde her şeyi anlatacağıma dair zihnimde bir söz veriyorum.

Yakında. Emilia gerçeği hak ediyor.

Sadece Theo ve tehditleriyle nasıl başa çıkacağımızı bulmamız gerekiyor. Başka çiçek ya da mesaj gelmedi.

Elliot, Mace'e Theo'nun nerede olduğuna dair bilgi toplamasını söyler. Konsey, Theodore Bradshaw III'ün paranormal topluluk için oluşturduğu tehdidi yükseltti ve

onu yakalamak istiyorlar. Günün ortasında halka açık bir sihir gösterisi.... Görünüşe göre onu duvara çivilemek için dairemde istedikleri kadar kanıta ihtiyaçları yok.

Ama Konsey onu bulamıyor.

Yani süresiz olarak buradayım ya da en azından öyle hissediyorum. Sevdiğim işi yapamamak beni yıpratıyor. Her şeyin belirsizliği. Takipçi Theo'nun durumunu çözmenin bir yolunu bulana kadar, görünürde bir son yok.

Belki de evime dönüp çalışma odamda biraz zaman geçirmeliyim. Bu yardımcı olabilir. Ellerimi meşgul edecek bir şeyler bulurum. Eloise harika bir arkadaş olsa bile ancak bu kadar pişirebilirim.

Parmağımı tekrar ders kitabının sayfasında gezdiriyorum, bağlılık ve sadakatin kabarması karşısında dudağımı ısırıyorum. Alasdair bu kitaba çok güçlü bir imza atmış. Stres orada, ama altında yatan ezici nedenleri bulmak için stresi bir kenara bırakmak çok kolay.

"Grace." Alasdair'in sesiyle kitabı kapatıp yan sehpanın üzerine koyuyorum, sanki bu şekilde onun hakkında yine gizlice izlenimler edindiğim daha az belli olacakmış gibi. Yakalanmamla ilgili bir yorum yapmıyor ama dudakları emin olamayacağım kadar hızlı seğirmiş olabilir.

"Evet?" Ben soruyorum.

"Size göstermek istediğimiz bir şey var."

"Sen ve cebindeki fare mi?" Ruh halim kötü olsa da mizahımı korumaya çalışarak alay ediyorum.

Alasdair koltukta oturduğum yerin yanına geliyor ve başımı arkaya eğip yutkunuyorum. Bu gargoyle'un genişliği ve duruşu ürkütücü.

"Bana öyle bakma, küçük cadı." Derin sesi, büyüyen seks düşüncelerine ilham veriyor. "Buraya ne için geldiğimi unuturum ve öğleden sonramız çok farklı olur."

"Sanırım benimle dalga geçiyorsun. Bu ne zaman olacak, Alasdair?"

Başını soru sorar gibi eğiyor.

Hayal kırıklığı ve heves beni cesur yapıyor. "Her gece birlikte kitap okuyoruz ve her gece alnımdan öpüp beni Broderick ve Elliot'la uğurluyor ve iyi uykular diliyorsun."

Ve neredeyse her gece zevkten çarşaflarının içinde çığlık atıyorum. Bunu yüksek sesle söylemiyorum ama havadaki cinsel gerilimle sanki söylemiş gibi oluyorum.

Alasdair kaşlarını kaldırdı. "Acele etmeyeceğim, küçük cadı." "Eğer böyle devam edersen ben de sana sataşmaya başlayacağım.
bunu uzatarak," diye uyarıyorum.

Alasdair gülümser. "Bu hoşuma giderdi." Göz kırpıyorum. Hah.

Alasdair elini önüme koydu. "Şimdi, benimle gelir misin?"

Elimi onunkine koyuyorum ve beni yukarı çekmesine izin veriyorum, vücudum onunkine gereğinden fazla baskı yapıyor ve o da iyi huylu bir diş gösteriyor. Tek ihtiyacım olan izin miydi? Sabırlı olmaya ve önce Alasdair'i tanımaya kararlı zihnimdeki bir blok eriyor.

Bu korkunç gargoyle beni bir klan arkadaşından daha fazlası için istiyor. Şüphe etmeye başlamıştım.

Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor. Yatak odasına mı gidiyoruz? Ama hayır, bir sonraki sahanlığa kadar devam ediyoruz. Kuleye gittiğimizi düşünmeye başlıyorum ama Broderick ve Elliot koridorda ışıl ışıl parlıyorlar.
Henüz görmediğim odanın önünde duruyorlar.

İçinde oyulmuş güller olan. "Bu nedir?"
diye sordum.

"Gözlerini kapat Grace," diye gürlüyor Alasdair.

Tereddüt etmeden emri yerine getiriyorum ve kahkahası kanımı ısıtıyor.

Alasdair elimi tutup beni ileri götürüyor. Broderick diğer elimi tutuyor. Onun nasırları diğerlerinden daha sert. Geriye Elliot kalıyor, belimi arkadan kavrayan. Şekiller.

Gülüyorum. "Siz çocuklar bana trip attıracaksınız."

"Neredeyse geldik," diyor Broderick ve elimi bırakıyor.

"Pekala, gözlerini aç."

Gözlerimi açıp kırpıştırıyorum ve zihnim gördüklerimi anlamlandırır anlamlandırmaz kırpıştırmaya devam ediyorum. Ağzımı kapatıyorum.

Sonunda senin için bir şey inşa edecekler. Eloise'in uyarısını tamamen unutmuştum ama bunu asla beklemezdim.

Odanın kendisi tonozlu bir tavanla rahat bir taraftadır. Bir duvar boyunca uzanan pencereler uzun ve kemerli, mekânı aydınlatıyor. Nefesimi kesen şey odaya yapılan eklemeler.

Raflar.

Dairemdeki çalışma odamda kullandığım gibi bir dizi vitrin ile güzel bir sıcak ahşaptan alan için özel olarak inşa edilmiş raflar üzerine raflar. Her yüzey malikanenin geri kalanı gibi dekoratif bir şekilde oyulmuştur.

Alasdair'le birlikte seçtiğimiz kitapların sıralandığı bir raf dışında rafların çoğu boş. Diğer birkaç kitap tanıdık değil.

Odanın ortasında okumak için odunsuz bir şömineye bakan bir oturma alanı vardır. Ve odanın en iyi ışık alan köşesinde bir çalışma masası var.

"Kendi çalışma alanını seveceğini düşündük," diyor Elliot, sesi endişeyle gergin. "Hepimizden. Mobilyaları ben seçtim, Broderick tabii ki rafları yaptı ve Alasdair de koleksiyonuna eklemek için birkaç kitap aldı. Zaten sahip olduğun koleksiyon için yeterince yerimiz olduğundan emin olmak istedik."

Alasdair, Elliot'ın ensesini kavrar. "Sakin ol, kalbim. Bunu özümsemesi için ona bir dakika ver."

"Bu-" Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kalbim göğsüme sığmayacak kadar büyük, her atış boğazıma daha fazla duygu yüklüyor. "Bu harika bir şey."

"Beğendin mi?" Broderick soruyor.

"Bayıldım," diye nefes alıyorum, afallamış bir halde. "Ama yapmamalıydınız-"

Alasdair sözümü kesen bir ses çıkardı. "Grace Starling, sana kur yapıyoruz. Sana burada kendine ait bir yer vermek istedik. Seni mutlu edebileceğimizi kanıtlamak istiyoruz. Şımartmak için bizimsin. Eğer bize izin verirsen."

Etrafımı saran gargoylların yüzlerine bakıyorum ve gözlerim doluyor.

"Birinin benim için yaptığı en mükemmel şey bu," diye mırıldanıyorum.

Eşyadan daha fazlası. Eşyalar güzel ve düşünceli. Dekorun renkleri dairemdeki kendi seçimlerimi yansıtıyor. Evlerinde, hayatlarında benim için bir yer açmışlar. Ve diğer cadılar tarafından yanlış türden bir sihir olduğu için küçümsenen bir yetenek için. Bu kabullenmektir. Bu bir aile.

Burnumu çektim.

"Ağlama, tatlı cadı." Broderick beni kollarına çekiyor, ben de ona izin veriyorum ve kollarımı ona dolayarak sarılıyorum.

"Yapmamaya çalışıyorum," diyorum. "Ben buradayken böyle bir şeyi nasıl başardığınızı bile bilmiyorum."

Ama ben biliyorum. Bir gargoyle'un beni yok edeceği onca zaman. Kış için kulenin kapatılması, saatlerce süren inşaat sesleri.

Elliot homurdanıyor. "Kolay olmadı. Bunu kur yapma sürecimizin biraz sonrasına saklayacaktık ama seni neşelendirebileceğini düşündük."

Nefesim kesiliyor ve Broderick beni Elliot'a teslim etmeden önce daha sıkı tutuyor.

Yüzümü boynuna bastırıyorum. "Bunu başardın. Teşekkür ederim."

Elliot alnımdan öpüyor ve beni Alasdair'e veriyor, o da beni kollarına çekiyor. Vücudunun baskısı karşısında utanıyorum ama hepsine duyduğum sevgi, her türlü beceriksizliğin ötesine taşıyor.

Alasdair'in göğsü gururla kabarır. "Gelin ve sizin için seçtiğim kitapları görün."

Ve öğleden sonrasının geri kalanında, gidemediğim işime ya da beni rahat bırakmayan sapığıma tek bir düşünce bile ayırmıyorum.

Kalbim ve zihnim sadece sayfalarla, sıcacık bir ateşle ve ruhumda en derin türden iyi bir acıya ilham veren erkeklerle dolu.

GRACE

"İŞTE BURADASIN! Neden buradan başlamadığımı bilmiyorum," diye haykırıyor Elliot.

Elliot'ın çalışma odam için seçtiği en sevdiğim kanepenin köşesine kıvrılmış e-okuyucumdan başımı kaldırıyorum. Evde kendime ait bir alanımın olması kaygı sarmalımı yatıştırıyor. Artık sihrimi bırakıp çalışabileceğim bir yerim olduğu için malikâne bana daha çok evim gibi geliyor. Hatta çocukların beni dairemdeki çalışma odamdaki eşyaları buraya taşımaya ikna etmelerine bile izin verdim.

"Merhaba," diyorum gülümseyerek. Elliot evdeyken cazibesini bırakmak için çaba sarf ediyor. Bu yavaş bir süreç ama onsuz daha mutlu görünüyor. Omuzlarında taşıdığı gerginlik artık yok ve rahatsızlıktan neredeyse hiç yüzünü buruşturduğunu görmüyorum.

"Çok iyi görünüyorsun," diyor.

Homurdanıyorum. Neredeyse hiç makyaj yapmadan ne kadar rahat olduğu için favorim olan güzel bir salıncak elbisesi giyiyorum. Bu tatili rahatlamak için bir fırsat olarak görmeye çalışıyorum. Elliot'ın beni neden gördüğü en lezzetli lokmaymışım gibi izlediğini bilmiyorum.

"Size katılabilir miyim?" diye soruyor.

"Burası senin evin," diyorum kanepeyi göstererek.

Elliot gözlerini kısar. "Evet ama buranın senin alanın olduğunu açıkça belirttiğimizi sanıyordum. İzinsiz girmek istemiyorum."

Mırıldanıyorum, bu tanımlama için içten içe seviniyorum.

Elliot kanepede oturuyor, gargoylelere aşina olduğum şekilde yayılıyor. Koltuk kuyrukları ve kanatları barındıracak kadar geniş, ancak otururkenki duruş ortak bir özellik.

"Ne okuyorsun?" diye soruyor.

Dudaklarım seğiriyor. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Elliot, Alasdair gibi hevesli bir okuyucu değil ve bir kitap hakkında bir şeyler anlattığımda onu bir iki kez gözlerini kaçırırken yakaladım. Bu beni rahatsız etmiyor, Alasdair ile yaptığım kitap sohbetleri Elliot'un günün her anında aktif bir şeyler yapma ihtiyacını telafi ediyor.

Elliot'ın gülümsemesi sinsidir. "Bu seksi olup olmamasına bağlı."

Gülüyorum. "Bu seferki seksi olabilir ama yavaş yavaş yanacak."

"Pah! Bu seni benim için azdırmak ve rahatsız etmek için pek işe yaramıyor."

Ayak parmağımla yan tarafını dürtüyorum. "Siz, efendim, takıntılısınız."

Elliot'ın gülümsemesi genişler. "Oh, efendim demeniz gereken kişi ben değilim."

İşte böyle, yüzüm kızardı. Alasdair'den bahsediyor. Emir ve hakimiyet yayan çirkin yaratık. Onunla oynayacağımız yatak oyununun Elliot ve Broderick'inkinden farklı olacağı bir sır değil. Onlar hakimiyet ve boyun eğme oyunlarında Alasdair'den daha eğlenceliler.

Boyun eğmekten aldığım zevkle beni kızdırıyorlar. Daha çok al gülüm ver gülüm. Alasdair ile daha fazlası olacak.

Ama böyle bir şey olmadı.

Şömineye bakıyorum. "Birini arayabilecek miyim bilmiyorum efendim. Baştan çıkarmayı denedim-"

"Ah, yıldızım, çok sevimlisin. Okuma seanslarınız sırasında uzun bakışlar ve uzun dokunuşlar

baştan çıkarma girişimi değildir."

Sinirle gözlerimi kısıyorum.

Elliot ellerini kaldırır. "Bu senin hatan değil! Konu Alasdair'le yüzleşmeye geldiğinde çok kibarsın. Teslimiyetin o kadar mutlak ki onu harekete geçmeye zorlamıyorsun. Sen bir velet değilsin."

Kızgınlığım geçiyor ve onu tekrar dürtüyorum. "Senin

gibi." "Benim gibi," diyor gülümseyerek ve bir elini ayak bileğimin etrafında. "İşleri nasıl halledeceğimi biliyorum."

Dokunuşu beni eritiyor. Vücudum bu gargoyle'a o kadar aşina ki, bana sadece benimle dalga geçtiği o uzun bakışını atması yetiyor ve ben bir anda yumuşayıp ısınıyorum. Elliot çıplak ayağıma masaj yapmaya başlıyor.

"Beni bunun için mi buldun? Beni azdırmak ve rahatsız etmek için mi?" Vücudum tepki vermeye başlarken bile şakacı bir şekilde soruyorum. "Ne için? Oh, hayır. Ben de aslında birlikte

Hamamda bir seans için randevulaşalım mı?" Elliot soruyor.

"Ah!" Aşk Hamamı ile anlaşmamız bozuldu. Aklımda.

"Evden çıkmak isteyeceğini düşündüm... ve maçımız başarılı geçti..." diye devam ediyor, sanki onu düzeltmemi bekliyormuş gibi.

Başarılı bir şekilde eşleştik ve sonra biraz daha. Aldatma ve sonrasında yaşanan tüm çılgınlıklara rağmen, eşleşmemiz bir ilişkiye dönüştü.

Bir aşk maçı.

Bir çiftleşme.

Nefes alıyorum ve yüzeye çıkan duygulardan kaçınmaya çalışıyorum. Hâlâ flört ediyoruz ve yatak dışında kimse çiftleşme konusunu açmadı, ki bu da sayılmaz.

Ama.

Bana bir kütüphane verdiler. Beni baştan çıkarmış say.

Başımı salladım. "Evet, bunu düşünmeliydim ama her şey olup biterken unuttum."

Elliot başparmağını ayağımın kemerine saplıyor ve ağzımdan küçük bir inilti çıkıyor.

Bakışları benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Bence, eğer bu fikirden nefret ediyorsan hayır de, hep birlikte gitmeliyiz."

"Birlikte mi?"

"Siz" -ayak parmağımı çimdikliyor- "ben, Broderick ve Alasdair. Devam etmek niyetinde olduğumuz için gitmeliyiz."

Dudağımı ısırıyorum. "Ama Alasdair ve ben-"

Elliot umursamaz bir tavırla, "Eğer seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorsa, bu seferlik oturabilir," diyor.

Bunu düşününce kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Işık, Elliot'ın boynunun kıvrımındaki pürüzsüz ısırık izini yakalıyor. Bir gün ben de çiftleşmenin izlerini taşıyacağım.

"Tamam," diye nefes alıyorum.

"Tamam mı?" Ona en büyük ödülü vermişim gibi gülümsüyor ve beni bileğimden tutup kendine çekiyor. Bu hareketle vücudum kanepeden aşağı kayıyor ve eteğim yukarı sıyrılarak bacaklarımı daha fazla ortaya çıkarıyor.

Kıkırdıyorum ve e-okuyucumu bir kenara bırakıyorum.

"Doyumsuzsun." "Ve sen de çok güzelsin. Beni kim

suçlayabilir ki?

yanaklarına biraz renk katmak ister misin?"

Elliot üzerime tırmanıyor ve bir öpücük çalıyor. Artık vücudumu, zevklerimi biliyor. Yumuşak ve şakacı bir şekilde başlarsa, birkaç nefes içinde beni kıvranmaya ve yalvarmaya itebileceğini biliyor.

Çok geçmeden, vücudu benimkine baskı yapıyor ve kalçalarım onunkine doğru sallanana kadar bir eliyle göğsüme masaj yapıyor.

Elliot memnun bir ses çıkarıyor ve uyarılmışlığımın havayı kokluyor olması gerektiğini biliyorum. Bacaklarımın arası çok ıslak. Tenimin kızarması tüm vücudumu karıncalandırıyor ve meme uçlarımı sıkılaştırıyor.

"Elliot," diye yalvarıyorum, kalçalarımı

onunkilere doğru kaydırarak. Bana

gülümsüyor. "Grace."

Elliot bir elini kalçamdan yukarı kaydırıyor ve külotumun eteklerine ulaşıyor. "Yüksek kalçaları özledim."

Karnımın alt kısmında sevinç kıvrımları oluşuyor. "Bir ara

onları giymem gerekecek."

Elliot göğsüme bir öpücük bırakıyor ve alay edercesine derimi yalıyor.

"Bana göğüslerini göster, yıldızım."

Yutkunuyorum ama elbisenin ön düğmelerini açıyorum. En güzel sütyenlerimden birinin danteli görünüyordu. Elliot boğazından alçak bir ses çıkarıyor, hırlamanın habercisi gibi.

Alttaki eli külotumu aşağı çekiyor ve külotu üzerimden kaydırmasına izin veriyorum, kumaş ıslak ve iç uyluğumda bir nem izi bırakıyor.

Elliot sırıtıyor ve külotu eteğinin cebine sokuyor.

"Onları geri istiyorum," diyorum.

"Onları geri alacaksın. Güven bana."

Elliot'a gözlerimi kısıyorum ama o çoktan pençe gibi parmaklarıyla sütyenime uzanıyor.

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Hayır, yapmayacaksın! Bu benim en sevdiklerimden biri. Hiçbir şekilde yırtılmayacak ya da delik açılmayacak."

Elliot kıs kıs güler. "Nazik olabilirim."

"Bunu son iç çamaşırıma söyle," diyorum. Külot eski, ucuz bir çiftti ama hangi çift olduğunu hatırlayana kadar yırtılma deneyimi yarı heyecan verici yarı öfkelendiriciydi. Hepimiz giysilerin yok edilmesi üzerine çok ayrıntılı bir tartışma yapmıştık.

"Çıkar o zaman," diyor pençelerinden birini köprücük kemiğimin üzerinde gezdirerek.

Ve yapıyorum. Kollarımı elbisenin kollarından çekip çıkarıyorum ve sütyenimi yakındaki bir sandalyeye fırlatmadan önce çözüyorum. Elliot açlıkla çıplak göğüslerime saldırıyor ve ben parmaklarımı onun beyaz saçlarına gömüyorum.

Aman Tanrım. Bu gargoylelerin ağızları ve dilleri çok yoğun. Elliot meme ucumu çekiyor ve göbeğim hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor. Şurup gibi bir sıcaklık yapışkan bal gibi içime akıyor.

Dişlerim gıcırdıyor ve bir çığlık atarak ağzına doğru eğiliyorum, kalçalarım gövdesini sıkıyor. Elliot'ın elleri yılan gibi

Sonra beni kanepeden kaldırıp üzerine oturtuyor.

Yönüm değişince kollarım boynuna dolanıyor ama Elliot tenimi emmeyi ve meme uçlarımı okşamayı bırakmıyor. Eteklerim daha yukarı itiliyor ve çıplak amım onun oluklu göbeğinin tenine değiyor.

Geriye yaslanıyorum, boynundaki tutuşumu bırakıyorum. Ellerim vücutlarımızın birbirine yaklaştığı yere düşüyor ve açılana kadar kilt giysisiyle oynuyorum ve Elliot'ın siki elimde dalgalanıyor, zaten precum ağlıyor.

"Sana ihtiyacım var," diyorum ve boyunu ıslak göbeğime sürtüyorum.

"O zaman beni al," diye homurdanıyor Elliot.

Ne kadar ıslak olduğumu görünce kolayca kayıyor. O ya da Broderick'i sık sık içime almam ve merhem, çok fazla esneme türünden eğlenceli esneme türünü tahmin etmeme yardımcı oluyor. Ve Elliot'ın sikinin içimde kayması eğlenceli bir esneme türü.

Elliot, "Bak beni ne kadar kolay alıyorsun," diye hayret ediyor.

Kendimi birkaç kez kaldırıp indiriyorum, her seferinde onu tamamen içeri aldığımda düğümünü açıklığıma bastırıyorum. Hareketin içinde kendimi kaybediyorum.

Elliot'a biniyorum, inlemelerimiz birbiriyle uyumlu. Bedeninin içimde attığı zonklama nefesimi kesiyor. Doruk noktasının kıvrımları karnımda kıpırdanmaya başlıyor.

"Merhaba Alasdair," diyor Elliot.

Gıcırdıyorum ama Elliot kalçalarımı sıkıyor ve hareket etmemi engellemek için daha derine itiyor. Bu şekilde çok açıktayım. Göğüslerim çıplak, elbisem belimde ve etekleri kıvrılmış, bacaklarımın ve kıç yanaklarımın büyük bir kısmını gösteriyor.

Elliot'ın içimde derinlere gömülü olduğu gerçeği uzaktan fark edilemeyebilir.

Alasdair kütüphanenin kapısında, elini kapı pervazına vuracakmış gibi kaldırmış, gözleri daha önce birkaç kez gördüğüm o kışkırtıcı şehvetle kararmış.

Büyük gargoyle'dan gelen baştan çıkarıcı bir hırıltı, kalçalarımın Elliot'ın sikini düşünmeden içeri ve dışarı hareket ettirmek için yuvarlanmasını sağladı.

Alasdair nefes alır ve bir adım geri çekilir. "Benim hatam, sizinle burada buluşacağımı sanıyordum. Sizi yalnız bırakayım."

"Gitme!" İstemeden söyledim. Herkes

dondu kaldı.

Seninle burada buluşacaktık.

Elliot'a ters ters baktım. "Yine entrika çeviriyorsun."

"Bazen bir velede ihtiyacın olur." Elliot omuz silkiyor ama siki içime giriyor ve nefesim kesiliyor.

Bakışlarımı tekrar Alasdair'e çeviriyorum.

"Yani, istersen kalabilirsin..."

Alasdair'in karanlık gözleri onun algısından uzaklaşmak istememe neden oluyor.

Yutkunuyorum. "Kalırsan sevinirim."

Alasdair odaya girip kanepeye dönük büyük sandalyelerden birine oturarak beni şaşırtıyor. O açıdan nasıl göründüğümüzü düşününce yanaklarım yanıyor. Elliot'ın sikinin içime battığını nasıl görebiliyor olmalı.

"Sadece izlememi mi istiyorsun, küçük cadı?" Alasdair sorar.

"... Hayır," diye fısıldadım. "İstiyorum... Ben de seninle

olmak istiyorum." Oda durgunlaşıyor ve gerginlikten

ayak parmaklarım kıvrılıyor ve

Etrafını sıkarken Elliot inliyor. "Elliot, onu

bana göster."

Alasdair'in ses tonundan nefesim kesildi. Tartışmaya yer bırakmayan bir ses.

Elliot yüzünü göğüslerime gömüyor ve iç çekmeden önce onları öpüyor. "Çok sert boşalacaksın, yıldızım. Sabırsızlanıyorum."

Beni sikinden çekip bir bacağını kaldırırken haykırıyorum, hala ona binerken beni dışa doğru çeviriyor.

Alasdair sandalyeye yaslanmış, gözleri karanlık ve beni tarıyor.

"Elbiseyi çıkar."

Elliot elbiseyi yukarı çekiyor ve ben de onu zar zor örttüğüm önüme tutuyorum, sinirlerim refleksle hareket etmeme neden oluyor.

Broderick ve Elliot vücudumu seviyor, ya Alasdair?

Büyük gargoyle kaşlarını kaldırır. "Hepinizi görmek istiyorum, küçük cadı. Bana izin verecek misin?"

Elliot elbiseyi başımın üzerinden çekerken kollarımı bırakıp bakışlarımı kaçırıyorum, göz teması kuramıyorum. Tamamen çıplak kaldım. Solgun göğüslerim görüş alanımda yükseliyor, tenim kızarmaya başlıyor.

Neden bir şey söylemiyor?

Elliot'ın kalçaları bacaklarımın arasında ve elleri güven vermek için kalçalarımın üzerinde geziniyor ama ben titremeye başlıyorum.

Boğazım şişiyor ve yetersizlik duygularımı bastırmaya çalışıyorum ama acı çok keskin. Allığım artık uyarılmaktan değil ve gözlerim yanıyor.

Tenime bir gölge düşüyor ve Alasdair önümde diz çöküyor.

"Çok güzel," diyor Alasdair.

Nefes alıyorum ve hıçkırık gibi geliyor.

Alasdair'in kaşları çatılır. "Sorun ne Grace?"

Başımı sallıyorum. "Düşündüm ki-"

Yine de devam edemem, beni gördükten sonra bana kur yapmaktan vazgeçme olasılığı dile getirilemeyecek kadar çirkin.

Alasdair'in gözleri kararıyor ve bir şekilde hangi düşüncelerin bedenimi ve duygularımı mengenede tuttuğunu biliyor.

"Asla, Grace. Sen gözler için bir ziyafetsin, ben sadece kendimi toparlamaya çalışıyordum. Elliot'ın sana bu şekilde sarıldığını görmek kendimi kontrol etmemi engelliyor."

"O zaman kendini kontrol etme," diye fısıldıyorum.

Alasdair gülümser. "Bu işler böyle yürümüyor. Eğer fark etmediysen, kontrolün bende olmasını seviyorum. Bu ruhumdaki bir şeyi tatmin ediyor. Şüpheye düşmene izin vermem kötü bir davranıştı. Ben sadece hiç..."

Elliot'ın elleri göğüslerimi avuçlamak için kalkıyor ve

ben bu temasla sıçrıyorum. Boynumun arkasını öpüyor.
"O hiç

bir kadınla, yıldız. Klan liderimizin aklını başından aldın."

"Ne? Asla mı?" Ben soruyorum.

Alasdair gülümser. "Samimiyetimde sıradan değilim. Güzelliğin kalbimi acıtıyor, küçük cadı. Sana her türlü şeyi yapmak, Elliot'ın bana seni nasıl zevke getireceğimi göstermesini istiyorum."

Bu ifade kafama dank edince nefesim kesildi.

"Bu hoşuma gider," diyorum ve Elliot meme uçlarımı çimdiklemeye ve çekmeye başlıyor.

Alasdair'in gözleri harekete kayar. "Herhangi bir nedenle durman gerekirse söylemen yeterli. Bana güveniyor musun?"

Başımı salladım.

"İstemediğiniz bir şey var mı? Herhangi bir sınır? Biraz aşağılamayı severim, bunun bir parçası olmasını istemediğin bir şey var mı?" Alasdair soruyor.

Belki çıplak duraklamadan önce farklı cevap verebilirdim ama şimdi...

"Vücudum hakkında kötü bir şey söylemeni istemiyorum. Büyüme tarzımdan dolayı hâlâ içimde bir sürü kötü his var." İtiraf acı verici ama sanki onu hayata geçirince yükü hafifliyor.

Çenemi eğiyorum ve Alasdair yüzüme dokunuyor. Çok kısa bir dokunuş ama bakışlarım tekrar onunkilere kayıyor. Benim adıma kızgın görünüyor.

"Harikasın Grace. Her gün nefesimi kesiyorsun ve artık kıyafetlerin dışında nasıl göründüğünü bildiğime göre, seni gördüğüm yerde soymaktan nasıl kendimi alıkoyacağımı bilmiyorum."

Dudaklarım seğiriyor. "Bu çok soğuk bir kış geçirmemize neden olur."

Alasdair'in gözleri yumuşar. "Seni sıcak tutardık."

Elliot boğazından bir ses çıkarır.

"Muhtaç biri mi var?" Alasdair soruyor.

"Evet." Elliot ve ben birlikte söylüyoruz.

Alasdair kaşlarını kaldırarak Elliot'a bakar. "Böyle entrikalar çevirerek salıverilmeyi hak ediyor musun bilmiyorum."

Elliot'ın kalçaları altımda kayıyor. "Sikeyim."

Kalçalarımı Elliot'ın açılmış bacaklarına bastırıyorum. "Alasdair..."

Bakışları tekrar bana dönüyor. "Seni biraz keşfetmeme izin ver. Elliot da tam bana senin nelerden hoşlandığını göstermek üzereydi."

Elliot meme uçlarımı çimdiklemeye devam ederek tam da bunu yapıyor. "Bunları emmeyi seviyor."

Onu kavrıyorum. Alasdair eğildiğinde, Elliot ellerini hareket ettiriyor ve Alasdair göğüslerimin derisini dikkatle okşuyor.

"Çok yumuşak," diyor birini
çimdiklemeden önce. "Daha sert,
lütfen?" Nefes alıyorum.

Alasdair'in dudakları seğiriyor ve daha fazla baskı uyguluyor. Kalçalarım içgüdüsel olarak sallanırken kirpiklerim titreyerek kapanıyor.
Elliot'ın beni tutuşu vücudumu dengede tutuyor.

Alasdair'in sıcak ağzı bir göğsümü kapladığında
haykırıyorum. "Siktir, tadın çok güzel," diyor, dili
göğsümün üzerinde geziniyor.
hassas etimi.

Uzaklaşıyor, gözleri parlıyor. "İhmalkâr davrandım, küçük cadı."

"Ne?" Islak meme ucum soğuk havada geriliyor.

Alasdair'in yüzü benimkine yaklaşıyor. "Seni henüz öpmedim."

Dudaklarım ayrılıyor ve o orada. Ağzının baskısı beni inletiyor. Dili benimkine karşı alaycı bir varlık gösteriyor ve tadı duyularımı sele boğuyor. Beni öpmeye devam ediyor, ısırıklarına ve emişlerine verdiğim her tepkiyi öğreniyor.

Kalçalarım Elliot'ın üzerinde hareket ediyor ve bir şekilde kıçım onun düğümüne sürtünürken kulaklarıma hücum eden kandan onun nefes alışını duyuyorum.

Alasdair öpüşmeyi kesip arkasına yaslanıyor. "Lezzetli."

"Amının tadı cennet gibi," diyor Elliot. Başını
omzuma doğru
yuvarlanıyor.
İnledim. "İhtiyacım var..."

Alasdair, "Sus Grace, ihtiyacın olan şeyi biz halledeceğiz," diyor. Arkasından bakarken gördüğüm karanlık şehvet

şefkatli gözleri şimdi parıldıyor. Elleri iki yana açılmış kalçalarımı kavrıyor ve onları sıkarken gözlerim doluyor.

"Seni tadabilir miyim, Grace?" Alasdair sorar. "Lütfen."

"Yalvarman hoşuma gidiyor."

Elliot beklentimi artıran yumuşak bir ses çıkarıyor. "O ikimizin de sonu olacak."

Elliot bedenimi geriye yaslıyor ve kalçalarım rahatsızlıkla sızlamaya başlıyor ama Alasdair'in bakışları ıslak amıma indiğinde rahatsızlık kayboluyor. Sakin maskesinin altına saklanmadan önce bir an için vahşi bir şey ortaya çıkıyor.

Alasdair başparmağının ucuyla kıvrımlarıma vuruyor. Klitorisime çarptığında nefesim kesiliyor. Başını eğiyor ve başparmağını etrafında dolaştırarak beni kıvrandırıyor.

"Bunu beğendin mi?" diye soruyor.

Dudağımı ısırıyorum, tereddüt ediyorum ama cevap veriyorum. "Biraz daha yüksek ve daha büyük daireler."

"Anlıyorum," diyor.

Ve öyle de yapıyor çünkü dudaklarımdan ilk kar gibi küçük muhtaç sesler düşene kadar beni usulca okşuyor, yalvaran bir çığ oluşturmadan önce yavaşça.

Alasdair'in başı eğiliyor ve ben haykırıyorum. Dili amımı okşuyor. Göğsünden gelen hırıltı o kadar derin ve yüksek ki, sanki yanacakmışım gibi tüm vücudumda hissedebiliyorum.

Ben geliyorum.

Tanrılara bağırıyorum ve fışkırıyorum. Doruğa ulaşmam sürpriz oldu, bedenim uzun süre yüksek uyarılma durumunda kaldığı için isyan etti. Zevkin çöküşü hızlı ve nefes alışlarımla birlikte azalıyor.

Dudaklarım titriyor ve gözlerim Alasdair'e dikiliyor. "Özür dilerim," diyorum.

Elliot gülerek altımda titriyor.

Alasdair kıvrımlarımı yalıyor ve ben titriyorum. Hassasiyete rağmen bu hareket iyi hissettiriyor.

Gülümsemesi sıcak ve sinsi. "Devam etmek istiyor musun?"

Devam etmek mi? Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalı. Alasdair'in eli kalçamı yumuşatıyor.

"Sana burada komuta etmeme izin verecek misin, küçük cadı? Aletimi amının içinde kabul eder misin? Seni sikmemize ve hak ettiğin zevki tattırmamıza izin verir misin?"

Elliot bizi tekrar oturtuyor, beni daha yukarı kaldırıyor, sert siki tekrar göbeğime bastırıyor.

"Evet." Cevabım hızlı ve nefes nefese.

"Evet..." Sanki bu soruya cevap vermemi, onun için bir başlık seçmemi istermiş gibi sözünü kesiyor.

Yutkunuyorum. "Evet, alfa."

Bu onurlandırmanın nereden geldiğini bilmiyorum ama ben söyler söylemez anlaşılıyor.

"Aferin kızıma." Hırıltılı bir sesle. "Şimdi kendini Elliot'a siktir."

Yüzümün kızarmasına neden olan bir ses çıkarıyorum ama kalçalarımı indirip emri yerine getiriyorum. Elliot ve ben onun siki içeri kayarken inliyoruz, vücudum onu sanki orada olması gerekiyormuş gibi karşılıyor. Elliot'ın içimde sürüklenmesi, Alasdair'in de şahit olmasıyla artık neredeyse çok fazla.

Elliot'ın etrafında kenetleniyorum. Bir araya gelirken çıkardığımız ıslak sesler her şeyi daha da ateşli hale getiriyor.

Tüm bunlar olurken Alasdair izliyor. Bakışları Elliot'ın vücudunun benimkine değdiği yere dikilmişti.

"Alasdair," diye fısıldıyor Elliot saçlarıma. "Çok iyi hissediyor. Boşalabilir miyim?"

Alasdair kaşlarını kaldırır. "Hayır desem bile bana itaat edecek misin?"

Elliot küfrediyor. "İkinizin bunu kendi başınıza yapması çok uzun sürüyordu. Biraz itilmeye ihtiyacınız vardı."

Alasdair ayağa kalkıyor ve kalçasına asılı eteği çözüyor.

Oh, yukarıdaki ve aşağıdaki tüm tanrılar. Alasdair'in siki boyuyla orantılı. Teninin deseni burada daha koyu ve

kırmızı, başı zaten uyarılma ile ıslak ve

düğümünün şişkinliği korkutucu. Bir alarm sesi çıkarmalıyım.

Alasdair göz teması kurmak için çenemi kaldırıyor. "Merak etme, küçük cadı. Yavaş yavaş başlayacağız."

Yanaklarım yanıyor. "Bunun bir önemi olacak mı bilmiyorum," diye mırıldanıyorum.

Gözlerinde karanlık bir şehvet parıldıyor ve gülümsemesi kalbimin daha da hızlı atmasına neden oluyor. "Alacaksın. O güzel amcığı gördüm ve esneyebileceğini biliyorum."

Acımasız sıcaklık onun sözleriyle yükselir.

Alasdair bakışlarını omzumun üzerinden Elliot'a çeviriyor. "Hayır, gelemezsin."

Elliot kalçalarımı sıkıca kavrayarak hareketlerimi yavaşlatmaya çalışıyor.

"Hayır," diye sızlanıyorum, bedeninin benimkinin içine girmesini istiyorum. Elliot bir dizi küfür fısıldıyor.

"Tanrılar, Alasdair,
Lütfen. Eğer gelmeme izin verirsen, sana onu çıldırtacak bir şey söyleyeceğim."

Alasdair bunun üzerine başını eğiyor. Eliyle hatırı sayılır uzunluğunu okşuyor. Ellerim ona dokunmak için kaşınıyor. Elliot'ın ona ne söyleyeceğini bilmiyorum ama doğru olacak. O ve Broderick benim hakkımda ifşa olan şeyleri ortaya çıkardılar. Alasdair kendini bırakıyor ve siki önümde sallanıyor.

"Devam et, küçük cadı," diyor Alasdair bana. Elim onun çevresine dolanıyor ve onu keşfetmeme izin veriyorum. Boyutları dışında diğerlerinden pek bir farkı yok. Belki onu kaldırabilirim.

Kalın siki kavrayışımın altında sertleşiyor ve derisini okşuyorum. Onun sıcaklığı, zonklaması, amımı dolduran çirkin yaratığı sıkıca kavramamı sağlıyor. Elliot'ın kalçaları içime giriyor, düğümünün baskısı nefesimi kesiyor.

Alasdair'in siki avucumda sarsılıyor ve ucunda daha fazla prekum boncuklanıyor, ancak büyük çirkin adam etkilenmeden kalıyor. Sanki yemeğe oturuyormuşuz gibi. Ruhumdaki asi bir şey onun tepki vermesini istiyor. Ağzım sulanıyor ve

Dudaklarını. Aletinin başını yalıyorum, inliyorum ve ağır eli başımın üzerinde durduğunda tepesini ağzıma alıyorum.

Alasdair kısık bir ses çıkarır. "İşte bu, çok iyi bir kız. Biraz daha al."

İnliyorum ve sikinin daha büyük bir kısmı dudaklarımın arasından kayıyor, dilim alt tarafını yalıyor. Büyük gargoyle bir nefes çekiyor.

Elliot inliyor, hareketlerimi izliyor.

"Ne diyordun, kalbim?" Alasdair Elliot'a sorar, sesi rahattır ama sözlerinde bir sertlik vardır.

Elliot'ın siki içimde doğru açıyı yakalamaya devam ederken Alasdair'i ağzıma daha fazla sığdırmaya çalışıyorum.
Zevk ve gurur beni cesaretlendiriyor.

Elliot'ın sesi gergin ve çaresiz. "Bizim tarafımızdan yetiştirilmek istiyor."

Öğürüyorum.

Şaşkınlıkla öksürerek Alasdair'in sikini ağzımdan çekiyorum. Bu sapkın-

"Bu doğru mu, küçük cadı?" Alasdair sorar ve odadaki gerilim artar.

Çenemdeki tükürüğü siliyorum, neredeyse her yönden tehlikeye girmiş durumdayım. Alasdair saçımı yumrukluyor ve ona bakmam için başımı yukarı kaldırıyor.

"Seni çiftleştirmemizi ister misin?" diye tekrar sorar.

Alçak, gürültülü sesiyle sorduğu soru karşısında bedenim inanılmaz bir şekilde geriliyor ve Elliot acımasızca küfrediyor.

"Siktir, Alasdair, lütfen. Boşalmam gerek," diye yalvarıyor.

Alasdair eşinin yalvarışlarını duymazdan geliyor, belki de bunu onu hilesi için cezalandırmak için kullanıyor ve bana odaklanıyor. Bekliyorum.

Boğazım düğümleniyor. Kelimeleri söyleyemiyorum. Saçlarımdaki tutuşun izin verdiği kadarıyla başımı sallıyorum.

Alasdair'in sikinden prekum damlıyor ve yüzündeki

karanlık memnuniyet ifadesi bana bunun onun doldurmaya hazır olduğu bir ilgi olduğunu düşündürüyor. Önümde diz çöküyor, eli Elliot'ınkiyle benim vücudumun birleştiği yer arasında kayıyor. Elliot'ın

Parmak eklemlerini amıma bastırması, muhtaç bir iniltiyle yumruğunu daha sert bastırmamı sağlıyor.

Alasdair düğümünü sıkarken Elliot bağırıyor ve ben onun içimdeki salıverilişinin sıcak fışkırışıyla nefes nefese kalıyorum.

"İşte bu, kalbim. Onu serbest bırakışınla doldur. Bu onun beni almasını kolaylaştıracak."

Bunun üzerine bir ses çıkarıyorum ve Alasdair'in yoğun mavi gözleri benimkileri yakalıyor.

"Bir gün küçük cadı, hamile kalmanı engelleyen o güzel kolyeyi çıkaracaksın ve biz de sırayla bu minik amcığı döllenene kadar dölle dolduracağız. Hayal edebiliyor musun? Döllerimizle dolup taşacak ve karnın gençlerimizle dolana kadar düğümlerimizi alacaksın."

Görselliğin ve birleşik sıvılarımızın Alasdair'in yumruğuna bulaşmasının verdiği hissin etkisiyle inliyorum. Elliot kalçalarımı kaldırarak sikinin benden kaymasını sağlıyor.

Elliot kulağıma pantolonunu indirdi. "Çok iyi, Grace. Beni öldürüyorsun."

Elliot bir kolunu ortama doluyor ve beni kendisine yaslıyor, ayaklarım kanepenin minderine dayanana kadar bacaklarımı açıyor. Dizlerim önümüzde diz çökmüş gargoyle için bir hediye gibi açılıyor, bedenim dayanılmaz derecede boş.

Alasdair inliyor. "Ne kadar güzel bir amcık, tohum sızdırıyor ve beni almaya hazır."

Elliot dizlerimin arkasını kavrayıp beni açığa çıkaracak şekilde geri çekildiğinde nefesim kesiliyor. Alasdair'in eli dağınık kıvrımlarımın arasından kayıyor. Ses de eminim görüntü kadar müstehcen. İri elini çekip Elliot'ın ve benim uyarılmamı şaftından aşağı kaydırıyor. Uzun sikinin üzerinde ıslak bir şekilde parlıyor ve ben hiçbir şey yapmadan sıkıyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, bu kadar büyük bir şeyi çok daha küçük bir şeyin içine sığdırmak gibi imkânsız görevleri hangi tanrı veriyorsa ona dua eder gibi. "Alasdair-"

Sıcak başını amıma dayadı. "Şşş, küçük cadı, sikimi alacaksın. Seni dolduracak ve

seni iyi hissettirecek. Bunu ister misin?"

"Evet," diyorum, çünkü istiyorum. Beynim lojistik konusunda isyan etse bile onun sıcaklığını içimde hissetmek istiyorum. Alasdair bana doğru bastırıyor. Yavaşça bir baskı oluşturuyor ve kalçalarımı bir iniltiyle döndürüyorum.

Basınç artıyor ve rahatlamaya çalışarak nefes alıyorum. Dudağımı ısırıyorum. Sığmak zorunda.

"Grace."

Dikkatim Alasdair'in gergin yüzüne kayıyor. Vermek istiyorum. Bedenimi doldurmasını, ona ait olmayı istiyorum.

"Al beni." Alasdair'in sesi komutla birlikte karanlıklaşıyor ve sikinin başı içimde sıkıca kayıyor.

"Aman Tanrım!" Sözlerimle keskin bir ses çıkarıyorum ama kısa tırnaklarımı omuzlarına geçirdiğim eklemlerim beyazlaşırken bile vücudum onu almak için yumuşuyor... Alasdair'in kanatları geriliyor ve Elliot'ın kalçasını kavradığında gargoyle homurdanarak beni arkadaşı için tutuyor.

Alasdair'in iniltisi merkezime kadar yankılanıyor. "Çok sıkı."

Çenesini sıkıyor, sanki tek istediği kendini içime daha derine gömmekmiş gibi.

"Kukusu sihirli gibi değil mi?" Elliot soruyor. "Sana alışabilmesi için küçük darbeler."

Alasdair, Elliot'ın dediklerini yaparken inliyorum. Ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Ben Alasdair'in bunu yaptığı ilk kadınım ve şimdiden aklımı kaçırıyorum. Her dokunuş beni uçurumun kenarına daha da yaklaştırıyor. Ondan gelen her karanlık bakış, ihtiyaç ezici olana kadar vücudumda dolaşan titreme yaratıyor.

Vücudumun tüm sırlarını öğrendiğinde nasıl olacak?

"Bu nasıl, küçük cadı?" diye soruyor, sanki bedenimin onunkinin etrafında kenetlenmesinden ruhumun durumunu okuyamıyormuş gibi.

Kendimi konuşturmadan önce dudağımı ısırıyorum. "Biraz acıyor-"

Alasdair donakalır. "-

ama çok iyi

hissettiriyor."

Alasdair memnun bir ses çıkarıyor ve bana sikinden daha fazla veriyor. Kayarken homurdanıyor ve inliyorum. Başparmağı yavaş daireler çizerek klitorisimi okşamaya başladığında eli monsumun ve alt karnımın üzerinde duruyor.

Bu esneme muazzam, bedenimin onunkini sarması ve ona uyum sağlaması içgüdüsel bir istek gibi geliyor. İlkel bir ihtiyaç.

Onun içimde hareket etmesine, kızışmasına ihtiyacım var. "Alasdair." Kıvranıyorum.

Elliot'ın kıkırdaması karanlık. "Bak sana nasıl da muhtaç hale geldi."

Alasdair'in gülümsemesi her şeyden çok dişlere benziyor. "Neye ihtiyacın var Grace?"

"Daha fazla," diyorum.

Alasdair daha da derine bastırıyor. Kalınlığının vücuduma kayması, düğümünün şişmesi kedi dudaklarıma baskı yapana kadar acıklı sesler çıkarmamı ve yalvarmamı sağladı.

Bu temas ellerimin onun saçlarına gömülmesine neden oldu. Çekmekten çekinemeyecek kadar bunalmıştım.

İçimde itmeye başladığında inliyor ve nefes alıyorum, seslerim yükselene kadar vücudumu bir o yana bir bu yana yatırıyor. Beni eritmek için her yolu öğrenirken içimde tünel açması, çıkardığım sesleri tanıyamayana kadar beni daha da yükseğe itiyor.

Alasdair'in alnı benimkine değiyor. "İşte bu kadar. İyi bir kız ol ve sikimin her yerine boşal, küçük cadı. Yapabileceğini biliyorum."

Elliot'ın pençesinde çırpınıyorum.

"Yapamam." Vücudum zaten çok gergin.

Elliot bacaklarımı serbest bırakıyor ve göğüslerimi okşamaya, meme uçlarımı çimdiklemeye başlıyor. Nefesim kesiliyor ve homurdanan Alasdair'in etrafında sıkılıyorum.

"Kahretsin, düğümümü böyle sıkarsan beni kızgınlığa sürüklersin."

Düğümü.

"Onu istiyorum. Düğümünü istiyorum," diye yalvarıyorum.

Alasdair'in hırıltısı vahşice ve geniş düğümünü bana doğru bastırmak için itişlerini durduruyor, hepsi de klitorisimi sabit bir hareketle daire içine alıyor. Çıkıntının başlangıcı beni germeye başlıyor ve hepsi çok fazla.

Bir çığlıkla doruğa ulaşıyorum. Gözlerimin arkasında yıldızlar ve renkler yanıp sönüyor ve içimdeki ısı fışkırması Alasdair'in kendi çığlığıyla uyum içinde haykırmamı sağlıyor. Yumruğu açıklığıma bastırıyor, kendi düğümünü sıkıyor.

Başımı çeviriyorum ve biri beni açlıkla öpüyor.

Elliot önce dudaklarıma, sonra yanaklarıma daha fazla öpücük bırakırken, "Kahretsin Grace, çok mükemmelsin," diyor.

Başımı göğsü her nefeste inip kalkan Alasdair'e doğru çeviriyorum. Kalçalarımdaki kaslara masaj yapmaya başladığında sıcak bir bakışla kovalanmadan önce yüzündeki ifadeyi tam olarak tanımlayamıyorum.

Korkunç gargoyle'un serbest bırakılmasıyla kalbimde küçük bir gurur alevi yanıyor.

Aşağı bakıyorum ve amımın onun kalınlığı etrafında gerildiğini görünce inliyorum. Benden fazla döl onun düğümüne sızıyor. Yanaklarım ısınıyor ve beynim ne kadar açıkta olduğumu yavaşça yakalamaya başlıyor. Ne kadar iğrenç.

Ve nasıl başarısız olduğumu.

"Düğümünü ben atmadım," diyorum istemeden. Gurur ve memnuniyetten hayal kırıklığı ve mahcubiyete doğru salınan duygularım isyan ediyor.

Alasdair hırıltılı bir ses çıkarıyor ve beni Elliot'ın elinden alıp kucağında kanepeye oturtuyor. Aleti yumuşamaya başlıyor ve yumuşadıkça düğümünden aşağı daha fazla tohum dökülüyor.

Elliot sendeleyerek ayağa kalkar. "Ben bir bez getireyim."

Alasdair sırtımı ovuyor. Artık yalnızız ve içime çektiğim nefes dalgalanıyor.

"Grace," diyor. "Acele etmemize gerek yok. Sana zaman ayırmak istiyorum. Seni düğümlemek isteseydim, her şeyi farklı yapardım. Sen çok küçüksün. Seni incitmek istemiyorum."

"Sence bunu kaldırabilecek miyim?" Ben soruyorum.

Alasdair'in gözleri yumuşar. "Evet, ne zaman olursa o zaman olacak."

Büyük gargoyle düşünceli düşünceli uzaklara bakıyor. "Ne oldu?"

"Düğümleme duygularınızı içgüdüsel düzeyde etkileyebilir. Broderick ya da Elliot üzerinde o kadar büyük bir etkisi yok ama ben klan lideriyim..." diye duraksıyor.

"Senden zaten hoşlanıyorum, Alasdair."

Gülümsemesi, ayrıştıramadığım bazı duyguları gizliyor ve artık buna fırsatım olmuyor. Aletini benden kaydırırken inliyorum ve birleşmemizden sonra oluşan sıvı ona damlıyor.

Duygusal olarak tükenmiş ve uykulu hissederek gözlerimi kırpıştırıyorum.

Alasdair beni kollarına çekiyor, bacaklarımı ona binmek yerine kucağına oturacak şekilde ayarlıyor. Güçlü elleri kaslarım gerilmeye başlamadan önce onlara masaj yapıyor.

"Dinlen, Grace. Elliot gelip ikimizi de temizleyecek."

Sanki bana bir emir vermiş gibi, gözlerim kapanıyor ve onun iri bedeninin benimkine değen sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

ALASDAIR

Grace'in kucağıma kıvrılmış çıplak bedenini tutuyorum; üzerimize kabarık bir battaniye örtülmüş. Elliot göz kırparak onu temizledikten hemen sonra uyuklamaya başlamıştı, sanki Grace'i ve beni birlikte yatağa girmeye ikna ederek iyi bir iş çıkarmış gibiydi. Grace'in bedenini kendi bedenime kabul ettirdiğim için pişman değilim ama kalbim acıyor.

Onu baştan çıkarmak istemedim. Grace varlığıma olumlu tepki veriyor; yatakta uyumlu olacağımızı biliyordum. Grace'in önce beni sevmesini istedim. Doruktan inerken yavaş öpücükler paylaştığı kişi ben olmak istedim.

Çünkü onu seviyorum.

Grace Starling'i seviyorum.

Birlikte geçirdiğimiz her sessiz akşam, her alaycı gülümseme, kalbimin etrafına bir kurdele sararak beni bu cadıya tamamen bağladı. Bu duygu Elliot'a olan aşkım kadar şiddetli, ama daha gergin.

Ya asla eskisi gibi hissetmezse? Boğazım daralıyor.

Ya bunu mahvedersem? Ne zaman duygularım hakkında konuşmak için ağzımı açsam, her şeyi berbat ettim. Broderick ya da Elliot genellikle beni kurtarabilir ama ben Grace'le seks yerine iletişim yoluyla bağ kurmak istiyorum.

Bunun yerine, kimsenin okumayacağı bir yığın mektubum ve kötü bir klan lideri olma geçmişim var. Ne olurdu

Lachlan, boş bıraktığı pozisyonu nasıl ele geçirdiğimi bilse ne derdi? Kollarımdaki cadıya duygularımı ifade edemiyorum ya da Elliot'ın onunla çıkmaya başladığını bile fark edemiyorum.

Onu istemeden de olsa baskınlığımla ya da düğümümle etkilemek istemiyorum. Elliot ile, eminim rahatsız olduğunda geri itecektir. Ama Grace, Elliot'tan farklı bir şekilde çok güzel boyun eğiyor.

Grace kollarımda kıpırdanıyor ve bana göz kırpıyor. Ne kadar güzel olduğu bir kez daha dikkatimi çekiyor. Işık saçlarını ve tenini parlatıyor ve yanaklarındaki allık bana sanki oraya aitmişim gibi beni saran pembe amını hatırlatıyor.

Tam bir mükemmellik.

"Merhaba," diyor Grace, utanıyormuş gibi çenesini aşağı doğru eğerek.

Pençelerimin ucuyla kafa derisini hafifçe çiziyorum ve o da inliyor.

Kalbim göğsümde kabarıyor ve kararsızlık içinde geri çekiliyorum.

"Yemekten önce birlikte bir şeyler okumak ister misin?" diye soruyor, sözlerinin boğukluğu göğsümdeki endişeyi yatıştırmalı, ama yatıştırmıyor. Birlikte geçirdiğimiz her uzun an, yanlış adım atmam için bir an daha demek.

Ona onu sevdiğimi söylemeliyim, ama ya bu onu rahatsız ederse? Ya bu Elliot ve Broderick'le kurduğu bağı mahvederse?

Boşluğa ihtiyacım var. Düşünmeye ihtiyacım var. Duygular beni boğmakla tehdit ediyor.

Grace'i üzerimden kaldırıp kanepeye yerleştiriyorum, eteğimi kapıp etrafıma sarıyorum. "Aslında ofise geri dönmem gerekiyor."

"Oh?" Grace'in sesi kapalı geliyor.

Kendime engel olamayarak ona bakıyorum. Saçları yumuşak, seksi dalgalar halinde dökülüyor. Etrafını saran battaniye çıplaklığını örtüyor olabilir ama yüzü tamamen savunmasız bir acı içinde.

Onun duygularını incittim. En iyi niyetime rağmen.

Başka bir hata yapmadan önce gitmeliyim.

"Burada olmana sevindim Grace." Elliot'ın tahmin ettiği her şey ve daha fazlasısın. Ruhumu yatıştırıyor ve tüm koruyucu içgüdülerimi ortaya çıkarıyorsun.

Seni seviyorum.

Ama kelimeler gelmiyor.

"Burada olduğum için memnunum." Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

Elimi yumruk yapıp sıkıyorum ve ona uzanmaktan kaçınıyorum.

Kalbim boğazımda düğümleniyor ve kaçıyorum.

GRACE

Alasdair'in ders kitabını aile kütüphanesinden çaldım ve kendi kütüphaneme taşıdım. Masamın üzerinde duruyor ve bir nesnenin bakabileceği kadar suçlayıcı bir şekilde bana bakıyor. Sayfalarında ondan kalan sadakat ve sevgiyi hissetme dürtüsü umut verici ve bağımlılık yapıcı olmaktan çıkıp acı verici bir hal aldı.

Bu çalışma odasındaki irtibattan bu yana iki gün geçti. Elliot'ın beni Alasdair'in alması için açmasının üzerinden iki gün geçti. Aletinin acısı ruhumda bir iz bıraktı. Ondan bir parçayı daha uzun süre saklamak için iyileştirici merhemi kullanmamayı düşündüm.

Çünkü o geceden beri onu görmedim.

Uzun süreli bakışlar ve gizli gülümsemeler şeklindeki arkadaşlığından, benim tadıma baktıktan sonra hiçbir şey yapmamaya başlamıştım.

Diğerleri bunun işleriyle ilgili bir şey olduğunu söylemeye çalışıyorlar, belki de öyledir, ama... benden kaçıyormuş gibi hissetmeye başladım.

Ve acıtıyor.

Birkaç mesaj gönderdim. Hemen cevap verdiği mesajlar. Konuşmayı uzatmayan kısa cevaplar.

Bramblewick klan lideri ve parmaklarımla ilgili olanları aklımdan çıkaracak bir işim yok.

Bir sapık gibi ders kitabından ondan alabildiğim her şeyi almak için kaşınıyorum. Ama ne zaman bu duyguların tadını çıkarmama izin versem, bana bunların onun bana karşı hissettiği duygular olmadığını hatırlatıyor.

Beni istemiyorsa, bunu aşmam gerekecek.

Ve eğer beni bir eş olarak istemiyorsa, burada kalabilir miyim? Bilmiyorum.

Buraya geleli çok olmamış olabilirim ama şimdiden evimdeymişim gibi hissediyorum. Gargoylelerimi seviyorum. Bu sadece zihnimin gölgelerine söylediğim bir itiraf. Kalbim bu ailenin bir parçası olmaya o kadar bağlı ki, Alasdair'in benden bıkacağı düşüncesi bile zehirli bir ot gibi geliyor.

"Hey, tatlı cadı, seni özlemeye başlamıştık." Broderick'in sesi beni ürküttü. "Bir projenin içine mi çekildin?"

Broderick ve Elliot sanki beni şüphe sarmalımdan kurtarmaya gelmişler gibi çalışma odama giriyorlar.

Yutkunuyorum ve ders kitabını çekmeceye yerleştiriyorum. "Pek sayılmaz."

"Üzgün görünüyorsun," diye mırıldandı Broderick.

Omuz silktim. "Düşünüyordum da... sanırım işe geri dönmeliyim."

"Ama Bradshaw-" Elliot başlıyor.

"Arabama zarar verdiğinden beri ondan haber alamıyoruz." Ben de diyorum ki. "Belki de vazgeçmiştir. Mace, Konsey'in onu bulamadığını söyledi, bu yüzden borçlu olduğu insanlardan ve Konsey'den saklanıyor olması gerçek bir olasılık."

Cevap vermiyorlar ama argümanlarım geçerli.

"Daha kesin bir çözüm bulmak istiyorduk ama bunu elde edemeyebiliriz. Sonsuza kadar burada gözetim ve koruma altında kalamam."

Elliot gülümseyerek alay ediyor. "Seni sonsuza dek burada tutmayı umursamam."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Benim bir kariyerim var ve sırf hak sahibi bir pisliğin borcu var diye bundan vazgeçecek değilim."

Broderick başını sallıyor ve beni kollarına çekiyor. "Anlıyorum. Sadece senin için endişeleniyoruz."

Bakışları sıcaklık ve şefkatle dolu. "Seni önemsiyoruz ve ne kadar burada olmak istersen iste hayatımızda olmanı istiyoruz. Seni seviyoruz Grace."

Bu sade ifade ciğerlerimdeki havayı çalıyor ve gelgitli bir rahatlama dalgası duygularımın ardında fark etmediğim endişeyi silip süpürüyor.

"Seni seviyorum," diyorum ve Broderick'in omuzları rahatlayarak düşüyor. Yanımıza doğru kaymaya çalışan Elliot'a dönüyorum, şüphesiz beni Broderick'in elinden kurtarmak için. "Ben de seni seviyorum."

Elliot'ın yüzü sırıtıyor ve beni Broderick'in kollarından bir dönüşle çekip alıyor.

"Haftalardır kelimelerimizi tutuyoruz yıldızım. Beni çok mutlu ettin," diyor Elliot, yüzünden bir bakış geçiyor. "Peki ya Alasdair?"

Bu işte ne kadar ileri gittiğimi fark ettiğimde boğazım daralıyor.

ALASDAIR

"PEKI YA ALASDAIR?"

Nefesimi tuttum. Dinlememeliydim ama kuleden çıkarken yolumun üzerindeki kırık kapı beni çok cezbetmişti. Duygularıma musallat olan kadına gizlice bir göz atmak istedim.

Oda sessizliğe gömülüyor ve bu beni parçalıyor. Grace'in ilişkimize benim kadar yatırım yapıp yapmadığını merak etmek ve yapmadığını teyit etmek ruhumdaki yumuşak boşlukları paramparça ediyor.

Ne bekliyordum ki? Günlerdir ondan kaçıyorum.

Duygularımı nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalıştığım günler. Her şeyi tehlikeye atmadan Grace'e nasıl kur yapacağımı.

Birine sözlü olarak kur yapmam gerekmemişti. Elliot sosyalleşme işini halletmiş, ilgisini kesin bir dille ifade etmişti. Grace'leyken, nasıl hissettiğimi anlamasını sağlayacak şeyler yapamayacağımdan endişeleniyorum.

Birçok mektup yazdım. Seslendirmeye çalıştığım pek çok kelime. Sonunda Lachlan'ı ziyaret ettim. Evlatlık babamın yüzü öfkemin bir kısmını yatıştırdı.

Bir şaplak sesi geliyor ve Elliot bir ses çıkarıyor.

"Ona baskı yapmayın," diyor Broderick. "Grace Alasdair hakkındaki duygularını anlatmak isterse, anlatacaktır."

"Ben henüz o noktada değilim." Grace'in söylediği sözler değil ama ses tonu kalbime saplanan bir başka bıçak gibi.

Kırılganlık ondan net bir şekilde yankılanıyor.

Orada Elliot ve Broderick'le birlikte ama ben yokum. Bu benim için sürpriz olmamalı.

Kendimi kapıdan uzaklaştırıyorum. Bunu düzeltmem gerek. Ya da gitmesine izin vermenin bir yolunu bulmalıyım. Mutlu olmasına izin vermek için.

GRACE

ALASDAIR akşam yemeği için eve gelmedi. Hepimiz masanın etrafında toplanmıştık. Alasdair Elliot'a mesaj attığında Eloise benim yardım ettiğim yemeği övüyordu.

Masa anons karşısında hareketsiz kalır.

Telefonum bilinmeyen bir numaradan gelen bir aramayla titremeye başlıyor ve ben de sinirle görmezden gelme düğmesine basıyorum.

"Nerede o?" Ben soruyorum.

Sadece bir saat önce, onun yokluğu kalbimde acı verici bir sıkışma yaratıyordu. Şimdi, Elliot ve Broderick'in yanındaki yerimden emin olduğum için, farklı bir duygu yükseliyor.

Etrafımda olmak istemiyorsa, bana söylemeli.

Paylaştığımız şeyi paylaştıktan sonra tek kelime etmeden ortadan kaybolamaz.

Burada bir yerim, bir evim var ve bunun için

savaşacağım. "Şey, işte. Onsuz başlamamı söyledi." Elliot kaşlarını çatıyor ve Broderick endişeli görünüyor.

"Ofiste mi yoksa şantiyede mi?" Oturduktan sonra ayağa kalkarak sordum.

Elliot bana kaşlarını çattı. "Muhtemelen ofistir."

"O zaman biz de oraya gidiyoruz. Tempoyu onun belirlemesine izin vermekten bıktım. Klan lideri olabilir ama birinin ona aptallık yaptığında bunu söylemesi gerekiyor."

Graham memnun bir şekilde homurdanıyor. "Bir klanda bunu yapacak birine her zaman ihtiyaç vardır." Eloise'in elini öpüyor.

Elliot'ın kaşları çatılır ve gözleri parlar. "Haklısın," diyor Elliot. "Onu getireceğiz ev."

Broderick ayağa kalkıyor ve telefonum tekrar titremeye başlıyor. Arayanın kimliğine kaşlarımı çatarak bakıyorum ve cevap veriyorum.

"Bayan Rivera?" Ben soruyorum.

Emilia'nın annesinin sesi sıkıntılı geliyor. "Tanrıya şükür telefonu açtın. Emilia hakkında."

50

GRACE

KORKU VE PANİKLEMİŞ İNANÇSIZLIK nefesimi daraltıyor. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Henüz eve gelmedi ve bir adamdan korkunç bir telefon aldım, eğer onun hayatta kalmasını istiyorsam, sana telefonu açmanı söylemem gerektiğini söylüyordu, bu ne anlama geliyorsa.
Bu bir şaka olmalı, değil mi? Emilia muhtemelen işte geç saate kadar kaldı ve telefonuna cevap vermiyor." Bayan Rivera nefes almak için ara veriyor. "Bu sadece senin için tüm sorunlara neden olan o korkunç adam, dikkatini çekmek için kötü bir şaka yapıyor."

Kulaklarım çınlamaya başladı. "Değil mi, Grace?"

"I-" Boğazımı temizliyorum. "Bilmiyorum, Bayan Rivera. Bir sonraki aramayı cevaplayacağım ve daha fazlasını öğrendiğimde sizi tekrar arayacağım."

"Lütfen," diye fısıldıyor.

Telefonu kapattım. Tüm oda sessizlik içinde beni izliyor.

Bu gerçekleşiyor olamaz. Bir insanı dahil etmek Theo için çok kötü bir hamle olur. Bayan Rivera muhtemelen haklı. Bu, telefona cevap vermemi sağlamak için bir manipülasyon. Emilia muhtemelen laboratuvarında uyukluyordur.

"Emilia'nın başı belada olabilir," diyorum odadakilere. "Annesi Bradshaw olabileceğini düşünüyor."

Nefesimi dengede tutmaya çalışıyorum. "Sence Konsey'i aramalı mıyız?"

"Lanet olsun. Konsey kayıp bir insan için hiçbir şey yapmayacak," diyor Elliot.

"Ama Bradshaw'ı istiyorlar," diyorum. "Adam gönderebilirler."

Elimdeki telefon yine bilinmeyen bir numarayla titriyor ve açıyorum.

"Merhaba Grace, çağrıma cevap vermen ne hoş. Dikkatini çekmek için tek yapmam gerekenin bir insan almak olduğunu bilseydim, hediyelerle uğraşmazdım." Theodore Bradshaw III'ün sesi bana tanıdık geliyor ama kulağa farklı geliyor. Çaresizlikten ya da sadizmden kaynaklanabilecek bir şarkı tonu var.

"Arabama zarar vermeye hediye mi diyorsun?" Odadakiler kiminle konuştuğumu anlasın diye soruyorum.

Elliot'ın gözleri kısılıyor, yüzünde daha önce hiç görmediğim ölümcül bir ifade var.

Tacizcim kıkırdıyor. "Ah, şey, bundan biraz pişmanım. Ne kadar kıskandığımı tahmin bile edemezsin. Bizim için harika planlarım var ama onlara daha sonra gelebiliriz."

"Arkadaşım yok," diyorum ve kelimelerimdeki çaresizlik tınısını duyabiliyorum.

"Bu konuda asla blöf yapmam," diyor ve Emilia'nın sesi onun iyi olduğuna dair son umudumu da öldürüyor.

"Grace, o deli. Polisleri aramalısın! O ve arkadaşları aptalca illüzyonlar yapmaya devam ediyor ve hepinizin cadı olduğunu düşünüyor-"

Telefon kendisinden uzaklaşırken sesi arka planda kaybolur.

Kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum. "Emilia!"

Theo telefonla konuşuyor. "Neden bir insanla sosyalleşmeyi seçtiğini asla anlayamayacağım. Çok yorucu oluyorlar."

Gözyaşlarımı kırpıştırıyorum. "Ne istiyorsun?" diye soruyorum.

"Ortaya çıkmanı ve yapman gerekeni yapmanı istiyorum." Şimdi Theo'nun sesi karanlık ve öfkeli.

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Evet." Hırıltılı bir kelime. "Ortaya çıkacaksın ve benimle evlendiğinde değerli insan arkadaşının gitmesine izin vereceğim."

"Evlilik mi? Ne yani, elinizin altında bir rahip falan mı var?"

Elliot küfrediyor ve ben de odadaki insanların bakışlarını engellemeye çalışıyorum.

"Ya da başka bir şey." Theo'nun sesinin şarkılı doğası geri döndü. "Onu benimle bırakmayı tercih edersen, oldukça güzel bir kız. Eminim onu doğru fae'ye satabilirim. Onu bulabilmen için yıllar geçmesi gerekecek. O zamana kadar ne durumda olacağını kim bilebilir?"

Boğazımda safra yükselirken bile midem bulanıyor.

"Yapma. Nereye gitmemi istiyorsun?" diye soruyorum.

Broderick söyleyeceği sözleri tutuyor ve Elliot'ın kuyruğu arkasından sallanıyor.

"Ana Cadde ve Yedinci Cadde'deki hamburgerciye git. Oraya vardığınızda bu numaraya mesaj atın. Canavarlarınızı evde bırakın."

Başımı sallıyorum. Adrenalin sözlerini anlamamı zorlaştırıyor. "Canavarlarım mı?"

Elliot kasılarak mesajlaştığı kişiyi durduruyor ve ben sorduğuma pişman oluyorum.

"Gargoylelar," diye tükürüyor Theo. "Tek bir kuyruk hareketi görürsem, uğraşacağınız bir sonraki canlanmış beden o insan olacak."

Korku ve öfke, sağlıklı bir çaresizlik dozuyla birlikte hakimiyet için savaşır.

"Yola çıkıyorum."

"Yakında görüşürüz, müstakbel eşim," diyor Theo ve telefonu kapatıyor. Elimdeki telefona bakıyorum ve kusmak istiyorum. "Gitmiyorsun," diyor Broderick.

"Evet, arıyorum. Annesini aramam gerek." Neler olduğunu nasıl açıklayabilirim?

"Bana numarasını ver," diyor Eloise usulca. "Graham ve ben hallederiz."

Başımı salladım ve Eloise'e numarayı verdim. Sonra elimi tutuyor. "Lütfen dikkatli ol."

Elliot kaşlarını çattı. "Grace, yapamazsın."

"Yapmak zorundayım!" Paltomu almaya gidiyorum bile. Pantolon gibi daha kullanışlı bir şey giymek için zamanım olduğunu sanmıyorum. "Bana ihtiyacı var. Emilia'ya ihtiyacı yok."

"Gitmiyorsun-" diye gürültülü bir ses başlar.

"Evet, benim!" Başımı kaldırıyorum, Alasdair girişte duruyor.

Alasdair başını sallar. "Biliyorum. Yalnız gitmeyeceğini söylüyordum."

Omuzlarımdaki gerginlik azalıyor. "Eğer siz de gelirseniz Emilia'yı öldüreceğini söyledi."

"O zaman bilmeyecek," diye karşılık verir

Alasdair. "Bu onun için çok büyük bir risk!"

"Ve seni kaybetme riskini almayacağız. Ben klan lideriyim, siz de klan."

Bunu inkâr etmek dilimin ucunda ama yapamam. Ben klanım. Benimle çiftleşmeye karar versin ya da vermesin, Alasdair benim klan liderim.

Ben onu yalanlamayınca Alasdair başını öne eğdi. "Arkadaşını terk etmeyeceğiz ama onu birlikte kurtaracağız."

Hemen yanımızda bir adam beliriyor ve odadakileri şaşırtıyor.

Herkes küfreder ama Mace gülümser ve ellerini ovuşturur. "Duyduğuma göre bir kurtarma görevimiz varmış."

"Muhbir olduğunu sanıyordum?" Ben sordum. Işınlanabilen bir muhbir. Bu değerli bir yetenek.

Mace burnunu çekiyor. "Çeşitli işler üstleniyorum ve Elliot zor durumda bir genç kızımız olduğunu söyledi. Kaçırılmalar en sevdiğim şeylerden biridir."

Klan liderime geri dönüyorum.

Alasdair bana "Bunu tek başına yapmayacaksın," dedi.

"Tamam," diye nefes alıyorum, etrafımdaki insanları ve kulaklarımda kükreyen durumu değerlendiriyorum. Yardıma ihtiyacım var. Dikkatlice planlanmış hiçbir ajanda Emilia'yı güvende tutamaz. Klanıma ihtiyacım var. "Plan nedir?"

Herkes aynı anda konuşmaya başlar.

GRACE

"HAZIR MISIN?" Mace sorar.

"Hayır, ama onu dışarı çıkarmamız gerekiyor," diyorum. "Güzel. Bu yeterince hazır."

Aldığımız mesajda belirtilen yabancı adrese gitmek üzere burgerciden ayrıldık. Mesajda bir zaman sınırı vardı. Milyonuncu kez saate baktım. Açıkça belirtilmemişti ama zaman sınırı oraya varmamız için bize verilen süreydi. Daha uzun sürerse ve herhangi bir uyumsuzluk belirtisi Emilia için kötü olurdu.

"Hazır mısın?" diye sordum. GPS bize neredeyse vardığımızı söylüyor.

"Evet, bu benim ilk rodeom değil," diyor.

Başta Mace'in benimle gelmesine karşı çıkmıştım ama bu Alasdair'in kabul etmediği bir şarttı. Muhbir bu işin yürütülmesinde inanılmaz derecede yardımcı olmuştu.

Dönüyorum ve eski bir yoldan gidiyoruz. Her iki taraftaki çitler aşırı büyümüş. Eski bir konak görünüyor ve direksiyonu sıkıyorum. Tahtayla kapatılmış çeşitli pencerelerden geceye yayılan ışık olmasa terk edilmiş gibi görünecekti. Bina güçlü bir esinti altında parçalanmaya hazır gibi görünüyor.

Arabayı park ettim ve kapı açıldı. Tanımadığım bir adam orada sıkılmış bir şekilde duruyor, elinin üzerinde bir ateş büyüsü geziniyor ve uyarıda bulunuyor.

"Gösteri zamanı," diyor

Mace. Arabadan iniyoruz.

"Sana yalnız gelmen söylendi," diyor ateş büyüsü yapan kişi.

Çenemi kaldırıyorum. "Bana gargoyle getirmemem söylendi. O bir gargoyle değil."

Kapıdaki cadı umursamıyor gibi görünmektedir ve Theo yüzünde çirkin bir ifadeyle dışarı çıkar.

"Kim lan bu?"

"İstediğinizi aldıktan sonra insanı götürmesi için onu görevlendirdim," diyorum.

Theo gözlerini kısar ama paralı askere başını sallar. "Onları arayın."

Gölgelerin arasından başka bir adam çıkıyor ve ikimizi de okşuyor, bana göz kırpıp uzaklaşmadan önce göğüslerime uzun uzun dokunuyor.

"Temizler. Üzerlerinde büyü de yok."

Rahatlayarak iç çekmekten kendimi alıkoyuyorum. Mace'in hediyesini bulamadı. Fazla bir şey değil ama rujlu şok tabancası hiç yoktan iyidir. Bu son çare. Onları öldürmez ama sana zaman kazandırabilir, demişti.

Theo dudak büker. "Güzel. Hadi şu işi bitirelim."

Hadi.

Malikâneye girerken altımızdaki ahşap tahtalar her adımda gıcırdıyor. Kirli pencerelerden görünen ay parlak ama büyük bir odaya girene kadar Theo'nun ekibi herhangi bir ışık büyüsü kullanma zahmetine girmedi.

"Emilia," diye nefes alıyorum.

Arkadaşımın ağzı bir adam tarafından kapatılmış ve bağlanmış, bir diğeri ise yanında durmuş tırnaklarına bakıyor. Emilia'nın gözleri ağlamış gibi kızarmış.

Etrafıma bakıyorum ama sadece dört kiralık adam görüyorum.

"Paranız olmadığı halde bu kadar çok kişiyi işe almanıza şaşırdım," diyorum.

"Kapa çeneni!" Theo bağırıyor ve kalbim küt küt atıyor ama o sakinleşir gibi saçlarını düzeltiyor. "Bu çok yakında düzeltilecek bir şey."

Mali durumuyla ilgili yorum, Emilia'yı zapt eden adamın ateş büyüsü yapan adamla bakışmasına neden oldu.

"O canavarlarla birlikte olduktan sonra hâlâ seninle evlenmekle ilgilendiğim için şanslısın. Sanki görünüşün ve utanç verici sihir eksikliğin yeterince caydırıcı değilmiş gibi."

İşten çıkarılmasının acısı, bastırmaya çalıştığım korkunun ötesine geçemiyor.

Midemi kemiren sinirleri saklamaya çalışıyorum. "Ve ailemin sana tek kuruş ödeyeceğini düşünüyorsan hayal görüyorsun."

Theo sadece gülümser. "Bir kontratım var. Şimdi bunu uzatmayalım. Buraya gel Grace."

"Ve biz evleneceğiz? Bu pek tutmaz." Emilia onun merhametine kalmışken onu kızdırmak istemiyorum ama planı ne?

Theo'nun neşesi çirkin. "Bir bakıma evliyiz. Ruh bağı yasalar tarafından hala ikame bir birliktelik olarak kabul ediliyor."

Mace yanımda sertleşiyor ve damarlarıma buz pompalanıyor. "Bu aşırı görünüyor," diyorum, çığlık atmak yerine
Korku.

Bu adama ruhen bağlı olma fikri beni hasta ediyor. Bağları koparmak çok zordur.

Theo'nun gözleri delilikle parlıyor. "Beni buna sen ittin. Tek istediğim ailemi hak ettikleri konuma geri getirmekti. İnsan pazarında kaybettiklerimizi geri kazanmak ve gelecek neslimizin geçimini sağlamak." Kollarını çürüyen döşeme tahtalarına ve eskimiş duvar kâğıtlarına doğru uzatıyor.

"Senin gibi cadılar bir sürü çocuktan başka bir şey istemez. Kalçalarınız çocuk doğurmayı yeterince kolaylaştıracaktır."

Hoşnutsuz bir şekilde burnunu çekiyor. "Belki çocuk yapmak değil, ama bu her çocuk için sadece bir kez olmalı. Bu durumun üstesinden gelebileceğime eminim."

Çenemi sıkıyorum. Theo bunun olacağını düşünüyorsa mantıklı düşünmeyi çoktan aşmış demektir. Önce yüzünü tırmalarım.

Ama beni köşeye sıkıştırdı ve bunu biliyor. "Buraya gel Grace" dedi. Yanını işaret ederek
Bizi bağlamak için para ödediği yaratık her neyse. Yüzündeki memnun gülümsemeyi silmek istiyorum ama Emilia'ya bir bakış atıyorum.

"İstediğimi yaptığınız anda insanınızın çalışanınızla birlikte gitmesine izin vereceğim. Gerçekten oldukça makul davranabilirim."

Mace'e bakıyorum ve o da başını sallıyor. Emilia'yı olabildiğince çabuk çıkaracak.

Klanım bundan sonrasını
devralacak. Umarım çok geç
kalmazlar.

Çenemi kaldırıyorum ve beni taciz eden, beni korkutmaya ve iradesine boyun eğdirmeye çalışan adama yaklaşıyorum.

Theo, "Elin benim elimde, sevgilim,"
diyor. Emilia'nın olduğu yere bakıyorum.

"Bağımızın peşinden gidebilir." Theo'nun sözleri kandırmaya yönelik ve her hareketimi körükleyen dehşete yardımcı olmuyor.

Nefes alıyorum ve elimi Theo'nun elinin içine koyuyorum, onun eliyle temas edince tüylerim diken diken oluyor.

Göğsümdeki ilk çekişte dünya kaosa dönüşüyor.

ALASDAIR

"SENCE BU IŞE YARAYACAK MI?" Elliot'ın sorusu, kükreyen rüzgarın sesine karşı kulaklıktan net bir şekilde geliyor. Yüksekten uçuyoruz, cazibeyle görünmez oluyoruz, Grace'in arabasını kırsalın derinliklerine doğru sürerken takip ediyoruz.

"Öyle olmalı," diyorum.

Grace'i bulduğumuza göre onu kaybetmeyeceğiz.

Araba bir araba yolundan aşağı dönüyor. "İşte bu," diyorum, havanın serinliği Grace'imizin tehlikede olduğunu bilmenin verdiği adrenaline yardımcı oluyor.

Eski malikane yıkılmış gibi görünüyor.

"Elliot, araziden yaklaş. Bak bakalım pencereden görüntü alabilecek misin. Broderick, çatıdan git. Ben ön kapıdan gireceğim. Ben söyleyene kadar yerinizde kalın."

Grace ve Mace içeri girene kadar bekleriz. Dalışımız sessiz.

Konsey yolda olmalı. Mace, Bradshaw'u yakalamak için bazı infazcıları getirebilecek bir bağlantısını aradı, ancak buraya ne zaman gelecekleri bilinmiyor. Grace'in arkadaşı tehlikedeyken infazcıları beklemek bir seçenek değil.

Mace Emilia'yı tehlikeden uzaklaştırdıktan sonra, infazcılar ortaya çıkana kadar grubun geri kalanını etkisiz hale getirebiliriz.

Tek amacımız Grace'i korumak. Elliot ve Broderick'in yeni eşini zarar görmeden geri getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Klanımı koruyacağım.

Lütuf bizimdir.

Konuşmayı dinlemek için kulaklıklarımızı Mace'in kanalına çeviriyoruz.

"Onları görebiliyorum," diyor Elliot. "Evin sol tarafındaki balo salonundalar. Yanında dört kişi daha var. Birinin yanında Emilia var."

"Mace onu götürene kadar bekleyeceğiz," diyorum. "Ne kadar beklersek, infazcıların ortaya çıkma ihtimali o kadar artar." Bu işi çözmenin en basit yolu bu olurdu. Bradshaw sadece halkın gözü önünde bir arabaya büyü yaptığı için aranıyor olsa bile.

Gargoyleların bir cadıya, hatta aranan bir cadıya bile saldırması klan için sorun yaratırdı.

Konsey kanunsuz adalete karşı nazik değildir.

Konağın girişine yerleşiyorum, rengim beni kamufle ediyor. Olabildiğince dikkatli yaklaşıyorum. Ahşap zemin berbat durumda görünüyor ama sadece hafifçe gıcırdıyor.

Düşmanımızın kulağımdaki konuşması öfke yaratıyor. Erkek cadı planına başladığında öfkem diniyor.

"...Ruh bağları kanunen hala ikame bir birliktelik olarak kabul edilmektedir."

Elliot'ın panik içindeki sesi konuşmayı böler. "Bunun olmasına izin veremeyiz, Alasdair!"

Sesimi yumuşak tutuyorum. "Mace'in Emilia'ya ulaşmak için net bir yolu var mı?"

"...Henüz değil," diye cevaplıyor Elliot.

"Bekliyoruz." Cadımız, arkadaşını tehlikeye attığımız için bizi affetmeyecektir, bu onu monolog yapan ahmağa bağlı bir hayattan kurtarmak için olsa bile.

Bradshaw Grace'in vücudunu kötülerken Broderick kulaklıktan hırlıyor ve ben onu suçlamıyorum. Benim ilkel

adamın boğazını parçalamaktan başka bir şey istemiyor.

"Elin benim elimde, sevgilim. Bağımızdan sonra gidebilir."

Bradshaw diyor ki.

Takviye kuvvet beklemeyeceğiz. Emilia'ya zarar gelirse Grace bizi asla affetmeyebilir ama onun güvenliği bundan daha önemli.

"Mace," diyorum. "Yapabiliyorsan Emilia'yı çıkar. Şimdi gidiyoruz."

GRACE

"HEY!" Theo hırlıyor.

Mace, Emilia'nın yanında belirip onu ve onu tutan adamı yakaladığında kalbimdeki çekim duruyor. Onları ışınlarken ortadan kayboluyorlar.

Cam kırılıyor ve elimi Theo'dan çekmeye çalışıyorum, ama o izin vermiyor, beni etrafında döndürüyor, böylece sırtım bir insan kalkanı gibi onun ön tarafına bastırılıyor. Bir kolu boğazıma dolanmış, oksijenimi kesiyor.

Bir kükreme havayı dolduruyor ve Alasdair'in bize doğru geldiğini görünce gözlerim bulanıyor. Elliot ateş büyüsü yapanı duvara fırlatıyor. Ruh bağını tamamlamak üzere olan varlık, Broderick ona doğru ilerlerken tökezleyerek geri çekiliyor ve kuyruğunu kıstırıp bir kapıdan dışarı kaçıyor. Alasdair beni taciz eden minyonu yakalıyor ve Elliot'a fırlatıyor.

"Lanet olası hayvanlar," diyor Theo.

Boğazımı daha sert sıkarken ve gözümün önünde siyah noktalar belirirken bile koluna karşı mücadele ediyorum.

Alasdair'in sesi gürler. "Onu bırakırsan yaşamana izin veririz."

Gargoyleler sinsice yaklaşıyor ama ben rehin tutuluyorum ve gözlerindeki endişeyi görebiliyorum. Bana zarar gelmesini istemiyorlar.

Bradshaw, "Gidin ve ben de sizi izinsiz girdiğiniz için tutuklatmayayım," diyor.

Adam dengesiz. Nefes nefese kalıyorum ve elimi cebime sokup şok tabancasına doğru kaydırıyorum. Uyuşmuş parmaklarımın hareketi beceriksizce.

"Onsuz gitmeyeceğiz," diye homurdanıyor Broderick. "O benim karım!" Bradshaw tükürür.

Theo bilmediğim ama vücudumdaki tüyleri diken diken eden bir büyüye başladığında kapağı açıp cihazı çalıştırmayı başarıyorum. Ölüm hissi havayı dolduruyor ve gölgeler elinin etrafında toplanıp büyüyü hedeflemesini bekliyor.

Onları öldürecek. Bu büyü arkadaşlarımı öldürecek, derileri büyüye ne kadar dayanıklı olursa olsun.

Bunun olmasına izin veremem.

Şok tabancasını Theo'nun göğsüne dayadım ve bastırdım. Çıt sesi ve mavi ışık esirimin spazmlarına eşlik ediyor. Çığlık atıyor ve beni yere fırlatıyor.

"Seni kaltak!" Theo'nun yüzündeki öfke ölümcül ve elindeki kara büyüyü geri çekip doğrudan bana fırlatıyor.

Kaçmak için çok geç.

Ruhumu ve kalbimi sarsan uhrevi bir kükreme, büyük bir şekil beni kaplıyor. Gölgeler ona çarpıyor ve teninin üzerinde dans ediyor. Mermer renginin bazı kısımları renk değiştiriyor, taşa dönüşüyor.

"Alasdair!" Ağlıyorum.

Zaman yavaşlıyor ve Alasdair sanki gördüğü en değerli şeymişim gibi parmağını yüzümde gezdiriyor.

"Benim zamanım geldi, Grace." Hayır, hayır, hayır, hayır.

Yüzünden öfkeli bir ifade geçiyor ve benden uzaklaşıyor. Derisinin taşa dönüşümü sırtına ve kanatlarına yayılıyor ama hareketleri yavaşlamıyor.

Havada bir çıtırtı duyulur ve Theo'nun vücudu yere yığılır, boynu garip bir açıyla oturur. I

Alasdair bana döndü. Ellerimi göğsünde gezdiriyorum, sanki lanetin ona verdiği ölümü silebilecekmişim gibi, ama sıcak tenin yerini soğuk taş alıyor ve yayılma artıyor.

"Sadece bekle. Bir şifacı bulacağız."

Onu iyileştirmenin bir yolu olmalı. Çok geç olamaz. "Şşş, küçük cadı, seninle ilgilenecekler."

Yanağımı okşuyor ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor ve sanki bu her şeyi durduracakmış gibi gözlerimi kapatıyorum.

Parmak uçları donuyor ve yanağımda sertleşiyor. Gözlerimi açıyorum ve Alasdair tamamen taş kesilmiş bir şekilde önümde duruyor.

Çığlık atıyorum.

BRODERICK

Olay yerinin güvenli olup olmadığını kontrol ettikten sonra Grace'i kollarıma ALIYORUM. Acı dolu hıçkırıkları ruhumu gözyaşlarıyla ıslanmış bir kağıt gibi parçalıyor.

Grace'in çığlığı ve Alasdair'in hareketsizliği içime acı yayıyor. Kayıplara yabancı değilim. Lachlan, ailem, ama Alasdair'i kaybetmek geleceğimizin gözlerimizin önünde parçalanması demek. Şu anda bunu düşünmek çok zor. Dostlarımla ilgilenmek için acımı bastırıyorum.

Klanımızla ilgilenilmeli. Henüz tüm umutlar tükenmiş

değil. "Sakin ol Grace. O bize geri dönecek," diyorum. Ne zaman geri döneceği belli değil. Bu uykunun kalıcı bir dinlenme olma ihtimali uzadıkça artıyor ama bunlar şu anda önemli olmayan ayrıntılar.

Diğer arkadaşıma dönüyorum ve Elliot'ın gözleri boş, umutsuzluktan donuk. Ayrıntıları biliyor. Kolumu ona doğru kaldırıyorum ve sanki bir daha hiçbir şey düzelmeyecekmiş gibi bana bakıyor.

Kahretsin, Alasdair, geri dönsen iyi olur!

Gırtlaktan bir ses çıkarıyorum ve Elliot yanıma gelip kollarını ve kanatlarını etrafımıza sarıyor. Grace'in hıçkırıkları değişmeden devam ediyor ve ben onun sırtını ovuyorum.

"O... dinleniyor, yıldız." Elliot konuşurken sesi kalınlaşıyor ve yüzünü saçlarına gömüyor. "Lütfen nefes al. Lütfen ağlamayı kes. Sen ağlarsan, ben de ağlarım. Bunu çözmemiz gerek. Lütfen."

Grace'in hıçkırıkları sessizleşir ve nefes almaya çalışır.

Bir adam odaya ışınlanıyor ve ben Mace'i tanımadan önce geriliyorum.

"İnsan güvende," diyor. "Ve o son adam da zapt edildi. Büyüğünüz bana yardım etti. Ne-oh hayır."

Alasdair'i görünce iblisin yüzü düştü. Bana baktı. "Bu..."

Kalıcı. Yüksek sesle söylemek yerine susmasına sevindim.

"Bilmiyoruz," diye fısıldıyorum. "Heykelini evimize geri ışınlayabilir misiniz?"

"Evet, ama endişelenmemiz gereken başka şeyler var." "Ne gibi?" Acım hayal kırıklığına dönüşüyor.

"İnfazcılar geldi."

GRACE

BRODERICK'in homurtusu yanağımı titretiyor ve burnumu çekerek başımı kaldırıyorum. Elliot gözlerindeki yaşları siliyor.

Şu anda Alasdair'in heykeline bakamam. Konsey uygulayıcıları geldi.

Odaya üç adam girdi. İkisinde cadı havası var ve üçüncüsünün cüssesi bana şekil değiştiren olduğunu düşündürüyor. Cadılar ayrılıyor ve Elliot'ın Theo'nun kiraladığı baygın paralı askerleri istiflediği yere gidiyorlar.

"Geç kaldın," diyor Mace.

Şekil değiştiren kaşlarını çatar. "Keşke bekleseydin-"

Ben araya girdim. "O zaman arkadaşım şu an olduğundan daha kötü durumda olurdu."

Şekil değiştirenin kaşları, yüzündeki standart ifade gibi görünen şiddetli bir şeydir.

"Onun dünyamızı öğrenmesinden sorumlu tutulamazsınız."

"Bu umurumda değil!" Ben de öyle dedim.

Şekil değiştiren başını sallıyor. Muhtemelen beni histerik olarak değerlendiriyor. Olay yerinde yavaşça bir tur atıyor ve gözleri Theo'nun bedenine takılıyor.

"Bu bir karmaşa," diyor şekil değiştiren, sesi hırçın. "Bir cadıyı evinde öldürdünüz."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Arkadaşımı kaçıran bir cadı."

"İnsanlar bizim yetki alanımızda değil," diyor. Ses tonu kendini beğenmiş ya da küçümseyici değil. Sadece gerçekleri anlatıyor.

"Alasdair'in beni koruduğu için Konsey tarafından suçlanabileceğini mi söylüyorsunuz?" diye sordum.

Şekil değiştiren tereddüt eder. "Diyorum ki, bir gargoyle bir cadıyı öldürüyor-"

"O benim dostum," diyorum. Elliot ve Broderick hala.

Şekil değiştiren konuşmayı keser ve kaşlarını kaldırır. Eşlerin Konsey yasalarına göre özel korumaları var. Şekil değiştirenlerin paranormal nüfusun büyük bir parçası olduğu düşünülürse.

"Onunla çiftleşiyor musun?" Çenemi kaldırıyorum. "Evet."

"Ve bunu raporuma eklediğim anda, bu matlığın bağlayıcı olduğunu tamamen biliyorsunuz?" diye soruyor.

Elliot ve Broderick'in bakıştıklarını hissediyorum ama ben ne istediğimi biliyorum. Alasdair'i istiyorum. O benim ve ona sahip çıkacağım.

"Evet."

Şekil değiştiren topuklarının üzerinde sallanıyor.

"Tamam."

İş arkadaşlarına geri döner. "Görünüşe göre aksiyonu kaçırdık. Şunu temizleyelim. Kiralık yardımcıların muhtemelen arama izinleri vardır."

Rahat bir nefes alıyorum ve gözlerimin Alasdair'e kaymasına izin veriyorum, Elliot ve Broderick'in sözleri kederimin içinden geçmeye çalışıyor.

Geri gelecektir. Dinleniyor.

Ve şimdi, o benim dostum.

ELLIOT

KALBİM göğsümde boş boş atıyor ve Broderick pençelerini saçlarımda gezdiriyor. Alasdair'in yatağındayız, kokusu belli belirsiz etrafımızı sarmış, o ise kulede Lachlan'ın yanında. Bir heykel. Uyanmak ya da uyanmamak, bunu sadece zaman gösterecek.

Bramblewick malikanesi dönüşümüzde çok ciddiydi. Emilia ve annesi bile bizden cevap talep etmemişti. Mucizevi bir şekilde, gargoylelerin korkunç olduğunu ama en azından onların tarafında olduğumuzu bildiklerini söyleyerek gece kalmaya karar verdiler. Eloise onları bir misafir odasına yerleştirdi.

Sorularını yarın cevaplayacağız. Yarın yapmamız gereken her şeyi yapacağız. Bu gece, içimdeki kederin birikmesine izin veriyorum. Bu gece, klan liderimin ve eşimin kokusuyla çevriliyken onun varlığını özlüyorum.

Odasında yalnız kaldığımızda Grace yine ağlamaya başlamıştı. Kederi fiziksel bir şekil alıyordu. Bir gargoyle'un taşa dönüştüğünü hiç görmemişti. Bunu iyi karşılamıyor. Kahretsin, ben de iyi karşılamıyorum.

Yumuşak yüzüne bakıyorum. Yanaklarındaki gözyaşı izleri kurumuştu. Uyuyana kadar ağlamıştı ve biz de ona izin verdik. Bu gece onun için zor bir geceydi.

Alasdair onun hayatını kurtardı.

"Uyanacak, değil mi?" Yardım edemem ama soruyorum.

Broderick iç çeker, gözleri hüzünlüdür. "Eğer seçme şansı olursa, uyanacaktır. Bizi terk etmeyecektir. Şu anda sahip olduğu iki arkadaşını da bırakmayacaktır."

Gülümsememin çarpıklığı kalbimin ağırlığıyla neredeyse acı veriyor. "Onu sahiplendi."

"Gerçekten şaşırdın mı?" Broderick soruyor.

Alasdair ve Grace arasındaki yumuşak konuşmaları hatırlayarak bir an düşünüyorum.

"Sanırım hayır. Çok fazla umutlanmak istemedim," diyorum. "Uyanmak zorunda."

Broderick alnımdan öpüyor.

Ona daha da sokuluyorum, kendimi cazibemin güvenli battaniyesine sarmak için kaşınıyorum, ama daha büyük ihtiyacım dostlarımla tamamen mevcut olmak. Gerçek formumun ten tene temas etmesinden gelen rahatlığa ve sevdiklerime verebileceğim rahatlığı vermeye ihtiyacım var.

"Bizi terk edemez," diyorum.

Geriye kalan tek şey Alasdair'in geri dönebileceği bir klanı olduğundan emin olmak.

GRACE

Bu sessiz, garip an için hissizleştim. Uyuşmak hıçkırmaktan iyidir. Sonunda onu görmek için kuleye çıktığımda uyuşmuş olacağımı sanmıyorum.

Ama henüz uyanmadı.

Korku ve kederimin yüksek sesli çirkin duygularının üzerine bir şeyler, bir şeyler hissetmeye çalışıyorum ama elimde sadece suçluluk duygusu var. Eloise'in hazırladığı dumanı tüten çay bardağına bakıyorum.

"Muhtemelen bana kızgınsındır," diye fısıldıyorum kısık sesle. "Evet," diyor Emilia. Duyguları yüzünde titreşiyor.

Kombinasyon. İncinme, öfke, endişe. "Ama... Sen bu haldeyken sana bağıramam."

Eloise, Emilia ve annesine dünyamızla ilgili temel bilgileri anlatmayı çoktan başarmıştı. Dünyanın insanların bildiğinden çok daha büyük olduğunu.

Emilia bakışlarını bahçeye çeviriyor ve nefesi soğuk havada bembeyaz kesiliyor.

"Bağırır mıydın?" Ben soruyorum. Emilia'nın sesini yükselttiğini duyduğumu hiç sanmıyorum.

Gözlerini bana dikti ve şimdi yüzündeki duygu saf bir hayal kırıklığı.

"Kaçırıldım, Grace! Büyürken çok fazla televizyon sihirbazı izleyen deliler olduklarını sanıyordum.

Kalk! Sonra gargoyleler günü kurtarmak için ortaya çıkıyor. Ve en iyi arkadaşımın birbirimizi tanıdığımız süre boyunca bana yalan söylediğini öğrendim. Evet, bağırırdım."

"Sana söylemeliydim," diyorum. Kalbimde suçluluk duygusu kabarırken hissizliğin bir kısmı geri çekiliyor. "Sana söylemeyi planlıyordum-"

"Ne zaman?"

Nefes alıyorum. "İnanır mısın, işe döndüğümde."

Emilia bana ters ters baktı. "Bu çok uygun. Yıllardır beni karanlıkta bırakırken neden şimdi?"

Sıcak bardağı sıkıyorum. Dürüstlüğü hak ediyor.

"Kendime her zaman seni bu dünyaya maruz bırakmanın senin için rahatsız edici olacağını söyledim. Bu dünyayı bilen hiçbir insan tanımıyordum. İnsan olduğun halde büyü ve cadıları bir kenara bırak, gargoyleler ve şekil değiştirenler olduğunu öğrenmek... Korku içinde yaşamanı istemedim. Ama bu aptalca bir bahaneydi."

Gözlerim yaşardı. Ağlama, ağlama. "Eloise'in yanındayken iyi olacağını fark ettim. İnsanlar uyum sağlayabilir ve sen tüm bunları bilmeyi tercih edebilirsin. Gerçek nedenimin daha bencilce olduğunu fark ettim... Arkadaşım olmaktan vazgeçmeni istemedim."

"Neden senin arkadaşın olmayı bırakayım ki?" Emilia onu hiç duymadığım kadar bağırmaya yaklaşıyor.

"Bilmiyorum." Benim de sesim yükseliyor. "Mantıklı değil. Sadece... Beni reddetmeni istemedim. Yıllardır beni önemseyen tek kişi sendin. Bunu riske atmak istemedim."

Emilia arkasına yaslanır ve başını sallar. "Kesinlikle saçmalıyorsun."

"Biliyorum," diyorum.

İkimiz de sessizliğe gömülüyoruz. Bir kuş ötüyor ve dünya birden aydınlanıyor. Emilia biliyor ve ona bir daha yalan söylememe gerek yok.

"Bir konuda haklısın." Emilia'nın gözleri parlıyor, sözleri bir fısıltı gibi. "Çok korkuyorum. Ne yapacağım ben?

Grace mi? Öcü gerçek. Kitapları onarıyorum! Sihirli şeylere karşı herhangi bir savunma becerim yok."

Burnumu çektim. "İşte burada yanılıyorsun. Ben varım. Evin zaten korunuyor, taşıyabileceğin bazı tılsımlar var. Bilmen gereken her şeyi sana öğretebilirim çünkü benim de beni koruyan gösterişli güçlerim yok. Her seferinde bir adım atacağız."

Emilia nefes alır ve başını sallar. Gergin bir şekilde kıpırdanarak masadaki kurabiyelerden birini alıyor.

"Annen nasıl?" diye sordum.

Emilia homurdanır ve başını sallar. "İyi, aslında. Muhtemelen şimdi iki kat daha fazla dua
edeceğim." Bu beni gülümsetti. "O
kadar da kötü değil." Emilia kaşlarını
kaldırıyor.

"Ne kadar çok eski kitap var, bir düşünsene" diyorum.

Orada. Emilia'nın gözlerinde bir umut ışığı var. "Eski kitaplar mı var?"

Sırıtıyorum. "Onlardan bir sürü var. Bazılarının hâlâ kullanılmaya ihtiyacı var. Müdür, büyülü varlıklar için senin restorasyon becerilerine sahip olmaktan muhtemelen çok memnun olacaktır."

Emilia kızarır. "Eğer kitaplar varsa, o kadar da kötü olamaz... Hâlâ yaralıyım, biliyorsun."

"Biliyorum," diyorum.

"Senin adam nasıl? İyi olacak mı?"

Gözlerimi hızla kırpıştırıyorum ama bu ani gözyaşlarımı durdurmuyor. Hüzün geri gelirken.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum.

Ve Emilia iyi bir arkadaş gibi elimi tutuyor ve aklımı her şeyden uzak tutmak için bu yeni dünyayla ilgili her şeyi ona anlatmaya başlamamı sağlıyor.

GRACE

ALASDAIR'IN YÜZÜ taşta daha da korkutucu. Taşta, ilk tanıştığım kara kara düşünen gargoyle. Ağır kaşları ve keskin yüz hatları bir katedraldeki oyma heykeller kadar caydırıcı, yargının ve uyarının kişileşmiş hali. Taşta, ağzı alaycı bir yorumla kıvrılmıyor ve gözleri karanlık bir şehvetle ısınmıyor.

Alasdair zamanda donmuş, eli tıpkı yanağımı avuçladığında yaptığı gibi uzanıyor. Elliot ve Broderick'in benimle ilgileneceğine dair bana güvence verdiğinde. Zamanının geldiğini söylediğinde. Bana geri döneceğini söylediler ama bunu yapmayı planlayıp planlamadığını bilmiyorum.

Burnumu çekiyorum. Kulenin soğuğundan burnum kıpkırmızı oldu, her ne kadar mekân artık gece havasına açık olmasa da.

Alasdair uykusuna başlayalı bir gün oldu. Elliot iyileşme uykusunun bir gün, iki gün, hatta bir hafta sürebileceğini söylemişti ama gözleri endişeden kararmıştı.

Buraya yalnız geldim. Alasdair'i bu şekilde görmenin beni tekrar yıkıp yıkmayacağını bilmiyorum ve Elliot ve Broderick'e gözyaşlarımla yük olmak istemiyorum.

Onu görmem gerekiyordu. Ve şimdi gördüm, bundan nefret ediyorum. Bu son hissiyattan, her şeyin bu kadar umutsuz olmasından nefret ediyorum.

Böylesi bir acı karşısında duyulan umut, başlı başına bir acıdır.

"Lütfen bizi bırakma," diye fısıldıyorum. Uyan! Bunu çatılardan haykırmak istiyorum.

Alasdair benim klan liderim, okuma ortağım, koruyucum ve eşim. İstese de istemese de.

"Grace."

Elliot'ın sesine dönüyorum.

Bu gargoyle'un gözleri, glamour'unu takmış olsa bile sıcak ve yumuşak. İş için bazı ayak işleri yapması gerekiyordu ve kimsenin ona işi başka bir zamana bırakmasını söylemesine izin vermeyecekti. Alasdair geri dönecek ve işimizin ya da klanımızın onun bıraktığından daha kötü bir durumda olmasına izin vermeyeceğim, demişti.

"Özür
dilerim,"
dedim. "Ne
için?"

Tam olarak ne için olduğunu bilmiyorum ve sonra aklıma
geliyor. "O senin eşin. Sanki benim eşimmiş gibi duygular da bir o kadar önemlidir."

Elliot başını sallar. "Saçmalama, yıldızım.
İkimiz de onun arkadaşıyız."

"Sen onun seçtiği eşsin." Sözcükler başladı, artık durmayacaklar. "Ya uyanır ve onu sahiplendiğim için kızarsa? Bütün bunlarda başka seçeneği yoktu." Belli belirsiz bir el hareketi yapıyorum. "Her şey olmadan önce benden kaçıyordu."

Elliot kollarını bana doluyor. "Sus. Alasdair duygularını ifade etmekte pek iyi değildir."

"Ya benden gerçekten hoşlanmıyorsa?" Bu ihtimalin acısı içime saplanıyor.

Elliot geri çekilir. "Hey, kes şunu. Senin eşin olmak istiyor. Onu sahiplendiğin için çok heyecanlanacak."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Elliot'ın yüzünde suçlu bir ifade belirir ve omuz silkerek ceketinin iç cebine uzanır. "Biliyorum, çünkü her şeyi yazdı."

Elliot katlanmış, köşeleri bükülmüş ve lastik bir bantla sabitlenmiş kalın bir kağıt demeti çıkarır. Elinde tuttuğu

Bana bir paket ver.

"Bunlar ne?" diye sordum.

"Kendin gör."

Parmaklarım kâğıdın dokusunu okşuyor ve çarpışan duyguların dalgaları elimi çekmeme neden oluyor. Alasdair. Kağıdın her bir lifi eşimin duygularıyla ağırlaşıyor. Endişe, arzu ve şefkatin tatları dilimde birbirine karışıyor.

Elliot hareket etmiyor, acele etmeme izin veriyor. Demeti almadan önce nefes alıyorum, kendimi hazırlıyorum. Duygu dalgaları hala orada, ama her seferinde tek bir izlenime odaklanabiliyorum. Taş bankın üzerine oturuyorum ve lastiği çıkarıyorum.

Kâğıtların hepsi üçe katlanmış, sanki mektuplarmış gibi. Hiç gönderilmemiş mektuplar. Yavaşça teker teker açıyorum, değerli sayfaları katalogladığım bir koleksiyonmuş gibi taş bankın üzerine yerleştiriyorum.

Hepsi gargoylelerimin bana kur yaptığı zaman dilimine tarihleniyor ve her sayfa farklı duygular yaşatıyor. Her sayfanın tadı farklı. Hepsi bir şekilde bana hitap ediyor. İlk sayfa şu sözlerle başlıyor:

Eşimi büyüleyen cadıya,

Mektup stres ve tereddütle dolup taşıyor, sonra mizahla birlikte ağır dozda hayal kırıklığı ve umutla yıkanıyor. Mektubun içeriğine henüz bakmadım bile. Akan duyguları tam olarak kataloglamak saatler sürer. Ama bu bir arşiv projesi değil. Bunlar sevdiğim gargoyle'un en içten düşünceleri.

Her bir öğenin üzerinden geçiyorum ve izlenimlerin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum, zamanla, pratikle ve başka bir şeyle tatlanıyor. Sevgilerimle.

Sonuncusuna dokunuyorum ve nefesim kesiliyor, acıyla elimi çekiyorum. Reddedilme ve umutsuzluk neredeyse katlanılamayacak kadar fazla.

Başka tarafa bakan Elliot'a bakıyorum, kaşları acıyla çatılmış, ama dokunmaktan hissetmiyor.

Kağıt. Okumak için mektubu kaldırdım.

Küçük cadı,

Bugün Elliot ve Broderick'e olan aşkını itiraf ettin. Klanımızdaki yerini bulmuş olmandan duyduğum sevinci ancak kendi suçluluk duygum ve acım bastırabiliyor. Suçluluk duyuyorum çünkü en yakın olduğum insanları kıskanıyorum ve acı çekiyorum çünkü kalbinde bir yerim yok.

Kıskançlığın hayatımızda yeri yok ama yine de var. Mutlu olduğun için mutlu olmak istiyorum ama aşkın için acı çekiyorum Grace.

Çünkü seni seviyorum.

Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum ama oldu ve ben bunu sana baskı yapıyormuşum ya da kendimi kalp kırıklığına açık hale getiriyormuşum gibi hissettirmeyecek şekilde ifade edemedim.

Duygularıma karşılık vermediğin için çektiğim acı çok saçma.

Çalışma odandaki gecemizden beri tereddütlerimle boğuşmam, sevgini nasıl kazanacağımı bilmediğim için oyalanmam senin suçun değil.

Broderick gibi pürüzsüz ya da Elliot gibi esprili değilim. Senin gibi parlayan birine ne sunabilirim?

Kararsızlığım sırasında Lachlan'ı ziyaret ettim, itiraflarına bu şekilde kulak misafiri oldum. Ancak şimdi oturup asla okuyamayacağın bu mektubu yazarken bana verdiği en önemli derslerden birini hatırlıyorum.

Çünkü duygularımı ve kırılganlığımı ifade edememem yeni bir şey değil, sadece en kötü anlarda yüzeye çıkan eski bir mekanizma.

Bramblewick'lere ilk geldiğimde, genç bir gargoyle'un kendisinin olmayan bir aileye kabul edildiğinde yapması gerektiğini düşündüğüm her şeyi yapmıştım. Lachlan, Eloise ve Graham'ın fikirlerini değiştirmelerini engellemek için her şeyi yaptım. Çalıştım, temizlik yaptım ve Graham'ın gençlik günlerinden kalma tüm hikâyelerini dinledim.

Ama bu bana yanlış geliyordu ve hâlâ ait olmadığım hissiyle boğuşuyordum. Bu durum gittikçe kötüleşti.

bir duygu karmaşası içindeydim. Klana layık olmadığımı hissettim.

Gittim.

Neyse ki genç ve aptaldım ve Lachlan beni buldu. Beni aramaya geleceği hiç aklıma gelmemişti.

Daha önce kimse beni aramaya gelmemişti.

Beni bulduğunda, sadece neden ayrıldığımı sordu ve o zamandan beri nadiren dile getirdiğim bir şekilde kelimelerle ortaya çıktı. Asla ait olamayacağıma, asla bir Bramblewick olmak için yeterince iyi olamayacağıma dair endişelerimi dinledi.

İçimdeki tüm çirkin duyguları onun ayaklarına serdikten sonra klan liderim konuştu. Onu dinlememi ve sözlerinden asla şüphe etmememi çünkü onun benim klan liderim olduğunu ve benim için en iyisini bildiğini söyledi.

Sorun yaptığım şeyin yanlış olması değil, motivasyonlarımdı. Kendim olmak ve klana benzersizliğimi katmak için çalışmıyordum. Beni ben yapan şeyleri görmelerinden ve babamın yaptığı gibi beni dışarı atmalarından çok endişeleniyordum.

"Böyle bir şey olmayacak. Alasdair, işleri herkesin senden yapmanı istediğini düşündüğün şekilde yapmaya çalışmayı bırakmalısın. Sen Alasdair Bramblewick'sin. Tekilsin ve bazı şeyleri farklı şekilde ifade edecek ve yapacaksın. Bu onları yanlış yapmaz."

Bu yüzden sana aşkımı anlatmak için kendi yolumu bulmalıyım. Ya bunu kabul edeceğine ve aynı şeyi hissettiğin için karşılık vereceğine ya da bana çiftleşmemizin olmayacağını söyleyeceğine güvenmeliyim.

Her iki karara da saygı duyacağım çünkü burada size ihtiyaç var. Ve saklanmayı bırakacağım. Ben Alasdair Bramblewick'im ve bir klan lideri eski yaraların onu klanı için en iyi olanı yapmaktan alıkoymasına izin vermez.

Aile yemeğine geç kaldım.

Sevgiler,

Alasdair

Mektubu kucağıma koydum, hıçkırık göğsümde

yükseliyordu.

Sonunda bana söylemek için kendi yolunu buldu.

GRACE

"NELER OLUYOR?" Ben soruyorum.

Broderick ve Elliot benim misafir odamla Broderick'in odası arasındaki duvardan dönüyorlar. "Alasdair uyandığı zamanki lojistiği çözmeye çalışıyoruz. Onun yatağı geniş ama dördümüzü birden sığdıracaksak daha büyük bir yatağa ihtiyacımız olacak."

Alasdair uyandığında. Günler geçtikçe azalan bir ihtimalden ziyade kaçınılmazmış gibi konuşuluyor. Alasdair dört gündür uyuyor. Bramblewick malikanesi, kederin duvarlardan süzülüp görevlerimizin içine girmesine izin vermek ile şimdiki gibi zamanlar arasında gidip geliyor. Sanki Alasdair'in taş olarak kalması mümkün değilmiş gibi, umut ve gelecek planlarıyla dolu zamanlar.

Bugün işe geri döndüm, dikkatimi dağıtmam gerekiyordu

Emilia ve ben yeni normalimiz üzerinde çalışıyoruz ve Kaybettiklerimiz için kalbimde bir sızı var ama şu anki halimiz daha dürüst ve o bunu hak ediyor.

"Peki bunun duvarla ne ilgisi var?" diye sordum. "Daha büyük bir yatak, daha büyük bir odaya ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor. Biz

Bunu sağlamanın ve ihtiyaç duymaları halinde herkesin kendi odasına sahip olmasının bir yolunu bulmaya çalışıyoruz."

"Peki ya bir sonraki kattaki misafir odası?" diye sordum. "Yanında küçük bir yatak odası olan."

"Ve diğer tarafta da çocuk odası! Evet, bu harika olur," diyor Broderick. "Duvarı yıkabiliriz ve böylece yakın oluruz..."

Broderick'in yüzü düşer. Aramızdaki en iyimser ve neşeli kişi olan o bile, Alasdair'le bilinmeyen durumumuzda gelecekteki çocuklar hakkında konuşamaz.

Başımı sallıyorum, içimi bir
hüzün kaplıyor. Elliot bana doğru
ilerliyor.

"Hadi, Grace." Elliot beni kollarıyla sardı. "Gidip Eloise'i rostoyu nasıl yaptığı konusunda rahatsız edelim. Eminim mutfağına izinsiz girmemizden
hoşlanacaktır." Beni başka bir dikkat
dağınıklığının içine çekmesine izin verdim.

Ben yataktan kayarken ne GARGOYLE uyanıyor. Alasdair'in birliğimizdeki yokluğu benim için çok fazla. Çarşaflar artık onun kokusunu almıyor.

Her zamanki bornozumu giydim ve odadan çıktım. Bramblewick malikanesi bu gece sessizliğini koruyor. Duvarlarda yankılanan aşk, yalnızlıkla birlikte yankılanıyor. Hüzün havada asılı duruyor ve malikânenin içine işliyor.

Merdivenlerden çıkıyorum ve atölyemi geçip kuleye doğru ilerliyorum.

Bunu her gece yapıyorum, bu anın klan liderimizin bize döneceği an olmasını umuyorum. Diğerleri de benden farklı zamanlarda aynı şeyi yapıyorlar. İkisini de sanki cevap verebilecekmiş gibi onunla konuşurken yakaladım, ona işten ya da benim işe dönüşümden bahsediyorlardı. Kimse onları gerçekten duyup duymadığını bilmiyor ama konuşmak onları daha iyi hissettiriyor olmalı.

İlk savunmam dışında, onunla konuşmakta zorlanıyorum. Ama bu gece.

Karanlık gölgelerle ilgili bir şey kalbimin derinliklerine saplanıyor. Belki de daha önceki tartışmalardan, çocuk

odasının yanında bir yatak odasından bahsedilmesinden ve çocuklarımın gözlerindeki umuttan

arkadaşlar, hiçbirimizin sarılmayı geçip samimi oyunlar oynayacak yüreği yok.

İşlevsiziz. Hareket etme şeklimiz senkronize değil. Ayrılmaz bir parçamız eksik ve o olmadan...

Burada duran kutulardan uzun bir kibrit çakıyorum ve Alasdair ile Lachlan'ın önündeki mumları yakıyorum. Işık yüzlerinde dans ediyor. Alevin her dalgalanışı onlara yaşam yanılsaması veriyor.

Arkadaşımın tam önünde durdum. Keder ve göğsümde oluşan yeni ve uygunsuz bir şey. Öfke.

Dudaklarımı ayırıyorum ve itirafım dudaklarımdan dökülüyor.

"Bu şekilde kalamazsın," diye fısıldıyorum ve sesim çatlıyor. "Bu adil değil. Hepiniz benim aptal listemdeki her şeysiniz."

Sözler kutsal alanda yankılanıyor.

"Bunun birlikte hayatımıza başladığımız an olması gerekiyordu. Size güvenmemi sağladınız. Size aşık olursam, Elliot'ın stratejisine uyarsam beni yakalayacağınıza inandırdınız. Ve artık bu kadar yalnız olmak zorunda kalmayacaktım."

Bu bencilce duygulardan nefret ediyorum ama dayanması kederden neredeyse daha kolay. Keder hiç bitmiyor.

"Ve şimdi buradayım ve söz verdiğin her şey var ama sen yoksun ve hiçbir şey yolunda değil."

Hıçkırıyorum.

"Kader ya da tanrılar seni benden alamaz. Sana ihtiyacım var."

Yanağımı onun taştan avucuna bastırıyorum, dökmekten kendimi alamadığım aptal gözyaşları yüzünden ıslak olduğunu biliyorum. Sonraki sözlerim sert ve dürüst.

"Seni seviyorum, Alasdair Bramblewick, bu yüzden uyansan iyi olur."

Yanağımdaki elin dokusu sertleşiyor ve havada çatlama sesleri duyuluyor. Alasdair'in taşı güçlü bir kükremeyle paramparça olurken tökezleyerek geri çekiliyorum.

ALASDAIR

Kaslarım çekildikçe inleyerek geriniyorum. Yaşıyorum. Bu benim için hafızamda dalgalanan kelimeler kadar büyük bir sürpriz. Bir rüya olması gereken kelimeler.

Seni seviyorum, Alasdair Bramblewick. Uyansan iyi olur.

Kadınsı bir solukla aşağıya, kocaman gözlere bakıyorum. Grace'in yanaklarındaki gözyaşı izleri mum ışığında parlıyor. Onu, esnek kalçalarını okşayan o kısa bornozun içinde gördüğümde hâlâ heyecanlanıyorum.

"Grace," diye başlıyorum, sesim huşu dolu. "Oof-"

Kendini bana atıyor, kollarını boynuma doluyor. "Yaşıyorsun!"

Sözleri duygu yüklü. Vücudunun benimkine değen sıcaklığı ve saçlarındaki gül kokusu göğsüme bir doğruluk yerleştiriyor. Uyanmanın verdiği sersemlik geçerken bir şeyler tıkırdıyor.

"Beni seviyor musun?" diye sordum.

Donup kalıyor ve bana bakacak kadar uzaklaşıyor. Güzel yüzü kararlıydı.

"Seni seviyorum. Karşılık vermene gerek yok ya da-"

Avucumu yüzüne bastırıyorum, başparmağım alt dudağını okşuyor. Göğsümdeki duygu karmaşası bu itirafla çözülüyor.

"Ben de seni seviyorum Grace."

"Oh." Gözlerini kırpıştırıyor. "Kelimeleri söylemekte sorun yaşadığını sanıyordum..."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum ve yanaklarını sıcak bir kızarıklık kaplıyor.

"Mektuplarını okudum. Seni kaybettiğimizi sanmıştım..." Allık koyulaşır.

"Ne mektubu?" Diye soruyorum, sonra duygularımı tutarsız bir şekilde kâğıda döktüğümü hatırlıyorum ve gözlerim açılıyor. "Nasıl?"

"Um, Elliot-"

Elimi yüzünden çekerek lanet okudum. Elbette Elliot mektupları bulacaktı. Birazcık bile gizli olan her şey onun için casusluk oyunudur.

"Onlar senin için değildi," diyorum.

Grace'in yüzü umutsuzluğa kapılıyor ve ben hemen kendimi düzeltiyorum. "Onları senin için yazdım ama göndermeyi hiç planlamamıştım.
onları." Yutkunuyorum, yanaklarım utançtan kızarıyor. "Ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordum."

"Oh." Dudakları ayrılıyor.

"Onları geri alabilirsin." Grace'in sesi küçük ve tereddütlü. "Sen uyurken bana yardım ettiler. Uyanıp uyanmayacağını bilmiyordum. Üzerlerindeki izler sana ait sahip olduğum son şeymiş gibi geldi."

İzlenimlerim. O mektuplarda mücadele ettiğim duyguları hissedebiliyordu ve hala burada, beni sevdiğini söylüyor.

O benim için burada.

Kollarımı ona doluyorum ve cadımı öpmesi için onu yerden kaldırıyorum. O da hemen karşılık veriyor, kendini bana açıyor ve dudaklarıyla tadımı kovalıyor.

Grace bana doğru geri itmeden önce inliyor ve nefes nefese öpüşmemizi kesiyor. "İyi misin, yaralısın!"

"Artık değil, gerçi bunun yeri burası değil. Diğerlerini görmek, uyandığım konusunda onları rahatlatmak istiyorum ama bana seninle geçireceğim bu anı ver."

Alnımı onunkine bastırıyorum ve boğazım şişiyor.

"Eşim olmanı istiyorum,"
diyorum. Grace kollarımda dondu
kaldı.
"Um, bu konuda-"
"Alasdair! Uyanmışsın!" Elliot haykırarak bize doğru koşuyor, yüzümü kavrayıp beni öpmeden önce kollarını ikimize de doluyor. Öpüşme Grace bana doğru kıvranana ve uyarılmışlığı havada çiçek açana kadar devam ediyor.
Sırıtarak öpüşmeyi kesiyorum. "Özlendiğimi gördüğüme sevindim."
"Daha yarısını bile bilmiyorsun." Elliot'ın sesi gergin ve entrikacı dostumun gözyaşlarını tutuyor olabileceğini düşünüyorum.
Sonra Broderick geliyor, bir şekilde uyum sağlıyor. Arkadaşımdan rahatlama dalgaları yükseliyor ve başını benimkine yaslıyor. "Döndüğüne çok sevindim."
"Benim yerimde olsan mükemmel bir klan lideri olurdun," diye fısıldıyorum ve Broderick sinirlenerek başıma vuruyor.
Grace'in bedenini kendiminkine bastırıyorum. Uykumun gençleştirici etkileri ve eşimi ve kur yaptığım kadını hissetmeye duyduğum açlık beni isteklendiriyor.
"Sana ihtiyacım var." Grace'in alnından öperim. "Ve seni." Elliot'ınkini öpüyorum. "Ve sanırım bir yardım eli hoş karşılanacaktır."
Broderick'in sırıtışı geniş. "Bir iddia gibi görünüyor."
Gerçekten de bir iddiaya benziyor. Şu anda sahip olduklarımı kucaklamak istiyorum. Daha sonra neredeyse her şeyi kaybedeceğim için paniğe kapılacağım.
Kuleden çıkıp merdivenlerden inerken Grace kollarımdan çekilmeye başlıyor.
"Seni taşımama izin ver. Ne de olsa seni eşim olman için ikna etmeye çalışıyorum."
Elliot'ın kaşları havaya kalkıyor ve Grace yüzünü eğip göğsüme doğru mırıldanıyor.
"Neydi o?" diye sordum.
"Sen benim eşimsin," diyor. "Konsey'in gözünde seni ben sahiplendim."

Adımlarımda bir aksaklık var.

Grace devam ediyor. "Theo'yu öldürdüğün için seni mahkemeye çıkaracaklardı!"

Beni korudu.

"Oh?" İlk cevabım şaşkınlık, sonraki cevabım ise endişe oldu. "Baskı altında hissetmedin, değil mi?"

Broderick bana gözlerini deviriyor ve Grace ters ters bakıyor. "Seni sahiplendim çünkü bunu ben istedim. Kimse bana bunu yapmamı söylemedi ve seni koruması da işin tuzu biberi oldu."

Dudaklarım seğiriyor. "Pekâlâ, küçük cadı. Korkunçsun ve beni sahiplendin. Nasıl olduğunu anlıyorum."

Grace ve ben dostuz. Türümüzün geleneği olarak hâlâ bir tören ve parti yapacağız ama bu cadı resmen benim. Kur yaparken yaşadığım tüm endişeler bir rahatlama dalgasıyla yok oldu.

Yatak odama gidiyoruz ve içime çekiyorum, memnunum. Ben dinlenirken onlar burada uyuyordu. Kokuların birleşimi eve dönüş gibi.

"Eşim olmak senin için sorun olur mu?" Grace soruyor.

"Kendimden geçtim." Saçlarını okşuyorum. Minnettarlık ve sevgi, kalçalarını sıkmamı ve onu eteğimin içinden sert ve hazır olduğum yere doğru hareket ettirmemi sağlıyor.

Grace'in nefesi kesiliyor ve kalçalarını bana doğru sallıyor, onu çarşafın üzerine yatırmak için çektiğimde hayal kırıklığı içinde miyavlıyor. Elliot eteğimi kavrayarak bedenlerimizi bir araya getiriyor ve kendi hırıltısıyla çözmeye başlarken beni öpüyor.

Öpüşmemiz kesiliyor ve eteğim yere düşüyor.

"Alasdair..." Elliot'ın yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Yüzünü okşuyorum. "Sus, ben buradayım."

"Seni seviyorum." Nefes alış verişi hıçkırık gibi geliyor. "Kapımıza bela getirdiğim için çok endişelendim-"

"Sus. Eğer bir şey olmuş olsaydı, bu senin hatan olmazdı, tıpkı Grace'in hatası olmayacağı gibi. Klanımız bir bütündür ve bir tehlike olduğunda hepimiz ayağa kalkmalıyız.

onunla tanış." Alnından öpüyorum ve üzerindeki gerginliğin azaldığını hissediyorum.

Çıplak Broderick giysilerini çıkarırken Grace'in iniltisiyle ikimiz de ona bakıyoruz. Bornozu gitmiş, fırfırlı bir gecelik ortaya çıkmıştı, kumaş o kadar inceydi ki meme uçlarının koyuluğu ve teninin sıcaklığı görünüyordu. Broderick elbisenin eteklerini yavaşça yukarı itiyor, öpücükler ve ısırıklarla kovalıyor, solgun teninde pembe izler bırakıyor.

Broderick amını yalamaya başladığında Grace parmaklarını Broderick'in kıvırcık saçlarına geçiriyor. Onu etrafımda sıkı sıkı hissetmek istiyorum. Onu sahiplenmek ve klanımızı bir bütün haline getirmek istiyorum ama yıllardır birlikte olduğum eşime dönüp bakıyorum. Elliot'a bakmam gerek.

Kıvrak bedeninden düşene kadar eteğini çözüyorum ve o da eteğinden çıkıyor.

"Neye ihtiyacın var?" Ben soruyorum.

Elliot'ın gözleri mutlulukla parlarken bile karanlık ve karmaşıktır.

"Onu almamızı istiyorum. Ona sahip çıkmak ve senin ona sahip çıkmanı izlemek istiyorum."

"Emin misin? Kendini ihmal edilmiş hissetmeni istemiyorum," diye takılıyorum. Genellikle Elliot saatlerce şımarttığım ve sahiplendiğim kişi olurdu.

Dudağını ısırıyor. "En karanlık anlarımda, yaptığım şey yüzünden seni kaybetmeyi hak ettiğimi düşündüm. Sanki karma ya da kader beni ısırmak için geri geliyordu, buna inanmasam bile."

"Kalbim..." Elliot'ı kendime çektim, vücutlarımız sallanıyordu. Bunun için söyleyecek sözüm yok. Sadece dinlenmemin son olmadığı için minnettar olabilirim.

Elliot nefes alır. "Bunun gerçek olduğuna inanmak çok zor. Klanımız tamamlandı, sen iyisin ve ben sadece... bunun değerini bilmek istiyorum."

Broderick yumuşak karnından meme uçlarını kopardığı yere kadar öperken Grace haykırıyor.

"O zaman takdir edelim. Cadımıza sahip çıkalım," diyorum ve yatağa dönüyorum. "Broderick."

Emir söylenmemiş ama açık.

Broderick iç çeker. "Biliyorum, bizim için çok lezzetli ve ateşli."

Elbiseyi sonuna kadar çekip çıkarıyor. Grace ellerinin üzerine düşüyor, göğüsleri Broderick'in soyunmasının gücüyle sallanıyor ve sırtının kavisi onları sanki ağzımız için kaldırıyor.

Onun önüne çıktım. Grace'in gözleri çıplak, tahrik olmuş bedenime dikildi.

"Küçük cadı, hepimizin eşi olmaya hazır mısın? Tohumlarımızı alıp ailemize katmaya?" Soruyorum ve doğum kontrol kolyesine bir pençe vuruyorum. Hatırlatma karşısında nefesi kesiliyor.

"Bir gün, küçük cadı," diyorum. Sesim vaatle titriyor ve gözleri arzuyla kapanıyor.

"Bugün," diyor.

Bunun üzerine hepimiz kaskatı kesildik. İçim şaşkınlık ve sıcaklıkla kasılıyor. Grace kolyenin zincirini büküyor.

"Sorun olur mu?" diye soruyor, sanki duruşumuzu ilkel bir ihtiyaçtan başka bir şey olarak yorumluyormuş gibi. Ne de olsa biz hayvanız.
Doğurgan bir dişinin kendini sunma düşüncesi içgüdüsel bir düzeyde duyularımıza çarpar.

Boğazımı temizliyorum. "İyiden de öte."

Soru sormak için klan arkadaşlarıma bakıyorum ve ikisi de başını sallıyor. Aç bir hareket. İçimizdeki yırtıcılar yükseliyor.

Onun kocaman gözlerine bakıyorum. "Emin misin Grace? Bunu planlamak için hiç zaman ayırmak istemiyor musun?"

"Neredeyse ölüyordun, Alasdair. Her şeyin planıma mükemmel bir şekilde uymasını beklemekten bıktım. Bunu hepinizle birlikte yapmak istiyorum. Hayatımda hiç bu kadar emin olmamıştım." Sanki içimizden birinin itiraz etmesini bekliyormuş gibi ince zinciri parmaklarının arasında tutuyor.

Yapmayacağız.

"Çıkar onu, küçük cadı," diyorum. "Yerine getirmemiz gereken bir sözümüz var."

GRACE

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Alasdair'in beni tohum ve düğümlerle dolduracağına dair verdiği söz.

Sabırsızlanıyorum.

Tıpkı hayatımıza birlikte başlamak için sabırsızlandığım gibi. Bu biziz. Bu doğru zaman.

Kolyenin tokasını açarken parmaklarım hevesli. Tılsımın zinciri tenime sürtünüyor ve Broderick onu bir pençeyle yakalayıp benim için komodine taşıyor.

Havadaki gerilim beni uyuşturuyor. Alasdair'in pençesi boğazımda ve çenemin altında geziniyor. İğnenin batışı tenimi ürpertiyor.

Alasdair, "Bu gece benim düğümümü alacaksın," diyor.

Kalbim korku ve heyecanla çarpıyor. "Evet, alfa."

Alasdair'den gelen açlık hırıltısı kanımda coşku şarkıları söyletiyor.

Alasdair, "Seni dolduracağız, düğümümü alabileceğin noktaya kadar seni esneteceğiz," diyor.

Sanki koreografi yapılmış gibi hareket ediyorlar, tüm gargoyleler aynı sayfada. Broderick arkama geçiyor, Elliot bacaklarımın arasında pozisyon alırken beni kucağına çekiyor. Beni uzun ve baş döndürücü çekişlerle öpüyor. Vücudunu bastırdığında

kıçımı Broderick'in sert sikine sürtüyor.

Broderick kulağımda inliyor. "Çok güzelsin Grace. Senin açgözlü küçük amcığına iyi bakacağız. Elliot'ın siki alması en kolay olanı. Vücudun düğümlerimizi yutmak için yalvarana kadar seni ıslak ve ateşli bir hale getirecek."

İnliyorum ve Elliot'ın ateşli siki sırılsıklam kıvrımlarımın arasından kayıyor. Elliot bana gülümsüyor, gözleri alaycı bir şekilde parlıyor. "İlk çocuğumuzu kimin doğuracağını merak ediyorum. İlk çocuk benim. Seni ağzına kadar doldurabilirim ve bu ikisi daha siklerini çıkarmadan işi bitirebilirim."

Alasdair homurdanıyor, eli Elliot'ın beyaz saçlarına dolanıyor ama bu üstümdeki çirkin yaratığın bedenimin içine girmesini engellemiyor. Nefesim kesiliyor. Çevresi beni geriyor ve vücudumda vurduğu yerler zevk zonklamasını artırıyor. Dolu dolu olmak istiyorum.

"Grace'in amı için kavga etmeyeceğiz. Biz o kadar ilkel değiliz," diyor Alasdair. Vücudunun gerginliği sözlerini yalanlıyor.

"Hoşuna gidiyor." Elliot inleyerek söylüyor. "Çok sıkı oluyor. Çok mükemmel."

Elliot içime girmeye başladı, düğümü her itişte bana baskı yapıyordu.

"Ah evet," diye fısıldıyorum, her hareket içimde bir noktaya çarpıyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Broderick'in elleri göğüslerimi kavrıyor ve tüm vücudumun arzu içinde gerilmesine neden olacak şekilde onlara masaj yapıyor. Aleti kıç yanaklarımın arasından ve sırtımdan yukarı doğru kayıyor. Şaftı ve düğümü her seferinde alaycı bir şekilde kıç deliğime bastırıyor.

"Bir gün tatlı cadı, Elliot senin içine girerken ben de senin kıçını alacağım. Bu hoşuna gitmez miydi?"

"Evet, evet, evet," diyorum ve Broderick ellerinden birini vücudumdan aşağı kaydırıyor, Elliot'ın ve benim vücudumun birleştiği yere kayıyor, klitorisimin etrafında yavaş daireler çiziyor. "Evet, evet" diyorum.

zevk ezici. Hareket ediyorum, hislerim ve duygularım hareketsiz kalamayacak kadar fazla, ama Broderick beni sıkıca tutuyor, Elliot'ın horozunun her bir kaymasını ve uyarılmasını almamı sağlıyor.

Bana doğru koşan doruk vurana kadar homurdanıyorum ve bükülüyorum ve bir çığlıkla sırtımı eğiyorum. Elliot inliyor ve benim kedi onun horoz etrafında çırpınırken benim açılış karşı onun düğüm bastırır. Vücudum ona teslim olurken inliyorum ve odaklanabildiğim tek şey, düğümü içime kayarken vücudumun gerilmesi.

Elliot'ın kalçaları benimkilere karşı sarsılıyor, merkezindeki kaslar gergin. Isı içime doluyor ve bu baskı karşısında inliyorum.

"İşte bu Grace, hepsini al," diye inliyor Elliot, sikinin her zonklayışında vücudunu sallıyor.

Nefes nefese kalıyoruz ve bedenim içimdeki düğüme kenetleniyor, iç duvarlarıma karşı şiştiği yer G noktama karşı zonkluyor.

"Artık altımda sen olduğuna göre bütün gece böyle kalabilirim." Elliot odadaki diğer aç gargoylelerle alay ediyor. "Sanırım sizi en azından bir kez daha doyurabilirim."

Dudaklarım seğiriyor. "Elliot-"

Alasdair derin bir sesle hırlıyor, Elliot ve ben nefes nefese kalıyoruz, düğümü içimden kayıyor. Elliot tohumu damlarken sersemlemiş bir halde gözlerini kırpıştırıyor. Alasdair'e doğru tökezledi, salgılarımızın bir kombinasyonu önünü çiziyordu.

"Ne kadar şık bir numara, değil mi?" Tekrar arkadaşına bakar.

Alasdair kızarır. "Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. Birden içimden geldi."

Serin hava bacaklarımın arasındaki tere ve uyarılmışlığa çarpıyor ve titriyorum, Broderick'in etrafımdaki tutuşu ve okşayan parmakları beni sıcak tutan tek şey.

"Üreme konusunda mantıklı." Broderick omuz silkiyor. "Etrafta daha güçlü bir alfa varsa, bir düğüm atılması dişiyi erişilmez hale getirecektir. Daha önce hiç böyle bir şey

yapmamıştık."

Broderick gargoyle dinamikleri hakkında düşünürken ve klitorisimin etrafında dönmeye devam ederken kıvranıyorum, daha fazla tohum bıraktığında nefes alıyorum

bana bir fışkırma.

"Kesinlikle yeterince ıslak hissediyorsun. Benim için hazır mısın Grace?" Broderick mırıldanıyor.

Alasdair'in elini Elliot'ın kaygan ön kısmında kaydırmasını izlerken hiç düşünmeden başımı sallıyorum. Elliot açlıkla dizlerinin üzerine çöküp aleti kucaklamadan önce kendi aletine uyguluyor. Bu hareket yanaklarımı ısıtıyor.

Broderick'in etrafımdaki tutuşu canlanıyor ve aniden dört ayak üzerindeyim. Sikinin başını amıma bastırıyor ve vücudum ona teslim olurken nefes nefese kalıyorum.

Şaftının geri kalanını yavaşça içime sokarken inliyorum. Kukum benimle dalga geçtikleri kadar aç davranıyor, düğümü benimle aynı hizaya gelene kadar daha büyük gargoyle'u daha fazla kabul ediyor. Sanki vücudum ne yaptığımızı biliyor, sahiplenilmem gerektiğini biliyor.

Broderick kalçalarını şaklatıyor ve düğümünün etkisiyle nefesim kesiliyor.

"Sana böyle sahip çıkacağımı söylemiştim. İçimdeki canavarın istediği gibi." Omzumu kavradı ve beni yerimde tuttu. "Benim güzel cadım, al beni."

Vücudunun benimkine doğru her hareketi kibar bir tanımlamaya meydan okuyor ve mutlak bir ihtiyaçla dolup taşıyor.

Beni beceriyor.

Ve kabul ediyorum. Yoğun ve içimde çaresiz bir şeyi harekete geçiriyor. Daha önceki yavaş ihtiyaç ve doruk noktasından farklı bir şey. Dudaklarımdan anlaşılmaz ve her darbede birbirine karışan ricalar dökülüyor.

Ellerim çarşafları kavrıyor ve içgüdülerim göğsümün yatağa gömülmesini sağlıyor. Her itiş Broderick'i bedenimin daha derinlerine batırıyor, ondan asla kurtulamayacağım şekilde üzerime işliyor.

"Broderick," diye yalvarıyorum, adımı çağıran serbest bırakılmaya ihtiyacım var.

Broderick inliyor ve küfrediyor. Dişlerini tutmadığı omzumun üzerinden geçiriyor ve dişlerini geçiriyor. Şimdi iki eliyle kalçalarımı kavrıyor ve düğümünü içeri sokarken hırlıyor.

Çığlık atıyorum, doruk noktam beni ele geçirirken yüzümü çarşaflara gömüyorum. Onun her salınımı, benim salınımımı basınç ve sıcaklığın acısıyla daha yükseğe itiyor. Orgazm, ben sadece nefes nefese kalana kadar devam ediyor.

Broderick omzumu bırakıyor, o nokta yanıyor ama kanı yalayarak uzaklaştırıyor ve ben titriyorum. Bizi yatağa yatırıyor, ben nefes nefese kalırken kaşıklaşıyoruz. Tanrım, beynim gitti.

"Düğümümü çok güzel atıyorsun, tatlı cadı." Broderick ellerini vücudumda gezdiriyor. Soğuk tenimin üzerindeki sıcaklıkları beni rahatlatıyor. Düğümünün şişkinliği içimde hâlâ büyük ama sallanmıyor ya da bağlantımızı uzatmaya çalışmıyor.

"Beni ısırdın." Sözlerimin sıcaklığı yok. Sahiplenilme hissi kalbimin etrafını sarıyor. Isırıkları unutmuştum.

"Onu ısırmalı mıydım?" Elliot pençeleriyle uzun saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak soruyor.

Alasdair'in sesi gürlüyor. "Eğer sormak zorundaysan, hayır.
İçgüdü ya vardır ya da yoktur."

Alasdair'in sesi bedenimi biraz uyandırıyor. Sanki işimin bitmediğini biliyor gibi. Klan lideri beni sahiplenecek son kişi olacak. Ben onunum ve hiçbir derin sızı onu kabullenmemi engelleyemeyecek.

Nefes alışım normale dönmeye başlıyor ve Broderick boynumun hassas kısımlarını öpüyor. Zevkle mırıldanıyorum ve yatak alçalıyor. Gözlerimi kırpıştırıyorum ve Elliot orada yatıyor, başını dirseğine dayamış, yatıştırıcı dokunuşlara eklemeler yapmaya başlıyor.

Bana göz kırpıyor ve dokunuşlar yatıştırıcı olmaktan çıkıyor. Bir meme ucunu cımbızlıyor ve vücudunu aşağı kaydırıyor. Dilinin gergin amcığımdaki sıcak yalamasıyla inliyorum. Dili etrafını sararken Broderick tıslıyor.

"Elliot, yapma. Böyle devam edersen, düğümüm asla aşağı inmeyecek-" Broderick inliyor.

"Velet." Alasdair, Elliot'ın kıçını tokatlıyor. "Hırlamamdan hoşlanıyor."

"Belki de ona nasıl hırlayacağımı öğrenmeliyim." Broderick söylüyor ve Elliot klitorisimi emmeden önce kirpiklerini indiriyor.

Nefesim kesiliyor ve Broderick ona sarıldığımda küfrediyor. Alasdair elini sikinin üzerinde gezdiriyor, gözleri beklentiyle kararmış.

"Elliot." Alasdair'in alçak hırıltısı yine karnıma çarpıyor ve Broderick benden kurtulurken rahat bir nefes alıyor.

Elliot uzaklaşıyor ve bana göz kırpıyor. "Çok ateşli. Senden damlayan tohumları görmek de öyle."

Yanaklarım yanıyor.

Elliot Alasdair'e döner. "Sanırım seni alacak kadar ıslandı. Doğurulmaya hazır mısın Grace?"

"Aman Tanrım," diyorum. Göbeğim ve amım zaten uyarılmaktan ağırlaşmış, zaten gerilmiş olduğum için ağrıyor.

"Haydi, baş belası." Broderick Elliot'ı saçlarından kavradı ve kollarına almadan önce bir öpücük için kendine çekti. Beni nemli çarşafların üzerinde, aç bir klan lideriyle karşı karşıya bırakıyor. Alasdair daha da büyük görünüyordu.

Kendimi oturur pozisyona çekiyorum, Elliot'ın dil banyosundan sonra bile kalçalarımın arasındaki ıslaklığın fışkırması karşısında nefes nefese kalıyorum.

Klan liderime, eşime bakıyorum. Burun delikleri parlıyor. "Beni sahiplenecek misin?" diye soruyorum.

Alasdair'in gözleri kararıyor ve başını sallıyor. Nefesim rahatlamış bir ürpertiyle kaçıyor.

"Benim için arkana yaslan. Bacaklarını iyice aç."

Yapıyorum, sinirlerim boğazıma düğümleniyor, dudaklarım titriyor.

Büyük elini kalçama koyuyor ve daha da genişletiyor. İçimden akan ve göt deliğime damlayan birleşik salgıları hissederek inliyorum. Alasdair alayı izliyor, elini amıma koyarken kuyruğu beni geniş tutmak için diğer dizime sarılıyor. Parmak eklemini göt deliğime bastırmadan önce hassas derinin üzerinde gezdiriyor.

Telaşla bir nefes çekiyorum ve Alasdair gülümsüyor.

"Bu gece böyle bir şey olmayacak. Ama bir gün olacak,
Şimdilik sadece bu hissin tadını çıkarın."

Parmak eklemiyle kas halkasına masaj yapıyor ve bu yabancı his karşısında gözlerim kapanıyor. Merakımı ateşleyen farklı bir uyarılma sarmalına ilham veriyor. İnliyorum, dokunuşlarla rahatlıyorum. Eli çekiliyor ve amıma bastıran sikini hissedince gözlerim açılıyor.

Boyut farkı... önemli. Bu kadar şehvet sarhoşu olmasaydım, bu konuda daha tereddütlü olurdum, ama vücudum neyi kaldırabileceğini, daha önce neyi kaldırdığımı biliyor. Ve bedenim Alasdair tarafından sahiplenilmek istiyor. Onun olmak istiyorum.

Kalçalarımı yukarı sallıyorum ve Alasdair onları kaldırıyor. Sırtım çarşafın içine daha da gömülüyor ve sikini bana doğru itiyor. Kolanının gerginliğiyle inliyorum ve sikinin başı içeri giriyor.

"Aman Tanrım," diye sızlanıyorum.

Alasdair elimi tutuyor ve kalçalarını hafifçe sallarken avucumu öpüyor. Bu hareket çok tatlı ve kalbim eriyor. Ön kolumun yumuşak kısmına gelene kadar narin bileğimi öpmeye başlıyor. Dişlerini geçiriyor.

"Ah!" Şaftı içimde derin ve sıcak bir şekilde batarken inliyorum.

"Bu nasıl bir his, küçük cadı?" Alasdair, acı içimdeki sikinin ağır ağrısına benzer donuk bir zonklamaya dönüşene kadar ısırığı yalayarak soruyor.

Kalçalarımı onun tutuşunda kaydırıyorum ve içim kayarak inlememe neden oluyor. "Sanki beni ısırdın."

Alasdair'in göğsü gülerek titriyor. "Etkili bir dikkat dağıtmaydı ve izim teninde çok güzel görünüyor."

Kolumu Alasdair'den çekiyorum ve yaptığı işi inceliyorum.
Isırık izi güzel görünüyor. Tenimin beyazına karşı kırmızı. Hassas bir yara izi bırakacak.

Aidiyetimin bir sembolü. Ben bir Bramblewick'im. Ben onların dostuyum.

Alasdair sikini vücudumdan çıkardı.

"O kadar sıkı ki sanki beni içinde tutmaya çalışıyorsun," diyor.

Yavaşça içime girdiğinde başımı geriye atıyorum. Basınç çok yoğun.

"Çok dolu," diye mırıldanıyorum.

"Evet, öylesin. Benimle ve klanımızın tohumuyla dolusun."

Tohumla dolu olduğumu biliyorum çünkü her itiş ıslak, sesler aynı anda hem utanç verici hem de erotik.

"Seninkini istiyorum," diyorum.

"Benimkini alacaksın, küçük cadı, ama bunun için çalışman gerekecek. Düğümümü almalısın." Alasdair bir sonraki hamlesinde etin şişkinliğini açıklığıma doğru bastırıyor ve eklenen kalınlık karşısında nefes nefese kalıyorum, ancak hiçbirini alamıyorum.

"Tanrılar," diye küfrediyorum.

"Rahatla, Grace. Olacak."

Başımı sallıyorum ve klitorisimi okşayan bir şeyin gıdıklamasıyla sıçrıyorum, Alasdair'in kuyruğu masaj yaparken inliyorum.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum." Gözlerimden yaşlar akıyor ve Alasdair'in dokunuşu yumuşuyor, yüzü ısınıyor.

"Düğümü kabul etsen de etmesen de seni seviyorum." Bu sözler karşısında burnumu kırıştırdım.

"Ama" diyor, gözleri kararmış. "Beni alabilirsin ve döllerimle dolmak istiyorsan beni alacaksın."

Nefesim sessiz bir heves. Tam olarak buna ihtiyacım var. "Evet, alfa," diyorum.

Yumuşak sözlerim karşısında homurdanıyor ve Elliot'ın inlediğini duyuyorum. Başımı çeviriyorum ve Broderick'in vücudunun Elliot'ınkine doğru hareket ettiğini, elinin boğazına dolandığını görüyorum. Elliot'ın gözleri Alasdair ve benim üzerimde, yanakları daha koyu bir gri.

Alasdair, "Birbirimize dokunmadan bizi izlemeyi kaldıramazlar," diyor. "Genişçe açılmışsın, sikimi almak onlar için oturup parmaklarını oynatamayacakları kadar ateşli."

Bir kahkaha attım. "Yani başka bir şeyle mi uğraşıyorlar?"

"Seni görmek çok etkileyici, küçük cadı. Benim tarafımdan sahiplenilmeni izlemeye nasıl karşı koyabilirler?"

"Onu bana ver, Alasdair. Seni almamı sağla," diyorum.

İçimdeki ilk keskin itiş. Düğümünün bana vuruşundaki sıcaklık sarsıntısı beni bir sonrakine hazırlıyor. Alasdair hayal kırıklığına uğratmadı. Vücudu benimkine doğru hareket ediyor, geriliyor ve içimde doldurulmaya ihtiyacım olduğunu bilmediğim noktalara vuruyor.

Bedenim Alasdair'i alfa olarak kabul ediyor. Her itiş, damarlarımda şarkı söyleyen zevk fısıltılarını getiriyor ve ben teslim oluyorum. Veriyorum. Teslim oluyorum.

Alasdair'in zamanın geldiğini nasıl anladığını bilmiyorum, belki de inlemelerimden ya da vücudumun onu sıkmasından, ama bu sefer düğümünü bana bastırdığında, onu alıyorum.

Sırtım kamburlaşıyor. Düğümü içime girip genişlerken, salıverilmesinin sıcak telaşı içimi doldururken bizi birbirimize kenetlerken, zihnimin derin gerginliği ve teslimiyetiyle inlemelerim gırtlaktan geliyor. Haykırıyorum ve göğsüne doğru itiyorum, neredeyse zevk ve baskı karşısında paniğe kapılıyorum. Zirveye ulaşma beklentisiyle bedenim onunkine sıkıca yapışıyor.

"Bu çok fazla," diye nefes nefese kaldım.

Alasdair'in vücudu gergin ve homurdanıyor, vücudunun içimde kızışmasını engellemek için karın kaslarını sıkması dışında hareketsiz. Daha fazla sıcaklık içime doluyor, ben onun düğümünün etrafını daha da sıkarken bile taşıyor.

"Nefes al Grace, harika gidiyorsun." Broderick yüzümü okşuyor.

Elliot göğsümü okşuyor, sesi huşu dolu. "Kendine bir bak, yıldızım. Başardın."

Vücudum gevşemeye başlıyor, ta ki uyumumuzun sıkılığı her şeyi tüketmeyene kadar. Alasdair'i en mahrem yerimde kucaklamanın verdiği güzel acıyla inliyorum.

Alasdair'in konsantrasyon maskesi dudaklarının kıvrımıyla kırılır. Alçak, memnun bir ses göğsünde yankılanıyor.

"Orada akıl sağlığımı çaldın," diyor Alasdair, kalçalarını usulca sallayarak. "Şimdi böyle iyi mi?"

Mırıldanıyorum. "Evet."

Onun bedenimin içindeki çekimi içimde bir haz oluşturmaya başlıyor.

Alasdair'in vücudu benimkine doğru hareket ediyor. "Cadımızı ödüllendirmenin zamanı geldi."

Elliot meme uçlarımla oynamaya devam ediyor ve Broderick saçlarımı kavrayıp beni heyecanlandıracak kadar sert bir şekilde çekiyor. Alasdair'in kuyruğu hızla klitorisimi okşuyor, ta ki ben bedenlerimizin kenetlenmesine karşı mücadele etmeye başlayana kadar.

Her şey çok fazla, sanki duyularım bir çekişme içinde ve her çekiş çöküşe yol açıyor.

"İşte böyle, küçük cadı. Düğümümü sık," diye homurdanıyor Alasdair, başparmağının pedini kullanarak uyarılmışlığımı klitorisimin üzerine sürtüyor. Sonunda Alasdair'in ağzı benimkiyle buluşup çığlığımı kendi çığlığı olarak kabul ettiğinde orgazmım üzerime çökene kadar çırpınıyor ve kıvranıyorum. Bedenimi ve aşkımı alıyor ve karşılığında istediğim her şeyi veriyordu.

Bir süre sonra, temizlik ve düzgün bir duştan sonra, birlikte yatağa giriyoruz. Büyük yatak üç gargoyle ve bir kadın için biraz sıkışık ama ben Alasdair ve Elliot'ın arasındaki oyuğa uzanıyorum.

Parmaklarımı Alasdair'in eşsiz renk desenleri üzerinde sersemlemiş bir şekilde gezdirerek zihnimin hayal dünyasına kaymasına izin veriyorum. Hayaller şu anki hayatımızın yanında ikinci planda kalıyor.

Alasdair elimi tutuyor ve başımı öpüyor. Onun sözleriyle gözlerimden mutluluk yaşları fışkırıyor ve göğsümde bastırılamayacak bir sevgi parıltısı oluşuyor.

"Eve hoş geldin Grace."

EPİLOG

GÜLÜYORUM ve ağzımı kapatıyorum; dişlerim ve dilim soğuk rüzgârdan buz kesiyor. Aşağıdan gelen şehir ışıkları hepimizi aydınlatıyor. Ben Elliot'ın kollarında, kalın uzun paltom, şapkam ve eldivenlerimle sarmalanmışım. Broderick ve Alasdair önümüzde uçuyor.

Arkadaşlarımın kat kat giyinmemi istemesine sevindim çünkü bu gece uçuşu dondurucu. Burnum muhtemelen kıpkırmızı olmuştur ama bunu bu gece evde sıcak olmaya değişmezdim.

Yukarıdan dünya göz kamaştırıcı. Bulutlar altımızdan ve üstümüzden geçip gidiyor. Yukarıdaki dolunay ve aşağıdaki ışıklar tarafından aydınlatılmış, alacakaranlık pamuk şekeri gibi görünüyorlar.

"Eğleniyor musun?" Elliot kulağıma yüksek sesle soruyor. "Bu harika!" Ben de karşılık veriyorum.

Elliot gülümsüyor. "Buna sevindim."

Elliot'a beni bir ara uçuracağına dair verdiği sözü hatırlattım ve o da soğuğa aldırmazsam bunu halledebileceğini söyledi. Bunu bu gece yapmak istediğini fark etmemiştim. Kıyafetlerimi gözden geçirmek için fazladan bir on dakikaya ihtiyacım vardı ve sonunda yine de bir elbise seçmiştim.

Bu elbisenin altına sakladığım planlarım var.

Gecikme olsa bile, tam zamanında orada olacağız. Alasdair bizi kapıya kadar geçirdi. İşi küçülttü, artık yatırım yaptığı için bir denge bulmaya çalışıyor.

Klan lideri olmaya daha fazla zaman ayırıyor. Son zamanlarda daha mutlu ama randevular konusunda hala çok dakik.

"İşte orada!" Broderick, kapısı açık olan bir binanın çatısını işaret ederek bağırıyor. İçeriden gelen ışık çatıdaki karın üzerine neşeli bir parlaklık yayıyor.

Elliot, "Bu gece kalmayı planlamamız iyi oldu," diyor. Beyaz pullar tenimde erimeye ve girdaplar halinde aşağı inmeye başlıyor.

Çatıya iniyoruz ve kapı aralığından bir figür bize yaklaşıyor.

"Rose!" Çöpçatana sarılıyorum, o da gülüyor.

"Buraya yolculuğunuzun sorunsuz geçmesine sevindim. Size grubunuzun odasını göstereyim," diyor Rose, gözlerini Elliot'a dikerek. Muhtemelen kendisine yalan söyleyebildiği için hâlâ kızgındır, görünüşe göre yeteneğinin bir parçası da sahtekârlığı sezmektir.

Ne yazık ki benim gargoyle'ım bu alanda yetenekli.

~

Rose yanımızdan ayrıldıktan sonra odaya hayranlıkla bakıyoruz. Bir tarafında toprağa gömülü orta büyüklükte bir yüzme havuzu, diğer tarafında ise yatakların bulunduğu geniş bir dolgulu alan bulunan lüks bir alan. Odanın tamamı altın aksanlı pembe güllerden oluşan mozaik desenlerle kaplanmış.

Alasdair etrafta dolaşıyor, her zaman koruyucumuz.

Diğer iki arkadaşımın elleri beni kavrıyor, önce pardösümü ve montumu alıyorlar.

Broderick elbisemi etkili çekiştirmelerle çıkarırken, Elliot kar botlarımı çıkarmama yardım ederken gülüyorum. Destekten çok yastık olan bir sandalyeye, Elliot'a istediği göz zevkini verecek kadar kısa olan bir slipin içine düşüyorum. Kıpırdamıyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Bugün benim doğum günüm mü?" Elliot eliyle çoraplı ayağımı tutarak soruyor.

"Elbette," diye takılıyorum.

Broderick mırıldanıyor ve ben kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Siyah çoraplar kalçalarımı hassas tenime karşı dantellerle süslüyor. Jartiyer kemeri slipin ince kumaşından görülebiliyor.

"Becer beni, küçük dostum. Bir hediye gibi görünüyorsun," diyor Broderick.

Elliot hâlâ sersemlemiş durumda. Elleri pençelerine dikkat ederek çoraplarımdan yukarı kayıyor. Dantelin kalçamın etrafında uzandığı yeri izliyor ve ben de kalçalarımı oynatıyorum.

"Bir seks tanrıçası gibi," diyor Elliot.

"Elliot." Alasdair'in gürlemesiyle hepimiz sıçradık. "Belki de küçük cadımıza bakmak yerine bir teşekkür hediyesi vermelisin."

Elliot bir hırıltı çıkarıyor ve içeri dalıyor. Hünerli dili külotumun içinden beni yaladıktan sonra külotumun ve benim içime doğru kayarken haykırıyorum.

Broderick'in kuyruğu bir bacağımı sararak beni Elliot'a daha iyi göstermek için bir kısmını çekerken nefesim kesiliyor.

Bir sonraki nefesimde slip gitti ve Broderick sütyenimi dikkatlice çıkardı.

Elliot'ın dili amıma girip çıkıyor ve kalçalarım Broderick'in tutuşuna ve kuyruğuna doğru çekiliyor.

"Mumlar!" Ben söylüyorum. "Ayine başlamalıyız."

Elliot yarığıma doğru uzun bir yalama yapıyor ve şakacı bir şekilde geri çekiliyor. "Neden bir şey söylemedin?"

Alaycı şaplaklar ve kahkahalarla sunağa doğru tökezliyoruz.

Alasdair'in ağzı seğiriyor. "Dinsizler. Siz yaramazlık yapmadan sizi hedonist bir hamama götüremem."

Kolumu ona doladım. Isırık izim sırtına sürtünüyor, iyileşmiş.

"Yaramazlık yapmamızı seviyorsun," diye fısıldıyorum.

"Senin yaramazlıklarından faydalanmak hoşuma gidiyor," diye gürlüyor.

Sunağın üzerinde sütun mumlar var. Rose'a yaptığımız açıklamalardan sonra, hamam fazladan eşlerimi kolayca ağırladı. Yaşadıkları tek çoklu çiftleşme biz değiliz.

Sıralanmış beş mum var. Her birimiz uzun bir kibritle bir mum yakıyoruz ve biraz manevrayla ortadaki mumu birlikte yakıyoruz. Kibriti hep birlikte tutarken bedenlerimiz birbirine yaklaşıyor. Mumun fitili tutuşur tutuşmaz, hava doğaüstü bir statik yükle dalgalanıyor.

"Bu kadar olmalı-" Elliot beni kucağına alıp sadece bu amaç için yapılmış geniş, yastıklı alana doğru koşarken çığlık atarak bitiriyorum. Beni nazikçe yatağın üzerine yatırırken kıkırdıyorum.

"İşim bitmemişti," diyor ve tekrar vücudumdan aşağı kayıyor. Ağzı tekrar üzerime geldiğinde kıkırdamalarım inlemeye dönüşüyor. Elliot jartiyerlerimi çözüyor ve külotumu çıkarıyor, dantelli taytım dışında beni arkadaşlarımın önünde tamamen çıplak bırakıyor.

Broderick getirdiği çantadan bazı eşyalar çıkarır ve Elliot'a verir.

Elliot mutlu bir ses çıkarıyor ve eşyayı alıyor. Popo tıkacını gördüğümde soluğum fayanslı duvarlarda yankılanıyor. Elliot'ın gözleri parlıyor ve gülümsemesi genişliyor.

"Heyecanlı mısın, yıldızım?"

Nefes nefese kalıyorum ve çok uzun süre orada olmayacak boşluğu sıkıyorum. Yakında ağzına kadar dolacağım.

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Aferin kızıma," diyor Alasdair ve ben yalvarmamak için dudağımı ısırıyorum.

Elliot popo tıkacını yağlıyor ve beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çeviriyor, arkadaşlarımdan biri tutmam için altıma büyük bir yastık koyuyor. Alasdair'e ait olduğundan şüphelendiğim büyük eller kıçımın yanaklarını ayırıyor ve kayganlaştırıcı çiseleyerek göt deliğime çarpıyor.

Elliot soğuk tıkacı büzüğüme doğru masaj yapıyor ve ben de beklentiyle bedenimi geren sinirleri gevşetmeye çalışıyorum.

"Kıçının oyuncak için esnemesini izlemek çok ateşli. Bu gece seni çok iyi hissettireceğiz."

İnliyorum ve Elliot fişin yuvarlak ucunu içeri ve dışarı itiyor.

Birkaç kez anal oyun oynadık ve hatta bir keresinde Broderick'in sikinde çalıştık. Bu gece sadece anal olmayacak.

"Bu gece senin muhteşem kıçını alacağım." Broderick altıma uzanıp göğüslerimi okşuyor ve vücudumu daha da boş hissettiriyor. "Önümde eğilip benimle alay ettiğin her sefer için beni alacaksın."

Bu beni ürpertti. Tıkaç kıçıma büyük geliyor ama sığacak.

Elliot iç çekiyor. "Kıçınla oynadığımızda çok ıslanıyorsun."

"İyi hissettiriyor," diye mırıldanıyorum.

Görüş alanımın bir köşesinde Alasdair'in çantadan başka bir şey aldığını görüyorum.

Alasdair, "Fişi yerine tak kalbim, böylece sen de kendi fişini takabilirsin," diyor.

Elliot bana karşı sallanıyor ve tıkacı daha sert itiyor. Rahatlamaya çalışarak inliyorum.

"Bunu yapabilirsin, Gracie." Broderick ikna eder. "Tıpkı önceki gibi. Dayan-"

Tıkaç içeri girdiğinde haykırıyorum ve tüm arkadaşlarım inliyor. Kıçımı oynatıyorum, baskıya alışmaya çalışıyorum.

"Bu iyi mi?" Elliot soruyor.

"Evet." Yanaklarım kızardı. "Senin sıran."

Elliot'ın eğilme gösterisinin tadını çıkarmak için dönüyorum ve Alasdair popo tıkacını onun içinde çalıştırmaya başlıyor. Elliot'ın bana yaptığı gibi nazikçe değil.

Broderick vücudunu benimkinin üzerine örtüyor. Beni öpüyor ve ben de onu içime çekerek zevkle inliyorum. Hamamdaki sıcağa ve neme rağmen dudaklarım gece uçuşumuzdan beri hâlâ soğuk.

Broderick mırıldanıyor. "Üşümüşsün. Biraz ıslanmak ister misin?"

Dudağımı ısırıyorum. Sudan yükselen buhar tüm soğuk parçalarımı çağırıyor. "Anı mahvetmeyecek mi?"

Broderick mırıldanıyor. "Asla. Fişi daha uzun süre bırakmak iyi olacak."

Allığım tenimin soğukluğuyla savaşıyor.

Broderick her zaman yaptığı gibi beni kucağına almadan önce taytımı çıkararak, "Bütün gece bizim," diyor. Sürpriz gelin taşımalarına alışmıştım. Pozisyon, tıkacın verdiği hissi değiştirdiğinde bir ses çıkarıyorum ve etrafında kenetleniyorum.

"Hızlı bir ıslatma. Burnumun üşümesini engelleyecek kadar" diyorum, oraya doldurulma hissiyle kıvranarak.

Broderick ikimiz de suya batana kadar havuza giriyor. Tüm benliğimle inliyorum, vücudum suya girer girmez gevşiyor. Sıcaklık mükemmel ve tenime işliyor.

Broderick gülüyor. "Ne diyordun?"

"Belki kısa bir ıslatmadan biraz daha uzun süre," diyorum.

Broderick suyun içinde daha fazla batmama izin veriyor ve ayaklarım dibe değiyor. Elleri sırtımın derisinde geziniyor ve bana masaj yapmaya başlıyor.

İç çekiyorum, başım geriye düşüyor. "Dikkatli ol, yoksa eğlenceli kısımdan önce uyuyakalacağım."

Şaplak!

Elliot'ın karşılık veren çığlığı beni kendime getirdi. Elliot'ın yüzü zevk-acı içinde buruşmuş, teninin griliği kıçındaki elin izini görmeyi imkansız kılıyor. Alasdair uzaklaşıyor ve popo tıkacının ucu tam olması gereken yerde duruyor.

Elliot'ın kuyruğu sonuna kadar kıvrılmış ve kalçalarını geriye doğru sallıyor. "Lütfen, Alasdair."

Alasdair'in kahkahası, tüm vücudumun zevkle gerilmesine neden olan acımasız bir kenara sahip. "Bu kadar şımarık olduktan sonra bir şey istiyorsan, beni sertleştirmen gerekecek."

Elliot, Alasdair'e doğru sürünerek daha büyük olan gargoyle'un zaten sertleşmiş olan sikini yalıyor.

Broderick kulağıma "Siktir, çok seksiler," diye fısıldıyor.

"Mmhmm," diyorum.

Broderick'in elleri etrafımda dolaşıyor ve göğüslerimle oynuyor. Her dokunuş ve sıkma beni popo tıkacının etrafında kenetliyor.

Kıçım gargoyle'ıma doğru bastırıyor, siki sert ve hazır.

"Broderick," diye fısıldıyorum.

Mırıldanıyor. "Her şey güzel ve sıcak
mı, Gracie?" "Evet." Sesim muhtaç gibi
çıkıyor.

"Bir şey var." Broderick beni çeviriyor ve daha yüksek bir çıkıntıya çıkıyor. Suyun yüzeyinde göğüslerimi birbirine bastırıyor ve kaygan sikini aralarına sokuyor.

Başının göğüslerime doğru ilerleyişini görünce dudağımı ısırıyorum. Broderick inliyor ve meme uçlarımı çimdikliyor.

"Lütfen, Broderick." Sesim ihtiyaçtan kısık çıkıyor. "Eğer boşalırsam sana uymak daha zor olacak."

Broderick isteksiz bir iç çekişle göğüslerimi serbest bırakıyor. Beni havuzdan çıkarıyor ve su vücutlarımızdan aşağı akarken beni öpüyor.

"Sen bir hediyesin, Gracie."

Dudağını ısırdım. "O zaman istediğimi ver."

"Broderick," diyor Alasdair.

Broderick beni kuruluyor ve yatağa geri taşıyor. Alasdair'in yastıkların üzerine uzandığı yerde dizlerimin üzerine çöküyorum, Elliot'ın başı sikinin üzerinde sallanıyor. Sürünerek yanına gidiyorum ve elimi göğsünün üzerinde gezdiriyorum. Alasdair saçlarımı tutuyor ve beni öpüyor.

"Küçük cadı," diyor, sesi her zamanki gibi bedenimde bir akor oluşturuyor.

"Alfa."

"Sikilmeye hazır mısın?"

Titriyorum ve başımı

sallıyorum.

Bir kol belime dolanıyor ve beni sedir kokusuna doğru geri çekiyor. Broderick fişi kıçıma sokup çıkarmaya başlıyor ve ben inliyorum.

"Alfa'n için güzel kalçalarını aç, Gracie. Eminim tıkalı olduğun için ne kadar ıslak olduğunu görmek hoşuna gidecektir. Merak ediyorum, açgözlü kıçını siktiğimde ne kadar fışkıracaksın?"

Alasdair kalçalarımı kaplayan uyarılmayı incelerken yüzüm yanıyor. Elliot, Alasdair'in sikini bir patlamayla bırakıyor. Gözleri kararıyor ve sergilenen amımı görünce bir hırıltı kopuyor.

Broderick fişi benden çekiyor ve ben çığlık atıyorum. Omzumu öpüyor, ısırdığı yeri işaretliyor. "Çok iyi gidiyorsun."

Broderick'in kanatları birkaç yastığı kabartıyor ve beni kaşık pozisyonuna çekiyor, parmağının ucu klitorisimin etrafında dönüyor ve sikinin başı kıç yanaklarımın arasında kayıyor.

Eğiliyor ve kayganlaştırıcı şişesinin tık sesini duyuyorum. Bana tekrar bastırdığında, siki kayganlaştırıcı ile kayarak geri dönüyor ve göt deliğime bastırıyor.

"Benim için hazırsın, değil mi?" Broderick soruyor.

Onun için çaresizim. "Lütfen, Broderick."

Broderick bana doğru bastırmaya başladığında nefesim kesiliyor, vücudum sikinin başını alacak kadar gevşiyor. Gerildiğinde keskin bir ses çıkarıyorum ve herkes donup kalıyor. Derin nefesler alıyorum, vücudumun onun sikinin etrafındaki yakıcı gerginliğine uyum sağlamaya çalışıyorum.

"Eşimizin dikkatini dağıtmaya yardım etmek ister misin, kalbim?" Alasdair Elliot'a sorar.

Elliot'ın dişleri sırıtışının genişliğiyle parlıyor. "Tabii ki."

Alasdair ve Elliot bize doğru ilerliyor. Elliot uzun dilini vücudumda gezdirdikten sonra sanki ıslak amımı değil de ambrosia'yı yalıyormuş gibi bir iniltiyle bacaklarımın arasına kaydırıyor.

Alasdair eğildi ve beni öptü. "Bu küçük cadı sende var. Broderick'in içine girmesine izin ver ki seni tıka basa doldurabilelim."

Sikinin üzerinde prekum boncukları beliriyor ve dudaklarımı yalıyorum. "Tadına bakabilir miyim?"

Alasdair'in gürleyen hırıltısı bedenimi geriyor. "Tabii ki yapabilirsin."

Beni bunun için yalvartmıyor. Şaftını kavrıyorum ve başını emiyorum. Onu Elliot kadar derine götüremiyorum ama dilimi üzerinde gezdirip tadını emiyorum ve övgüden zevk alıyorum.

Alasdair saçlarımı yüzümden tarayarak, "Çok iyi bir kızsın, tüm deliklerinin doldurulmasını isteyen güzel arkadaşımızsın," diyor.

Broderick'in mırıltısı azalıyor ve bedenim tepki vererek rahatlıyor.

Broderick kıçımda daha derine kayıyor. Alasdair'in sikinin etrafında inliyorum ve onun zevk dolu hırıltısının tadını çıkarıyorum.

Broderick'in sikinin zonklaması ve Elliot'ın dilinin kayması vücudumda dalgalanan hisleri daha da yükseklere çıkarıyor.

Broderick sikini dar kıçıma sokup çıkarırken Elliot vücudumu öpmeye ve meme uçlarımı emmeye başlıyor. Vücudum uyum sağlıyor ve iç organlarıma vurduğu ağır darbeler amımın ağrımasına ve boşalmasına neden oluyor.

Alasdair sikini ağzımdan çekiyor ve ben dehşet içinde bir ses çıkarıyorum.

"Seni doldurmanın zamanı geldi, küçük cadı. Elliot için bacaklarını aç."

Elliot meme ucumu bırakıyor ve vücudumda yukarı doğru kayarak yüzümü ellerinin arasına alıyor ve Alasdair'in tadını ağzımdan öpüyor.

Bacaklarımı açıyorum ve Elliot ağlayan sikini bana doğru kaydırıyor.

"Hazır mısın, yıldızım?" diye sorar.

Sızlanma isteğimi bastırmaya çalışıyorum. Beklenti beni doldurmak istiyor.

"Beni al artık," diyorum.

Elliot'ın gözleri parlıyor ve saçlarımı çekerek göz göze gelmemizi sağlıyor. Sikinin başını amıma dayıyor ve ileri doğru itiyor. Baskı arttığında nefesim kesiliyor ve kalınlığı içimde kayarken yüzündeki kendini beğenmiş ifade acı dolu bir huşu haline dönüşüyor.

"Siktir, çok sıkısın," diyor Elliot. Sesi de benim hissettiğim kadar gergin ve çaresiz. Elliot alnını benimkine bastırıyor ve pantolonunu indiriyor. "Broderick'i içinde hissedebiliyorum."

Alasdair kendini Elliot'ın arkasına yerleştirir. Alasdair tıkacı çıkarıp kalın sikini önsöz ya da uyarı olmadan içine sokarken Elliot haykırır.

İtme Elliot'ın düğümünü bana doğru bastırıyor ama içeri girmiyor. Ona yer yok, daha fazla vermiyor.

Vücutlarımız birlikte hareket ederken iç çekişlerimiz ve inlemelerimiz artıyor.

Broderick ve Elliot dışarı çıkmadan önce derinlere itiyor. Alasdair'in her hamlesi Elliot'ı içime itiyor.

Birbirimize o kadar bağlıyız ki ağlayabilirim.

Her hareket, zincirleme bir duyum ve hararetli bir mutluluk reaksiyonu başlatır.

Broderick klitorisimin etrafında sabit bir ritimle dönüyor. Dişlerini omzuma geçirdiğinde, işim bitmişti.

Bir çığlık atıyorum ve Elliot homurdanıyor, Alasdair uzanıp düğümünü kavrayana ve Elliot'ın salıverilmesinin sıcak seli beni doldurana kadar vücudu benimkine daha sert giriyor.

Alasdair'in kalçaları Elliot'ınkilere sertçe bastırıp Elliot'ı daha da içime sokarken Elliot haykırıyor.

Broderick'in mırıltısı hırıltıya dönüşüyor ve yumruğu gerilmiş kıçıma sürtünüyor, ardından sıcaklığı beni oraya dolduruyor.

Odadaki tek ses soluk soluğa aldığımız nefesler. "Becer

beni," diyor Elliot.

"Sanırım bu hepimiz için halledildi," diyorum.

"Madem sadece bunu düşünüyorsun, belki de düğüm atmaya geçmeliyiz," diye mırıldanıyor Broderick, ama sesi şaka yaptığından emin olmamı sağlayacak kadar alaycı.

Alasdair elimi tutuyor ve parmaklarımız birbirine geçiyor.

Düğümler olmasa bile birbirimize bağlı kalıyoruz. Arkadaşlarımın nefes alışlarını ve kalp atışlarını bedenlerimizin birbirine dokunuşuyla birlikte hissedebilmem kalbimin göğsümde kabarmasına neden oluyor. Bağımızı koparmak istemeyerek mutluluk içinde iç çekiyorum. Broderick ve Elliot'ın elleri vücudumda geziniyor, ter tenimde soğurken yumuşak dokunuşlar.

Alasdair avucumu öpüyor.

"Tüm istediğin bu muydu?" Alasdair soruyor.

Gülümsemem memnun ve bulanık. "İsteyebileceğim tek şey bu."

Alasdair chuffs. Seksten bahsetmediğimi biliyor. Elliot beni usulca öpüyor. "Birlikte."

Broderick omzumu öpüyor.

"Bizimkini."

Onların.

BONUS EPİLOG

EMILIA

Ofisimin kilidini açıyorum ve kapının önünde duran küçük bir sandığa bakıp kaşlarımı çatıyorum. Bu çok garip. Sandığın üzerinde nakliye pulları var ve Grace'in alacağı bir sandığa benziyor.

Eski kitapların cazibesini kullanarak, yalanlarını keşfetmenin yol açtığı tüylerimi diken diken eden korkuyu yatıştırmak için beni el attığı şeylerle daha fazla tanıştırıyor. Dünyanın, endişeli paranoyamın yıllardır bana anlatmaya çalıştığı kadar tehlikeli bir yer olduğunu ortaya çıkaran yalanlar.

Genellikle kasalar doğrudan laboratuvarına gönderilir, bu yüzden neden burada olduğunu bilmiyorum. Belki de yanlışlıkla ofisine gönderilmiştir? İçimi çektim ve aldım. Tahmin ettiğimden daha hafifti ve çok hızlı doğrulduğum için kanım başıma hücum etti.

Başımı sallıyorum ve sandığı Grace'in masasının üzerine koyuyorum. Bu birkaç saat daha sürmeyecek. Dolabımda, sokağın aşağısında ya da en sevdiğim yemek yerinde bir canavar olabileceği endişesiyle uyuyamamıştım.

Döndüğüm her yerde beni gülünç bir kolaylıkla alt edebilecek o kadar çok insan var ki.

Bunu düşünmeyi bırak!

Sosyal anksiyetem, bir cadıya yanlış baktığım için büyülenebileceğimi bilmeden de yeterince kötüydü.

Eğer uyumayacaksam, biraz iş de yapabilirim.

Gelen kutumda ilk olarak müdürden gelen bir e-posta var: Ofise Teslim Edilen Sandık. E-postada, sandığın içinde Grace'in kataloglaması gereken hasarlı bir kitap olduğu ve ne kadarının restore edilebileceğini değerlendirmem gerektiği yazıyor. Gözlerimi deviriyorum. Müdürün mevcut iş yükümün bu projeyi kabul etmeme izin verip vermeyeceğini sorması ne kadar nazik bir davranış.

Pislik.

Çekici bir pislik, ama yine de bir pislik. Adamla tam bir cümle konuşmuşluğum yok, ama ters e-postaları ve ben kuyruğumu kıstırıp kaçana kadar burnunun ucuyla bana bakması arzulanan çok şey bırakıyor.

Kanımda bir heyecan uğultusu dolaşıyor. Eski kitapları severim. Gözlerimi sandığa dikiyorum. Buralarda bir yerde bir levye var. Grace saatlerce gelmeyecek ve haftalık zamanımı planlarken kitabı şimdi değerlendirmek daha kolay olacak.

Bakmamam için hiçbir sebep yok.

Bir kitabın ne zararı olabilir ki?

~

SON

Grace ve gargoylelarını kontrol eden bonus epilog için Lillian Lark'ın haber bültenine kaydolun!

Aşk Hamamı ve bir çöpçatan hakkında merak ettikleriniz mi var?

Kraken Tarafından Takip Edilen'i okuyun!

YAZARDAN NOT

Merhaba Sevgili Okuyucu!

Gargoyleler Tarafından Aldatılan'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Bu kitap... Stalked by the Kraken beklediğimden daha çok sevilince, bir sonraki canavar romantizmimin ilk canavar aşkım, 90'lardaki Gargoyles çizgi filmi olması gerektiğini biliyordum. O diziye bayılmıştım ve muhtemelen ömür boyu Goliath hayranı bir kız olacağım.

Bu projeye büyük bir heyecanla başladım ve bu heyecan kitabın yaratımının her alanına taştı. Teslim tarihlerimi defalarca aştım. Bramblewicks daha fazla zaman istedi ve ben de verdim. Bu dünyada olmaktan çok keyif aldım. Büyük bir kanepeye kıvrılıp sonsuza kadar Bramblewick Malikanesi'nde kalmak istiyorum ama hikayenin bitmesi gerekiyordu ki onu dünyayla paylaşabileyim.

Grace ve Bramblewick'ler de mutlu ve sevimli sonlarını hak ettiler.

Cat Giraldo'ya bu kitabın beta okumasını (hızla) yaptığı için teşekkür ederim! Anlayışınız bu hikayeyi hak ettiği özen ve saygıyla anlatmamı sağladı.

Her zaman olduğu gibi, kitabımı okuduğunuz için teşekkür ederim, Sevgili Okuyucu.

İnsanların yarattığım kitapları okuması her zaman harika bir şey ve size minnettarım.

L. Lark

YAZAR HAKKINDA

Lillian Lark, Utah'ın en tuzlu şehirlerinde doğdu ve büyüdü. Lillian hevesli bir okuyucu, üç iblisin kedi annesi ve içinizi burkan seksi hikayeler yazmayı seviyor.

Lillian hakkında daha fazla bilgiyi LillianLark.com adresindeki web sitesinde bulabilirsiniz.

